ஸ்ரீவேங்கடேஶாய நம:
ஸ்ரீமதே விக₂நஸ மஹாகு₃ரவே நம:

श्रीवैखानससिद्धान्तनिष्णात–श्रीरघुपतिभट्टाचार्य विरचिता

मोक्षोपायप्रदीपिका

[श्रीवैष्णवसुदर्शनपत्राधिपकृत–वैखानससिद्धान्तसाराख्य द्राविडविवरणसहिता]

ஸ்ரீவைகாநஸ ஸித்தாந்த வித்வத்வரிஷ்டரான
ஸ்ரீ ரகுபதி பட்டாசார்யர் இயற்றிய

மோக்ஷோபாய ப்ரதீபிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் இயற்றிய

ஸ்ரீவைகாநஸ ஸித்தாந்த ஸாரம்

என்னும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் கூடியது.

THIS BOOK IS
PUBLISHED WITH THE FINANCIAL ASSISTANCE OF
TIRUMALA TIRUPATI DEVASTHANAMS
UNDER THEIR SCHEME
"AID TO PUBLISH RELIGIOUS BOOKS"

பதிப்பாசிரியர்:—
ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., **அட்வகேட்,**
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

விலை ரூ. 10-00. **தபால் 0-75.**

ஸ்ரீவேங்கடேசாய நம:
ஸ்ரீமதே விகநஸ மஹாகுரவே நம:

श्रीवैखानससिद्धान्तनिष्णात–श्रीरघुपतिभट्टाचार्य विरचिता

मोक्षोपायप्रदीपिका

[श्रीवैष्णवसुदर्शनपत्राधिपकृत–वैखानससिद्धान्तसाराख्य द्राविडविवरणसहिता]

ஸ்ரீவைகாநஸ ஸித்தாந்த வித்வத்வரிஷ்டரான
ஸ்ரீ ரகுபதி பட்டாசார்யர் இயற்றிய

மோக்ஷோபாய ப்ரதீபிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆசிரியர் இயற்றிய

ஸ்ரீவைகாநஸ ஸித்தாந்த ஸாரம்

என்னும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் கூடியது.

THIS BOOK IS
PUBLISHED WITH THE FINANCIAL ASSISTANCE OF
TIRUMALA TIRUPATI DEVASTHANAMS
UNDER THEIR SCHEME
"AID TO PUBLISH RELIGIOUS BOOKS"

பதிப்பாசிரியர்:—
ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A B.L., அட்வகேட்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம் ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

விலை ரூ. 10-00. தபால் 0-75.

September 1981.
1000 Copies.

Printed at:
Srinivasam Press,
[Puthur Agraharam, Trichy-620017.]

Managed by
S. R. S. K. Srinivasa Iyengar Family Trust.
Puthur Agraharam,
Tiruchi-620017.

Trustees: S. Krishnaswamy Iyengar, M.A.B.L. &
S. Rama Iyengar, B.Sc.,B.L.

PREFACE

By

Sarvajna Seva Nirata - Upanyasa Ratnakara
Sastra Visarada
M. RAMA RAO, B.A., L.T.,
Author of Sameera Samaya Series, Kumbakonam.

I deem it a rare honour and proud privilege to adorn this book with a preface. I am sure that Sri Narayana Bhattachar's association with me for more than a decade has been responsible for this honour. He is a member of the Vaikhanasa Cult and a scion of the family of Sri Raghupathy Bhattachar, the very author of this work, on the mother's side. His father Sri Krishna Bhattachar of Natchiarkoil was a reputed scholar in the four-fold sastra.

Sri Narayana Bhattachar was studying under me the great epic Ramayana first and then this **Mokshopaya Pradeepika** itself. He felt an urge in him to publish this excellent work and bring it to the lime light under my guidance but he lacked the wherewithal.

Methinks the sage Vikhanas himself has prompted Shri S. Krishnaswami Iyengar, M.A.,B.L., Advocate, to rush to his rescue. Between us two, who are akin in two aspects viz. (1) being Non-Vaikhanasas and (2) English-Cum-Sanskrit scholars, Sri Iyengar, for reasons more than one, is better-fitted than I, in the art of editing and publishing. He is a versatile scholar in all sastras, has a ripe experience of three decades and more, in the field of journalism, as the Editor of **Srivaishnava Sudarsanam,** a religious monthly and has a printing press in his management.

It is no wonder that he has successfully brought out this precious work in the form of an attractive volume of 214 pages, with a self-explanatory list of contents in the beginning and a list of upanishadic hymns quoted in the text with pages of reference in the end. He has also given its translation in chaste Tamil for the benefit of the non-Sanskritists. Sri Bhattachar's dream has turned true and he is beholden to the Editor in no small measure.

The book which is named **Mokshopaya pradeepika- The torch for the means of salvation** - is the quintesscence of the Vaikhanasa philosophy and system of worship, as enunciated by sage Vikhanas, who was specially created by Vishnu, for the worship of His Archa (Idol), one of His five forms, the other four being (1) Para (the supreme Vishnu in Vaikunta) (2) Vyuha(groups of Aniruddha etc)(3) Vibhava (incarnations like the fish god etc.) and (4) Antaryami (His indwelling form in everything). According to him the Idols are God himself and not inanimate images with God within, made of stone or metals, etc., as objects for worship.

Vikhanas means one, who digs vastly, that is, who has made vast researches in the inquiry of Vishnu. He composed one crore and a half sutras for establishing his religion and his disciples Marichi and others condensed them into Samhitas. In the case of Vaikhanasas, the sutras and agamas are those of Vikhanas only, while in the case of others, the agamas are those of their respective religious leaders and the sutras are those of Apastamba, Asvalayana and Bodhayana.

The Idols of Tirumala, Uppiliappankoil, Natchiarkoil and many others are being worshipped according to the Vaikhanasa system, while those of Kanchi, Srirangam, Kumbakonam and many others, are worshipped according to

the Pancharatra agamas. Though this system has a few doctrines in form, like the threefold classification of souls difference in moksha, the supremacy of Vishnu etc., of the Dvaita system, it has a greater leaning to the Visishtadvaita and therefore it is called Lakshmivisishtadvaita.

Thus the tenets of this school are ably argued and established in nine chapters called Prakaranas. This was till now kept in the dark and thanks to Sri S. Krishnaswami Iyengar, it has now seen the light of day. It is a boon to all in general for understanding this religion and to the Vaikhanasa people in particular who will do well to be benefited by this nice publication, derive true knowledge of their cult and earn the joint graces of the sage Vikhanas and the Lord Vishnu. I wish the book many happy returns of editions.

25-7-81 **M. RAMA RAO.**

இந்தப் புஸ்தகம் நேரில் கிடைக்குமிடங்கள்:—

1. S. ஸ்ரீநிவாஸமூர்த்தி தீக்ஷிதர்,
   &
   A. வாஸுதேவன்,
   No. 108, R. S. மாடவீதி, திருப்பதி. A.P.
2. S. வெங்கடகிருஷ்ண பட்டாசார்யர்,
   25, T. P. கோவில்தெரு, சென்னை-600005.
3. N. T. கண்ணன் பட்டாசார்யர்,
   "ஸ்ரீராமசரணம்"
   ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி, திருநாகேசுவரம். S.O.
4. V. நாராயண பட்டாசார்யர்,
   140, E-1, காமகோடி சங்கர்நகர்,
   சோலையப்பன்தெரு, கும்பகோணம்.

இந்தப் புஸ்தகம் நேரிலும் தபால் மூலமும் கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
ஆசிரியர் :- 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்',
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

பதிப்பாசிரியரின் முகவுரை

[ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B L, அட்வகேட்,
ஆசிரியர்: 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.]

ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனுக்கு பரம், வியூஹம், விப$_4$வம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகள் உண்டு. இவற்றை முறையே முக்கியமாக விவரிக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களாவன: (1) வேத$_3$ வேதா$_3$ந்தங்கள், (2) ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரம், (3) இதிஹாஸ புராணங்கள், (4) ஸ்ம்ருதிகள், (5) அருளிச்செயல்கள். வியூஹத்தை முக்கியமாக விவரிக்கும் ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரத்தில் மற்ற நிலைகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. வைதி$_3$கமதத்தின் கொள்கைகள் அனைத்துமே காட்டப்பட்டுள்ளன. அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில்களை நிர்மாணம் செய்வது, பிரதிஷ்டை$_2$ செய்வது முதலான விஷயங்களும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த ப$_4$க$_3$வச்சா$_2$ஸ்த்ரம் வைகா$_2$நஸம் என்றும், பாஞ்சராத்ரம் என்றும் இருவகைப்பட்டதாயுள்ளது. ப்$_3$ரஹ்மாவின் மாநஸபுத்ரரான விக$_2$நஸ் என்னும் முனிவரால் ப்$_4$ருகு$_3$, அத்ரி, மரீசி, காஶ்யபர் ஆகிய நால்வர்க்கு உபதே$_3$ஶிக்கப்பெற்றுப் பரவியது வைகா$_2$நஸ ஶாஸ்த்ரம். வைகா$_2$நஸர்களைப்பற்றியும், இந்த ஶாஸ்த்ரத்தைப் பற்றியும் ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள், ஆகியவற்றில் பல குறிப்புகள் உள்ளன.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள வைஷ்ணவ ஆலயங்கள் நூற்றுக்கணக்கானவற்றில் வைகா$_2$நஸ முறையைப் பின்பற்றி வைகா$_2$நஸர்களால் இன்றும் திருவாராத$_4$னம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந்த வைகா$_2$நஸ பரம்பரையில் பல பெரிய வித்$_3$வான்கள் பல நூல்களை இயற்றியுள்ளனர். அவர்களில் ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர் என்பவர் முக்கியமானவர். வைகா$_2$நஸர்கள் இவரை வேதாந்ததேஶிகர் என்றும், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் என்றும், கவிகுலதிலகர் என்றும் கொண்டாடுகிறார்கள். இவர் இயற்றிய 'லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டாத்$_3$வைதம்' என்னும் ப்$_3$ரஹ்ம ஸூத்ரபா$_4$ஷ்யமும், வைகா$_2$நஸர்களுக்கு மிக முக்கியமான உபநிஷத்தான பாரமாத்மிகோபநிஷத்தின் பா$_4$ஷ்யமும், 'வைகா$_2$நஸ மஹிம மஞ்ஜரி' என்னும் அரியநூலும் இப்போதும் கிடைக்கின்றன. இவரது நூல்களை முக்கிய ஆதா$_4$ரமாகக்கொண்டு சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலும், இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எழுந்தருளியிருந்த ரகுபதி பட்டாசார்யஸ்வாமியால் தொகுக்கப்

பட்டது "மோக்ஷோபாய ப்ரதீ3பிகை" என்னும் இந்த நூல். ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்3தா4ந்தத்தின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கும் ப்ரகரண க்3ரந்த2மான யதீந்த்3ரமததீ3பிகைபோலே, ஸ்ரீவைகா2நஸ ஸித்3தா4ந்தத்தின் ஸாரத்தைத் தெரிவிக்கும் ப்ரகரண க்3ரந்த2மாயிருப்பது இந்த மோக்ஷோபாய ப்ரதீ3பிகை. இதில் (1) ஸ்ரீகு3ரூபஸத3னப்ரகரணம், (2) அர்த்த2பஞ்சகப்ரகரணம், (3) தத்வத்ரய ப்ரகரணம், (4) ஸித்3தோ4பாயப்ரகரணம், (5) ஸாத்4யோபாய ப்ரகரணம், (6) ஆராத4கக3திப்ரகரணம், (7) மூலமந்த்ரார்த்த2 ப்ரகரணம், (8) த்3வயமந்த்ரார்த்த2ப்ரகரணம், (9) சரமஶ்லோகார்த்த2ப்ரகரணம் என்னும் ஒன்பது ப்ரகரணங்கள் உள்ளன. இவற்றில் வைகா2நஸர்களுடைய கொள்கைகள் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. விஷயஸூசிகையிலிருந்து இவற்றைச் சுருக்கமாகவும், வைகா2நஸ ஸித்3தா4ந்தஸாரம் என்னும் நமது தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடு கூடிய நூலிலிருந்து விரிவாகவும் உணரலாம்.

ப4க3வத்பரத்வம், ஜக3த்ப்3ரஹ்மங்களுக்கிடையே ஶரீரஶரீரிபா4வம் முதலான விஶிஷ்டாத்3வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதக்கொள்கைகள் இந்நூலிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. அம்மதத்தின் ஸுப்ரஸித்3த4மான (தென்கலை வடகலை எனும்) இரு ஸம்ப்ரதா3யங்களின் பொதுவான கொள்கைகளான மறந்தும் புறந்தொழாமை, இருபத்துநாலு அசேதன தத்துவங்கள், காலஸ்வரூபம், ஜீவேஶ்வர லக்ஷணங்கள், த4ர்மபூ4தஜ்ஞானம், அர்ச்சிராதி3க3தி, நித்யவிபூ4தி, எம்பெருமானுடைய கல்யாணகு3ணங்கள் முதலானவை வைகா2நஸ ஸித்3தா4ந்தத்திற்கும் பொதுவானவை என்றும், அந்த ஸம்ப்ரதா3யங்களிற்போலவே ரஹஸ்யத்ரய மந்த்ரங்களே இவர்களுக்கும் முக்கியமானவை என்றும் இந்நூலிலிருந்து விளங்குகிறது. தத்வஹித புருஷார்த்த2க்கொள்கைகளில் இரு ஸம்ப்ரதா3யமும் வேறுபடும் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் இந்நூல் ஒவ்வொரு ஸம்ப்ரதா3யத்தைத் தழுவிநிற்கிறது. இருஸம்ப்ரதா3யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு நிற்குமிடங்களும் உண்டு. உதாரணமாக, ஸாத்4யோபாயங்களை ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யத்தைத் தழுவியிருந்தபோதிலும், ப4க3வதா3ராத4னத்தையே ப4க்திப்ரபத்திகளைக் காட்டிலும் சிறப்புற்ற ஸாத்4யோபாயமாகக் கொள்கிறது இந்நூல். பிராட்டியை ஈஶ்வரகோடியாகக் கொள்வதில் தே3ஶிகஸம்ப்ரதா3யத்தையும், புருஷகாரத்வமே இவளுக்கு உண்டு என்னும் விஷயத்தில் தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதா3யத்தையும் தழுவிநிற்கிறது இந்நூல். முக்தியில் ப2லபே4த3ம் உண்டு என்னும் விஷயத்திலும், கைவல்யம்

மோக்ஷமே என்னும் விஷயத்திலும் இந்நூலின் கொள்கை தென்னு சார்ய ஸம்ப்ரத$_3$ாயத்தை ஒத்திருக்கிறது.

இந்நூலாசிரியரான ரகுபதி பட்டாசார்யரின் வம்சத்தில் தோன்றிய நாச்சியார்கோவில் ஸ்ரீ உ. வே. நாராயண பட்டாசார்யரின் நியமனத்தால் அடியேன் இந்நூலுக்கு 'வைக$_2$ாநஸ ஸித்$_3$த$_4$ாந்த ஸாரம்' என்னும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை எழுதி, திருப்பதி தேவஸ்தானத்தாரின் உதவியோடு அச்சிட்டிருக்கிறேன். ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும், குறிப்பாக வைக$_2$ாநஸர்கள் இந்நூலைப் பெற்றுப்படித்து, ஸ்ரீநிவாஸனின் பேரருளுக்குப் பாத்திரர்களாகவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்நூலுக்கு முறையே தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் முகவுரையளித்த ஸ்ரீ உ. வே. நாராயண பட்டாசார்ய ஸ்வாமிக்கும், மத்$_4$வமதவித்$_3$வத்$_3$வரிஷ்ட$_2$ரான ஸ்ரீ M. ராமராவ் அவர்களுக்கும், இந்நூலின் கையெழுத்துப் பிரதியையும், மொழிபெயர்ப்பையும் ஸித்$_3$த$_4$ப்படுத்துவதற்கு நாராயணபட்டாசார்யர் மூலம் உதவிய வைக$_2$ாநஸபட்டாசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கும், அச்சிட உதவிய திருப்பதி தேவஸ்தானத்தார்க்கும், ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் டிரஸ்டுக்கும் ஆஸ்திகவுலகத்தின் நன்றி உரியதாகும்.

இப்புத்தகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதியையும், மொழிபெயர்ப்பையும் ஸித்$_3$த$_4$ப்படுத்த உதவிய மஹநீயர்களும், தொகைகளும்.

திருமலை திருப்பதி ஆஸ்தான வித்வான், வைகானஸ ஆச்ரம ஸ்தாபகர் ஜனுதிபதி பரிசு பெற்றவரான (கீர்த்திமூர்த்தி)
ஆகுல மன்னுடு ஸ்ரீ. R. பார்த்தசாரதி பட்டாசார்ய ஸ்வாமி ரூ. 100

ஒப்பிலியப்பன் கோவில் 'ஸ்ரீராம சரணம்'
ஸ்ரீ N. T. கண்ணன் பட்டாசார்ய ஸ்வாமி 100
,, ஸ்ரீ மு. பொன்னப்ப பட்டாசார்ய ஸ்வாமி 30

திருவல்லிக்கேணி, பெரியமுறை
ஸ்ரீ S. வெங்கடகிருஷ்ண பட்டாசார்ய ஸ்வாமி 500

திருமலை திருப்பதி ஸ்ரீ. ஸ்ரீனிவாஸ மூர்த்தி தீட்சிதர் ஸ்வாமி 500
,, ஸ்ரீ. A. வாசுதேவன் 200

திருவல்லிக்கேணி, சின்னமுறை
ஸ்ரீ. கோவிந்தராஜ பட்டாசார்ய ஸ்வாமி 100

முகவுரை

[நாச்சியார்கோவில் ஸ்ரீ. நாராயண பட்டாசார்ய ஸ்வாமி
140, E-1, காமகோடி சங்கர்நகர்,
சோலையப்பன்தெரு, கும்பகோணம்.]

நமது வைதி₃கமதமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்₃த₄ாந்தத்திற்கு ஸ்ரீவைக₂ாநஸ ஶாஸ்த்ரமும், பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரமும் இரு கண்கள் போன்றவை. தமிழ்நாட்டிலுள்ள வைஷ்ணவ ஆலயங்களுக்கு அடிப் படையாய் அமைந்தவை இவை. "வைக₂ாநஸ குலத்தில் பிறப்பதே வைக₂ாநஸ ஆலயங்களில் ஆராத₄னம் செய்ய உரிமையளிப்பது" என் னும் தனியுரிமை வழங்குவதாய் விளங்குகிறது வைக₂ாநஸ ஶாஸ்த்ரம். இந்த ஸமூஹத்தில் ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களும் வல்ல பல வித்₃வான்கள் சமீபகாலம் வரையில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அவர்கள் பல நூல்க ளும் அருளிச்செய்துள்ளனர். ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரசாரம் குறைந்துபோன இக்காலத்தில் அந்நூல்களின் அருமை பெருமைகளைப் பலர் அறிய முடிவதில்லை. ஆகையால் எளிய தமிழில் மொழிபெயர்ப்போடு வைக₂ாநஸ ஸித்₃த₄ாந்த ப்ரகரண க்₃ரந்த₂மான 'மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகை'யை வெளியிட்டால் வைக₂ாநஸர்களுக்குப் பெரிய மஹோ பகாரமாயிருக்கும் என்பது அடியேனது நீண்டநாள் விருப்பம்.

அடியேனது முன்னோரான ஸ்ரீ. ரகுபதி பட்டாசார்ய ஸ்வாமி அருளிய மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகையை கும்பகோணம் மஹாவித்₃வான் ராமராவ் அவர்களிடம் அடியேன் காலக்ஷேபமாகக் கேட்டேன். வைக₂ாநஸர்கள் மதவிஷயங்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கு இந்நூலைத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடு வெளியிட்டால் நல்லது என் னும் எனது எண்ணம் உறுதியாயிற்று. இது விஷயமாக, திருப்பதி யில் எழுந்தருளியிருந்த ஆகுல மன்னாடு ஸ்ரீ. பார்த்தசாரதி பட்டா சார்ய ஸ்வாமியைக் கலந்து ஆலோசித்தேன். அந்த ஸ்வாமி மிகவும் உகந்து கூறியதாவது:— "வைக₂ாநஸ மதத்துறையில் சென்ற நூற்றாண்டில் வாஸுதேவ பட்டாசார்ய ஸ்வாமி மிகுந்த பரிஶ்ரமப் பட்டு, ஓலைச்சுவடிகளிலிருந்த லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டாத்₃வைதப₄ாஷ்யம், உத்தமப்₃ரஹ்மவித்₃யாசாரம், மஞ்ஜரீ, த₃ஶவித₄ஹேதுநிர்ணயம், ஆஹ்நிகாம்ருதம் முதலிய பல க்₃ரந்த₂ங்களை அச்சிட்டார். அந்த ஸ்வாமி வைக₂ாநஸ மதத்திற்காக நாடு பூராவும் சென்று, பிரசாரங் களையும் செய்து வந்தார். அதற்குப்பின் உமது ஜநகபிதாவான ஸ்ரீ. கிருஷ்ண பட்டாசார்ய ஸ்வாமி பல வைக₂ாநஸ க்₃ரந்த₂ங்களை அச்சிட்டார். த்₄யாநமுக்தாவளி, ஸமூர்த்தப₄க₃வதர்₃ச்சனம், க₃ருட₃

ஸஹஸ்ரநாமம் முதலான பல நூல்களை நம்மவர்களுக்கு ப்ரசாரம் செய்து, ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு நமது மதத்தை நன்கு ஸ்த₂ா பித்தார். அடியேனும் பல ஆக₃மநூல்களைத் திருப்பதி தேவஸ்தான ஆதரவோடு வெளியிட்டேன். இப்போது நீர் சொல்லுவதுபோல் தமிழில் மதநூல் வெளிவரவேண்டியது மிக அவசியம். அதற்கு நமது ஸித்₃த₄ாந்தக் கொள்கைகளை மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத் தும் மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகையைத் தமிழில் வெளியிடுவதே மிகப் பொருத்தமானது. உமக்கு மிகவும் வேண்டியவரான திருச்சி புத்தூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்ஶனம் ஆசிரியர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி அந்த மொழிபெயர்ப்பைச் செய்வதற்கு மிகவும் தகுதிபெற்றவர். நானும் அவருக்குக் கடிதம் எழுதி ரூ. 100 பணமும் அனுப்புகிறேன்.'' என்று நியமித்து, அதன்படியே செய்தார் ஸ்வாமி. இந்த நூலை அச்சிடுவதற்கு மேலும் பண உதவிக்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும் வாக்களித்திருந்தார். ஆனால் து₃ரத்₃ருஷ்டவஶமாக மொழிபெயர்ப்பு பூர்த்தியாகி அச்சிடத்தொடங் கும் முன்பே பரமபத₃ம் அடைந்துவிட்டார். வைக₂ாநஸ பட்டா சார்யர்கள்மூலம் வசூல்செய்து கொடுத்திருந்த ரூ. 1500-ஐக் கொண்டு புத்தூர் ஸ்வாமி மொழிபெயர்ப்போடு கூடிய கையெழுத்து ப்ரதியை மாத்திரம் ஸித்₃த₄ப்படுத்தி வைத்திருந்தார்.

இந்த நிலையில் அடியேன் ஸுதர்சனம் ஆசிரியரிடம் ''மேற் கொண்டு ஆகவேண்டியதை தேவரீர்தான் பூர்த்திசெய்யவேண்டும்'' என்று பிரார்த்தி₂த்தேன். அதன்படி அந்த ஸ்வாமி திருப்பதி தேவஸ்தானத்தின் ஆதரவைப்பெற்று, தமது தந்தையாரான கீர்த்திமூர்த்தி ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியால் ஸ்த₂ாபிக்கப்பெற்ற அச்சுக்கூடத்தோடு கூடிய டிரஸ்டின் உதவியால் மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகையை எளிய இனிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்போடு அழகாக வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்தப் பேருதவிக்கு வைக₂ாநஸ ஸமூஹத்தின் சார்பாக அந்த ஸ்வாமிக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்நூலைப் பெற்றுப் படித்து, அந்த ஸ்வாமியின் பரிஶ்ரமத்தைப் பயனுடையதாக்கவேண்டும் என்று வைக₂ாநஸ ஸமூஹத்திலுள்ள அனைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தாஸன்,

V. நாராயண பட்டாசார்யர்.

விஷயஸூசிகை

I ஸ்ரீகு3ருபஸத்3நப்ரகரணம் 1—15

1. ப்ரத2மாசார்யன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் 1—2
2. அவன் க3ர்ப்ப4த்தில் வைகா2நஸர்களுக்குச் சக்ராங்கநம் செய்கிறான் 2—3
3. வைகா2நஸாவதாரம்; விக2நஶ்ஶப்3த3வ்யுத்பத்தி 3—4
4. விக2நஸ்ஸூக்கும் பிரமனுக்கும் உபநயநாதி3கள் 5—6
5. விக2நஸ்ஸால் ப்4ருகு3, அத்ரி, மரீசி, காஶ்யபர்க்கு உபதே3ஶம் 7
6. வைகா2நஸ ஸூத்ர ஶாஸ்த்ரப்பெருமை 7—9
7. வைகா2நஸ கு3ருபரம்பரை 9—15

II அர்த்த2பஞ்சகப்ரகரணம் 15—18

1. அர்த்த2பஞ்சகங்கள் யாவை 15—16
2. ப்ராப்யமான ப்3ரஹ்மஸ்வரூபம் 16—17
3. ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மஸ்வரூபம் 17
4. ப்ராப்த்யுபாய ஸ்வரூபம் 17
5. ப்ராப்தி ப2லஸ்வரூபம் 17
6. ப்ராப்திவிரோதி4ஸ்வரூபம் 17

III தத்வத்ரயப்ரகரணம் (பீடி2கை) 18—23

1. அசேதநஸ்வரூபம் 18—19
2. சேதநஸ்வரூபம் 19—20
3. ஈஶ்வரஸ்வரூபம் 21
4. ஜீவேஶ்வரலக்ஷணங்கள் 22
5. ப்ரணவஶப்3த3வ்யுத்பத்தியும், அர்த்த2மும் 22—23

IV ப்ரக்ருதி புருஷதத்வநிருபணம் 23—28

1. மூவகை அசேதனங்கள்: ஜீவேஶ்வரர்கள் ஸ்வரூபம் 23—24
2. 25 தத்வங்களுக்கு அபி4மானிகளான அஸ்த்ர பூ4ஷணங்கள்; ஶுத்3த4ஸத்வநிருபணம் 25—28

V ஈஶ்வர நிருபணம் 28—44

1. ஈஶ்வர லக்ஷணம்; கு3ணங்கள் 28—30
2. பரத்வம் முதலான ஐந்து நிலைகள் 30—38
3. ப4க3வானின் பரத்வ நிர்ணயம் 39—44

VI ஸித்3தோ4பாய ப்ரகரணம் 45—56

1. வைகா2நஸர்களின் பெருமை 45—51
2. ப4க3வானே ஸித்3தோ4பாயம் 51—54
3. பிராட்டி புருஷகாரபூ4தை 55
4. ஶரணாக3தி அவஶ்யமானது 55—56

VII ஸாத்4யோபாய ப்ரகரணம் 56—84

1. பலவகைப்பட்ட ஸாத்4யோபாயங்கள் 56—60
2. ப்ரபத்திஸ்வரூபமும் வகைகளும் 60—64

3. பகவதாராதனம் ஸாத்யோபாயம்; அதில் ஶக்தியுள்ள வர்களுக்கு ப்ரபத்தி பாபப்ராயஶ்சித்தமாயிருந்து கொண்டு அதன் அங்கமாகிறது. ஆராதனத்தில் சக்தியற்றவர்களுக்கு ப்ரபத்தி நேரே மோக்ஷோபாய மாகிறது. 65—70
4. அர்ச்சாபிம்பத்தைக் கூறும் வேதவாக்யங்கள் 70—73
5. உபாயத்வபுத்தியில்லாமல் கைங்கர்யபுத்தியோடு செய்யப்படும் ஆராதனமே பரமமோக்ஷோபாயம் 73—78
6. மோக்ஷத்தில் நாலு வகைப்பட்ட ஏற்றத்தாழ்வு; பக்தி ப்ரபத்திகளோடு கூடிய ஆராதனமே பரமமோக்ஷ ஸாதனம். 79—84

VIII ஆராதககதி ப்ரகரணம் 84—95

1. அர்ச்சிராதிகதி 84—91
2. நாலுவகை மோக்ஷம் 91—92
3. அபிகமனம் முதலிய ஐந்து காலங்களில் திருவாராதனம்; பஞ்சகாலபராயணர்களின் பெருமை 92—95

IX மூலமந்த்ரார்த்த ப்ரகரணம் 96—145

1. திருவஷ்டாக்ஷரப் பெருமை 96
2. ப்ரணவத்தின் பெருமையும், பொருளும் 96—102
3. அகாரப்பொருள் 102—103
4. ஸர்வரக்ஷகன் ரக்ஷிப்பதற்கு ஆராதனமும் ப்ரபத்தியும் எதற்கு? எனும் ஆக்ஷேபம்; அதற்குப் பரிஹாரம் 103—106
5. லக்ஷ்மீபுருஷகாரத்வநிரூபணம் 106—107
6. லக்ஷ்மீ விசிஷ்டாத்வைதம் என்ற வைகாநஸ மதப்பெயரின் பொருள் 107—108
7. லுப்த சதுர்த்தியின் பொருள் 110—112
8. ஸ்ரீநாராயணர்களிருவருக்கும் ஶேஷித்வம் 113—115
9. மகார விவரணம் 116
10. நமஶ்ஶப்தார்த்தம் 116—118
11. நாராயணஶப்தார்த்தம் 118—123
12. அஷ்டாக்ஷரத்தின் பல பொருள்கள்—பெருமை 124—145

X த்வய மந்த்ரார்த்த ப்ரகரணம் 145—167

1. த்வயமும் பாரமாத்மிகோபனிஷத்தும் 145—152
2. ஸ்ரீமச்சப்தார்த்தம் 152—156
3. நாராயணஶப்தார்த்தம் 156—157
4. சரணஶப்தார்த்தம் 157—158
5. பிராட்டி ஸம்பந்தம் விஶேஷணரூபமே 159—160
6. அர்ச்சையில் ஶரணாகதியே சிறப்புற்றது 160—162
7. ‘சரணௌ’ ஶப்தார்த்தம் 163—164

8. 'ஶரணம் ப்ரபத்₃யே' என்பதின் பொருள் 164
9. உத்தரக₂ண்ட₂த்தின் பொருள் 164—167

XI சரமஶ்லோகார்த்த₂ நிரூபணம் 167—214

1. வைக₂ாநஸமும் க்ருஷ்ணனும் 167—169
2. கீ₃தையின் முக்₂யப்ரமேயம் திருவாராத₄னம் 169—170
3. ஶரணாக₃தி ஆராத₄நத்துக்கு அங்க₃ம் 170—171
4. 'ப்ரபத்தி ஸர்வாதி₄காரமாகாதே₃' எனும் ஆக்ஷேபமும், அதற்குப் பரிஹாரமும் 171—173
5. ஸர்வத₄ர்மபரித்யாக₃ம் ஸ்வரூபத்யாக₃மன்று; உபாயத்வபு₃த்₃தி₄த்யாக₃மே அது 173—174
6. திருவாராத₄னம் ஸர்வத₄ர்மஶப்₃த₃ப்பொருளல்ல; ஸாத்விகத்யாக₃மே த்யாக₃ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் 174—176
7. ப்ரபத்தி ஸாபராத₄விஷயமே என்னும் ஆக்ஷேபத்திற்குப் பரிஹாரம் 176—177
8. ப்ரபத்தி அபராத₄ங்களை க்ஷமிப்பிப்பது 177—178
9. "மாம் ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்ற பத₃ங்களின் பொருள் 178—181
10. உத்தரார்த்த₂ப் பொருள் 181
11. சரமஶ்லோகம் திருவேங்கடமுடையானைப்பற்றியதே என்பதற்கு ஶ்ருதி முதலான ப்ரமாணங்கள் 181—196
12. "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்₄ய:" என்பதின் பொருள் 196—198
13. "மாஶுச:" என்பதின் பொருள் 198
14. கீ₃தையில் விதி₄க்கப்படும் ஆராத₄னம் அர்ச்சைத் திருவாராத₄னமே 198—199
15. புருஷஸூக்த உத்தராநுவாகமந்த்ரங்கள் திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியவை 199—200
16. ஶ்ரீநிவாஸனை ஆராதி₄க்க உரியவர்கள் வைக₂ாநஸர்களே 200—202
17. ஶ்ரீராமாதி₃விப₄வாவதாரங்களுக்கும் காரணம் ஶ்ரீநிவாஸனே 202—203
18. ப₄க₃வத்கைங்கர்யம் அவஶ்யம் செய்யவேண்டியது 203—205
19. மற்ற தெய்வங்களை வணங்கக் கூடாது 205—206
20. அர்ச்சாவதாரப் பெருமை; அர்ச்சகர்களிருக்கவேண்டிய நிலை 206—208
21. பாபப்ராயஶ்சித்தங்கள் 208—209
22. "ப₄த்₃ரம் கர்ணேபி₄:" எனும் மந்திரப்பொருள் 209—211
23. த்₄யானம், துதித்தல் முதலியவை அர்ச்சநாங்க₃ம் 211
24. கலியுக₃த்திலும் ஆராத₄னம் முக்கியமே 212—213
25. சரமஶ்லோகார்த்த₂நிக₃மநம் 213—214

பாரமாத்மிகோபனிஷந் மந்த்ரங்கள் 214

—❀—

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாராசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு

எளிய தமிழ் விரிவுரைகளுடன்

வெளிவரும் சிறந்த

ஸ்ரீவைஷ்ணவ மாதப்பத்திரிகை

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

வேதம், ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள் முதலியவற்றிலிருந்து ஸ்ரீமந் நாராயணனின் பெருமையை விளக்கும் விஷ்ணுசித்தவிஜயம் என்னும் சிறந்த க்ரந்தமும், தமிழில் கீதா வ்யாக்யானமும், திருமாலை, நாச்சியார்திருமொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு எளிய விவரணங்களோடு கூடிய பூர்வாசார்ய வ்யாக்யானங்களும், விவரணத்தோடு கூடிய வார்த்தாமாலையும், ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்யாக்யானமான விவரண ஸஹித சாரீரக காரிகாவளியும், கேள்வி-பதில்களும் மற்றும் பல விஷயங்களும் வெளிவருகின்றன. இப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த நூல்களில் தற்போது கிடைப்பவை இந்நூலின் கடைசிப் பக்கங்களில் (215-216) கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியர்:-

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார்,

அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.

வருடச் சந்தா ரூ. 12.

தனிப்பிரதி ரூ. 1. **ஆயுள் சந்தா ரூ. 100.**

ஸர்வஜித் மார்கழி 28-உ (12—1—1948) முதல்

தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

शुभमस्तु

श्री वेङ्कटेशाय नमः

श्रीमते विखनसमहागुरवे नमः

मोक्षोपायप्रदीपिका—श्रीवैखानससिद्धान्तसारः

[श्रीवैखानससिद्धान्तनिष्णात - श्रीरघुपतिभट्टाचार्य विरचिता]

१. श्रीगुरूपसदनप्रकरणम्

ओं-श्रीलक्ष्मीवल्लभारंभां विखनोमुनिमध्यमाम्।
अस्मदाचार्यपर्यन्तां वन्दे गुरुपरम्पराम् ॥ १ ॥

देवराजदयापात्रं धीभक्त्यादिगुणार्णवम्।
भृग्वादिमुनिभिर्मान्यं वन्दे श्रीविखनोमुनिम् ॥ २ ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவைகாநஸ ஸித்தாந்த ஸாரம்

[மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகா—தமிழ் விவரணம்]

[வைக₂ாநஸ ஸித்₃த₄ாந்தநிர்வாஹக ஸ்ரீநிவாஸதீ₃க்ஷிதர் இயற்றிய க்₃ரந்த₂ங்களிலிருந்து ரகு₄பதி ப₄ட்டாசார்யரால் தொகுக்கப்பட்டது மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகை. இதற்குத் தமிழ் விவரணம் எழுதியவர் :— ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், ஆசிரியர். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுத₃ர்ஶநம் 3, புத்தூர் அக்₃ரஹாரம், திருச்சி-17.]

1. ஸ்ரீகு₃ருபஸத₃நப்ரகரணம்

1. ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாத₂ன் தொடக்கமாக விக₂நஸ்முனிவர் நடுவாக, நமது ஆசார்யர் ஈருக உள்ள கு₃ருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்.

2. தே₃வராஜனுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அருளுக்கு இலக்கானவராய், ஜ்ஞானம் ப₄க்தி முதலான கு₃ணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவராய், ப்₄ருகு₃முதலான மூனிவர்களால் கொண்டாடப்படுமவரான ஸ்ரீவிக₂நஸ் என்னும் முனிவரை வணங்குகிறேன்.

नारायणः पिता यस्य माता चापि हरिप्रिया।
भृग्वादिमुनयः पुत्रास्तस्मै विखनसे नमः॥३॥
श्रीशं श्रियं विखनसं गुरून् भृग्वादिकान् सदा।
नत्वा विरच्यते सम्यक् मोक्षोपायप्रदीपिका॥४॥

अथ निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणगुणाकरः स्वाश्रितवात्सल्यैक-जलधिः श्रियःपतिरेव सर्वेषां आद्यो गुरुः। तत्रापि विशिष्य श्रीवैखानसानां। तथाहि—"यस्य मे श्रियं दातुममितां गर्भ एव करे चक्रं धारयामि स चक्रवर्ती भवति" इति श्रुतिः। एतदेवोपबृंहितं भगवच्छास्त्रे भगवता मरीचिना—"गर्भे मास्यष्टमे विष्णुबलिं कुर्यात्

---

3. எவர்க்கு நாராயணன் தந்தையாகவும், விஷ்ணுபத்நி யான லக்ஷ்மீதே₃வி தாயாகவும், ப்₄ருகு₃முதலான ரிஷிகள் பிள்ளைகளாகவுமாகின்றனரோ, அத்தகைய பெருமையையுடைய விக₂நஸ் என்னும் முனிவருக்கு வணக்கம்.

4. ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனையும், ஸ்ரீதே₃வியையும், விக₂நஸ் என்னும் முனிவரையும், ப்₄ருகு₃முதலான ஆசார்யர் களையும் எப்போதும் வணங்கி, மோக்ஷோபாயப்ரதீ₃பிகை என்னும் இந்த நூல் நன்கு இயற்றப்படுகிறது.

எல்லாத் தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டானவனும் எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவனும், தன்னடியார் பக்கல் வாத்ஸல்யத்துக்கு ஓர் கடலாயிருப்பவனுமுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனே பொதுவாக அனைவருக்கும்—அதிலும் குறிப்பாக ஸ்ரீவைக₂ாநஸர்களுக்கும்—முதல் ஆசார்யனுவான். "எவனுக்கு என்னுடையதான அளவற்ற செல்வத்தை அளிக்கவிரும்பு கிறேனோ, க₃ர்ப்ப₄த்திலேயே அவனுடைய கையில் சக்கரத்தைப் பொறிக்கிறேன். அவன் சக்கரவர்த்தியாகிறான்" என்று இவ் விஷயம் ஶ்ருதியிலும் சொல்லப்பட்டது. "கர்ப்ப₄ம் த₄ரித்தபின் எட்டாவது மாஸத்தில் முறைப்படி விஷ்ணுப₃லியைச் செய்ய வேண்டும். அப்போது நாராயணன் க₃ர்ப்ப₄த்திலேயே தன்னு

यथाविधि। नारायणः स्वयं गर्भे मुद्रां धारयते निजाम्।।”—तत्रैव भगवद्वचनं — “अहमेव गुरुस्तेषां गर्भवैष्णवजन्मनाम्” इति। तथाहि—मरीचिना आनन्दसंहितायां—“भगवान् - ‘अर्चावताररूपेण लोकेऽस्मिन् चतुरानन। अवतारं करिष्यामि भूम्या लक्ष्म्या समन्वितः।। तदर्चनार्थं सृष्ट्यादौ सृज त्वं मुनिसत्तमम्। इत्यादिष्टस्तदा ब्रह्मा सृष्टिकार्यसमुद्यतः।।” इत्यारभ्य “तदोवाच चतुर्वक्त्रो भगवन्तं प्रणम्य च। नमस्ते देवदेवेश! सृष्टिस्थित्यन्तकारण!। मुनिसृष्टिः मया कर्तुं न शक्या भक्तवत्सल!। तस्य तद्वचनं श्रुत्वा देवदेवो हरिस्स्वयम्।।

டைய ஶங்க₂சக்ரமுத்₃ரைகளைக் குழந்தைக்குத் தானே பொறிக்கிறான்'' என்று இவ்விஷயம் ப₄க₃வான் மரீசியினால் நமது ஸம்ஹிதையில் விளக்கப்பட்டது. அந்த ஸம்ஹிதை யிலேயே ''க₃ர்ப்ப₄த்திலேயே வைஷ்ணவப் பிறப்பையுடைய வைக₂ாநஸர்களுக்கு நானே ஆசார்யனாகிறேன்'' என்னும் ப₄க₃வத்₃வசனமும் காணப்படுகிறது. மரீசியினால் செய்யப் பட்ட ஆநந்த₃ஸம்ஹிதையிலும் பின்வரும் ப₄க₃வத்₃வசன முள்ளது:—'' 'நான்முகனே! இவ்வுலகில் ஜனங்கள் என்னை அர்ச்சிப்பதற்காக, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீபூ₄மி தே₃விகளோடு கூடினவனாய் அர்ச்சாவதாரமென்னும் அவதா ரத்தை நான் எடுக்கிறேன். நீ ஒரு முனிவர் தலைவனை ஸ்ருஷ்டிப்பாயாக' என்று எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பெற்ற பிரமன் படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கினான்'' என்று தொடங்கி, “அப்போது நான்முகன் ப₄க₃வானை வணங்கிக் கூறலுற்றான் — ‘தே₃வதே₃வர்தலைவனே! உலகத்தைப் படைத்து அளித்து அழிக்கும் காரணபுருஷனே! உனக்கு நமஸ்காரம்; ப₄க்தவத்ஸலனே! நீ நியமித்தபடி முனிவர் தலைவரை என்னால் படைக்கமுடியவில்லை’ என்று. நான்முக னுடைய அவ்வார்த்தையைக் கேட்ட தே₃வதே₃வனான ஹரி சிறிது சிந்தித்து, விஷ்ணுவான தானே தன்னை ஆராதி₄க்கும் முனிவரை ஸ்ருஷ்டித்தான். வேதா₃ந்தத்தின் உண்மையான ஸாரமாகிற க₂நநத்தைச் செய்யும் ''விக₂நஸ்'' என்னும் முனி

चिन्तयित्वाऽसृजद्विष्णुः स्वाराधनपरं मुनिम्। वेदान्ततत्त्वमीमांसाखननं कृतवान्विभुः॥ स्वांशभूतेन भगवान् सृजतो मुनिपुङ्गवः। रूपलक्षण-सौन्दर्यतेजोवान् दिव्यविग्रहः॥ शुद्धसत्त्वमयः साक्षात् मुनिवेष-धरोऽव्ययः। चतुर्भुजः शङ्खचक्रवरदाभयचिह्नितः॥ कुशासने समासीनो ह्यूर्ध्वपुण्ड्रपवित्रकः। किरीटहाराभरणकुण्डलाङ्गदभूषितः॥ शिखायज्ञोप-वीताभ्यां त्रिदण्डेन विराजितः। पद्मं चाभयहस्ते तु सुसन्धार्य समाहितः॥ आविरासीत् यथाकल्पं वैकुण्ठस्मरणात् तदा। आत्मा वै पुत्रनामासीत् विष्णोः विश्वकुटुम्बिनः॥ तं दृष्ट्वा सर्वभूतात्मा प्रणतं प्राञ्जलिस्थितम्। मदौरसेत्युपानीय नामधेयं चकार ह॥ नाम्ना

வரை எம்பெருமான் படைத்தான். ஜ்ஞானம் முதலான கு₃ணங்கள் நிறைந்த அந்த முனிவர்தலைவர், எம்பெருமானுடைய அம்ஶமாகவே அவதரித்தார். ரூபலக்ஷணம், அவயவங்களின் அழகு தேஜஸ் ஆகியவற்றை உடையவராய், ஶுத்₃த₄ஸத்வமயமான அப்ராக்ருதத் திருமேனியையுடையவராய், நேரே முனிவேஷத்தை த₄ரித்திருப்பவராய், ஶங்க₂ம் சக்ரம் வரத₃முத்₃ரை அப₄யமுத்₃ரை ஆகியவற்றை நான்கு கைகளால் த₄ரித்திருப்பவராய், குஶாஸநத்தில் வீற்றிருப்பவராய் ஊர்த்₄வபுண்ட்₃ரத்தையும் பவித்ரத்தையும் அணிந்திருப்பவராய், கிரீடம், ஹாராப₄ரணங்கள், குண்ட₃லங்கள், தோள்வளைகள் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவராய், ஶிகா₂யஜ்ஞோபவீதங்களாலும் த்ரித₃ண்ட₃த்தாலும் விளங்காநிற்பவராய், அப₄ய ஹஸ்தத்தில் தாமரையை நன்கு ஏந்தியவராய், ஶாந்தியுடையவராய், வைகுண்ட₂நாத₂னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே முன் கல்பத்திற்போலே 'விக₂நஸ்' என்னும் அந்த முனிவர் அப்போது தோன்றினர். உலகனைத்தையும் தன்குடும்பமாகக்கொண்ட விஷ்ணுவின் ஆத்மாவே அவருடைய புத்ரரூபமான அம்முனிவராக ஆயிற்று. தன்னை வணங்கிக் கைகூப்பிநின்ற அவரைக் கண்ட ஸர்வாந்தராத்மாவான நாராயணன் 'எனது ஔரஸ புத்ரனே!' என்று அவரை அருகிலழைத்துத் திருநாமமிட்டான். பொருத்தமான பொருளுடையதாக 'விக₂நஸ்' என்னும் திரு

विखनसं चक्रे तं वदन्नर्थयोगतः। वैखानसं च ब्रह्माणं उपानीय
हरिः स्वयम्।। विखनोमुनये पूर्वं सावित्रीं उपदिष्टवान्। द्वयं च
मूलमन्त्रादीन् साक्षात् मोक्षप्रदान् शुभान्।। अध्यापयन् मुनिश्रेष्ठं
सर्वशास्त्रं तथा विधिम्।। यावत् संमिलितावस्था वेदानां व्यसनात् पुरा।
तां तु वैखानसीं शाखां आदावध्यापयन्मुनिम्।। अथोवाच विधिं
विष्णुः भगवान् भक्तवत्सलः। ब्रह्मंस्त्वाग्रजं विद्धि विखनोमुनि-
पुङ्गवम्।। अप्राकृतशरीरत्वात् मदाज्ञापरिपालनात्। मदौरससुतत्वाच्च
सदा मत्कृतकर्मणः।। मदंशसंभवत्वाच्च त्वया पूज्यो मुनीश्वरः।।"
इति। अथ श्रीनिवासो विखनसे वैदिकमन्त्रैः स्वाराधनप्रतिपादकं

நாமத்தை அவருக்கு வைத்தான். எம்பெருமான்தானே அந்த வைகா₂நஸமுனிவருக்குப் பிரமனுக்கும் உபநயனம் செய்யத் தொடங்கி, முனிவருக்கு முதலில் கா₃யத்ரீ மந்த்ரத்தை உபதே₃ஶித்தான். நேரே மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்ல மங்க₃ளமான த்₃வயமந்த்ரத்தையும், திருமந்த்ரம் (திருஅஷ்டாக்ஷரம்) முதலானவற்றையும் எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களையும் முனிவருக்கு உபதே₃ஶித்து, அதற்குப்பின் பிரமனுக்கும் உபதே₃ஶித்தான். வேத₃ங்களைப் பிரிப்பதற்கு முன் அவை 'ருக்' முதலான பிரிவுகளாயிராமல் ஒன்றாயிருந்தபடியால் முன்பேயிருந்த வைகா₂நஸ ஶாகை₂யை முனிவருக்கு உபதே₃ஶித்தான். ப₄க்தவத்ஸலனான ப₄க₃வான் அதற்குப்பின் நான்முகனைப் பார்த்து 'பிரமனே! 'விக₂நஸ்' என்னும் இம்முனிவர்தலைவரை உன் தமயன் என்று அறிவாயாக. இவர் அப்ராக்ருதமான ஶரீரமுடையவராகையாலும், (என் அர்ச்சனரூபமான ஶாஸ்த்ரத்தைப் பிரசாரம் செய்வதன்மூலம்) என் ஆணையை நடத்துபவராகையாலும், எனது ஔரஸபுத்ரனாகையாலும், என் அர்ச்சனரூபமாகிற கார்யத்தையே எப்போதும் செய்பவராகையாலும், என் அம்ஶாவதாரமாயிருப்பவராகையாலும் இந்த முனீஶ்வரர் உன்னால் பூஜிக்கத்தக்கவரே' என்று அருளினான்" என்பதிருக உள்ள வசனங்களைக் காணலாம். விக₂நஸ்ஸைப் படைத்தபின் ஶ்ரீநிவாஸன் வேத₃மந்த்ரங்களாலே தன்னை ஆராதி₄ப்பதை

श्रीवैखानसशास्त्रं उपदिष्टवान्-तथा मूलमन्त्रादिकं द्वयं च। सीतोपनिषदि "वैखानसऋषेः पूर्वं विष्णोर्वाणी समुद्भवेत्" इति। ब्रह्माण्डपुराणे "द्वयं च मूलमन्त्रं च प्रददौ भगवांस्तयोः।" इति। तयोः—विखनोब्रह्मणोः इत्यर्थः। तत्रैव—"तेनैव ध्यानयोगेन परिशुद्धान्तरात्मनः" "विशेषखननं तत्र कृतवात् गर्भवैष्णवः" "विशेषखननात् तस्य शुद्धसत्त्वविचिन्तनात्" "प्रादुरासीत् मुनिश्रेष्ठः शङ्खचक्रधरोऽव्ययः। नारायणस्तु तं दृष्ट्वा प्राह वाक्यं मुनीश्वरम्।।" इति। विष्णुधर्मे च–"पूर्वं विखनसे विष्णुः प्रोक्तवान् स्वयं अच्युतः। भृगोः प्रोक्तं विखनसा भृगुणा च ममेरितम्।।" इति। अनेन श्रीवैखानसं स्वत्वं

விளக்கும் ஸ்ரீவைக₂ாநஸஶாஸ்த்ரத்தையும், திருமந்த்ரம் த்₃வயம் முதலானவற்றையும் அவர்க்கு உபதே₃ஶித்தான். இவ்விஷயம் ஸீதோபநிஷத்தில் ''வைக₂ாநஸருஷிக்கு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் விஷ்ணுவின் உபதே₃ஶம் ஏற்படும்'' என்று சொல்லப்பட்டது. ப்₃ரஹ்மாண்ட₃புராணத்திலும் ''த்₃வயத்தையும் மூலமந்த்ரத்தையும் அவ்விருவருக்கும் எம்பெருமான் உபதே₃ஶித்தான்'' என்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு 'அவ்விருவருக்கும்' என்றது 'வைக₂ாநஸருஷிக்கும் பிரமனுக்கும்' என்று பொருள்படும். அப்புராணத்திலேயே ''அந்த த்₄யானயோக₃த்தினாலேயே பரிஶுத்₃த₄மான நெஞ்சையுடையவருக்கு'' என்றும் ''க₃ர்ப்ப₄வைஷ்ணவரான அந்த முனிவர் ஶாஸ்த்ரங்களை விஶேஷமாகக் க₂நநம் (ஆராய்ச்சி) செய்தார்'' என்றும், ''விஶேஷமாக க₂நநம் செய்ததாலும் ஶுத்₃த₄ஸத்வசிந்தனம் செய்ததாலும்'' என்றும், ''ஶங்க₂சக்ரங்களை த₄ரித்தவரான முனிவர்தலைவர் தோன்றினர். அழிவற்றவனான நாராயணனும் தன்பிள்ளையான அந்த முனீஶ்வரரைப் பார்த்து, பின்வரும் வாக்யத்தைக் கூறினர்'' என்றும் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிஷ்ணுத₄ர்மத்திலும் ''அடியவர்களை நழுவவிடாதவரான விஷ்ணு — வைக₂ாநஸமுனிவருக்கு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தானே உபதே₃ஶித்தார். அம்முனிவர் ப்₄ருகு₃முனிவருக்கு உபதே₃ஶித்தார். ப்₄ருகு₃முனிவர் எனக்கு உபதே₃ஶித்தார்'' என்று கூறப்பட்டது. இந்த ப்ரமாணங்களி

न्मूलकं श्रीशास्त्रं च विखनसे भगवता उपदिष्टं इति अवगतम्। ेन भृग्वत्रिमरीचिकाश्यपेभ्यः इति च। अपि च - भृगुप्रोक्ते निरुक्ताधिकारे "सूत्रं विखनसा प्रोक्तं सार्धकोटिप्रमाणकम्। ुरोर्मुखाच्च सङ्गृह्य तत्सर्वं समुदाहृतम्। काश्यपेनात्रिणा चैव मया चैव मरीचिना। चतुर्लक्षप्रमाणेन संक्षिप्य प्रोच्यतेऽधुना।।" ृति। अनेन मरीच्यादयो विखनोगुरुणोपदिष्टं श्रीशास्त्रं सङ्गृह्य णिन्युः इति च ज्ञातम्। एवञ्च "नित्यमुक्तोपभोग्यत्वात् परव्यूहात्मनो ृरेः।। तत्कालसन्निकृष्टैकलक्ष्यत्वात् विभवात्मनः। विशुद्धैः योग- ंसिद्धैः चिन्त्यत्वात् अन्तरात्मनः। अर्चात्मन्येव सर्वेषां अधिकारो

லிருந்து வைகா2நஸஸூத்ரமும், அதை மூலமாகக்கொண்ட வைகா2நஸ ஆக3மஶாஸ்த்ரமும் எம்பெருமானால் வைகா2நஸ முனிவருக்கும் அம்முனிவரால் ப்4ருகு3, அத்ரி, மரீசி, காஶ்யபர் ஆகியவர்களுக்கும் உபதே3ஶிக்கப்பட்டது என விளங்குகிறது.

மேலும், ப்4ருகு3ஸம்ஹிதையில் நிருக்தாதி4காரத்தில் — 'வைகா2நஸமுனிவரால் ஒன்றரைக்கோடி ஸூத்ரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவையனைத்தையும் ஆசார்யனிடமிருந்து கேட்டு, காஶ்யபராலும், அத்ரியாலும், ப்4ருகு3வாகிற என்னாலும், மரீசியினாலும் நான்கு லக்ஷம் அளவுள்ள க்3ரந்த2ங்களால் இப்போது சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றது" என்று கூறப்பட்டது. இதிலிருந்து, மரீசி முதலானவர்கள் வைகா2நஸ முனிவரால் உபதே3ஶிக்கப்பட்ட வைகா2நஸஶாஸ்த்ரத்தைச் சுருக்கி ஸம்ஹிதைகளாக இயற்றினர் என்றும் விளங்குகிறது.

ஆக "பரவ்யூஹங்களாயிருக்கும் எம்பெருமான் நித்யமுக்தர்களுக்கே அநுப4விக்கத்தக்கவனாகையாலும், விப4வரூபியான எம்பெருமான் அக்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கே அநுப4விக்கத்தக்கவனாகையாலும். அந்தர்யாமியான எம்பெருமான் யோக3ம் கைவரப்பெற்றுப் பரிஶுத்3தி4பெற்றவர்களுக்கே அநுப4விக்கத்தக்கவனாகையாலும். அர்ச்சாரூபியான எம்பெருமான் விஷயத்திலேயே அனைவருக்கும் தடையற்ற அதி4காரமுள்ளது' என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் எல்லாச் சேதனர்களுக்கும்

निरङ्कुशः ॥" इत्युक्तविधया समस्तचेतनोज्जीवनहेतुभूतार्चाराधनविधि-प्रतिपादकश्रीवैखानसशास्त्रोपदेष्टा श्रीमन्नारायण एव परमाचार्यः। ततः स्वगुरुभूतश्रीमन्नारायणोपदिष्टं सङ्गृह्य सूत्रं प्रणिनाय श्रीविखनाः। यदष्टादशानां आपस्तंबबोधायनादिकल्पसूत्राणां अग्र्यम्। यत्र गर्भे विहितेन विष्णुबलिकर्मणा गर्भवैष्णवत्वसिद्धिः भवति। यन्मूलकं भगवदाराधनशास्त्रम् — "यस्य चाद्यन्तमध्येषु गीयते भगवान् हरिः" इत्युक्तप्रकारेण नारायणपरायणः निर्द्वन्द्वो मुनिरिति विष्णोः आराधनं सर्वदेवतार्चनं भवति। "अग्निर्वै देवानां अवमो विष्णुः परमः तदन्तरेण सर्वान्या देवता इति ब्राह्मणम्" इति। "नारायणपरंब्रह्माप्नोति"

உய்வுபாயமாயிருக்கும் அர்ச்சாவதாரத்தை ஆராதி₄க்கும் விதி₄யை உபதே₃ஶிக்கும் ஸ்ரீவைக₂ானஸஶாஸ்த்ரத்தை முதன் முதலில் உபதே₃ஶித்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே அனைவருக்கும் பரமாசார்யனுவான். அவனுக்குப்பின் தன் ஆசார்யனுன ஸ்ரீமந் நாராயணனுல் உபதே₃ஶிக்கப்பட்டதைச் சுருக்கி வைக₂ானஸ முனிவர் ஸூத்ரமாக இயற்றினுர். ஆபஸ்தம்ப₃ர் போ₃தா₄யநர் முதலானுர் இயற்றிய பதினெட்டு கல்பஸூத்ரங்களுக்குள்ளே வைக₂ானஸஸூத்ரம் தலைமைபெற்றது. அந்த ஸூத்ரத்தின்படி குழந்தை க₃ர்ப்ப₄த்திலிருக்கும்போது செய்யப்படும் விஷ்ணு ப₃லிகர்மத்தாலே க₃ர்ப்ப₄வைஷ்ணவத்வம் ஏற்படுகிறது. அந்த வைக₂ானஸமுனிவரால் சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வதா₃ராத₄ன ஶாஸ்த்ரமானது "எந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் முதலிலும் முடிவிலும் நடுவிலும் ப₄க₃வானுன ஹரி கொண்டாடப்படுகிருனே" என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் நாராயணனையே பரமப்ராப்யப்ராபக மாகக்கொண்ட ஒப்பற்ற முனிவரால் சொல்லப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுவுக்கு ஆராத₄னமாகவும் எல்லா தெய்வங்களுக்கும் அர்ச்சனமாகவும் ஆகிறது. "அக்நியானவன் தே₃வர்களுக்குள் மிகத் தாழ்ந்தவன். விஷ்ணு மிகவுயர்ந்தவன். மற்ற தெய் வங்களெல்லாம் இவ்விருவருக்கும் இடைப்பட்டவர்கள் என்று ப்₃ராஹ்மணம் கூறுகிறது" என்றும் "பரப்₃ரஹ்மமான நாராயணனை அடைகிருன்" என்றும் 'நாராயணனே பரப்₃ரஹ்மம்;

इति; "नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः" इति च; "भगवतः लक्ष्मीकान्तस्य परत्वं प्रकाश्य श्रीमन्नारायणं अर्चयेत्" "तद्विष्णोः परमं पदं गच्छति" इत्यादिना परमपदप्राप्त्युपायश्च यत्र दर्शितः। तच्छिष्याः भृग्वादयः। यैः स्वगुरुणा श्रीविखनसा सूत्रे विस्तरेण उक्तं तदुपदेशलब्धं श्रीशास्त्रं संक्षिप्य प्रपञ्चितम्; तेषां पारंपर्येण शिष्यभूताः सर्वे वैखानससूत्रिणः॥

ते तु यथाक्रमं प्रदर्श्यन्ते। यथा-चतुर्णामपि भृग्वादीनां शिष्यः—श्रीनारायणाचार्यः। तच्छिष्यः केशवाचार्यः। अनेन वेदान्त-व्याससूत्रवृत्तिः पञ्चखण्डविवरणरूपार्चनानवनीतं च प्रणिन्ये। तच्छिष्यः श्रीनृसिंहाचार्यः-तच्छिष्यः राघवाचार्यः-तच्छिष्यः रामाचार्यः-तच्छिष्यः

நாராயணனே பரதத்வம்' என்றும், "ப₄க₃வானுன லக்ஷ்மீ காந்த₂னுக்குப் பரத்வத்தை வெளிப்படுத்தி. அந்த ஸ்ரீமந்நாரா யணனை ஆராதி₄க்கக்கடவன்" என்றும், "விஷ்ணுவினுடைய அப்பரமபத₃த்தையடைகிருன்" என்றும் கோ₄ஷிக்கும் வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்ட பரமபத₃த்தையடையும் வழி இந்த வைகா₂நஸ ஶாஸ்த்ரத்திலேயே காட்டப்பட்டுள்ளது. அந்த வைகா₂நஸ முனிவரின் ஶிஷ்யர்கள் ப்₄ருகு₃ முதலானுர். அவர்கள் தம் ஆசார்யரான விக₂நஸ்ஸால் ஸூத்ரத்தில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட அவரது உபதே₃ஶத்தின் மூலம் தமக்குக் கிடைத்த வைகா₂நஸ ஶாஸ்த்ரத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறினுர்கள், வைகா₂நஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்த அனைவரும் அவர்களது ஶிஷ்ய பரம்பரையிலே வந்தவர்கள்.

அவர்களை முறைப்படி விளக்குவோம்:— ப்₄ருகு₃ முதலான நாலு முனிவருக்கும் ஶிஷ்யராயிருந்தவர் ஸ்ரீநாராயணுசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் கேஶவாசார்யர், வ்யாஸருடைய வேதா₃ந்த ஸூத்ரத்துக்கு வ்ருத்தியும், பஞ்சக₂ண்ட₃ விவரண ரூபமான அர்ச்சனுநவநீதமும் இவரால் இயற்றப்பட்டன. அவருடைய ஶிஷ்யர் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர்

गोविन्दाचार्यः-तच्छिष्यः कृष्णाचार्यः-तच्छिष्यः रङ्गाचार्यः-तच्छिष्यः वेङ्कटाचार्यः-तच्छिष्यः वरदाचार्यः-तच्छिष्यः वाजपेय्याचार्यः-अनेन भगवच्छास्त्रसङ्ग्रहरूपदर्पणं श्रीवैखानससूत्रभाष्यं च कृतम्। तच्छिष्यः-भास्करभट्टाचार्यः-अनेन श्रीवैखानसदैविकमानुषिकखिलऋङ्मन्त्राणां भाष्यादिकं प्रणीतम्। तत्रैव अष्टमप्रश्नारंभे प्रपत्तिप्रकारश्च दर्शितः। तच्छिष्यः-श्रीभट्टाचार्यः-तच्छिष्यः श्रीनृसिंहाचार्यः-तच्छिष्यः श्रीसुन्दरराजाचार्यः। अनेन श्रीवैखानससूत्रस्य प्रयोगवृत्त्यादिकं कृतम्। तच्छिष्यः कृष्णाचार्यः-तच्छिष्यः अनन्ताचार्यः - तच्छिष्यः वसन्तयाज्याचार्यः। अनेन श्रीवैखानससूत्रस्य व्याख्याप्रभृतिः कृता। तच्छिष्यः श्रीगोविन्दाचार्यः-

---

ராக₄வாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் ராமாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் கோ₃விந்த₃ாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் க்ருஷ்ணு சார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் ரங்க₃ாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் வேங்கடாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் வரத₃ாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் வாஜபேயி ஆசார்யர். இவர் வைக₂ாநஸ ஶாஸ்த்ரத்தின் சுருக்கமான 'த₃ர்ப்பணம்' என்னும் நூலையும் வைக₂ாநஸ ஸூத்ரப₄ாஷ்யத்தையும் இயற்றினர். அவருடைய ஶிஷ்யர் ப₄ாஸ்கரப₄ட்டாசார்யர். இவர் வைக₂ாநஸ ஶாஸ்த்ரத்துக்கு அநுகு₃ணமான தை₃விகமந்த்ரங்களுக்கும் மாநுஷிக மந்த்ரங்களுக்கும் கி₂லருக் மந்த்ரங்களுக்கும் ப₄ாஷ்யம் முதலானவற்றை இயற்றினர். அந்நூலில் 8-வது ப்ரஶ்னத்தின் தொடக்கத்தில் ஶரணமடையும் ப்ரகாரமும் காட்டப்பட்டது. அவரது ஶிஷ்யர் ஶ்ரீப₄ட்டாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் ஶ்ரீந்ருஸிம்ஹாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் ஶ்ரீஸுந்த₃ரராஜாசார்யர். இவர் வைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்துக்கு ப்ரயோக₃வ்ருத்தி முதலானவற்றை இயற்றினர். அவருடைய ஶிஷ்யர் க்ருஷ்ணுசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் அநந்தாசார்யர். அவருடைய ஶிஷ்யர் வஸந்தயாஜ்யாசார்யர். இவர் வைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்துக்கு வ்யாக்₂யானம் முதலானவற்றை இயற்றினர். அவருடைய ஶிஷ்யர் ஶ்ரீகோ₃விந்த₃ாசார்யர். அதற்குப்பின் முறையே நரஹரிப₄ட்டாசார்யரும், ஶ்ரீநிவாஸாத்₄வரியெனும் வேத₃ாந்த

ततः क्रमात् नरहरिभट्टाचार्यः, श्रीनिवासाध्वरी वेदान्तदेशिकः, यः श्रीनिवासस्य विवर्त इति वक्तव्यः। यं प्राहुः सर्वतन्त्रस्वतन्त्रं कविकुलतिलकं च। येन प्रणीतानां ग्रन्थानां इयत्ता नाधिगम्यते। येन शारीरकसूत्रस्य लक्ष्मीविशिष्टाद्वैताख्यं भाष्यं प्रणीतम्। येनोदीरिता श्रीवैखानसमहिममञ्जरी विदुषां हृदयरञ्जनी। यस्मै व्यदात् भगवान् अनितरसाधारणीं वेदान्तदेशिकाभिधाम्। यस्मात् विशेषेण विदित वेदान्ततत्त्वार्थाः सर्वेऽपि वैखानसाः। यस्य पितरौ रुक्मिणीगोविन्दौ। यस्मिन् व्याख्यातरि वैखानससूत्रतात्पर्यं स्फुटं अवगच्छामः। यत्कृतं पारमात्मिकोपनिषद्भाष्यं विशदयति श्रीमन्नारायणपारम्यं, दर्शयति च श्रीवैखानसानां तत्पदप्राप्त्युपायरहस्यमन्त्रार्थान्। ततः क्रमात् शिष्याः

தே₃ஶிகரும் ஶிஷ்யபரம்பரையில் வந்தவர்கள். இந்த வேத₃ாந்த தே₃ஶிகர் ஸ்ரீநிவாஸனின் அவதாரமாகவே சொல்லத்தக்கவர். இவரை 'ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர்' என்றும் 'கவிகுலதிலகர்' என்றும் கூறுகிறார்கள். இவரியற்றிய க்₃ரந்த₂ங்கள் அளவற்றவையாயுள்ளன. இவர் ஶாரீரக (ப்₃ரஹ்ம) ஸூத்ரத்துக்கு லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டாத்₃வைதமென்னும் பா₄ஷ்யத்தை இயற்றினார். இவர் இயற்றிய 'வைக₂ாநஸ மஹிமமஞ்ஜரீ' என்னும் நூல் அறிவாளிகளின் நெஞ்சை ஈர்ப்பதாயுள்ளது. பிறர்க்குரித்தாகாத 'வேத₃ாந்த தே₃ஶிகர்' என்னும் பெயரை ப₄க₃வான் இவர்க்கு அளித்தான். எல்லா வைக₂ாநஸர்களும் இவருடைய நூல்களிலிருந்தே வேத₃ாந்ததத்வார்த்த₂ங்களை விஶேஷமாக அறியப் பெறுகிறார்கள். ருக்மிணியும் கோ₃விந்த₃ரும் இவருடைய தாய்தந்தையராவர். இவர் வ்யாக்₂யானம் செய்ததாலேயே வைக₂ாநஸ ஸூத்ரங்களின் பொருளைத் தெளிவாக அறிகிறோம். இவர் அருளிய பாரமாத்மிகோபநிஷத்₃பா₄ஷ்யம் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பரத்வத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. வைக₂ாநஸர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருவடியை அடைவதற்கு உபாயத்தையும் ரஹஸ்யமந்த்ரங்களின் பொருள்களையும் இந்த பா₄ஷ்யம் காட்டுகிறது. இவருக்குப்பின் முறையே ஶிஷ்யர்களைக் கூறுகிறோம். விப்ரநாராயணாசார்யர்; வஸந்தயாஜ்யாசார்யர்;

अभिधीयन्ते। विप्रनारायणाचार्यः — वसन्तयाज्याचार्यः — अनन्तनारायणाचार्यः। अनेन ब्रह्मसूत्रस्य वार्तिकोद्ग्राहिणी इति अणुवृत्तिः सङ्गृहीता —ततः तिरुमलाचार्यः—श्रीनिवासाचार्यः। येनोद्धृता विजयत उत्तमब्रह्मविद्या नाम सुधा सर्वोपनिषदुदन्वतः। येन प्रणीता श्रीरामायणव्याख्या कल्पलतायते तदर्थार्थिनाम्। यश्च अष्टभाषाचक्रवर्ती इतिप्र सिद्धः। येन बालेन समर्प्यमाणां मालां भगवान् वेङ्कटेशः प्रह्वीभावं जग्राह। अपि च येन सः भगवान्—'तात! सर्वमिदं हविः भोक्तव्यं' इति निर्बन्धितः भक्तवत्सलः स्वयं बुभुजे। ततः "वत्स! त्वयाऽपि भुज्यतां" इति उक्तः बालः तथा बुभुजे। ततःप्रभृत्येव श्रीवैखानसानां सर्वेषां तस्य वृषभगिरिनाथस्य सन्निधौ हविर्दानसमये अन्तःप्रवेशः

அநந்தநாராயணுசார்யர் (இவர் ப்₃ரஹ்மஸூத்ரத்துக்கு 'வார்த்திகோத்₃க்₃ராஹிணீ' என்னும் சிறிய வ்யாக்₂யானத்தை இயற்றினுர்); அவருக்குப்பின் திருமலாசார்யர்; ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் (அனைத்து உபநிஷத்துக் கடலிலிருந்து கடையப்பெற்ற அமுதம் போன்ற 'உத்தம ப்₃ரஹ்மவித்₃யா' என்னும் வ்யாக்₂யானம் இவரால் இயற்றப்பட்டது. இவரியற்றிய ஸ்ரீராமாயண வ்யாக்₂யை ஸ்ரீராமாயணத்தின் பொருளை அறிய விரும்புகிற வர்களுக்கு ஓர் கற்பகக் கொடியாய் விளங்குகிறது. இவர் அஷ்டபா₄ஷாசக்ரவர்த்தி என்று ப்ரஸித்₃தி₄ பெற்றவர். இவர் சிறுவராயிருக்கும்போது ஸமர்ப்பித்த மாலையைத் திருவேங்கடமுடையான் தலைதாழ்த்தி ஏற்றுக்கொண்டான். மேலும் "அப்பா! அடியேன் ஸமர்ப்பித்த இந்த ப்ரஸாத₃த்தை பு₄ஜித்தருளவேணும்" என்று இவரால் நிர்ப்ப₃ந்தி₄க்கப்பட்ட ப₄க்தவத்ஸலனை எம்பெருமான் தான் உண்டு "குழந்தாய்! நீயும் உண்பாயாக" என்று சொல்ல, சிறுவரான இவரும் உண்டார். அது முதற்கொண்டே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் தளிகை ஸமர்ப்பிக்கும்போது வைக₂ானஸர்கள் அனைவரும் உள்ளேயிருக்கலாமென்றும், பெருமாள் அமுது செய்தவுடன் அவருடைய ேஶஷத்தை உடனே உண்ணலாமென்றும் வழக்கமேற்பட்டு இடைவிடாமல் இன்றளவும் தொடர்ந்து

सद्यः तच्छेषास्वादनं च अविच्छेदेन अद्यापि संदृश्यते। येन वैखानससत्संप्रदायिकानेकविधसद्ग्रन्थाः शाकुन्तलव्याख्यादयः च प्रणीताः। ततः श्रीवेङ्कटाचार्यः—गोविन्दाचार्यः—श्रीनिवासाचार्यः—वेङ्कटरामाचार्यः — श्रीरङ्गाचार्यः — राघवाचार्यः — अनन्ताचार्यः—रङ्गनाथाचार्यः—वरदाचार्यः। येनेयं वैखानससूत्रस्य षट्सूत्र्यनुसृता व्याख्या कृता। ततः वेङ्कटरामाचार्यः—श्रीनिवासाचार्यः—रामाचार्यः-गोविन्दाचार्यः—शेषाचार्यः—रङ्गनाथाचार्यः-इत्यादयः स्वस्वाचार्यपर्यन्ताः परमाचार्याः सर्वैः वैखानसैः नित्यानुसन्धेयाः॥

एवं स्वस्वाचार्यपूर्वाः श्रीमन्नारायणपर्यन्ताः परमाचार्याः नित्यानुसन्धेयाः। तथा च श्रुतिः "आचार्यवान् पुरुषो वेद" इत्यादिः। मरीचिः ज्ञानकाण्डे—"एवं संसारसमुद्रोत्तरणोपायं ज्ञानयोगं च ब्रह्मणा

வருகிறது. இவர் வைக₂ாநஸ ஸத்ஸம்ப்ரத₃ாயத்தைச் சேர்ந்த பலவித₄மான நல்ல க்₃ரந்த₂ங்களையும் ஶாகுந்தல வ்யாக்₂யானம் முதலானவற்றையும் இயற்றியுள்ளார்) இவர்க்குப்பின் ஸ்ரீவேங்கடாசார்யர்; கோ₃விந்த₃ாசார்யர்; ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்; வேங்கடராமாசார்யர்; ஸ்ரீரங்க₃ாசார்யர்; ராக₄வாசார்யர்; அநந்தாசார்யர்; ரங்க₃நாத₂ாசார்யர்; வரத₃ாசார்யர் (இவர் வைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்துக்கு ஷட்ஸூத்ரிகளாலும் அநுஸரிக்கப்பட்ட வ்யாக்₂யானத்தை இயற்றினர்.) அவருக்குப் பின் வேங்கடராமாசார்யர்; ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்; ராமாசார்யர்; கோ₃விந்த₃ாசார்யர்; ஶேஷாசார்யர்; ரங்க₃நாத₂ாசார்யர். இவ்வண்ணமாக தம் தம் ஆசார்யர்கள் வரையிலுள்ள பரமாசார்யர்களை எல்லா வைக₂ாநஸர்களும் (அவரோஹணக்ரமத்தில்) தினந்தோறும் அநுஸந்தி₄க்க வேணும்.

இவ்வண்ணமாக அவரவராசார்யர்களிடமிருந்து தொடங்கி ஸ்ரீமந்நாராயணன் வரையில் உள்ள பரமாசார்யர்கள் (ஆரோஹணக்ரமத்திலும்) தினந்தோறும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவர்கள். "ஆசார்யனை உடைய மனிதனே உண்மையை அறிவான்" என்று வேத₃மும் ஓதுகிறது. மரீசியின் ஜ்ஞானகாண்ட₃த்தில்

पुरा मम प्रणीतं तदेव युष्माकं मया च उक्तं ज्ञानोपदेशं गुरुशिष्यमार्गेण ज्ञात्वा परमात्मानं सदा पश्येत्" इति। अत्र ब्रह्मणा-विखनसेत्यर्थः। "ईश्वरस्य च सौहार्दं यदृच्छासुकृतं तथा। विष्णोः कटाक्षं अद्वेषं आभिमुख्यं च सात्त्विकैः। संभाषणं षडेतानि ह्याचार्यप्राप्तिहेतवः॥" "जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः। सात्त्विकः स तु विज्ञेयः स वै मोक्षार्थचिन्तकः॥" इत्यादिना ईश्वरसौहार्दादीनां आचार्यप्राप्तिहेतुत्वं अभिधाय जायमानकटाक्षस्य पुरुषस्य भगवत्प्राप्तिविरोधिरजस्तमोनिरसनमुखेन सात्त्विकतासिद्धिपूर्वकं आचार्यप्राप्तिः अभिहिता। "पापिष्ठः क्षत्रबन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत्। आचार्यवत्तया मुक्तः

"இவ்வண்ணமாக ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டுவதற்கு உபாயமும், ஜ்ஞானயோக₃மும், ப்₃ரஹ்மத்தினல் முதலில் எனக்கு உபதே₃ஶிக்கப்பட்டது. அதுவே உங்களுக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஜ்ஞானோபதே₃ஶத்தை கு₃ருஶிஷ்ய முறையாலே அறிந்து பரமாத்மாவை எப்போதும் காணவேண்டும்" என்று கூறினர். இங்கு 'ப்ரஹ்மத்தினல்' என்றது 'விக₂நோமுனிவரால்' என்று பொருள்படும். "(1) ஈஶ்வரனுடைய நல்லெண்ணம். (2) தற்செயலாயேற்படும் புண்யம். (3) விஷ்ணுவின் கடாக்ஷம். (4) எம்பெருமானிடம் அத்₃வேஷம். (5) அவனிடம் ஆபி₄முக்₂யம். (6) ஸாத்விகர்களோடு உரையாடுதல் என்னும் இந்த ஆறும் ஆசார்யனை அடைவதற்குக் காரணங்கள்." "எந்த மனிதனை—பிறக்கும்போது மது₄ஸூத₃னன் கடாக்ஷிக்கிருனே, அவனே ஸாத்விகனென்று அறியத் தக்கவன். அவனே மோக்ஷத்தைப்பற்றி ஆராய்வான்." முதலான ப்ரமாணங்களிலிருந்து ஈஶ்வரனுடைய நல்லெண்ணம் முதலானவை ஆசார்யனை அடைவதற்குக் காரணமாகின்றன என்றும். ஜாயமான கால கடாக்ஷம்பெற்ற மனிதனுக்கு எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் ரஜஸ்தமோ கு₃ணங்கள் அழியப்பெற்று ஸத்வகு₃ணம் வளருவதை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆசார்ய ப்ராப்தி ஏற்படுகிறது என்றும் விளங்குகிறது. "மஹாபாபியான க்ஷத்ரப₃ந்து₄வும், புண்யவா

तस्मात् आचार्यवान् भवेत् ॥" इति । ब्रह्मविद्योपनिषदि-"गुरुभक्तिं सदा कुर्यात् श्रेयसे भूयसे नरः । गुरुरेव हरिस्साक्षात् नान्य इत्यब्रवीत् श्रुतिः ॥" गुरोः सकाशात् महाविश्वासपूर्वकं मन्त्रार्थग्रहणे सति, प्रकृत्यात्मभ्रान्तिशरीरस्वतन्त्रात्मभ्रान्तिनिरसनद्वारा दृष्टादृष्टोभयप्राप्तिपूर्वक-परमपुरुषार्थप्राप्तिः संभवति ॥

॥ इति गुरूपसदननिरूपणम् ॥

२. अथ अर्थपञ्चकप्रकरणम् ।

"प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः । प्राप्त्युपायं फलं चैव तथा प्राप्तिविरोधि च ॥" इति अर्थपञ्चकं उच्यते । प्राप्यः

ஞன புண்ட₃ரீகனும் ஆசார்யர்களைக் கொண்டு முக்தியடைந்தார்கள்; ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் ஓர் ஆசார்யனை அடைய வேண்டும்'' என்று ஓர் ப்ரமாணம் சொல்லுகிறது. ''ஒவ்வொரு மனிதனும் சிறந்த நன்மை ஏற்படுவதற்காக எப்போதும் ஆசார்யனிடம் ப₄க்தி செய்யவேண்டும். ஆசார்யன் நேரே எம்பெருமானுடைய அவதாரமேயொழிய வேறொருவனல்லன் என்று வேத₃ம் ஓதுகிறது'' என்று ப்₃ரஹ்மவித்₃யோபநிஷத் உரைக்கிறது. ஆசார்யனிடமிருந்து மஹாவிஶ்வாஸத்தோடு கூட மந்த்ரார்த்த₂ங்களை அறிந்தால், அசேதன ப்ரக்ருதியையே ஜீவாத்மாவாக மயங்குவது, ஶரீரத்தையே ஜீவாத்மாவாக மயங்குவது, ஜீவாத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனாக மயங்குவது ஆகிய மயக்கங்கள் தீரப்பெற்று, இம்மை மறுமைப் பயன்கள் அனைத்தையும் பெற்று பரமபுருஷார்த்த₂மான மோக்ஷத்தையும் அடையலாம்.

கு₃ருபஸத₃ன ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

2. அர்த்த₂பஞ்சகப்ரகரணம்

''(1) ப்ராப்யமான (அடையத்தக்க) ப்₃ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமும் (2) ப்ராப்தாவான (அடைபவனான) ப்ரத்யக₃ாத்மாவின் ஸ்வரூபமும், (3) அடைவதற்கு உபாயமும் (4) அடைந்து

परमात्मा; तस्य स्वरूपं; प्रत्यगात्मा जीवः; तस्य स्वरूपं; तत्प्राप्तेः उपायस्साधनम्; फलं तत्प्राप्तिप्रयोजनम्; तत्प्राप्तिविरोधि यत्, तच्च ज्ञेयं इत्यर्थः। ब्रह्मस्वरूपं नाम—"विष्णुः सर्वेषां अधिपतिः परमः" इति, "सुसूक्ष्मस्सार्वः सर्वेषां" इति, "सत्यः सत्यस्थः सत्यलोकस्थः" इति, "योवा भूतेः भूतिरासीत्" इत्यादिभिश्च श्रुतिभिः परब्रह्मणो निष्कलः सकलश्च स्वभावः। निष्कलः—"परमात्मनोऽन्यन्न किंचिदस्ति" इत्यारभ्य "एवं निष्कलं" इति विज्ञायते। अथ सकलः—"काष्ठेऽग्निः मथनात् ज्वलन्निव" इति, "सुवर्णवर्णं रक्तास्यं" इत्यादिभिश्च

பெறும் ப₂லமும் (5) அடைவதற்குத் தடையும்'' என்னும் ஐந்தும் அர்த்த₂பஞ்சகம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றில் (1) அடையத்தக்க ப்ராப்யமான பரமாத்மாவின் ஸ்வருபமும் (2) அடைபவனுன ப்ரத்யக₃ாத்மாவெனும் ஜீவனின் ஸ்வருபமும், (3) ஜீவன் பரமாத்மாவை அடைய ஸாத₄னமும், (4) ஜீவன் பரமாத்மாவை அடைந்துபெறும் ப₂லமும். (5) ஜீவன் பரமாத்மாவை அடைவதற்குத் தடையும் ஆகிய இவ்வைந்தும் அறியத்தக்கது என்று பொருள். (1) *ப்₃ரஹ்ம ஸ்வருபமாவது* — "விஷ்ணுவானவர் எல்லோருக்கும் அதி₄பதியாகவும் தனக்குமேல் ஒருவருமில்லாதவராகவுமிருப்பவர்." "அனைவருக்கும் மிக நுண்ணியவராகவும், அனைவரோடும் தொடர்புள்ளவராகவும் இருப்பவர்." "ஸத்யமானவராகவும், ஸத்யமானதனைத்திலும் இருப்பவராகவும், ஸத்யமான லோகத்தில் இருப்பவராகவும் உள்ளவர்." "எவரொருவர் ஐஶ்வர்யத்துக்கும் ஐஶ்வர்யமாயிருக்கிருரோ" முதலான *ஶ்*ருதிகளால் கூறப்படும் பரப்₃ரஹ்மத்தின் 'நிஷ்கலம், ஸகலம்' என்னும் இரு பெருமைகள். *நிஷ்கலமாவது*—"பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதொன்றுமில்லை." என்று தொடங்கி "இவ்வண்ணம் பரமாத்மஸ்வருபம் நிஷ்கலமென்று சொல்லப்படுகிறது" என்று சொல்லப்பட்ட பரமாத்மஸ்வருபம். *ஸகலமாவது*—"கட்டையைக் கடைந்தால் அக்₃னி ஜ்வலிப்பதுபோல்" "பொன்போன்ற நிறத்தையுடையவனுய், சிவந்த வாயையுடையவனுய்" முதலான வைக₂ாநஸ *ஶா*ஸ்த்ர வசனங்களால் சொல்

श्रीशास्त्रवचनैः प्रतिपाद्यमानं लक्ष्मीविशिष्टस्य भगवतो रूपं। लक्ष्म्या रूपं तु—"विष्णोः विभूतिः श्रीः सा च नित्या" इत्यादिनाऽभिहितम्। विस्तरस्तु वक्ष्यमाणसाध्योपायप्रकरणे द्रष्टव्यः। प्रत्यगात्मानः त्रिविधाः- नित्याः मुक्ताः बद्धाः इति। नित्याः अनन्तादयः। सनकादयः मुक्ताः भगवदुपासनेन मोक्षं गताः। बद्धाः संसारिणः। क्षेत्रज्ञा बहवः। तेऽपि नित्याः। "अनाद्यविद्यासञ्चितपुण्यपापफलं भोक्तुं बहुविधं देहं प्रविश्य" इत्यादिना श्रीशास्त्रोक्तलक्षणाः। उपायो नाम प्रपत्तिपूर्वकभगवदाराधनम्। फलं मुक्तिः। प्राप्तिविरोधि नाम भगवदाज्ञारूपश्रुतिस्मृत्यतिलङ्घनादि। एतत् पञ्चकमपि श्रीमदष्टाक्षरद्वयचरमश्लोकार्थविवरणे स्फुटं भविष्यति।

லப்படும் லக்ஷ்மியோடு கூடிய ப₄க₃வானுடைய ரூபம். லக்ஷ்மியினுடைய ஸ்வரூபமும் "விஷ்ணுவின் செல்வமாயிருப்பவள் ஸ்ரீதே₃வி. அவள் நித்யையாகவுமிருப்பவள்" முதலான ப்ரமாணங்களால் சொல்லப்பட்டது. இதன் விரிவு மேலேயுள்ள ஸாத்₄யோபாய ப்ரகரணத்தில் காணத்தக்கது. (2) *ப்ரத்யகா₃த்மாக்கள்* — நித்யர்கள், முக்தர்கள், ப₃த்₃த₄ர்கள் என்று மூவகைப்படுவர். *நித்யராவார்*—அநந்தன் முதலானோர். முக்தராவார் - ப₄க₃வானை உபாஸித்து மோக்ஷமடைந்த ஸநகர் முதலானோர். *ப₃த்₃த₄ராவார்*—ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் ஜீவர்கள். அவர்களும் பலராகவும், நித்யமானவர்களாகவும் உள்ளனர். "அநாதி₃யான அஜ்ஞானத்தினாலே செய்து குவிக்கப்பட்ட புண்யபாபங்களுடைய ப₂லனை அநுப₄விப்பதற்குப் பலவிதமான தே₃ஹங்களினுள் நுழைந்து" என்று வைக₂நஸ ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தையுடையவர்கள் இவர்கள். (3) *உபாயமாவது*—ப்ரபத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப₄க₃வானை ஆராதி₄ப்பது. (4) *ப₂லமாவது*—முக்தி. (5) *ப்ராப்தி விரோதி₄யாவது* — ப₄க₃வானின் ஆணையாயிருக்கும் ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி முதலானவற்றை மீறுவது முதலானவை. இந்த அர்த்த₂பஞ்சகமும் அஷ்டாக்ஷரம், த்₃வயம், சரமஶ்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யத்ரயங்களின் பொருளை விவரிக்கும் ப்ரகர

परमात्मा शेषी, चेतनश्शेषः ; स स्वामी, एष तस्य स्वं ; स आराध्यः, एष आराधकः ; स शरीरी, एष शरीरं इति सर्वदा अनुसन्धेयम् ॥

॥ इत्यर्थपञ्चकनिरूपणम् ॥

३. अथ तत्त्वत्रयप्रकरणम् ।

"द्वावेतौ पक्षी अचरं चरन्तौ" इत्यादिश्रुत्या तत्त्वानां त्रित्वं प्रतिपादितम् । तत्र द्वाविति परमात्मप्रत्यगात्मानौ उक्तौ । अचरमिति प्रकृतिरभिहिता ॥ "यश्चैनं भुनक्ति भोक्तृ" इति — तत्रैव यच्छब्द - वाच्यस्य ईश्वरस्य प्रलये प्रकृतिपुरुषोपसंहारकत्वं उक्तम् । श्रीशास्त्रे मरीचिः-"माया प्रकृतिः, मायी विष्णुः । प्रकृतिपुरुषावेतावनादी ॥"-

---

ணங்களில் தெளிவாகும். பரமாத்மா ஜீவனுடைய கைங்கர் யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் ேஶஷியாயிருப்பவன். ஜீவன் பரம னுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் ேஶஷனுயிருப்பவன். பரமன் ஸ்வாமியாகவும் (உடையவனுகவும்), ஜீவன் அவனுக்கு ஸ்வம் (உடைமை) ஆகவும், பரமன் ஆராதி₄க்கப்படுபவனுகவும், ஜீவன் ஆராதி₄ப்பவனுகவும், பரமன் ஶரீரி எனப்படும் ஆத்மாவாகவும், ஜீவன் அவனுக்கு ஶரீரமாகவும் இருப்பவர் கள் என்று எப்போதும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது.

அர்த்த₂பஞ்சகப்ரகரணம் முற்றிற்று

3. தத்வத்ரயப்ரகரணம்

"(தானே) அசையாததொரு மரத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் இவ் விரண்டு பக்ஷிகள்" என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் தத்துவங்கள் மூன்ருகச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாக்யத்தில் இரண்டு பக்ஷிகள் என்று பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் கூறப்படுகின்றனர். 'அசை யாததொன்று' என்று மூலப்ரக்ருதி உரைக்கப்படுகிறது. "எந்தப் பரமாத்மாவானவன் போ₄க்தாவான ஜீவனையும், அவனுக்கு போ₄க்₃யமான ப்ரக்ருதியையும் உண்கின்ருனே" என்று அந்த வாக்யத்திலேயே யச்ச₂ப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் ஈஶ்வரன் ப்ரளயகாலத்தில் ப்ரக்ருதி புருஷர்களை ஸம்ஹரிக்கிருன் என்றும் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் மரீசியும், "'மாயா' என்று ப்ரக்ருதியும் 'மாயீ' என்று விஷ்ணுவும் கூறப்படுகின்

इति। तत्र प्रकृतिरचेतना। श्रीशास्त्रे—"प्रकृतिः द्विविधा चेतनाऽचेतना चेति। अचेतना पञ्चभूतैः मनोबुद्ध्यहंकाररूपैः अष्टधा भिन्ना। अन्या जीवभूता चेतना" इति। अचेतना प्रकृतिः त्रिगुणा। तथा च उच्यते- "अचेतना परार्था च नित्या सततविक्रिया। त्रिगुणा कर्मिणां क्षेत्रं प्रकृते रूपमिष्यते॥" इति। श्रीशास्त्रे-"विकारगुणाः सर्वे प्रकृत्युत्पन्नाः" इति। अचेतनं त्रिविधं - त्रिगुणरूपं कालरूपं शुद्धसत्त्वरूपं च इति॥

जीवाः त्रिविधा इत्युक्तम्। तत्र नित्या नाम "तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः" इत्युक्ता अनन्तादयः। एते सर्वदाऽस्य-

---

றனர். இந்த ப்ரக்ருதி புருஷர்களும் (விஷ்ணுவைப்போல) அநாதி₃யானவர்கள்'' என்று கூறினர். ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இரண்டில் ப்ரக்ருதி அசேதனமானது (அறிவற்றது). ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் ''ப்ரக்ருதி (ப₄க₃வானுக்கு ப்ரகாரமாயிருப்பது) சேதநா, அசேதநா என இரு வகைப்படும். அசேதன ப்ரக்ருதியானது பூ₄மி முதலான ஐந்து பூ₄தங்கள், மனம், பு₃த்₃தி₄, அஹங்காரம் என்று எட்டு வகைப்படும். சேதந ப்ரக்ருதியானது ஜீவன் எனப்படுகிறது.''என்று சொல்லப்பட்டது. அசேதன ப்ரக்ருதி— ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்களையுடையது. "அறிவற்றதாகவும், பிறர்க்கேயானதாகவும், நித்யமானதாகவும், எப்போதும் விகாரம் அடைந்துகொண்டேயிருப்பதாகவும், முக்குணங்களையுடையதாகவும், கர்மங்களைச் செய்த ஜீவர்களுக்கு உடலாகவும் இருப்பது ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம்'' என்று ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் ''விகாரகு₃ணங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியிலிருந்து உண்டானவை''என்று சொல்லப்பட்டது. அசேதனமானது (1) முக்குணமுமுடைய ப்ரக்ருதி,(2) முக்குணமுமற்ற காலம், (3) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலக்காத ஶுத்₃த₄ஸத்வகுணமொன்றையே யுடைய நித்யவிபூ₄தி த்₃ரவ்யம் என்று மூன்று வகைப்பட்டது.

ஜீவர்கள் மூன்று வகைப்பட்டவர்கள் என்பது முன்பே சொல்லப்பட்டது. அவர்களில் *நித்யரானவர்* — "விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபத₃த்தை ஸூரிகள் எப்போதும்

संकुचितज्ञानधर्मकाः। मुक्ता नाम—पूर्वं अनाद्यविद्यासंकुचितज्ञानाः पुनः पुनः जनित्वा, अन्ततः "नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते" इत्युक्तविधया बहुजन्मपुण्यविशेषेण क्षीणपापा भूत्वा भक्त्या भगवन्तं समाराध्य "मम साधर्म्यं आगताः" इति गीतविधया भगवत्सधर्माणः, "जगद्व्यापारवर्जं" इति सूत्रितविधया सृष्ट्यादिमात्ररहिताः सनकादयः। बद्धा नाम—"जन्म कृत्वा भार्यामयपाशनिबन्धितो भगवन्मायया मोहितत्वात् कामक्रोधलोभमोहमदमात्सर्यहिंसादीनि करोति" इत्यादिश्रीशास्त्रोक्तलक्षणाः॥

காண்கின்றனர்'' என்று சொல்லப்பட்ட அநந்தன் முதலான நித்யஸூரிகள். இவர்கள் எப்போதும் குறைவுபடாத அறிவை (த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞானத்தை) உடையவர்கள். *முக்தராவார்*—அநாதி₃யான அவித்₃யையினாலே முதலில் குறைவுபட்ட அறிவை உடையவராயிருந்து, மறுபடியும் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவியடைந்து, அதற்குப்பின் "ஆயிரக்கணக்கான ஜன்மங்களில் கர்ம ஜ்ஞான த்₄யானங்களாலே பாபம் குறையப்பெற்ற மனிதர்களுக்கு க்ருஷ்ணனிடத்தில் ப₄க்தி உண்டாகிறது'' என்று சொன்ன ரீதியில் பல ஜன்மங்களில் புண்யங்கள் செய்ததாலே பாபங்கள் குறையப்பெற்று, ப₄க்தியினாலே ப₄க₃வானை ஆராதி₄த்து, "என்னோடு ஒத்த கு₃ணத்தையுடையவர்களாகிறார்கள்'' என்று கீ₃தையில் சொல்லியபடி ப₄க₃வானுக்குள்ளதுபோலே கு₃ணாஷ்டகாவிர்பா₄வம் பெற்றவர்களாய், "ஜக₃த்₃வ்யாபாரம் நீங்கலாக'' என்று ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் சொன்ன ரீதியிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி முதலானவை மாத்திரமற்றவர்களான ஸனகர் முதலானோர். *ப₃த்₃த₄ராவார்*—"பிறவியடைந்து மனைவி மக்களெனும் பாஶத்தால் கட்டப்பட்டு எம்பெருமானுடைய மாயையினால் மயங்கியிருக்கையாலே-காமம், க்ரோத₄ம், லோப₄ம், மோஹம், மத₃ம், மாத்ஸர்யம், பரஹிம்ஸை முதலானவற்றைச் செய்கிறான்'' என்று ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தையுடையவர்கள்.

ईश्वरो नाम — "परं धाम परं ज्योतिः सर्वज्ञस्सर्वशक्तिमान्" इत्याद्युक्तलक्षणः। ईश्वराधारौ प्रकृतिपुरुषौ। अस्वतन्त्रौ च। "द्वौ वाऽमुख्यौ मुख्याधारौ" इति श्रुतेः। "अमुख्यौ-अस्वतन्त्रौ; मुख्यः-परमात्मा आधारो ययोस्तौ द्वौ प्रकृतिपुरुषौ इत्यर्थः। "ईशते देव एकः" इति श्रुत्युक्तविधया तत्त्वत्रयमीशेशितव्यरूपं। ज्ञानत्व आनन्दत्व-अमलत्व-अणुत्वादि-स्वरूपनिरूपकधर्मपुरस्कारेण ज्ञानमानन्दः अमलः अणुरिति जीवस्वरूपं वक्तव्यम्। जीवः ईश्वरस्यैव शेषभूतः इत्यर्थं बोधयति — श्रीमदष्टाक्षरप्रथमवर्णभूतः प्रणवः। बोधनप्रकारोऽग्रे स्फुटीभविष्यति।

ஈஶ்வரனுவான்—"மேலான இருப்பிடமாய், மேலான சோதியாய், எல்லாமறிந்தவனுய், எல்லா ஶக்திகளும் நிறைந்தவன்" முதலான ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தையுடையவன். ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஈஶ்வரனே ஆத₄ாரமாகக் கொண்டவர்களாய் ஸ்வாதந்த்ர்யமற்றவர்களாயிருப்பவர்கள். "முக்₂யனே ஆத₄ாரமாகக்கொண்ட இரு தத்துவங்களும் அமுக்₂யங்கள்" என்னும் ஶ்ருதி இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறது. இங்கு 'அமுக்₂யங்கள்' என்றது ஸ்வாதந்த்ர்யமற்றவை என்றபடி; 'முக்₂யனுன பரமாத்மாவை ஆத₄ாரமாகக்கொண்ட இரு தத்துவங்கள்' என்றது ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டுகிறது. "ஒரு தே₃வன் ப்ரக்ருதி புருஷர்களை நியமிக்கிருன்" என்ற ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் தத்வத்ரயமானது ஆள்கின்ற ஈஶனென்றும், ஆளப்படும் உலகமென்றும் இரு வகைப்பட்டது. ஜ்ஞானத்வம், ஆநந்த₃த்வம், அமலத்வம், அணுத்வம் முதலான ஸ்வரூப நிரூபக த₄ர்மங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஜீவஸ்வரூபமானது ஜ்ஞானம், ஆநந்த₃ம், அமலம், அணு என்று சொல்லத்தக்கது. ஜீவன் ஈஶ்வரனுக்கே ஶேஷமாயிருப்பவன் என்னும் அர்த்த₂த்தைத் திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் முதல் பத₃மான ப்ரணவம் அறிவிக்கிறது. எப்படி அறிவிக்கிறது என்பதை மேலே விளக்குவோம். (1) "அணுவாயிருந்துகொண்டு சேதனனுயிருப்பவன்", (2) "ஶேஷனுயிருந்துகொண்டு சேதனனுயிருப்பவன்" என்பவை ஜீவலக்ஷணங்

जीवस्य—यथाऽणुत्वे सति चेतनत्वं, तथा शेषत्वे सति चेतनत्वं लक्षणं भवति। तस्मात् शेषत्वमपि जीवस्य स्वरूपनिरूपकम्। एवं विभुत्वे सति चेतनत्वम्, अनन्याधीनत्वं, निरुपाधिकशेषित्वं च ईश्वरस्य लक्षणम्। जीवानां ईश्वरस्य च साधारणलक्षणं तु चेतनत्वं प्रत्यक्त्वं च॥ चेतनत्वं नाम ज्ञानाश्रयत्वं। प्रत्यक्त्वं नाम—स्वस्मै स्वयंप्रकाशमानत्वम्। तदा—धर्मभूतज्ञाननिरपेक्षमहमिति प्रतिभानं ज्ञानघनं। एवं तयोः सालक्षण्ये सति, जीवस्य शेषत्वादिकं, ईश्वरस्य शेषित्वादिकं च वैलक्षण्याय भवति। मूलमन्त्रस्य प्रथमाक्षरेण प्रणवेन तथा शेषिशेषत्वं ईश्वरजीवयोः प्रतिपादितम्। तत्राद्येनाकारेण भगवान् प्रतिपाद्यते। स हि शेषी। अन्त्यो मकारो जीववाची। मध्यस्थ उकार अनयोः

களாகும். ஆகையால் ஶேஷத்வமும் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபக த₄ர்மமாகும். (1) ''விபு₄வாயிருந்துகொண்டு சேதனனுயிருப்பவன்'' (2) "வேறொருவருக்கும் வஶப்படாதவனுயிருப்பவன்" (3) 'இயற்கையான ஶேஷியாயிருப்பவன்'' என்பவை ஈஶ்வர லக்ஷணங்களாகின்றன. (1) சேதனனுயிருக்கை, (2) ப்ரத்யக்காயிருக்கை என்னும் இவ்விரண்டும் ஜீவர்களுக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் பொதுவான லக்ஷணம். *சேதனனுயிருக்கையாவது*—அறிவுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. *ப்ரத்யக்காயிருக்கையாவது*—தனக்குத் தானே ப்ரகாஶிப்பதாயிருக்கை. அதாவது — தன்னுடைய த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானத்தையும் எதிர்பாராமல், 'நான்' என்று ப்ரகாஶிக்கும் ஜ்ஞானக₄னமாயிருக்கை. இப்படி ஜீவேஶ்வரர்களுக்கு ஒற்றுமையிருந்தபோதிலும், ஶேஷத்வம் முதலானவை ஜீவனுக்கே என்றும், ஶேஷித்வம் முதலானவை ஈஶ்வரனுக்கே என்றும் இருக்கையால் வேற்றுமையுமுள்ளது. மூலமந்த்ரமான திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் முதல் பத₃மான ப்ரணவத்தினுல், ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷித்வமும், ஜீவனுக்கு ஶேஷத்வமும் சொல்லப்பட்டது. அந்த ப்ரணவத்தின் முதல் அக்ஷரமான அகாரத்தினுல் ப₄க₃வான் சொல்லப்படுகிருன். அவன் ஶேஷியாயிருப்பவன். கடைசி அக்ஷரமான மகாரம் ஜீவனைச் சொல்லுகிறது. நடுவில் இருக்கும் உகாரம் இவர்களிருவருக்குமுள்ள

शेषिशेषभावसम्बन्धं ब्रूते। श्रीशास्त्रे भगवान् मरीचिः आह—"भगवन्तं प्रवणयतीति प्रणवः।" इति। प्रवण इति वक्तव्ये "पश्यकः कश्यपः" इतिवत् वर्णव्यत्ययः। प्रवणयति-वशीकरोति इत्यर्थः। वशीकरणं शरणागतिः; प्रणवोच्चारणेन भगवान् वश्यो भवतीति तथोक्तम्॥

४. अथ प्रकृतिपुरुषतत्त्वनिरूपणम्

अचेतनस्य त्रिगुणद्रव्य-काल शुद्धसत्त्वद्रव्यत्वेन भेदः त्रिविधः। त्रयो गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि। कालः—काष्ठाकलादिरूपः। ज्ञानं शुद्धसत्त्वद्रव्यम्। त्रिगुणा प्रकृतिः जडा। कालश्च जडः। शुद्धसत्त्वद्रव्यं

ஶேஷிஶேஷபா₄வமாகிற ஸம்ப₃ந்த₄த்தைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் ப₄க₃வான் மரீசியும் "ப₄க₃வானை ப்ரவணுக்குகிறதாகையாலே ப்ரணவம் எனப்படுகிறது." என்ருர். "பஶ்யதீதி பஶ்யக:" என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படி, எல்லாவற்றையும் காண்பவராகையாலே "பஶ்யகர்" என்று பெயர் பெறவேண்டிய ரிஷிக்கு எழுத்துக்களின் மாறுபாட்டாலே 'கஶ்யபர்' என்று பெயர் ஏற்பட்டாற்போலே, 'ப்ரவணம்' என்றிருக்க வேண்டியது அக்ஷரங்கள் மாறுபட்டு 'ப்ரணவம்' என்றிருக்கிறது. ப்ரவணமாக்குகையாவது - வஶீகரிக்கை. வஶீகரிக்கையாவது ஶரணுக₃தி. ப்ரணவத்தை உச்சரிக்கையால் ப₄க₃வான் வஶீகரிக்கப்படுகிருன் என்னும் காரணத்தினுல் அது 'ப்ரணவம்' எனப்படுகிறது.

4. ப்ரக்ருதி புருஷ தத்வநிருபணம்

அசேதனதத்துவமானது 'முக்குணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதி' என்றும், 'காலம்' என்றும், 'ஶுத்₃த₄ஸத்வத்₃ரவ்யம்' என்றும் மூன்றுவகைப்படும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பவை மூக்கு₃ணங்கள் எனப்படும். கலா, காஷ்டா₂, முஹூர்த்தம் முதலான அவயவங்களையுடையது காலம், ஶுத்₃த₄ஸத்வத்₃ரவ்யமானது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாகையாலே ஜ்ஞானமாயிருப்பது. முக்குணங்கள் நிறைந்த ப்ரக்ருதி—தானே ப்ரகாஶியாத ஜட₃மாயிருப்பது. காலமும் ஜட₃மே. ஶுத்₃த₄ஸத்வத்₃ரவ்யமும்

च जडमिति केचीत्। जडत्वं नाम स्वयंप्रकाशहीनत्वम्। अन्ये तु- "शुद्धसत्त्वद्रव्यं स्वयंप्रकाशं ज्ञानात्मकस्य शास्त्रसिद्धत्वात्" इत्याहुः। ईश्वर-जीवयोः ज्ञानत्वात् ज्ञातृत्वाच्च चेतनत्वम्। चेतनत्वं नाम ज्ञानाश्रयत्वम्। शुद्धसत्त्वद्रव्यस्य ज्ञातृत्वाभावात् अचेतनकोटौ निवेशनं। ईश्वरज्ञानस्य स्वयंप्रकाशत्वं निर्विवादमित्याहुः। त्रिगुणद्रव्यस्य गुणत्रयाश्रयत्वं स्वरूपभेदकम्। अत्र सत्त्वादिगुणानां साम्ये प्रलयं, वैषम्ये सृष्टिस्थिती। गुणवैषम्यप्रदेशे महदादिविकारा भवन्ति। अविकृतविकृतप्रदेशयोर्मेल-नात् प्रकृतिमहदहङ्कारमनोभूतगुणेन्द्रियात्मकानि चतुर्विंशतितत्त्वानि।

ஜட3மே என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஜட3த்வமாவது - தானே ப்ரகாஶியாதிருக்கை. மற்றவர்களோவென்றால் "ஶுத்3த4ஸத்வத்3ரவ்யமானது ஜ்ஞானாத்மகமென்று தேறுகையால் அது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமே (அஜட3மே)" என்று கூறுகிறார்கள். ஈஶ்வரனும் ஜீவனும் ஜ்ஞானஸ்வரூபராயிருப்பதோடன்றியில், ஜ்ஞாதாக்களாயுமிருப்பதால் சேதனராகிறார்கள். ஜ்ஞாதாவாயிருக்கையாவது — (த4ர்மபூ4த) ஜ்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை. ஶுத்3த4ஸத்வத்3ரவ்யம் ஜ்ஞானமாயிருந்தபோதிலும் ஜ்ஞாதாவல்லாமையால் அது அசேதனவகுப்பில் சேருகிறது. ஈஶ்வரனுடைய ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமானது என்பது விவாதத்துக்கு இடமில்லாதது என்று கூறுகிறார்கள். முக்குணமயமான ப்ரக்ருதிக்கு, முக்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கையே மற்ற தத்துவங்களிலிருந்து அதைப் பிரித்துக் காட்டும் நிரூபகமாகிறது. அந்த ப்ரக்ருதியில் ஸத்வாதி3 கு3ணங்கள் ஸமமாயிருந்தால் அது ப்ரளயநிலை எனப்படுகிறது. ஸத்வாதி3கு3ணங்கள் ஏற்றத்தாழ்வுடனிருக்கும்போது ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2தி நிலைகளாயுள்ளன. ப்ரக்ருதியின் எந்தப் பகுதியில் ஸத்வாதி3களின் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டாகின்றதோ அங்கு மஹான் முதலான விகாரங்கள் உண்டாகின்றன. ப்ரக்ருதியில் விகாரமடைந்த பகுதியோடு விகாரமடையாத பகுதியும் சேர்ந்தேயுள்ளது. (1) ப்ரக்ருதி, (2) மஹான், (3) அஹங்காரம் (4) மனம் (5-9) ஐந்து பூ4தங்கள். (10-14)

आत्मनस्तेभ्यो व्यावृत्तये तानि ज्ञेयानि। एतानि परमात्मनोऽस्त्राभरणादिरूपाणि-इति श्रीशास्त्रेणावगम्यते। यथा "संसारचक्रं यत् तस्य निजं तत्स्यात्सुदर्शनम्। हंसाख्यं चेतनारूपं सर्वप्राणिहृदि स्थितम्। तच्छङ्खरूपं देवस्य पाञ्चजन्याख्यमुच्यते॥" इत्यादिना। अयमर्थः— कण्ट्रमाणिक्यग्रामवासिना श्रीवैखानसवैनतेयाचार्येण ध्यानमुक्तावल्यामेकेन पद्येन संगृहीतः। यथा —"चित्कंबुं नौमि तेजश्शरं अरिमयसंसारमाम्नायवक्षः स्फूर्जद्भूतात्मताक्ष्यं कुपवनधनुषं प्राणिशक्त्यात्मशक्तिम्। विद्याऽविद्यामतूणद्वयमवधिगिरिप्रायखेटं यमासिं वाय्वश्वं

பூ₄தகு₃ணங்களான ஶப்₃த₃ாதி₃கள் ஐந்து, (15-19) ஜ்ஞானேந்த்₃ரியங்கள் ஐந்து, (20-24) கர்மேந்த்₃ரியங்கள் ஐந்து-என்று அசேதன தத்வங்கள் இருபத்துநாலுவகையாக உள்ளன. இந்தத் தத்வங்களைக் காட்டிலும் இருபத்தைந்தாவது தத்வமான ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்று அறிவதற்காக இவையும் அறியத்தக்கவை. இந்த இருபத்தைந்து தத்வங்களும் (அதாவது அவற்றின் அபி₄மானி தே₃வதைகளான நித்யஸூரிகள்) பரமாத்மாவுக்கு ஆயுத₄ங்களாகவும் ஆப₄ரணங்களாகவும் உள்ளன என்று ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலிருந்து அறியப்படுகிறது. "எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸாரசக்ரமே ஸுத₃ர்ஶன சக்ரமாகும். ஹம்ஸமெனப்படுவதாய் ஜ்ஞானமயமாயிருப்பதாய் எல்லா ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருத₃யத்தில் இருப்பதான ஜீவஸ்வருபம் பாஞ்சஜன்யம் என்னும் பெயருள்ள ஶங்க₂மாயுள்ளது" என்று தொடங்கும் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரவசனம் காண்க. இவ்வர்த்த₂ம்—கண்ட்ரமாணிக்கம் க்₃ராமத்தில் வாழ்ந்த வைக₂ாநஸரான வைநதேயாசார்யரால் தம்முடைய த்₄யானமுக்தாவளியில் ஒரு ஶ்லோகத்தில் சுருக்கி உரைக்கப்பட்டது. அதாவது—"சேதனதத்வம் ஶங்க₂ம், தேஜஸ்தத்வம் அம்பு, ஸுத₃ர்ஶன சக்ரம் ஸம்ஸாரம்; வேத₃ம் திருமார்பு; விளங்குகின்ற பூ₄தங்கள் கருடன்; பூ₄மியும் வாயுவும் வில்; ப்ராணிஶக்தியே ஶக்தி என்னும் ஆயுத₄ம்; வித்₃யை அவித்₃யை என்னும் இரண்டும் இரு அம்பறுத் தூணிகள்; பூ₄மியின் எல்லையிலுள்ள சக்ரவாள

प्रेमपाशं हृदयमयरथं दण्ड इत्याख्ययष्टिम् ॥" इति—अरिमयं चक्ररूपं; क्रतुः भूमिः; चतुर्विंशतितत्त्वेषु कार्यभूतानि तत्त्वानि त्रयोविंशत्। तेषां तत्कार्याणां च स्थितौ संभूतावाधिक्यसङ्कोचौ पुराणेषु द्रष्टव्यौ। अत्र केचित् तत्त्वानि पुराणोक्तवदस्त्राभरणादिरूपाण्याहुः। तद्यथा विष्णुपुराणे—"आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलम्। बिभर्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः। श्रीवत्ससंस्थानमयमनन्तेन समाश्रितम्। प्रधानं बुद्धिरप्यास्ते गदारूपेण माधवे। भूतादिमिन्द्रियादिं च द्विधाऽहङ्कारमीश्वरः। बिभर्ति शङ्खरूपेण शार्ङ्गरूपेण च स्थितम्। चलस्वरूपमत्यन्तजीवेनान्तरितानिलम्। चक्रस्वरूपं च मनो

பர்வதம் கேடயம்; யமன் கத்தி; வாயு அச்வம்; அன்பு பாசம்; ஹ்ருத₃யம் தேர்; சிக்ஷணமே தடி" என்பது அந்த ச்லோகத்தின் பொருள். இருபத்துநாலு தத்வங்களில் ப்ரக்ருதி தவிர்ந்த மற்ற இருபத்துமூன்று தத்வங்களும் ப்ரக்ருதிக்குக் கார்யமாயிருப்பவை. அந்தத் தத்வங்களும் அவற்றின் கார்யங்களும் உண்டாவதிலும், நிலைநிற்பதிலும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் புராணங்களில் காணத்தக்கவை. சிலர் புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் தத்வங்கள் ஆயுத₄ங்களாகவும் ஆப₄ரணங்களாகவும் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். உதா₃ஹரணமாக ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது.—"இவ்வுலகை வியாபித்திருப்பதாய், உலகின் தோ₃ஷங்களால் ஸ்பர்சிக்கப்பெறுததாய், முக்குணமற்றதாய், குற்றமற்றதான ஜீவதத்வத்தை ப₄க₃வான் ஹரியானவர் கௌஸ்துப₄மணியாக த₄ரிக்கிறுர். அநந்தனுல் த₄ரிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதி தத்வத்தை ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவாலே த₄ரிக்கிறுர். பு₃த்₃தி₄தத்வமானது மாத₄வனிடம் க₃தா₃ரூபமாயுள்ளது. பூ₄தங்களுக்குக் காரணமான தாமஸாஹங்காரத்தையும், இந்த்₃ரியங்களுக்குக் காரணமான ஸாத்விகாஹங்காரத்தையும் முறையே சங்க₂மாகவும் சார்ங்க₃மாகவும் இருக்கும் நித்யஸூரிகளைக் கொண்டு த₄ரிக்கிறுன் எம்பெருமான். மிகவும் சஞ்சலமானதாய் (நிலைநில்லாததாய்), வாயுவைக் காட்டிலும் வேக₃முள்ள

धत्ते विष्णुः करे स्थितम् ।।" इत्यादि । प्राकृतगुणविलक्षणं शुद्धसत्त्वद्रव्यम् । "स्वसत्ताभासकं सत्त्वं गुणसत्त्वाद्विलक्षणं" इत्युक्तेः ।। "अजडं स्वात्मसम्बोधि नित्यं सर्वावगाहि यत् । ज्ञानं नाम गुणं प्राहुः प्रथमं गुणचिन्तकाः ।।" इति च । श्रीशास्त्रे तर्ककाण्डे ब्रह्मचिन्ताध्याये— "आपः पृथिव्याः सूक्ष्मास्तु" इत्यारभ्य "ततो व्योमपदं विष्णोः स्थानमानन्दपूरितम् । तस्मात् तत् पञ्चशक्तिस्थं पञ्चोपनिषदात्मकम् ।। पञ्चमूर्तिविभेदेन विभिन्नं विश्वतोमुखम् । आभूतसंप्लवस्थानं स्वरूपं चिद्घनं परम् । विष्णोरकुण्ठवीर्यस्य नानाव्यूहैकहेतुकम् ।।" इत्यादिना-

---

தான மனத்தை ப₄க₃வான் விஷ்ணு தன் கையிலுள்ள சக்ரமாக த₄ரிக்கிறான்" என்று தொடங்கியுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண ஶ்லோகங்களைக் காணலாம். ப்ரக்ருதி கு₃ணங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்ட ஶுத்₃த₄ஸத்வ கு₃ணமுடையது ஶுத்₃த₄ஸத்வத்₃ரவ்யம். "தானிருப்பதைத் தானே காட்டுவதாயுள்ள (அதாவது ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான) ஶுத்₃த₄ஸத்வமானது ரஜஸ்தமோகு₃ணங்கள் சேர்ந்த ஸத்வத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது"—என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. "அஜட₃மானதாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாய், நித்யமாய், அனைத்தையும் அறிவதான யாதொன்றுண்டோ அதை ஜ்ஞானமென்னும் முதல் கு₃ணமாக கு₃ணங்களையறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள்" எனும் த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞானலக்ஷணமும் இங்கு அறியத்தக்கது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் தர்க்க காண்ட₃த்தில் ப்₃ரஹ்மசிந்தாத்₄யாயத்தில் "பூ₄மியைக் காட்டிலும் நீர் ஸூக்ஷ்மமாயுள்ளது" என்று தொடங்கி, "அந்த ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் ஸூக்ஷ்மமானது—பரமவ்யோமம் எனப்படுவதாய், ஆநந்த₃ம் நிறைந்ததான விஷ்ணுவின் பரமபத₃ம். இக்காரணத்தாலேயே அது ஐந்து ஶக்திகள் உள்ளதாய், பஞ்சோபநிஷன்மயமாயிருப்பது. எங்கும் பரவியிருப்பதான அது பரம், வ்யூஹம் முதலான ஐந்து மூர்த்திகளாகவும் உள்ளது. ப்ரளயஸ்த₂ானமாகவும், ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகவும், மேலானதாகவும், தடையற்ற வீர்யத்தையுடைய விஷ்ணுவினுடைய பல மூர்த்திகளுக்கு ஒரே காரணமாகவுமிருப்பது" என்பதிருகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து

तमसः परस्तादनवच्छिन्नं नित्यं स्थानमस्तीति ज्ञायते। एतेन मूलप्रकृतेश्चानन्त्यं अवगम्यते। त्रिगुणद्रव्यस्य प्रवृत्तिभेदस्तु बद्धजीवानां भोगापवर्गयोः ईश्वरस्य लीलयाश्च समत्वेन विषमत्वेन च परिणामपरंपरया देहेन्द्रियरूपेण व्यापारकारित्वम्। इदमेव बद्धानां रजस्तमोभ्यां तत्त्वयाथार्थ्यं अपह्नुत्य भोगार्थं विपरीतज्ञानं उत्पादयति। इदं मोक्षार्थं सत्त्ववृद्ध्या तत्त्वयाथार्थ्यं च प्रकाशयति। एवं पुरुषप्रकृतितत्त्वस्वरूपं संगृह्य निरूपितम्॥

५. अथ ईश्वरप्रकरणम्

अथ ईश्वरतत्त्वस्वरूपं निरूप्यते। ईश्वरो नाम—"यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते" इत्यादिश्रुतेः, जगत्कारणतया प्रसिद्धः॥ "सदेव

மூலப்ரக்ருதிக்கு மேலே எல்லையற்றதாய், நித்யமான ஸ்த₂ானம் உள்ளதென்று அறியப்படுகிறது. இதிலிருந்து மூலப்ரக்ருதியும் கீழே எல்லையற்றது என்று அறியப்படுகிறது. முக்குணமயமான ப்ரக்ருதியின் ப்ரவ்ருத்தி பே₄த₃மாவது — ப₃த்₃த₄ஜீவர்களி னுடைய போ₄கா₃மோக்ஷங்களுக்கும், ஈஶ்வரனுடைய லீலைக் கும் உறுப்பாயிருப்பதற்காக, கு₃ணஸாம்யத்தாலும், கு₃ண வைஷம்யத்தாலும் பரிணமபரம்பரைகளை அடைந்து தே₃ஹ மாகவும் இந்த்₃ரியமாகவும் ஆகி, பல செயல்களைப்புரிகை. இந்த மூலப்ரக்ருதியே ரஜஸ்தமோ கு₃ணங்களின் மூலம் ப₃த்₃த₄ ஜீவர்களுக்கு உண்மையறிவை மறைத்து, தன்னிடம் ஈடு படுவதற்காக விபரீத ஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது. இதுவே ஸத்வகு₃ண மிகுதியின் மூலம் மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவர்களுக்கே உண்மையறிவை வெளிப்படுத்து கிறது. இவ்வண்ணமாக, புருஷதத்வ ஸ்வரூபமும், ப்ரக்ருதி தத்வஸ்வரூபமும் சுருக்கமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

5. ஈஶ்வரப்ரகரணம்

இனி ஈஶ்வரதத்வத்தின் உண்மை நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஈஶ்வரனுவான் — "எதனிடமிருந்து இந்த பூ₄தங்கள் உண்டா கின்றனவோ, உண்டானவை எதனுல் வாழ்கின்றனவோ,

सोम्येदमग्र आसीत्। एकमेवाद्वितीयं" इति श्रुतेः अभिन्ननिमित्तोपादानकारणभूतः। "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" इत्यादिभिः सत्यत्वज्ञानत्वानन्दत्वविशिष्टः। "आनन्दो ब्रह्म" इति निरतिशयानन्दस्वरूपः। "नारायण परं ब्रह्म" इत्यादिभिः परब्रह्म-परतत्त्व-परज्योतिः-परात्मादिशब्दवाच्यः श्रीमन्नारायण एव। तस्य स्वरूपं सत्यत्वादिस्वरूपनिरूपकधर्मैः सत्यादिरूपमेव। अन्ये तु कल्याणगुणादि दिव्यमङ्गलविग्रहादयश्च तस्य निरूपितस्वरूपविशेषणीभूताः। एषु ज्ञान-

---

ப்ரளய காலத்தில் எதை அடைகின்றனவோ அதை அறிவாயாக; அதுவே ப்₃ரஹ்மம்'' முதலான வேத₃வாக்யங்களில் ஜக₃த்காரணமாக ப்ரஸித்₃தி₄ பெற்றவன். "இவ்வுலகம் முதலில் ஸத்தாகவே இருந்தது. ஒன்றுகவே இருந்தது. இரண்டற்றதாயிருந்தது" என்னும் வேத₃வாக்யங்களின்படி நிமித்த காரணம். உபாத₃ானகாரணம் என்னும் இரண்டு வித₄மான காரணமாகவும் இருப்பவன். "ஸத்யமாகவும் (விகாரமற்றதாகவும்), ஜ்ஞானமாகவும் (தானே பிரகாஶிப்பதாகவும்), அநந்தமாகவும் (தே₃ஶ கால வஸ்துக்களால் அளவுபடாததாகவும்) இருப்பது ப்₃ரஹ்மம்'' முதலான வாக்யங்களின்படி ஸத்யமாயிருக்கை, ஜ்ஞானமாயிருக்கை, அநந்தமாயிருக்கை ஆகிய தன்மைகளை ஸ்வரூப நிரூபகமாகக் கொண்டவன். "ஆநந்த₃மே ப்₃ரஹ்மம்" என்னும் வேத₃வாக்யத்தின்படி ஒப்பற்ற ஆநந்த₃மயமாயிருக்கையையும் ஸ்வரூப நிரூபகமாகக் கொண்டவன். "நாராயணனே பரப்₃ரஹ்மம்" என்று தொடங்கும் நாராயணவல்லீ வாக்யத்தின்படி பரப்₃ரஹ்மமென்றும், பரதத்வமென்றும், பரஞ்சோதி என்றும், பராத்மா என்றும் சொல்லப்படும் நாராயணனே அவன். ஸத்யமாகவும், ஜ்ஞானமாகவும், அநந்தமாகவும், ஆநந்த₃மாகவும் இருக்கும் அவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஸத்யத்வம் முதலானவை ஸ்வரூப நிரூபக த₄ர்மங்கள். மற்ற கல்யாணகு₃ணங்களும் தி₃வ்ய மங்க₃ள விக்₃ரஹங்களும் அவனுக்கு நிரூபிதஸ்வரூப விஶேஷணமாயிருப்பவை. இக்கு₃ணங்களில்—ஜ்ஞானம், ஶக்தி, ப₃லம், ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்கிற ஆறு கு₃ணங்

शक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांसि गुणाः—परत्वोपयुक्ताः। सौशील्यवात्सल्यादयः सौलभ्योपयुक्ताः। "स वा एष पुरुषः पञ्चधा पञ्चात्मा" इति-तस्य परव्यूहविभवान्तर्याम्यर्चाभेदेन रूपाणि पञ्चधा भवन्ति।

परत्वं नाम—"वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः। आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैः भागवतैस्सह।।" इति, श्रीशास्त्रे—'सर्वेषामण्डानामुपरि सनातनं नित्यमचिन्त्यं देवैरप्यनभिलक्ष्यं नित्य-शुद्धमुक्तस्वभावपुरुषैरनुभूयमानं वैष्णवाण्डं' इत्यादि, "तस्मिन् व्योमनिलये परमात्मा स्वसङ्कल्पेन देवीभूषणायुधैः सह" इत्यादिभि-रुक्तप्रकारेण स्थितम्॥

களும் பரத்வத்துக்கு (மேன்மைக்கு) உறுப்பானவை. பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌஶீல்யம், அன்றீன்ற கன்றின் உடம்பில் வழுவையே காதலிக்கும் பசுவின் தன்மையாகிற (தோ₃ஷங்களையே கு₃ண மாகக் கொள்கையாகிற) வாத்ஸல்யம் முதலான கு₃ணங்கள் ஸௌலப்₄யத்துக்கு (எளிமைக்கு) உறுப்பானவை. "அத்தகைய இந்தப் பரமபுருஷன் (பரம், வ்யூஹம், விப₄வம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்று) ஐந்து படிப்பட்டவனாய், ஐந்து வித₄மான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹங்களோடு கூடியிருப்பவன்" என்கிற உபநிஷத்₃வாக்யத்தின்படி அவனுடைய ரூபங்கள் பரம், வ்யூஹம். விப₄வம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்று ஐந்து வித₄மாயுள்ளன.

பரத்வமாவது—"வைகுண்ட₂மான மேலான உலகத்தில் லோகநாத₂னாய், நினைத்தற்கரிய ஸ்வரூபத்தை உடையவனான ஸ்ரீதே₃வியோடு கூடின விஷ்ணு — கு₃ணாநுப₄வபரர்களான ப₄க்தர்களோடும் கைங்கர்யநிஷ்ட₂ர்களான பா₄க₃வதர்களோடும் எழுந்தருளியிருக்கிறான்" என்று புராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் "எல்லா அண்ட₃ங்களுக்கும் மேலே பழமையானதாய், நித்யமானதாய், நினைத்தற்கரியதாய், தே₃வர்களாலும் காணமுடியாததாய், எப்போதும் பரி

व्यूहो द्विविधः दैविको मानुषश्चेति। दैविकः-श्रीवैखानसोक्त-विष्ण्वादिकः। मानुषः—पाञ्चरात्रोक्तवासुदेवादिकः। भारते युधिष्ठिरं प्रति भगवद्वचनं "विष्णुं च पुरुषं सत्यमच्युतं च युधिष्ठिर!। अनिरुद्धं च मां प्राहुर्वैखानसविदो जनाः। अन्ये त्वेवं विजानन्ति मां राजन्! पाञ्चरात्रिकाः। वासुदेवं च राजेन्द्र! सङ्कर्षणं अथापि वा। प्रद्युम्नं चानिरुद्धं च चतुर्मूर्तिं प्रचक्षते।।" इति द्विविधानां व्यूहानां मूलभूतो विष्णुः।। अत एव "विष्णुस्सर्वेषामधिपतिः" इति तस्य प्रथमं ग्रहणम्। श्रीशास्त्रे वासाधिकारे भृगुः—"वक्ष्यामि पञ्चमूर्तीनां

ஶுத்₃த₄ர்களான நித்யஸூரிகளாலும் முக்தபுருஷர்களாலும் அநுப₄விக்கப்படுவதான விஷ்ணுவின் அண்ட₃ம்" என்று தொடங்கி "அந்தப் பரமாகாஶத்தில் பரமாத்மாவானவர் தம் ஸங்கல்பத்தால் தே₃விமார், ஆப₄ரணங்கள், ஆயுத₄ங்கள் முதலியவற்றோடு கூடினவராய்'' என்பதிருன வாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டபடி பரரூபம் உள்ளது.

வ்யூஹரூபம் இரண்டுவித₄மானது—(1) தை₃விகம், (2) மாநுஷம் என்று. தை₃விகமாவது—ஸ்ரீவைக₂ாநஸத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணு முதலான ரூபங்கள். மாநுஷமாவது—பாஞ்சராத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட வாஸுதே₃வன் முதலான ரூபங்கள். பா₄ரதத்தில் த₄ர்மபுத்ரரைக் குறித்து எம்பெருமான் அருளிய பின்வரும் வசனம் இங்கு காணத்தக்கது. "அரசரான யுதி₄ஷ்டி₂ரரே! விஷ்ணுவாகிற என்னை (1) புருஷன், (2) ஸத்யன், (3) அச்யுதன், (4) அநிருத்₃த₄ன் என்னும் நான்கு வ்யூஹங்களுடையவனாக வைக₂ாநஸ ஶாஸ்த்ரமறிந்த அறிவாளிகள் கூறுகிறார்கள். வேறான பாஞ்சராத்ரிகளோவெனில் (1) வாஸுதே₃வன் (2) ஸங்கர்ஷணன் (3) ப்ரத்₃யும்நன் (4) அநிருத்₃த₄ன் என்று நான்கு வ்யூஹங்களை உடையவனாகக் கூறுகிறார்கள்.'' என்று. இந்த இரண்டு வகையான வ்யூஹங்களுக்கும் மூல காரணமாயிருப்பவன் விஷ்ணுவே. அதனாலேயே "விஷ்ணுவே எல்லோருக்கும் அதி₄பதி'' என்று அவன் முதலில் எடுக்கப்படுகிறான். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் வாஸாதி₄காரத்தில் "முனிவர்

भेदं मुनिवराः! पृथक्। धर्मो ज्ञानमथैश्वर्यं वैराग्यमिति तत् पृथक्। व्यष्टिरूपेण सम्पन्ना मूर्तयः पुरुषादयः। एषां समष्टिरूपोऽयं भगवानिति चोच्यते। सर्वव्यापकशीलत्वात् विष्णुरित्यभिधीयते। उदितापूरणेनेति पूरुषः परिकीर्तितः। सकारो जीवनिर्देशः तकारः परवाचकः। तयोः संसर्गशक्तिर्यः तस्मात् सत्य उदाहृतः। अकारः परवाची तु चकारो जीववाचकः। उकारः प्रकृतिर्ज्ञेयः तकारः काल उच्यते। तस्मादच्युत इत्युक्तः प्रवक्ष्यामि तथा परं॥" अत्र अकारार्थः संसर्गशक्तिरिति पूर्वमुक्तत्वान्न पुनस्तदर्थ उक्तः। अच्युतशब्देन परमात्मप्रकृतिपुरुषाः,

---

தலைவர்களே! ஐந்து மூர்த்திகளுக்கும் வேறுபாட்டைத் தனித் தனியாகச் சொல்லுகிறேன். (1) த₄ர்மம் (2) ஜ்ஞானம் (3) ஐஶ்வர்யம் (4) வைராக்₃யம் என்னும் நாலு கு₃ணங்களும் புருஷன் முதலான நாலு வ்யூஹங்களிடம் தனித்தனியே வெளிப்படையாகக் காண்கின்றன. இந்த நாலு கு₃ணங்களும் சேர்ந்திருக்கப் பெற்றவன் ப₄க₃வான் எனப்படுகிறான். எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பதை இயல்வாகக் கொண்டவனாகையால், விஷ்ணு என்றும் அவன் அழைக்கப்படுகிறான். உண்டானதனைத்தையும் நிறைப்பவனாகையாலே முதல் வ்யூஹம் 'புருஷன்' எனப் படுகிறது. ஸகாரம் ஜீவனைக் குறிப்பது. தகாரம் பரமாத்மாவைக் குறிக்கிறது. அவர்களிருவருக்குமுள்ள ஸம்ஸர்க்க₃ ஶக்தியைக் குறிப்பது யகாரம். இம்மூன்று அக்ஷரங்களும் சேர்ந்த ஸத்யஶப்₃த₃த்தாலே இரண்டாவது வ்யூஹம் குறிக்கப் படுகிறது. அகாரம் பரனைக் குறிக்கிறது. சகாரம் ஜீவனைக் குறிப்பது. உகாரம் ப்ரக்ருதியைக் குறிப்பது. தகாரம் காலத்தைக் காட்டுவது. ஆகையால் மூன்றாவது வ்யூஹம் 'அச்யுதன்' எனப்படுகிறது" என்று ப்₄ருகு₃வால் கூறப்பட்டது. இங்கு ஸத்யஶப்₃த₃நிர்வசனத்தில் "ஸம்ஸர்க்க₃ஶக்தி யகாரத்துக்குப் பொருள்" என்று கூறப்பட்டுவிட்டபடியால், அச்யுத ஶப்₃த₃ நிர்வசனத்தில் யகாரத்தின் பொருள் மறுபடி சொல்லப்படவில்லை. ஆக, அச்யுத ஶப்₃த₃த்தினாலே, பரமாத்மாவும், ப்ரக்ருதியும், புருஷனும், அவர்களின் ஸம்ப₃ந்த₄மும், காலமும் சொல்லப்பட்டன. "தன்னிஷ்டப்படி செயல்புரிபவன் என்னும்

तेषां संबन्धः कालश्चाभिहिताः। "स्वैराचारोऽनिरुद्धस्स्यान्मूर्तयः पञ्च कीर्तिताः। अवसच्च जगत्सर्वं यो वा वसति वै वसेत्। पुरुषस्य तु पर्यायो वासुदेव इति स्मृतः॥" इत्यादि। "वैकुण्ठे तु परे लोके" इत्युक्तविधया श्रीवैखानसव्यूहमूलभूतविष्णुमूर्तेः परत्वप्रतिपादनाच्चेश्वरस्य चतुर्व्यूहत्वमन्यूनम्। "ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसश्श्रियः। ज्ञान-वैराग्ययोश्चैव षण्णां भग इतीरणा॥" इति षाड्गुण्यपूर्णत्वात् परस्य मुख्यतया भगवच्छब्दवाच्यत्वमुच्यते। श्रीशास्त्रे तर्ककाण्डे "आभूत-संप्लवस्थानं स्वरूपं चिद्घनं परम्। विष्णोरकुण्ठवीर्यस्य नानाव्यूहैक-

---

பொருளையுடையது அநிருத்₃த₄ன் என்னும் நாலாவது வ்யூஹம். ஆக, இப்படி விஷ்ணுவாகிற பரரூபம் ஒன்றும், நாலு வ்யூஹ ரூபங்களுமாக ஐந்து மூர்த்திகள் கூறப்படுகின்றன. உலக னைத்தும் இவனிடத்தில் முக்காலத்திலும் வாழ்வதாலும், இவன் உலகனைத்திலும் முக்காலத்திலும் வியாபித்திருப்பதா லும் இதே பொருளை உடைய புருஷ ஶப்₃த₃மும் வாஸு-தே₃வஶப்₃த₃மும் பர்யாயங்களாகின்றன" என்றும் ப்₄ருகு₃ கூறினர். "வைகுண்ட₂மாகிற மேலான உலகத்தில்" என்று தொடங்கி மேலே எடுக்கப்பட்ட புராண வசனத்தில் சொன்ன ரீதியில் ஸ்ரீவைக₂ாநஸ வ்யூஹங்களுக்கு மூல காரண மான விஷ்ணுமூர்த்தி பரரூபமாகிவிடுகிறபடியால், ப₄க₃வான் நாலு வ்யூஹங்களை உடையவன் என்பதும் பொருந்திவிடுகிறது. "(1) பூர்ணமான ஐஶ்வர்யம் (2) வீர்யம் (3) கீர்த்தி (4) ஸ்ரீ (5) ஜ்ஞானம் (6) வைராக்₃யம் என்னும் ஆறு கு₃ணங்களும், 'ப₄க₃' என்று சொல்லப்படுகின்றன" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டபடி ஷட்₃கு₃ணங்கள் நிறைந்ததாகையாலே பரஸ்வரூபம் 'ப₄க₃வான்' என்னும் ஶப்₃த₃த்திஞல் முக்₂யமாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயமே ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் தர்க்ககாண் ட₃த்தில் "ப்ரளயத்தில் அனைத்தும் ஒடுங்குமிடமாகவும், ஜ்ஞானக₄ன ஸ்வரூபமாகவும், தடையற்ற வீர்யத்தையுடைய விஷ்ணுவினுடைய பல வ்யூஹங்களுக்கு மூலகாரணமாகவும், அதனாலேயே ஆறு கு₃ணங்களும் நிறைந்ததாகவும், ஸ்ரீதே₃வியை

हेतुकम्। ततः षड्गुणसम्पूर्णं लक्ष्मीलक्षणसंयुतम्। सत्यं ज्ञानमनन्ताख्यं भगवच्छब्दशब्दितम्॥" इति। "ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः। भगवच्छब्दवाच्यानि विना हेयैर्गुणादिभिः॥" इति। तथाऽपि—परत्व एव षाड्गुण्यवत्त्वं—न तु व्यूहेष्विति न शङ्क्यं; परत्वे ते गुणास्सर्वे समग्रतयाऽनुसन्धेयाः, व्यूहेषु तेषां मध्ये कश्चित् कश्चित् गुणो विशेषेण अनुसन्धेय इति तदभिप्रायः॥

वैभवाः — मत्स्याद्यवताराः; श्रीरामकृष्णादिविभवरूपाः। ईश्वरः तत्तत्काले स्वगुणान् तत्तत्कार्यानुगुण्येन प्रकाशयति। विधत्ते च स्वैरम्। अन्तर्यामित्वं नाम—"अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानां" इत्यादिश्रुतेः सर्वहृदयेषु सूक्ष्मरूपेण स्थितत्त्वम्।

லக்ஷணமாகக் கொண்டதாகவும், ஸத்யம், ஜ்ஞானம், அநந்தம் என்று கூறப்படுவதாகவும், ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்துக்கு முக்$_2$யார்த்த$_2$மாகவுமிருப்பது பரரூபம்" என்று கூறப்பட்டது. "(1) ஜ்ஞானம் (2) ஶக்தி (3) ப$_3$லம் (4) ஐஶ்வர்யம் (5) வீர்யம் (6) தேஜஸ் ஆகிய ஆறு கு$_3$ணங்களும், ஹேய (தாழ்ந்த)கு$_3$ணங்களின்மையும் ப$_4$க$_3$வச்ச$_2$ப்$_3$த$_3$த்தால் சொல்லப்படுகின்றன" என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், 'பரத்வத்திலேயே ஆறு கு$_3$ணங்களுமுண்டு; வ்யூஹங்களில் இவையில்லை' என்று ஸந்தே$_3$ஹிக்கக் கூடாது. 'பரத்வத்தில் அவ்வாறு கு$_3$ணங்களும் நிறைந்தவையாக அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கவை. வ்யூஹங்களில் அவற்றில் ஒவ்வொரு கு$_3$ணம் வெளிப்படையாயிருப்பதாக அநுஸந்தி$_4$க்கத்தக்கது' என்பதே கருத்து.

விப$_4$வாவதாரங்களாவன—மத்ஸ்யம் முதலான அவதாரங்கள். ஸ்ரீராமன் க்ருஷ்ணன் முதலானவையும் விப$_4$வரூபங்களே. ஈஶ்வரன் அந்தந்தக் காலங்களில் ஒவ்வொரு கார்யங்களையொட்டி, தன் கு$_3$ணங்களை இவ்வவதாரங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான்; அருஞ்செயல்களையும் தன் இஷ்டப்படி செய்கிறான்.

'अर्चावतारो नाम—"बिम्बाकृत्यात्मना बिम्बे समागत्यावतिष्ठते" इत्युक्तप्रकारः। "नित्यमुक्तोपभोग्यत्वात् परव्यूहात्मनो हरेः। तत्कालसन्निकृष्टैकलक्ष्यत्वात् विभवात्मनः॥ विशुद्धेः योगसंसिद्धेः चिन्त्यत्वादन्तरात्मनः। अर्चाऽऽत्मन्येव सर्वेषां अधिकारो निरङ्कुशः॥ अर्चाऽवतारविषये मयाप्युद्देशतस्तथा। उक्ता गुणा न शक्यन्ते वक्तुं वर्षशतैरपि॥" ग्रन्थान्तरे — "द्वीपवर्षसहस्रेषु" इत्यारभ्य "अहं पञ्चोपनिषदः परव्यूहादिषु स्थितः। आविर्भावेषु सर्वेषु स्वसङ्कल्पशरीरवान्। आवेशांशावतारेषु पांचभौतिकविग्रहः। दारु-लोह-

அந்தர்யாமித்வமாவது — "எல்லா ஜனங்களையும் உள் நுழைந்து நியமிப்பவன்" முதலான வேத₃வாக்யங்களில் சொன்னபடி அனைவருடைய ஹ்ருத₃யங்களிலும் கண்ணுக்குத் தெரியாத திருமேனியுடன் நிற்கும் நிலை.

அர்ச்சாவதாரமாவது—"பி₃ம்ப₃த்தின் அமைப்புக்குத்தக்கவாறு உருவெடுத்துக்கொண்டு பி₃ம்ப₃த்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கிறான்" என்று சொல்லப்பட்ட நிலை. "எம்பெருமானுடைய பரநிலையும், வ்யூஹ நிலைகளும் நித்யமுக்தர்களே அநுப₄விக்கத்தக்கவை. விப₄வாவதாரங்களோவெனில் அந்தந்தக் காலங்களில் இருந்தவர்களுக்கே அநுப₄விக்கத்தக்கவை. அந்தர்யாமியோவெனில்: யோக₃ஸித்₃தி₄ கைவரப்பெற்று, பரிஶுத்₃தி₄யடைந்த நெஞ்சினரால் அறியத்தக்கது. இக்காரணங்களால் அர்ச்சாவதாரத்திலேயே அனைவருக்கும் தடையற்ற அதி₄காரமுண்டு. அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் உத்₃தே₃ஶமாக கு₃ணங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினாலும், என்னாலும் நூற்றுக்கணக்கான வருஷங்களிலும் அவற்றைச் சொல்ல இயலாது" என்று அர்ச்சாவதாரத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. மற்றொரு க்₃ரந்த₂த்திலும் "ஆயிரக்கணக்கான த்₃வீபங்களிலும் வர்ஷங்களிலும்" என்று தொடங்கி "பஞ்சோபநிஷந்மயமான திருமேனியுடன் பரநிலையிலும் வ்யூஹநிலைகளிலும் நான் நிற்கிறேன். இந்த எல்லா அவதாரங்களிலும் என் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஏற்பட்டவை எனது திருமேனிகள். ஆவேஶாவதாரங்களிலும், அம்ஶாவதாரங்களிலும் ப்ராக்ருதமான

शिला- मृत्स्ना - शरीरोऽर्चात्मकस्स्मृतः। चेतनाऽचेतनैर्देही परमात्मा भवाम्यहम् ॥" इति। श्रीभगवच्छास्त्रे—"पुरा नारायणो देवः कृपया परयान्वितः।" इत्यारभ्य "तस्मात्संसारचक्रेऽस्मिन् भ्राम्यन्ते ये सुदुस्तरे। उद्धरेयमिमान् सर्वान् यातनाशतसङ्कुलान् ॥ इति संचिन्त्य भगवान् स्वच्छन्दोपात्तविग्रहः। हित्वौपनिषदं रूपं प्रमाणानामगोचरम् ॥ सर्वेषां हर्षदं भक्त्या दृष्टमात्रेण मुक्तिदम्। सर्वकल्याणसम्पूर्णगुण-राशिसमाश्रयम् ॥" इति। अर्चायां सर्वे कल्याणगुणा अनुसन्धेयाः। भगवतोऽर्चावतारत्वे श्रौतं प्रमाणं "यतो वीरः कर्मण्यः सुदक्षो युक्तग्रावा

பஞ்சபூ₄தங்களாலான ஶரீரங்களைக் கொண்டவனுயிருக்கிறேன். அர்ச்சாவதாரத்தில் மரம், உலோஹம், சிலை, மண் ஆகிய வற்றை ஶரீரமாகக் கொண்டவனுயிருக்கிறேன். பரமாத்மா வான நான் சேதனுசேதனங்களனைவரையுமே ஶரீரமாகக் கொண்டவனுகயிருக்கிறேன்'' என்று சொல்லப்பட்டது. ஶ்ரீப₄க₃வச்சா₂ஸ்த்ரத்திலும் "தே₃வனுகிற நாராயணன் ஆதி₃ காலத்தில் மேலான கருணையோடு கூடினவனுய்' என்று தொடங்கி "ஆகையால் கடக்கவரிதான இந்த ஸம்ஸார சக்ரத்தில் சுழல்கின்றவர்களாய், நூற்றுக்கணக்கான யாதனைக ளாலே துன்புறுகின்றவர்களான இவர்கள் அனைவரையும் கடைத்தேற்றிவிடக் கடவேன்—என்று எண்ணிய ப₄க₃வான் தன் இஷ்டப்படி அர்ச்சாரூபத்தைக் கொண்டான். ப்ரத்ய க்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களால் அறிவதற்கரிதான அப்ராக் ருதமான பஞ்சோபநிஷந்மயமான உருவத்தைவிட்டு, அனை வருக்கும் ஆநந்த₃த்தை அளிப்பதாய், அன்போடு கண்ட மாத்ரத்தில் முக்தியளிப்பதாய், எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங் களும் நிறைந்ததாயிருப்பது அவ்வர்ச்சாரூபம்'' என்று கூறி யிருப்பதால் அர்ச்சையில் எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதா ரத்தில் ஶ்ருதி ப்ரமாணமும் உள்ளது. "வீரச்செயல்களைப் புரிபவனுய், அதிஸமர்த்த₂னுய், தே₃வர்களாலும் விரும்பப் படுபவனுன பரமாத்மா பொருத்தமான கல் முதலான வற்றில் அர்ச்சாரூபியாக அவதரிக்கிறுன்'' [தைத்-ஸம் 3-1-11]

जायते देवकामः” इति। इदं यजुषि स्थितं नृसिंहतापिन्यां च। तत्र “उग्रं वीरं” इति मन्त्रे वीरशब्दस्य विष्णुपरत्वं अवश्यं वक्तव्यम्। युक्तग्रावा - शिलारूपी जायते इति च। अन्योऽर्थोऽसङ्गतः। “पिशङ्गरूपः सुभरो वयोधाः श्रुष्टी वीरो जायते देवकामः” इति। सहस्रनामाऽध्याये “सुवर्णवर्णो हेमाङ्गः” इति। शौनकश्चाह-“सुरूपां प्रतिमां विष्णोः प्रसन्नवदनेक्षणाम्। कृत्वाऽऽत्मनः प्रीतिकरीं सुवर्ण-रजतादिभिः। तां अर्चयेत्तां प्रणमेत्तां भजेत्तां विचिन्तयेत्। विशत्य-पास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम्॥” इति। भगवान् विखनाश्चाह कल्पसूत्रे—“षडङ्गुलादहीनं तद्रूपं कल्पयित्वा” इति श्रीविखनोवचनस्य

என்னும் பொருளுடைய வசனம் யஜுர்வேத₃த்தில் உள்ளது; ந்ருஸிம்ஹதாபிநியிலுமுள்ளது. அங்கு “உக்₃ரம் வீரம்” என்று தொடங்கும் ‘ந்ருஸிம்ஹாநுஷ்டுப் மந்த்ரத்தில் வீரஶப்₃த₃த்தை விவரிக்கும்போது இந்த மந்த்ரம் எடுக்கப்பட்டுள்ளதால், இது விஷ்ணுவைப் பற்றியதே என்றே கொள்ளவேணும். ‘பொருந்திய ஶிலாரூபியாகப் பிறக்கிருன்’ என்றே இங்கு பொருள். இங்கு வேறு அர்த்த₂ம் பொருந்தாது. “பிஶங்க₃ரூப: ஸுப₄ரோ வயோத₄ா: ஶ்ருஷ்டீ வீரோ ஜாயதே தே₃வகாம:” [தைத்·ஸம் 3-1-11] என்னும் மற்ருெரு வேத₃வாக்யத்திலும் இவ்வர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது. ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்திலும் “பொன்னிறமுடையவன், பொன்போன்ற மேனியன்” என்னும் திருநாமங்கள் அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியையே காட்டுகின்றன. ஶௌனக மஹர்ஷியும் “அழகிய உருவமுடையதாய், மலர்ந்த திருமுகமண்ட₃லத்தையும் திருக்கண்களையுமுடையதாய், நெஞ்சுக்கு ஆநந்த₃மளிப்பதான விஷ்ணுவின் அர்ச்சாவிக்₃ரஹத்தை, பொன், வெள்ளி முதலானவற்றைக்கொண்டு செய்து, அதையே அர்ச்சிக்கக்கடவன்; வணங்கக்கடவன்; ப₄க்தி செய்யக்கடவன்; தியானிக்கக்கடவன். இப்படிச் செய்வதால் பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று, பரப்₃ரஹ்மமான அந்த விஷ்ணுவையே அடைகிருன்” என்று கூறினர். கல்பஸூத்ரத்தில் விக₂நோமுனிவரும் “ஆறங்குலத்துக்குக் குறையாமல் எம்பெருமானுடைய உருவத்தைக் கல்பித்து” என்று கூறினர். விக₂

सर्वप्रमाणमूर्धन्यत्वं सीतोपनिषदाऽप्यवगम्यते। तत्रहि—"वैखानसऋषेः पूर्वं विष्णोर्वाणी समुद्भवेत्" इत्यारभ्य "वैखानसमतः परं" इति। भारतेऽपि "वैखानसानां वचनं ऋषीणां श्रूयते नृप" इति तद्वचनस्य अधिकं प्रामाण्यं गमितम्। सहि "भगवन्तं श्रीमन्नारायणं अर्चयेत्" इत्याह। तेन अर्चारूपं षाड्गुण्यपूर्णं इत्यसूसुचत्। एवं तत्त्वत्रयं सिद्धम्। "नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोश्श्रीः अनपायिनी" "मातरं पद्ममालिनीम्" "त्वं माता सर्वभूतानां देवदेवो हरिः पिता। त्वया च विष्णुना चाम्ब जगद्व्याप्तं चराचरम्॥" इति-सर्वावस्थास्वपि भगवतः सन्ततमविनाभावस्सिद्धः। एवं च लक्ष्मीविशिष्टं ईश्वरतत्त्वमेकं-

---

நஸ்ஸூடைய வசனமானது எல்லா ப்ரமாணங்களுக்குள்ளும் தலையானது என்பது ஸீதோபநிஷத்திலிருந்தும் தேறுகிறது. "ஆதி₃காலத்தில் வைக₂ாநஸ முனிவருக்கு விஷ்ணுவின் வாக்பம் ஒலித்தது" என்று தொடங்கி "ஆகையால் வைக₂ாநஸம் மேலானது" என்று அவ்வுபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. ப₄ாரதத்திலும் "அரசனே! வைக₂ாநஸ ரிஷிகளுடைய வசனமும் கேட்கப்படுகிறது" என்று வைக₂ாநஸவசனத்துக்குச் சிறந்த ப்ராமாண்யம் உணர்த்தப்பட்டது. அந்த ரிஷி "ப₄க₃வானை ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சிக்கக் கடவன்" என்று கூறினார். ஆகையால் அர்ச்சாரூபமானது ஆறு கு₃ணங்களாலும் நிறைந்தது என்று உணர்த்தினர். இவ்வண்ணமாக தத்துவங்கள் மூன்று என்று தேறுகிறது. "தாமரை மாலையைக் கொண்ட லோகமாதாவான ஸ்ரீதே₃வியை" என்று ஸ்ரீஸூக்தத்திலும், "விஷ்ணுவை விட்டுப்பிரியாத லோகமாதாவான இந்த ஸ்ரீதே₃வி நித்யமானவளே" "எல்லா ஜீவராஶிகளுக்கும் நீ தாயாயிருப்பவள். தே₃வதே₃வனான ஹரி தந்தையாயிருப்பவன். உன்னாலும் விஷ்ணுவினாலும் சேதனாசேதனங்களடங்கிய இவ்வுலகம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது" என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லியிருப்பதால், எல்லா நிலைகளிலும் பெரியபிராட்டியார் எம்பெருமானை எப்போதும் விட்டுப்பிரியாதவள் என்று தேறுகிறது. இவ்வண்ணமாக லக்ஷ்மியோடு கூடிய ஈஶ்வரதத்வம் ஒன்று; ப்ரக்ருதி

प्रकृतितत्त्वमेकं-पुरुषतत्त्वं एकमिति-तत्त्वत्रयं अभिधीयते। विष्णुरेव प्रथमतत्त्वमित्यत्र केचित् संशेरते-"ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्राः...संप्रसूयन्ते" इति विष्णोरपि जन्मश्रवणात् तस्य कारणत्वं कथं?-इति-तन्मन्दं — किं...ते विष्णु नारायणाद्भिन्नं मन्यते वा तदभिन्नं वा—भिन्नमिति न युक्तं; "नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि। तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्" इति-नारायणशब्दवाच्य एव विष्णुरिति श्रुतेः विरोधात्। तदभिन्न इति वक्तव्यम्। अतो नारायण एव-"अजायमानो बहुधा विजायते" इति श्रुतिविधया मूर्तित्रये विष्णुसंज्ञयाऽवतीर्णः-आविर्भूतोऽभूदिति-तस्य प्रसूतिर्नाम-अवतारः-इतरेषां जननमेव-तेषां स्वेच्छयाऽवतारश्रवणा-

---

தத்வம் ஒன்று; புருஷதத்வம் ஒன்று என்று மூன்று தத்வங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. விஷ்ணுவே ஈச்வரதத்வம் என்பதில் சிலர் ஸந்தே₃ஹப்படுகிறார்கள். "ப்₃ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்₃ரேந்த்₃ரர்கள் உண்டாகிறார்கள்" என்னும் அத₂ர்வசிக₂ா வாக்யத்திலிருந்து விஷ்ணுவுக்கும் பிறப்பு உண்டு என்று விளங்குவதால், விஷ்ணுவுக்குக் காரணத்வம் எப்படிப் பொருந்தும்? என்று கலங்குகிறார்கள். இக்கலக்கம் வலிமையற்றது. அவர்கள் விஷ்ணுவை நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக நினைக்கிறார்களா? வேறுபடாதவனாக நினைக்கிறார்களா? என்று அவர்களைக் கேட்கவேண்டும். வேறுபட்டவன் என்று அவர்கள் கூறமுடியாது. "நாராயணாய வித்₃மஹே வாஸுதே₃வாய தீ₄மஹி தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத₃யாத்" என்னும் விஷ்ணு கா₃யத்ரியில் நாராயணனே விஷ்ணுவென்று கூறியிருக்கிறதோடு அவர்கள் வார்த்தை முரண்படுமன்றோ. ஆகையால் நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவன் விஷ்ணு என்றே அவர்கள் கூறவேண்டும். ஆக, "பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான்" என்று புருஷஸூக்தத்தில் சொன்ன ரீதியில் நாராயணனே விஷ்ணுவாக மும்மூர்த்திகளுக்கிடையில் அவதரித்திருக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால், அவனுக்கு அத₂ர்வசிகை₂யில் சொல்லப்படும் பிறப்பு அவதாரமேயாகும். ப்₃ரஹ்மருத்₃ரேந்த்₃ரர்களான மற்ற மூவர்க்கும் சொல்லப்படுவது பிறப்பேயாகும். அவர்கள் தங்கள் இஷ்டப்படி அவதரிப்பதாக

भावात्। तथोच्यते—"ततस्तमपि दुर्द्धर्षः तस्मात् भावात् सनातनात्। रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वं उपजग्मिवान्॥" इति। किमत्र विस्तरेण? श्रीवैखानसानां भृग्वादीनां आचार्येण भगवता श्रीविखनसा कल्पसूत्रे नारायण एव परदेवता इति कृत्वा सूत्रोपक्रमे "नारायणपरायणो निर्द्वन्द्वो मुनिः"इति प्रोक्तम्। "हृदयं तद्विजानीयात् विश्वस्यायतनं महत्" इत्यारभ्य "तस्याश्शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः" इति श्रुतिः। परमो विष्णुरिति निश्चित्य आचमनविधौ "विष्णुः प्रीणात्विति हृदयं" इति हृदयस्पर्शनं व्यधात्। संध्योपस्थाने...नारायणाय प्रथमं नमस्कारं विधाय, ततः "अङ्गान्यन्या देवताः" इति श्रुतिमनुसृत्य तदङ्गभूतेभ्यो

எந்த வாக்யமும் ஓதுவதில்லையன்றோ; "அதற்குப்பின் வெல்ல முடியாதவனான அந்த எம்பெருமான் பழமையானதான அந்த நிலையிலிருந்து எல்லா ஜீவராஶிகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக விஷ்ணு என்னும் நிலையை அடைந்தான்" என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. இவ்விஷயத்தில் பல சொல்லி என்? ப்₄ருகு₃ முதலான வைக₂நஸ ரிஷிகளுக்கு ஆசார்யரான ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸால் கல்பஸூத்ரத்தின் தொடக்கத்திலேயே நாராயணனே பரதே₃வதை என்னும் திருவுள்ளத்தால் "நாராயணனையே மேலான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்டவராய், த்₃வந்த்₃வம் (ப்ராக்ருத ஸுக₂ம் து₃:க்க₂ம் முதலான இரட்டைகள்) அற்றவரான முனிவர்" என்று சொல்லப்பட்டது. "எல்லாமாயிருக்கும் நாராயணனுக்கு ஹ்ருத₃யத்தைப் பெரியகோயிலாக அறியக்கடவன்" என்று தொடங்கி "அந்த ஶிகை₂யின் நடுவில் பரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறான்" என்பதிருக்க தைத்திரீய நாராயணவல்லீ வாக்யங்களும் விஷ்ணு பரத்வத்தை அறுதியிட்டன. விஷ்ணுவே அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று அறுதியிட்டு, ஆசமனம் செய்யும்போது "விஷ்ணு: ப்ரீணாது இதி ஹ்ருத₃யம்" என்று ஹ்ருத₃யத்தைத் தொடும்படி விதி₄த்தார் விக₂நஸ். ஸந்த்₄யாவந்த₃னத்திலும் நாராயணனுக்கு முதலில் நமஸ்காரத்தை விதி₄த்து, "அவனுக்கு அங்க₃மாயிருப்பவர்கள் மற்ற தே₃வதைகள்" என்று தைத்திரீயோபநிஷத்₃ வாக்யத்தில் சொன்னபடி அவனுக்கு

देवेभ्यो विदधे वन्दनम्। तथा तर्पणं च। तत्तत्कर्मान्ते सर्वदोष-प्रायश्चित्ततया भगवदर्पणसंभवाय वैष्णवैर्मन्त्रैराहुतिं विहितवान्। "अथाग्नौ नित्यहोमान्ते विष्णोः आराधनं सर्वदेवतार्चनं भवति। 'अग्निर्वै देवानां अवमो विष्णुः परमः तदन्तरेण सर्वान्या देवता' इति ब्राह्मणं" इति अन्येषां देवानां प्राधान्येन आराधनं निषिषेध। आराधनान्ते पुरुषसूक्तप्रतिपाद्यं नारायणं निर्णीय "पुरुषसूक्तेन संस्तूय" इत्यारभ्य "श्रीमन्नारायणमर्चयेत् तद्विष्णोः परमं पदं गच्छति" इति भगवदाराधनस्य अपवर्गोपायत्वं अवादीत्। उपसंहारे "नारायणं परं ब्रह्म ध्यायन् धारणां धारयेत्। 'नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं

அங்க₃மாயிருக்கும் மற்ற தே₃வர்களுக்கு அவனுக்குப் பின்பே வந்த₃னத்தை விதி₁த்தார். தர்ப்பணத்தையும் அவ்வண்ணமே நாராயணபரத்வத்தைக் காட்டுவதாகவே விதி₄த்தார். அந்தந்தக் கர்மங்களின் இறுதியில் எல்லா தே₃ாஷங்களுக்கும் ப்ராயஶ் சித்தமாக எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பணம் ஏற்படுவதற்காக வைஷ்ணவ மந்த்ரங்களாலே ஆஹுதியை விதி₄த்தார். "பிறகு அக்₃நியில் நித்யஹோமத்தின் இறுதியில் விஷ்ணுவை ஆரா தி₄ப்பது எல்லா தே₃வதைகளையும் அர்ச்சிப்பதாகிறது; 'தேவர்களுக்குள் அக்₃னி மிகத்தாழ்ந்தவன்; விஷ்ணு மிக உயர்ந்தவன்; இவர்களுக்கிடையிலேயே மற்ற தே₃வர்கள் உள்ளனர்' என்று ப்₃ராஹ்மணமும் கூறுகிறதன்றோ" என்னும் ஸூத்ரத்தில் மற்ற தே₃வதைகளை ப்ரத₄ானமாக ஆராதி₄ப்பதைத் தடைசெய்துமிருக்கிறார். ஆராத₄னத்தின் கடைசியில் புருஷஸூக்தத்தினால் சொல்லப்படுமவன் நாராய ணன் என நிர்ணயித்து, "புருஷஸூக்தத்தினால் துதித்து" என்று தொடங்கி, "ஸ்ரீமந் நாராயணனை அர்ச்சிக்கக்கடவன். (இப்படி அர்ச்சிப்பதால்) விஷ்ணுவின் மேலான லோகத்தை அடை கிறான்" என்று எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பதையே மோக்ஷோ பாயமாகக் கூறினார். முடிவிலும் "நாராயணனாகிற பரப்₃ரஹ் மத்தை த்₄யானித்து த₄ாரணையைச் செய்யக்கடவன். 'நாரா யணனே பரப்₃ரஹ்மம், நாராயணனே பரதத்துவம்' என்று

नारायणः परः’” इति चाह। किञ्च श्रौतसूत्रे व्रताचरणप्रकरणे “ध्यायन्नारायणमुपोष्य सपत्नीको घृतमिश्रं हविष्यं क्षीरेण प्राश्नाति” इति। एतेन सर्वदा भगवद्ध्यानमुक्तम्। तत्रैव अग्निहोत्रविधाने “चतुर्गृहीतेन अष्टगृहीतेन वा स्रुवं पूरयित्वा...ध्यायन् नारायणं जुहोति” इति च। एवं अभ्यासादिलिंगैश्च नारायणैकपरे सूत्रे तस्यैव पारम्यं प्रकटितवान्। तदुपज्ञं काऽपि पारमात्मिकोपनिषत्; यन्मन्त्रा भगवद्भिः भृग्वादिभिः श्रीशास्त्रे एकाक्षराद्युपनिषन्मन्त्रवत् विनियुज्यन्ते। अपौरुषेयी सेत्यत्र न संशयः। कर्मविपाकस्थस्मृत्या च सर्वपापक्षयप्रकरणे विहितविनियोगा इत्यवगम्यते। तत्र “विष्णुस्सर्वेषां” इति मन्त्रे ‘अग्निर्वै देवानां अवमः’

சொல்லப்படுகிறதன்றோ” என்று உரைத்தார். மேலும் ஶ்ரௌதஸூத்ரத்தில் வ்ரதாசரண ப்ரகரணத்தில் “நாராயணனை த்4யானித்துக்கொண்டு பத்னியோடு உபவாஸமிருந்து, நெய் கலந்த ஹவிஸ்ஸைப் பாலோடு உண்ணக்கடவன்” என்னும் ஸூத்ரத்தால் எப்போதும் ப4க3வத்3த்4யானத்தை விதி4த்தார். அதிலேயே அக்3னிஹோத்ரவித4ானத்தில் “நான்கு முறையோ எட்டு முறையோ நெய்யை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ருவத்தை நிறைத்து......நாராயணனை த்4யானித்துக்கொண்டு ஹோமம் செய்யக்கடவன்” என்று விதி4த்தார். இவ்வண்ணமாக அப்4யாஸம் (திருப்பித்திருப்பிக் கூறுதல்) முதலான அடையாளங்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, நாராயணனையே கூறும் வைகா2நஸ ஸூத்ரங்களில் நாராயணனுக்கே பரத்வத்தை விளங்கச்செய்தார் என்று தேறும். வைகா2நஸரால் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்ட பாரமாத்மிகோபநிஷத் என்று ஓர் உபநிஷத் உள்ளது. அதிலுள்ள மந்த்ரங்கள் ப்4ருகு3 முதலான ரிஷிகளால் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் ஏகாக்ஷராத்3யுபநிஷந் மந்த்ரங்கள் போலே விநியோக3ப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், அவ்வுபநிஷத்து அபௌருஷேயமான ஶ்ருதியைச் சேர்ந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. கர்மவிபாகஸ்த2 ஸ்ம்ருதியிலும் ஸர்வபாபக்ஷய ப்ரகரணத்தில் இவ்வுபநிஷந்மந்த்ரங்கள் விநியோக3ப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று அறியப்படுகிறது.

इति ब्राह्मणार्थः प्रत्यभिज्ञापितः। "सुसूक्ष्म" इति मन्त्रे "सूक्ष्मं तस्मिन् सर्वं" इति श्रुत्यर्थः। ज्योतिर्वेति मन्त्रे परोदिवो ज्योतिरिति। "विश्वभवं भवाय प्रभूतं" इति रुद्रस्य जन्मचोदनाप्रतिपादनेन 'नारायणात् रुद्रो जायते' 'ललटात् क्रोधजो रुद्रो जायते' इत्यादिश्रुत्यर्थश्च प्रत्यभिज्ञापितः। यथा नारायणात् रुद्रस्य जननं श्रूयते, न तथा रुद्रात् विष्णुजननम्। किंच यथा नारायणं प्रस्तुत्य 'स ब्रह्मा स शिवः' इति, न तथा रुद्रं प्रस्तुत्य 'स ब्रह्मा स विष्णुः' इति। अत्र 'स हरिः' इत्यपपाठः। 'सेन्द्र' इति पादपूरणार्थं सुलोपे सति 'स हरिः' इति वर्णत्रयाधिक्यस्य

அவ்வுபநிஷத்தில் 'விஷ்ணுஸ் ஸர்வேஷாம்' என்னும் முதல் மந்த்ரத்தில் "அக்₃நியே தே₃வர்களுக்குள் மிகத் தாழ்ந்தவன்" என்னும் ப்₃ராஹ்மணத்தின் அர்த்த₂ம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. 'ஸுஸூக்ஷ்ம:' என்னும் இரண்டாவது மந்த்ரத்தில், "ஸூக்ஷ்மம் தஸ்மிந் ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டி₂தம்" [நுண்ணியதான ஹ்ருத₃யாகாஶத்தில் எல்லாமாயிருக்கும் பரம்பொருள் நிலைநிற்கிறது.] என்னும் நாராயணவல்லீ மந்த்ரத்தின் பொருளும் 'ஜ்யோதிர்வா' என்னும் மூன்றும் மந்த்ரத்தில் 'பரோதி₃வோ ஜ்யோதி:' என்னும் உபநிஷந்மந்த்ரார்த்த₂மும், அதே மந்த்ரத்தில் 'விஶ்வப₄வம் ப₄வாய ப்ரபூ₄தம்' என்னும் பகுதியாலே, ருத்₃ரனுக்குப் பிறப்பை விதி₄க்கையாலே, 'நாராயணனிடமிருந்து ருத்₃ரன் உண்டாகிறான்' என்னும் நாராயணோபநிஷத்தின் பொருளும் "கோபத்தாலுண்டான ருத்₃ரன் நெற்றியிலிருந்து பிறந்தான்" என்னும் ஸுபா₃லோபநிஷத்தின் பொருளும் உணர்த்தப்பட்டன. மேலும் நாராயணனிடமிருந்து ருத்₃ரனுடைய பிறப்பு உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படுவதுபோல் ருத்₃ரனிடமிருந்து விஷ்ணுவுக்குப் பிறப்பு எங்குமே கூறப்படவில்லை. நாராயணவல்லியில் நாராயணனை எடுத்து "அவனே பிரமன்; அவனே ஶிவன்" என்று பிரமனுக்கும் ஶிவனுக்கும் அவனே அந்தர்யாமியாகக் கூறியது போலே, ருத்₃ரனை எடுத்து "அவனே ப்₃ரஹ்மா; அவனே விஷ்ணு" என்று எந்த உபநிஷத்திலும் கூறப்படவில்லை. "ஸ ப்₃ரஹ்மா ஸ ஶிவ:" என்றதையொட்டி "ஸ ஹரி:"

अनुपपत्तेः। 'ईशो यस्मात्' इति मन्त्रे "तव श्रिये मरुतो मार्जयन्त। रुद्र! यत्ते जनिम चारुचित्रम्। पदं यद्विष्णोरुपमं निधायि। तेन पासि गुह्यं नाम गोनाम्॥" इति श्रुत्युक्तः रुद्रेण भगवत्पादोदकधारणार्थः प्रत्यभिज्ञापितः। विस्तरस्तु पारमात्मिकोपनिषद्भाष्ये द्रष्टव्यः। एवं श्रुतिस्मृतिकल्पसूत्रश्रीशास्त्रेतिहासादिभिः श्रियःपतिः सर्वकारणं सर्वेश्वरः भक्तवत्सलः श्रीमन्नारायण एव ईश्वरतत्त्वं इति ज्ञातव्यं इति॥

॥ इति तत्त्वत्रयप्रकरणम्॥

என்று சிலர் படிப்பது அபத்₃த₄ பாட₂ம். அவ்வாக்யத்தில் 'ஸ இந்த்₃ர:' என்று பிரித்துப்படித்தால் ஓரக்ஷரம் அதி₄கமாகி விடுமென்று பயந்து 'ஸேந்த்₃ர:' என்று ஶ்ருதியானது படித்திருக்கும்போது 'ஸ ஹரி:' என்று மூன்று வர்ணங்களை ஶ்ருதி அதி₄கமாகப் படித்திருப்பதாகக் கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாது. (இதனாலேயே வித்₃யாரண்ய ப₄ட்டப₄ாஸ்கர ப₄ாஷ்யங்களிலும் அப்பாட₂ம் அநாத₃ரிக்கப்பட்டது.) 'ஈஶோ யஸ்மாத்' என்று தொடங்கும் நாலாவது மந்த்ரத்திலும் 'ருத்₃ரனே! தே₃வர்கள் செல்வத்தை விரும்பி உன்னை அர்ச்சிக்கிறார்கள். ஏனெனில்: உன்னுடைய பிறப்பு மிக அழகியதன்றோ. உலகளந்த விஷ்ணுவினுடைய திருவடியானது — மகாரத்தினால் சொல்லப்படும் பிரமனுக்கு அருகில் (ஸத்யலோகத்துக்கு) சென்றபோது, அந்தத் திருவடியின் பரமகு₃ஹ்யப் பொருளான தீர்த்த₂த்தை (கங்கையை) நீ தலையால் த₄ரித்துக்காப்பாற்றுகிறாயன்றோ' [ருக்-மண்ட 5-3-3] என்னும் ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்டதான 'ருத்₃ரன் ப₄க₃வானுடைய ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தை த₄ரிக்கிறான்' என்னும் பரமார்த்த₂ம் உணர்த்தப்பட்டது. இதன் விரிவு பாரமாத்மிகோபநிஷத்₃ப₄ாஷ்யத்தில் காணத்தக்கது. இவ்வண்ணமாக ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, கல்பஸூத்ரம், ஸ்ரீஶாஸ்த்ரம், இதிஹாஸம் முதலானவற்றிலிருந்து 'திருவுக்கும் திருவானவனாய், ஸர்வகாரணனாய், ஸர்வேஶ்வரனாய், ப₄க்தவத்ஸலனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஈஶ்வரதத்வம்' என்று அறியத்தக்கது.

தத்வத்ரயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

६. अथ सिद्धोपायप्रकरणम्

श्रीवैखानससूत्रिणः प्रपत्तौ मुख्याधिकारिणः प्रपन्नतमाश्च। कुत इति चेत्, तेषां स्वसूत्र एव भगवता विखनसा प्रपत्त्यभिधानात् मुख्याधिकारित्वम्। विष्णुबलिकर्मणा वैदिकप्रपत्तेः संभवात् प्रपन्नतमत्वम्। तथाहि सूत्रोपक्रमे 'तपोयोगात् ऋषिः' 'नारायणपरायणो निर्द्वन्द्वो मुनिः' इति। 'पूर्वात्पूर्वात्परो वरीयानिति विज्ञायते' इति च। अत्र मुनिशब्दवाच्यत्वं प्रपन्नस्योक्तम्। 'अय' धातोः गत्यर्थकत्वात्... 'नारायणः परा गतिर्यस्य सः नारायणपरायणः' इति। गतिः शरणवाची। "सा काष्ठा सा परा गतिः" इति नारायणस्य परमगतिश्रवणात् तथोक्तम्।

---

6. ஸித்₃தோ₄பாய ப்ரகரணம்

ஸ்ரீவைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ப்ரபத்திக்கு முக்₂யாதி₄காரிகளாகவும், ப்ரபந்நர்களில் தலைசிறந்தவர்களாகவும் உள்ளனர். எப்படியெனில்: ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸானவர் தமது ஸூத்ரத்திலேயே அவர்களுக்கு ப்ரபத்த்யநுஷ்ட₂ானத்தைக் கூறியிருக்கிறுராகையால் அவர்களே ப்ரபத்திக்கு முக்₂யாதி₄காரிகள். அவர்களுடைய விஷ்ணுப₃லிகர்மத்தாலே வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தி அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விடுகிறதாகையால், அவர்கள் ப்ரபந்நர்களில் தலைசிறந்தவர்களாகிறுர்கள். அதாவது — வைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்தின் தொடக்கத்தில் "தபஸ்ஸுடன் கூடியிருப்பவர் ரிஷியாகிறுர்" "நாராயணனையே மேலான அயனமாக (ப்ராப்யப்ராபகங்களாகக்) கொண்டவர் ஒப்பற்ற முனியாகிறுர்" என்றும், "முதலில் சொல்லப்பட்டவரைக் காட்டிலும் பின்சொல்லப்பட்டவர் சிறந்தவர் என்று அறியப்படுகிறுர்" என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரத்தில் ப்ரபந்நன் முனியென்று கூறத்தக்கவன் என்று காட்டப்பட்டது. 'அய' தா₄துவானது 'க₃தி' என்னும் பொருளையுடையதாகையால், நாராயணனை மேலான க₃தியாகக் கொண்டவன் 'நாராயணபராயணன்' என்று சொல்லப்படுகிறுன். இங்கு க₃தி ஶப்₃த₃ம்

'अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य' इति अभिजनाश्चाहुः। अथ तत्र विष्णुबलिकर्म विहितम्। तेन गर्भ एव वैदिकी प्रपत्तिः सिद्ध्यति। तथा सिद्धिप्रकारः श्रीमद्भिः श्रीनिवासमखिवेदान्तदेशिकैः मञ्जर्यादौ प्रपञ्चितः। प्रपन्नस्यैव आराधनेऽधिकारः इति कृत्वा भगवता विखनसा गर्भ एव विष्णुबलिरूपं प्रपदनं विहितम्। अत एव श्रीशास्त्रे भगवदाराधनाधिकारसंपादकं किमपि कर्माविधाय "वैखानसेन सूत्रेण निषेकादिक्रियान्वितः। गृहस्थो ब्रह्मचारी वा भक्त्याऽऽराधनमारभेत्॥" इति भगवदर्चनारम्भो विहितः। किञ्च श्रीवैखानसानां स्वसूत्र एव

உபாயம் என்னும் பொருளையுடையது. "புருஷனே மேலான வன்; அவனே மேலான க₃தி (உபாயம்)" என்று நாராயணனே மேலான க₃தி என்று கடோ₂பநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட தன்றோ. "ஶரணமடையத் தகுந்தவனே! கைம்முதலற்ற வனாய், வேறு க₃தியற்றவனாய் உன்பாத₃மூலத்தை ஶரணமாக (உபாயமாக) அடைந்தேன்" [ஸ்தோ-ர] என்று பெரியவரான ஆளவந்தாரும் அருளினார். அந்த வைக₂நஸஸூத்ரத்திலேயே விஷ்ணுப₃லிகர்மம் விதி₄க்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் க₃ர்ப்ப₄த்தி லேயே வேத₃ாந்த ஸித்₃த₄மான ப்ரபத்தி அவர்களுக்கு ஏற்படு கிறது. அது எப்படி ஏற்படுகிறது என்பது வேத₃ாந்ததே₃ஶிகர் என்று விருதுபெற்ற ஸ்ரீநிவாஸதீ₃க்ஷிதர் எனும் மஹானால் மஞ்ஜரி முதலான க்₃ரந்த₂ங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ப்ரபந்நனுக்கே ஆராத₄னத்தில் அதி₄காரம் என்னும் காரணத்தினால், ப₄க₃ வான் விக₂நஸ்ஸால் க₃ர்ப்ப₄த்திலேயே விஷ்ணுப₃லியாகிற ப்ரபத்தி விதி₄க்கப்பட்டது. அதனாலேயே ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும்— எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பதற்குத் தகுதியைத் தரும் தீ₃க்ஷை முதலான எந்தக் கர்மத்தையும் விதி₄க்காமல் "வைக₂நஸ ஸூத்ரத்தினால் நிஷேகம் தொடக்கமான க்ரியைகளோடு கூடினவனான க்₃ருஹஸ்த₂னோ ப்₃ரஹ்மசாரியோ ப₄க்தியுடன் ஆராத₄னத்தைத் தொடங்க வேண்டும்" என்று வைக₂ந ஸர்கள் ப₄க₃வத₃ாராத₄னத்தைத் தங்கள் குடிப்பிறப்பை யிட்டே தொடங்கலாமென்று விதி₄க்கப்பட்டது. மேலும்

पञ्चसंस्कारत्वं प्रतिपादितं निष्पन्नं च भवति। "गर्भे मास्यष्टमे विष्णुबलिं कुर्याद्यथाविधि। नारायणस्स्वयं गर्भे मुद्रां धारयते निजाम्॥" इति वचनात् चक्रधारणं निष्पन्नम्। होमानन्तरं ऊर्ध्वाग्रमालिप्येति पुण्ड्रस्य ऊर्ध्वाग्रत्वं सामान्येन विहितम्। तद्धारणप्रकारस्तु प्रपंचितः श्रीशास्त्रे। स्वसूत्रस्य भगवत्परतया भगवन्नाम्नामेव कर्तव्यता विहिता भवतीति नामकरणस्थलेऽवगम्यते। "द्वादशाष्टाक्षराभ्यां पुष्पाणि ददाति" इत्यनेन मन्त्रो विहितः। आषाढोपाकर्मण्याराधनं तु स्पष्टम्। गर्भोपनिषदुक्तविधया गर्भेऽभिव्यक्तस्य ज्ञानस्य जनने तिरोहितत्वात् "बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते" इति भगवद्वचनानुसारेण

ஸ்ரீவைக₂ாநஸர்களுக்கு அவர்களுடைய ஸூத்ரத்திலேயே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களும் நிறைவேறுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. "க₃ர்ப்ப₄த்திலிருக்கும்போது எட்டாவது மாதத்தில் முறைப் படி விஷ்ணுப₃லி கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். நாராயணன் தானே க₃ர்ப்ப₄த்திலிருக்கும் குழந்தைக்கு, தன்னுடைய ஶங்க₂ம் சக்ரம் முதலான சிஹ்நங்களை த₄ரிக்கச் செய்கிறான்" என்னும் வசனத்தால் சக்ரத₄ாரணம் என்னும் தாபஸம்ஸ்கா ரம் அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. "ஹோமத்துக்குப் பிறகு மேல் நோக்கிய நுனியையுடைய புண்ட்₃ரத்தை அணிவித்து" என்று புண்ட்₃ரமானது மேல் நோக்கிய நுனியையுடையதா யிருக்க வேண்டுமென்று பொதுவாக விதி₄க்கப்பட்டது. அதை த₄ரிக்கவேண்டிய முறை ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் விரிவாக விளக்கப் பட்டது. வைக₂ாநஸஸூத்ரம் ப₄க₃வானையே பரம்பொருளாகத் தெரிவிப்பதாகையால், ப₄க₃வானுடைய நாமங்களே குழந் தைக்குப் பெயராக வைக்கப்படவேண்டும் என்று நாமகரண ப்ரகரணத்திலிருந்து விளங்குகிறது. 'த்₃வாத₃ஶாக்ஷரத்தாலும் அஷ்டாக்ஷரத்தாலும் புஷ்பங்களை அளிக்கிறான்' என்னும் வாக்யத்தால் மந்த்ரஸம்ஸ்காரம் விதி₄க்கப்பட்டது. ஆடி மாதம் உபாகர்மத்தில் யாக₃ஸம்ஸ்காரமாகிற ஆராத₄னமும் தெளிவாக விதி₄க்கப்பட்டுள்ளது. க₃ர்ப்போ₄பநிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் க₃ர்ப்ப₄த்தில் ஏற்பட்ட ஜ்ஞானத்துக்கு, பிறக்கும்போது

भगवत्स्वरूपज्ञानपूर्वं पुनःप्रपत्तिः कार्या। ज्ञातुः प्रपत्तावधिकारः। प्रपन्नस्य आराधने विशेषतोऽधिकारः इति ज्ञेयम्। किञ्च श्रुतिरपि भगवदाराधकानां वैभवं प्रतिपादयति—"यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति। यो जातमस्य महतो महि ब्रुवात् सेदुः श्रवोऽभियुज्यं चिदभ्यसत्॥" "तमु स्तोतारः पूर्व्यं यथाविद ऋतस्य गर्भं हविषा विवर्तन" इति। "वैखानसा आर्षेया इन्द्रस्य प्रिया आसन्" इत्यादिश्रुत्या तेषां अत्र इन्द्रशब्दवाच्यस्य नारायणस्य प्रियत्वं उच्यते।

மறதி ஏற்படுகிறதாகையால் ''பல ஜன்மங்களுக்குக் கடைசியில் ஜ்ஞானமுண்டாகப் பெற்றவன் என்னை ஶரணமடைகிறான்'' என்று கீ₃தையில் ப₄க₃வான் கூறியதற்கு இணங்க, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு மறுபடியும் ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும். ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தையுடையவனுக்கே ப்ரபத்தியில் அதி₄காரம். ப்ரபந்நனுக்கே ஆராத₄னத்தில் சிறப்பான அதி₄காரம் என்று அறியத்தக்கது. மேலும் வேத₃வாக்யங்களும் எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பவர்களுக்குப் பின்வருமாறு சிறப்பைத் தெரிவிக்கின்றன. ''எந்த மனிதன் முதல்வனும், விதவிதமான உலகைப்படைத்தவனும் (என்றும்) புதியவனும், லக்ஷ்மீநாத₂னுமான விஷ்ணுவுக்குத் தன்னை அளிக்கிறானோ (அவனும்), மஹாநுப₄ாவனுன இந்த ப₄க₃வானுடைய பூஜிக்கத்தகுந்த ஜன்மத்தை எவன் ஸங்கீர்த்தனம் செய்கிறானோ அவனும், பெரும் புகழாளனாய், அனைவரும் அடையத்தக்க அந்த ப₄க₃வானுடைய பரமபத₃த்தை எதிர்நோக்கிச் செல்கின்றான்'' "துதிப்பவர்களே! அநாதி₃ஸித்₃த₄னாய் உண்மையான உலகைப் படைத்தவனை அந்த விஷ்ணுவையே அறிந்தவகையில் நிஷ்காமமாகத் துதியுங்கள்'' என்று ருக்₃வேத₃ம் இரண்டாமஷ்டகம் இருபத்துநாலாவது வர்க்க₃த்தில் (இதற்குச் சரியான முதல் மண்ட₃லம் இருபத்தோராவது அத்₄யாயம் நூற்று ஐம்பத்து நாலாவது ஸூக்தத்தில்) பதினாலு பதினைந்தாவது மந்த்ரங்களில் ஓதியிருப்பதைக் காணலாம். 'வைகா₂நஸர்கள் ரிஷிஸம்ப₃ந்த₄முள்ளவர்களாய் இந்த்ரனுக்கு இனியவர்களாயிருந்தனர்'' என்று தொடங்கும் வேத₃வாக்யத்தில் வைகா₂நஸர்கள்

उपबृंहितं च—"अश्वत्थः कपिला गावः तुलसी विखना मुनिः। चत्वारो मत्प्रिया राजन्! तेषां वैखानसो वरः॥" इति। आनुशासनिके सप्तत्रिंशच्छततमाध्याये पङ्क्तिपावनगणनायां "वैखानसाः कुलश्रेष्ठा निरताः शार्ङ्गधारिणः" इति गण्यते। अत्र वैखानसशब्देन विखनस-सूत्रिण एवोच्यन्ते भगवन्निरतत्वविशेषणात्। वृद्धहारीतस्मृतौ पञ्चमाध्याये परार्थं आलयार्चनकारिणामपि वैखानसानां देवलकत्वं नास्ति इत्युच्यते—"वैखानसास्तु ये विप्राः हरिपूजनतत्पराः। न ते देवलका ज्ञेयाः हरिपादाब्जसंश्रयात्॥" इति। "अपहृत्य हरिद्रव्यं

இந்த்₃ரஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் நாராயணனுக்கு மிக இனியவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. "அரசனே! (1) அஶ்வத்த₂ம் (2) காராம்பசுக்கள் (3) துளஸி (4) வைக₂ாநஸமுனி ஆகிய நால்வரும் எனக்கு இனியவர்கள். இவர்களில் வைக₂ாநஸர் மிகச் சிறந்தவர்" என்று இந்த வேத₃வாக்யம் விளக்கப்பட்டுமுள்ளது. மஹாப₄ாரதத்தில் ஆநுஶாஸநிகபர்வத்தில் 137-வது அத்₄யாயத்தில் பங்க்திபாவனர்களைக் குறிப்பிடும்போது "ஶார்ங்க₃மணிந்த எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்ட வைக₂ாநஸர்கள் குலஶ்ரேஷ்ட₂ர்களாவர்" என்று வைக₂ாநஸர்களும் பங்க்தி பாவனர்களாகக் குறிக்கப்படுகிறார்கள். எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்டவர்களாக விஶேஷிக்கையால். இங்கு சொல்லப்படும் வைக₂ாநஸர்கள் வைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று விளங்குகிறது. வ்ருத்₃த₄ஹாரீதஸ்ம்ருதியில் ஐந்தாமத்₄யாயத்தில் பொதுஜனங்களுக்காக ஏற்பட்ட ஆலயங்களில் அர்ச்சகர்களாயிருக்கும் வைக₂ாநஸர்களுக்கும் அர்ச்சாபி₃ம்ப₃த்தை அர்ச்சிப்பதால் வரும் தே₃வலகத்வதோ₃ஷம் இல்லை என்று பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது — "எம்பெருமானை அர்ச்சிப்பதில் ஈடுபட்ட வைக₂ாநஸர்களான அந்தணர்கள் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையை அண்டியிருப்பதாலே தே₃வலகதோ₃ஷமுடையவர்களல்லர்" என்று. "எம்பெருமானுடைய த்₃ரவ்யத்தைத் திருடித் தன் வீட்டுக்குச் செலவழிப்பவன் தே₃வலகனாவான். எம்பெருமானை ப₄க்தியுடன்

गृहार्चनपरो भवेत्। भक्त्या संपूज्य देवेशं नासौ देवलकः स्मृतः।।" श्रीशास्त्रे भगवता मरीचिना प्रमाणतया गृहीतेयं श्रुतिः—"धृतोर्ध्वपुण्ड्रः परमेशितारं नारायणं पूजयतीह भक्त्या। अर्घ्यादिभिः पुरुषसूक्तमन्त्रैः संप्राप्नुयात् विष्णुपदं महात्मा।।" इति। "येऽर्चयन्ति विबुधा ब्रह्माद्या देवतागणाः" इति। नारदीये "विद्धि वैखानसे दत्तं दानं ब्रह्मविदे यथा" इति। किंच श्रीवैखानसं शास्त्रं शुद्धवैदिकं इत्यत्र निदर्शनं नैकम्। श्रीवैखानसकल्पसूत्रे वैदिकैरेव मन्त्रैः सर्वे प्रयोगाः दृश्यन्ते। एतेनैतेषां प्रत्ययार्थं भगवदाराधकत्वेऽपि देवलकत्वं नेति स्मर्यते। तत्र निमित्तं आराधनस्य वैदिकत्वमेव। यथा वैदिकविधिनाऽऽध्वर्यादिकं कुर्वतां

ஆராதி₄ப்பவன் தே₃வலகனுகமாட்டான்" என்னும் ப்ரமாணம் காணத்தக்கது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் ப₄க₃வான் மரீசியினுலே பின்வரும் வேத₃வாக்யம் ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது —"ஊர்த்₄வபுண்ட்₃ரம் த₄ரித்தவனுய்—ஸர்வேஶ்வரனுன நாராயணனே ப₄க்தியோடு அர்க்₄யம் முதலானவற்றை அளித்து, புருஷஸூக்தமந்த்ரங்களாலே எவனெருவன் பூஜிக்கிருனே, மஹாத்மாவான அவன் விஷ்ணுவின் பரமபத₃த்தை அடைவான்" என்பது அவ்வாக்யம். "பிரமன் முதலான பேரறிவாளர்களான தே₃வதாக₃ணங்களாகிற எவர்கள் எம்பெருமானே அர்ச்சிக்கிருர்களோ" என்றும் கூறப்பட்டது. நாரதீ₃யத்திலும் "ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானிக்குச் செய்யப்பட்ட தா₃னம்போலே, வைகா₂னஸருக்கு அளிக்கப்பட்ட தா₃னமும் சிறந்ததென்று அறிவாய்" என்று கூறப்பட்டது. மேலும் வைகா₂னஸஶாஸ்த்ரமானது ஶுத்₃த₄வைதி₃கமானது என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. ஸ்ரீவைகா₂னஸ கல்பஸூத்ரத்தில் வைதி₃கமந்த்ரங்களைக்கொண்டே எல்லா ப்ரயோக₃ங்களும் காணப்படுகின்றன. இதனுல் இவர்கள் அர்ச்சாபி₃ம்ப₃த்தை ஆராதி₄ப்பவர்களாயிருந்தாலும் இவர்களுக்கு தே₃வலகதோ₃ஷம் கிடையாதென்று ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து விளங்குகிறது. இவர்களுடைய ஆராத₄னம் வைதி₃கமாயிருப்பதே இதற்குக் காரணமாகிறது. வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்ட முறைப்படி யாக₃ங்களில் அத்₄வர்யு முதலான ஸ்தா₂னங்களி

दक्षिणाप्रतिग्रहो न दोषाय भवति, तथा नैगममन्त्रैः आराधनं आचरतामपि—इत्यलं अप्रस्तुतविस्तरेण। प्रकृतमनुसरामः। नारायणपरायण इति। अयनं इत्यनेन नारायणः पर उपायो यस्येति नारायणस्य सिद्धोपायत्वं उक्तम्। 'ईयतेऽनेन' इति करणव्युत्पत्तेः उपायत्वम्। 'ईयतेऽसौ' इति कर्मव्युत्पत्त्योपेयत्वम्। एतेन पुनः भगवतः प्राप्यत्वं प्रापकत्वं च अभिहितम्। परमपदप्राप्तौ उपायो द्विविधः-सिद्धस्साध्यश्चेति। सिद्धोपायः श्रियःपतिरेव। "यं यज्ञैर्मुनयो जुषन्ति" इति मन्त्रस्य अयमर्थः—यं मुनयः श्रीवैखानसाः। एषां नारायणैकपरतन्त्रविधि-

---

லிருந்து யாக₃ம் செய்பவர்களுக்கு த₃க்ஷிணை வாங்கினாலும் எப்படி தோ₃ஷம் ஏற்படுவதில்லையோ, அப்படியே வேத₃ மந்த்ரங்களைக்கொண்டு ஆராத₄னம்செய்யும் இவர்களுக்கும் த₃க்ஷிணைவாங்குவதால் தோ₃ஷமில்லை. ப்ரக்ருதமல்லாத இவ் விஷயத்தில் இவ்வளவே போதும்; ப்ரகரணத்தில் சொல் லப்பட்ட நாராயண பராயணத்வத்தின் விளக்கத்தைத் தொட ருவோம். 'நாராயண பராயண:' என்னும் பத₃த்தில் அயந ஶப்₃த₃ம் உபாயத்தைக் குறிக்குமாகையால், 'நாராயணனையே மேலான உபாயமாகக்கொண்டவர்' என்று தேறுகையால், நாராயணனுக்கு ஸித்₃தோ₄பாயத்வம் சொல்லப்பட்டது. 'ஈயதே அநேந' [எதனால் அடையப்படுகிறதோ அது அயந மாகிறது] என்னும் கரணவ்யுத்பத்தியினாலே அயநஶப்₃த₃த்தால் உபாயத்வம் சொல்லப்படுகிறது. 'ஈயதே அஸௌ' [எது அடையப்படுகிறதோ அது அயநமாகிறது] என்னும் கர்ம வ்யுத்பத்தியால் அயநஶப்₃த₃த்தால் உபேயத்வம் என்னும் ப்ராப்யத்வம் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வளவால் ப₄க₃வானுக்கு ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லப்பட்டது. பரம பத₃த்தை அடைவதற்கு உபாயம் ஸித்₃தோ₄பாயமென்றும் ஸாத்₄யோபாயமென்றும் இருவகைப்படும். ஸித்₃தோ₄பாயம் ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானேயாவான். "யம் யஜ்ஞைர் முநயோ ஜுஷந்தி" [பாரமாத்மிகோபனிஷத் 1-10] என்னும் மந்த்ரத் துக்குப் பொருள் இதுவேயாகும். "எந்த நாராயணனை முனி வர்களாகிற வைகா₂நஸர்கள் ஆராதி₄க்கிறார்களோ" என்றல்

संस्कृततया...नारायणपरत्वस्य निसर्गसिद्धत्वात् मुनिसंज्ञा युक्ता। पाद्मे "वैखानसैर्मुनिश्रेष्ठैः पूजितो वेङ्कटेश्वरः" इति। यज्ञैः-यज-देवपूजायामिति धातोः आराधनैर्जुषन्ति – सेवन्ते। परमं पवित्रम्—"पवित्राणां पवित्रं यो मङ्गलानां च मङ्गलम्" इति। "अपवित्रः पवित्रो वा" इत्याद्युक्तविधया परमपावनं यं प्रधानाः ब्रह्मरुद्रादयो देवाः आर्तिषु-दैत्याद्युपद्रवेषु प्रणता भविष्यन्ति। श्रीगीतायां "चतुर्विधा भजन्ते मां

லவோ இம்மந்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. வைகா₂நஸர்கள் நாராயணனையே பரம்பொருளாகக் கூறும் ஸூத்ரவிதி₄ப்படி ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பெற்றவர்களாகையாலே, நாராயணனையே ப்ராப்யப்ராபகங்களாகக் கொண்டிருக்கும் பெருமை அவர்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டுவிடுகிறபடியால், அவர்களை முனிவர்கள் என்பது பொருந்தும். பாத்₃மபுராணத்திலும் "முனிஶ்ரேஷ்ட₂ர்களான வைகா₂நஸர்களாலே பூஜிக்கப்பட்ட வேங்கடேஶ்வரன்" என்று சொல்லப்பட்டது. முன் எடுத்த (1-10) மந்த்ரத்தில் 'யஜ்ஞை:' என்னும் பத₃ம் 'யஜ-தே₃வபூஜாயாம்' என்னும் தா₄துவிலிருந்து உண்டானதாகையால் "எம்பெருமானை ஆராத₄னத்தால் வழிபடுகிறார்கள்" என்று பொருள்படுகிறது. 'ஜுஷ-ப்ரீதி ஸேவநயோ:' என்ற தா₄துவிலிருந்து தோன்றியது 'ஜுஷந்தி' என்னும் பத₃ம். "மேலான பவித்ரம்" (1-10) என்றது— "பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரனாய் (பரிஶுத்₃த₄ப்படுத்துகிறவனாய்) மங்க₃ளங்களுக்கும் மங்க₃ளமானவனாய் எவன் இருக்கிறானோ" என்றும், 'பரிஶுத்₃தி₄யற்றவனாயிருந்தாலும், பரிஶுத்₃தி₄பெற்றவனாயிருந்தாலும், எந்த நிலையிலிருந்தாலும் எவனொருவன் தாமரைக்கண்ணனை நினைக்கிறானோ, அவன் உள்ளும் புறமும் பரிஶுத்₃தி₄பெற்றவன்' என்றும் கூறப்பட்ட முறையில் பரமபாவனனான பரமபுருஷனைக் காட்டுகிறது. ஆக இம்மந்த்ரத்தின் (1-10) இரண்டாம்பகுதியில், "பரமபவித்ரமான எவனை ப்ரதா₄னர்களான பிரமன் ருத்₃ரன் முதலான தே₃வர்கள்— அஸுரர்கள் முதலானவர்களாலே துன்பம் ஏற்படும்போது ஶரணமடைகிறார்களோ" என்று கூறப்பட்டதாகிறது. ஸ்ரீகீ₃தையிலும் "அர்ஜுன! (1) ஆர்த்தன், (2) அர்த்தா₂ர்த்தீ₂, (3) ஜிஜ்ஞாஸு, (4) ஜ்ஞானி என்று மேன்மேலே புண்யம்

जनास्सुकृतिनोऽर्जुन! आर्तः" इत्यादि। यं जपन्तः-श्रीमदष्टाक्षरजपशीलाः सूरयो-वैखानसादयः। तेषां स्वसूत्र एव "द्वादशाष्टाक्षराभ्यां पुष्पाणि ददाति" इति, श्रीशास्त्रे "सावित्रीपूर्वं अष्टाक्षरं द्वादशाक्षरं वा जपेत्" इति विशिष्य विधानात्। योगिनः—योग उपायः। "योगस्सन्नहनोपायध्यानसङ्गतियुक्तिषु" इत्यभिधानात्। "समस्तपुरुषार्थानां साधकस्य दयानिधेः। श्रीमतः पूर्वसिद्धत्वात् सिद्धोपायमिमं विदुः ॥" इति। "कृष्णं धर्मं सनातनं" इति भगवानेव सिद्धोपायः। विशिष्य श्रीवैखानसानाम्। कौर्मे "मच्चित्ता मद्गतप्राणा मयि सङ्गत-

---

மிகுந்தவர்களான நாலுவகைப்பட்டவர்கள் என்னிடம் ப₄க்தி செய்கிருர்கள்'' என்று கூறப்பட்டது. "ஸ்ரீமத₃ஷ்டாக்ஷரமந்த்ர ஜபத்தைச் செய்பவர்களாய், ஜ்ஞானிகளான வைக₂ாநஸர் முத லாஞர் எவனே ஜபிக்கிருர்களோ''(1-10)என்பது மூன்ரும்பகுதி. அவர்களுக்குத் தங்கள் ஸூத்ரத்திலேயே "த்₃வாத₃ஶாக்ஷரம் அஷ்டாக்ஷரம் ஆகிய இரு மந்த்ரங்களாலும் புஷ்பங்களை அளிக் கிருன்'' என்று மந்த்ரஜபம் சொல்லப்பட்டது, ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத் திலும் ''கா₃யத்ரியை முன்னிட்டுக்கொண்டு அஷ்டாக்ஷரத்தை யாவது த்₃வாத₃ஶாக்ஷரத்தையாவது ஜபிக்கவேண்டும்'' என்று விஶேஷித்து விதி₄க்கப்பட்டுள்ளது. 'யோகி₃கள்' [1-10 மூன்ரும்பகுதி.] என்னும் பத₃ம் எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொண்டவர்களைக் குறிக்கிறது. "யோக₃ஸ் ஸந்நஹநோபாய த்₄யான ஸங்க₃தி யுக்திஷு" என்னும் நிக₄ண்டுவை ஒட்டிப் பார்க்கும்போது யோக₃ஶப்₃த₃ம் உபாயத்தைக் குறிக்கிறது. ''எல்லாப் புருஷார்த்த₂ங்களையும் ஸாதி₄த்துத் தருமவனுய், கருணைக்கடலாய் ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமான் அநாதி₃ஸித்₃த₄ ஞக இருப்பதால் இவனை ஸித்₃தோ₄பாயனென்று அறிகிருர்கள்'' என்றும் "பழமையான த₄ர்மமான க்ருஷ்ணனை'' என்றும் ப்ரமாணங்கள் கூறுகையால் ப₄க₃வானே ஸித்₃த₄மான உபாயம். சிறப்பாக வைக₂ாநஸர்களுக்கு அவனே உபாயம். கூர்மபுராணத்தில் "அரசனே! என்னிடத்தில் நெஞ்சை வைத்தவர்களாய், என்னிடத்தில் உயிரையே வைத்திருப்ப வர்களாய், என்னேடு பொருந்தியிருக்கும் நெஞ்சுடையவர்களா

मानसाः। अनन्यशरणा राजन् ! तस्मात् वैखानसा मताः ॥" इति भगवद्वचनेन तेषां भगवदेकशरणत्वात् तदेकाचार्यवत्त्वाच्च । "पूर्वं विखनसे विष्णुः प्रोक्तवान् स्वयं अच्युतः। भृगोः प्रोक्तं विखनसा भृगुणा च ममेरितम् ॥" इति शौनकादिवचनैः श्रीवैखानसशास्त्रस्य प्रथमं प्रवर्तितत्वावगमाच्च। किंच विखनस्सूत्रिणां वैखानसशब्दवाच्यत्वं भगवत्सम्बन्धित्वात् । "व्याप्तं विखनसा जगत्" इति, "वैखानस्साम-गायनः" इत्यादिवचनाच्च विखनोवैखानश्शब्दवाच्यत्वं भगवतस्सिद्धम्। "आशास्समस्ताः प्रतरन् त्स्वन्तस्तास्ता वसेद्या कमला समस्ता" इति मन्त्रस्य अयमर्थः — स्वभक्तानां स्वाराधकानां आशाः कामान् प्रतरन् प्रयच्छन्।

யிருக்கையாலே வைகா2நஸர்கள் வேறு எதையும் உபாயமாகக் கொள்ளாதவர்கள் என்று கருதப்படுகிறார்கள்'' என்று எம்பெருமான் அருளியிருக்கையால் அவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகக்கொண்டவர்கள் என்றும், அவனையே ஆசார்யனாகக் கொண்டவர்கள் என்றும் விளங்குகையால், அவர்களே யோகி3கள் எனத்தக்கவர்கள். ''ஆதி3காலத்தில் அச்யுதனை விஷ்ணு விக2நோமுனிவருக்கு உபதே3ஶித்தார். விக2நஸ்ஸால் ப்4ருகு3முனிவருக்கும், ப்4ருகு3வினால் எனக்கும் உபதே3ஶிக்கப்பட்டது'' என்னும் ஶௌனகாதி3வசனங்களிலிருந்து ஸ்ரீவைகா2நஸ ஶாஸ்த்ரத்தை ப4க3வானே முதலில் உபதே3ஶித்தான் என்று விளங்குகையாலும் இது உறுதிப்படுகிறது. மேலும் வைகா2நஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஸித்3தோ4பாயனை எம்பெருமானோடு ஸம்ப3ந்த4முடையவர்களாகையாலேயே வைகா2நஸர்கள் எனப்படுகின்றனர். ''விக2நஸ்ஸான எம்பெருமானாலே உலகம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது'' என்னும் ப்ரமாணத்திலிருந்தும் ''வைகா2நஸ்ஸாமகா3யந:'' என்று விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் படித்திருப்பதிலிருந்தும் எம்பெருமானையே விக2நஸ் என்றும் 'வைகா2ந:' என்றும் அழைப்பதுண்டு என்று தேறுகிறது. பாரமாத்மிகோபநிஷத்தில் 8-வது அநுவாகத்தில் 8-வது மந்த்ரம் — ''ஆஶாஸ்ஸமஸ்தா: ப்ரதரந் ஸ்வந்தஸ்தாஸ்தா வஸேத்4யா கமலா ஸமஸ்தா'' என்று தொடங்குகிறது.

नु अन्वर्थः; साकल्येन अन्तः-अन्तर्हृदये परमात्मा तिष्ठतीति। अन्योऽर्थः- परमात्मा साकल्येन आशा दिशः प्रतरन् प्रकर्षेण व्याप्नुवन् वसति। या कमला-लक्ष्मीः तास्ताः प्रविश्य वसेत् इति। "त्वया च विष्णुना चाम्ब! जगद्व्याप्तं चराचरम्" इति लक्ष्म्या भगवतो विनाभावाभावात्। "वक्षो वसत्यस्य वरां वरिष्ठं वाकं दधाना ववृधे समस्तम्" इति मन्त्रस्य अयमर्थः—लक्ष्मीः अस्य परमात्मनः वक्षः वक्षसि वसति; कीदृशी? वरिष्ठां वाकं-वाचं—कृत्वं छान्दसं—पुरुषकारभूतां वाणीं दधानेति। पुरुषकारभूतत्वाच्च लक्ष्मीविशिष्ट एव परमात्मा सिद्धोपायः प्रपत्तव्यः। ननु श्रीमन्नारायणरूपोपाये सति किं शरणवरणेनेति चेत् उच्यते—

அதன் பொருள் பின்வருமாறு—தன்னிடம் ப₄க்திகொண்டு தன்னை ஆராதி₄ப்பவர்களுக்கு எல்லா விருப்பங்களையும் அளித்துக் கொண்டு ஹ்ருத₃யத்தினுள் நிறைந்துநிற்கிறான் பரமாத்மா— என்பது ஒரு பொருள். அல்லது வேறு பொருளுமுண்டு. பரமாத்மா தி₃க்குகளனைத்தையும் சிறப்பாக வியாபித்துக் கொண்டு வாழ்கிறான். கமலையாகிற லக்ஷ்மியும் அந்தந்த தி₃க்கு களில் வியாபித்து வாழ்கிறாள் என்றபடி. "தாயே! உன்னாலும் விஷ்ணுவாலும் சராசரமான உலகனைத்தும் வியாபிக்கப்பட் டுள்ளது" என்று லக்ஷ்மியானவள் ப₄க₃வானைவிட்டுப் பிரியாத வள் என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டதன்றோ. பாரமாத்மிகோபநிஷத்தில் 9-வது அநுவாகத்தில் 2-வது மந்த்ரம் "வக்ஷோ வஸத்யஸ்ய வராம் வரிஷ்ட₂ம் வாகம் த₃த₄ாநா வவ்ருதே₄ ஸமஸ்தம்" என்று தொடங்குகிறது. "லக்ஷ்மீதே₃வி யானவள் இந்தப் பரமாத்மாவின் திகழ்கின்ற திருமார்பில் வாழ்கிறாள். எப்படி வாழ்கிறாள்? எனில்: புருஷகார பூ₄தையாகையாலே புருஷகாரம் செய்யும் சிறந்த வார்த்தை களை எம்பெருமானைக் குறித்துச் சொல்லிக்கொண்டு வாழ்கிறாள்' என்று இம்மந்த்ரம் கூறுகையாலே, லக்ஷ்மியோடு கூடிய பரமாத்மாவே ஸித்₃தோ₄பாயமாய் ப்ரபத்தி செய்யத்தக்கவனா கிறான். ஸ்ரீமந் நாராயணனே உபாயமானால் அவனை ஶரண மடைவது எதற்காக? எனில்: கூறுகிறோம். "லோகநாத₂னை

"सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशः सदा कारुणिकोऽपि सन् । संसारतन्त्रवाहित्वात् रक्षाऽपेक्षां प्रतीक्षते ॥" इति वचनात् "यो वा भूतेः" इत्यादिश्रुतेश्च शरणीकरणीय एव इत्यवगम्यते ॥

॥ इति सिद्धोपायस्वरूपनिरूपणम् ॥

७. अथ साध्योपायस्वरूपप्रकरणम् ॥

साध्योपायस्तु बहुधा अवगम्यते। तथाहि- "ब्रह्मविदाप्नोति परं" इति श्रुतेः ज्ञानिन एव मुक्तिरिति प्राहुः। अन्ये तु वेदनं नाम उपासनरूपविशेषज्ञानं, तदेव ध्यानभक्त्यादिशब्दवाच्यम्, तस्मात् उपासकस्यैव मुक्तिरिति। अपरे तु "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये"

எம்பெருமான் எல்லாமறிந்தவனுகவும் எப்போதும் கருணையுள்ள வனுகவுமிருந்தபோதிலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கொண்டுசெலுத்து கின்றவனுகையாலே தன்னை ரக்ஷிக்கவேணும் என்னும் அபே க்ஷையை இந்த ஜீவனிடம் எதிர்பார்க்கிருன்'' என்னும் வசனத்திலிருந்து ஶரணுக₃தி அவஶ்யம் என்று விளங்குகிறது. பாரமாத்மிகோபநிஷத்தில் 11-வது அநுவாகம் முதல் மந்த்ர மான "யோ வா பூ₄தே:" என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்திலிருந் தும் எம்பெருமான் அவஶ்யம் ஶரணமடையவேண்டியவனே என்று விளங்குகிறது.

ஸித்₃தோ₄பாயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

7. ஸாத்₄யோபாயப்ரகரணம்

ஸாத்₄யோபாயம் ஶாஸ்த்ரங்களில் பலவிதமாக அறிவிக் கப்படுகின்றது. அதாவது—''ப்₃ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மேலான ப₂லனை அடைகிருன்'' [தை-ஆந-1] என்னும் தைத்திரீய வாக் யத்திலிருந்து, ஜ்ஞானமுடையவனுக்கே முக்தி ஏற்படும் என்று விளங்குகிறது என்று சிலர் கூறுகிருர்கள். மற்றும் சிலரோ வெனில் — "இவ்வேத₃ வாக்யங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அறிவு உபாஸனருபமான விஶேஷமான அறிவேயாகும். அதுவே த்₄யானம் ப₄க்தி முதலான ஶப்₃த₃ங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே, ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்கே முக்தி ஏற்படும்''

इति श्रुत्या "मामेकं शरणं व्रज" इति भगवद्वचनाच्च प्रपत्तिरेव मुक्त्युपाय इति। अपरे "मुमुक्षवो बुभुक्षा" इत्यारभ्य "आत्मानं तेजोमये परमात्माग्नौ जुह्वति तेऽपि मुक्ता भवन्ति" इति योगरत्नादि-वचनेभ्यः आत्मसमर्पणस्यैव मोक्षोपायत्वमिति। इतरे तु "अग्नयो वै त्रयी विद्या देवयानः" इति श्रुतेः, "कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः" इति स्मृतेश्च कर्मयोग एवापवर्गसाधनमिति। भगवान् श्रीविखना धर्मप्रश्ने "निवृत्त्याचारभेदाद्धि योगिनः त्रिविधा भवन्ति" इत्यारभ्य, सारङ्गैकार्ष्यविसरकभेदेन त्रिविधानुक्त्वा, पुनः तान् प्रत्येकं

என்று கூறுகிறார்கள். வேறுசிலரோவெனில்—"'மோக்ஷமடைய விரும்பிய நான் ஶரணமடைகிறேன்' என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யத்திலிருந்தும், 'என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடைவாய்' என்று கீ₃தாசரமஶ்லோகத்தில் கண்ணன் அருளியிருப்பதிலிருந்தும் ப்ரபத்தியெனப்படும் ஶரணாக₃தியே மோக்ஷோபாயமென்று விளங்குகிறது" என்று உரைக்கிறார்கள். மேலும் சிலரோவெனில்—"முமுக்ஷவோ பு₄பு₄க்ஷா" என்று தொடங்கும் யோக ரத்னவசனத்தில் "தன் ஆத்மாவைத் தேஜோமயனான பரமாத்மாவாகிற அக்₃னியில் ஹோமம் செய்கிறார்கள். அவர்களும் முக்தர்களாகிறார்கள்" என்று சொல்லியிருப்பதாலும், மற்றும் இதுபோன்ற வசனங்களாலும் தன் ஆத்மாவை எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பதே மோக்ஷோபாயம் என்று கூறுகிறார்கள். இன்னும் சிலரோவெனில்—"அக்₃நயோ வை த்ரயீ வித்₃யா தே₃வயாந:" [தை-நா] என்னும் ஶ்ருதியிலிருந்தும் "கர்மத்தினாலேயே ஜனகர் முதலானோர் மோக்ஷஸித்₃தி₄ அடைந்தனர்" என்னும் கீ₃தா வசனத்திலிருந்தும், கர்மயோக₃மே மோக்ஷஸாத₄னம் என்று விளங்குவதாகக் கூறுகின்றனர். ப₄க₃வான் ஸ்ரீவிக₂நோ முனியோவெனில், த₄ர்மப்ரஶ்னத்தில்—"நிவ்ருத்த்யாசாரத்தின் வேறுபாட்டாலே யோகி₃கள் மூவகைப்பட்டவர்களாகின்றனர்" என்று தொடங்கி (1) ஸாரங்க₃ர்கள் (2) ஐகார்ஷ்யர்கள் (3) விஸரகர்கள் என்று மூவகைப்பட்ட யோகி₃களைக் கூறி, மறுபடியும் அவர்களில் ஒவ்வொருவரையும் பல வகையாகப்

अनेकधा विभज्य, "विसरकाणां नास्मिन् जन्मनि मोक्षः" इत्यभिधाय, विशिष्य अस्मिन् जन्मन्येव मोक्षस्योपायमाह-"सगुणे ब्रह्मणि बुद्धिं निवेश्य पश्चात् निर्गुणमाश्रित्य मोक्षे नित्यं यत्नं कुर्यात्" इति। श्रीशास्त्रे भगवान् मरीचिः—"भगवन्मायया मोहितत्वात् भगवन्तं समाश्रित्य भक्त्या नारायणमुपासीत" इत्याद्युक्त्वा "अथ समाराधनं चतुर्विधम्। जपहुतार्चनध्यानानि" इत्यादिकमाह। किंच "यथाधिकरणं प्रभुर्यजन-दानहोमार्चनाभरन्यसनभावनाप्रभृतिभिः समाराधितः। फलं दिशति देहिनामिति हि संप्रदायस्थितिः श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिर्नयवतीभिराभाति नः॥"

பிரித்து, ''விஸரகர்களுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் மோக்ஷம் கிடையாது'' என்று கூறி, விஶேஷமாக இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைவதற்கு உபாயத்தை ''(ஶுத்₃த₄ஸத்வ) கு₃ணமுடைய (விக்₃ரஹத்தோடு கூடிய) ப்₃ரஹ்மத்தில் பு₃த்₃தி₄யை வைத்து, அதற்குப்பிறகு (ஶுத்₃த₄ஸத்வ) கு₃ணமற்ற ப்₃ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை த்₄யானித்து மோக்ஷத்தின்பொருட்டு எப்போதும் யத்னம் செய்யவேண்டியது'' என்று அருளினர். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் ப₄க₃வான் மரீசியும் ''ப₄க₃வானுடைய மாயையாலே (ப்ரக்ருதியாலே) மயங்கியிருக்கையால், ப₄க₃வானை நாராயணனை ஆஶ்ரயித்து ப₄க்தியோடு உபாஸிக்கக் கடவன்'' என்று தொடங்கிக் கூறி ''ப₄க₃வானின் திருவாராத₄னம் (1) ஜபம் (2) ஹோமம் (3) அர்ச்சனம் (4) த்₄யானம் என்று நாலு வகைப்பட்டது'' முதலான விஷயங்களையும் கூறியிருக்கிறர். மேலும் பின்வரும் ஶ்லோகத்தில் மோக்ஷோபாயங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன—''யதா₂தி₄கரணம் ப்ரபு₄ர் யஜந தா₃ந ஹோமார்ச்சநா ப₄ரந்யஸந பா₄வநா ப்ரப்₄ருதிபி₄ஸ் ஸமாராதி₄த: । ப₂லம் தி₃ஶதி தே₃ஹிநாமிதி ஹி ஸம்ப்ரதா₃ய ஸ்தி₂தி : ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகு₃ருக்திபி₄ர் நயவதீபி₄ராபா₄தி ந: ॥'' [ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகனின் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்-ஸாத்₄யோபாய] அவரவர் அதி₄காரத்துக்குத் தக்கபடி யஜ்ஞம், தா₃னம், ஹோமம், அர்ச்சனம், ப₄ரந்யாஸம், த்₄யானம் முதலானவற்றுல் ஆராதி₄க்கப்பட்ட எம்பெருமான் ப₃த்₃த₄ஜீவர்களுக்கு மோக்ஷ ப₂லனளிக்கிறன் என்னும் ஸம்ப்ரதா₃ய ஸ்தி₂தியானது—ந்யாயங்களோடு கூடிய ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஆசார்ய வசனங்களால்

इति। यजनं—यागः; "द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञास्तथाऽपरे। स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयस्संश्रितव्रताः।।" इति भगवद्वचनात्, "यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति" इति श्रुतेश्च। होमः—अमूर्ताराधनं; अर्चना-समूर्ताराधनम्। "अमूर्ताग्न्याहुतिः प्रोक्ता समूर्ता बेरपूजना"इत्युक्तेः। बेरं—विंबम्। भरन्यसनं-आत्मभरन्यासः। भावना-ध्यानम्। प्रभृतिशब्देन अन्ये जपादयो गृह्यन्ते; "ओमित्यग्रे व्याहरेत्"

நமக்கு நன்கு விளங்குகிறது] என்பது அந்த ஶ்லோகம். இந்த ஶ்லோகத்தில் 'யஜனம்' எனப்படுவது யாக3மாகும், "த்3ரவ்ய யஜ்ஞங்கள், தபோயஜ்ஞங்கள், யோக3யஜ்ஞங்கள், அப்படியே மற்றும் ஸ்வாத்4யாயஜ்ஞானயஜ்ஞங்கள் ஆகிய ஒவ்வொரு கர்மயோகத்தில் ஈடுபட்டவர்களாய், முயற்சியுடையவர்களாய், உறுதியுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்'' என்னும் ப4க3வத்3கீ3தா [4-28] வசனத்தில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞங்கள் இங்கு கருதப்படுகின்றன. உபநிஷத்3வாக்யமும் ''யஜ்ஞத்தினாலும் தா3னத்தினாலும், அழிவற்ற தவத்தினாலும் ப்3ராஹ்மணர்கள் ப்3ரஹ்மத்தை அறிய விரும்புகிறார்கள்'' என்று யஜ்ஞத்தை மோக்ஷஸாத4னமாக ஓதுகிறது. இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படும் ஹோமமாவது—விக்3ரஹமற்ற எம்பெருமானுக்கு அக்3னியில் செய்யப்படும் ஆராத4னம். அர்ச்சனமாவது—விக்3ரஹத்தோடு கூடிய எம்பெருமானுக்கு அர்ச்சாவிக்3ரஹத்தில் செய்யப்படும் ஆராத4னம். "அக்3னியில் செய்யப்படும் ஆஹுதி விக்3ரஹமற்ற எம்பெருமானுக்குச் செய்யப்படும் ஆராத4னமாகவும், பே3ரபூஜநம் விக்3ரஹத்தோடு கூடிய எம்பெருமானுக்குச் செய்யப்படும் ஆராத4னமாகவும் சொல்லப்படுகிறது'' என்னும் ப்ரமாணம் காணத்தக்கது. இப்ரமாணத்தில் பே3ரம் என்பது அர்ச்சாபி3ம்ப3மாகும். ஶ்லோகத்தில் 'ப4ரந்யஸநம்' என்றது—தன் ஆத்மாவின் பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப்பிப்பதாகிற ப்ரபத்தியாகும். 'பா4வநா' என்றது—த்4யானமெனப்படும் உபாஸனமாகும். "ப்ரப்4ருதி'' (முதலான) என்னும் பத3த்தினால் மந்த்ரஜபம் முதலான மற்ற மோக்ஷோபாயங்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. 'ஓம் என்று முதலில் சொல்லவேண்டும்" என்று தொடங்கி, நாராயணோபநிஷத்தில் அஷ்டாக்ஷரமந்த்

इत्यारभ्य "ततोऽमृतत्वमश्नुते" इति श्रुतेः। यथाधिकरणं—यथाधिकारः; तत्तच्छक्त्यानुगुण्येनेत्यर्थः। "भक्तिप्रपत्तिप्रमुखं तद्वशीकारकारणम्। तत्तत्फलार्थिसाध्यत्वात् साध्योपायं विदुर्बुधाः॥" इति, "ईदृशः परमात्माऽयं प्रत्यगात्मा तथेदृशः। तत्सम्बन्धानुसन्धानं इति योगः प्रकीर्तितः॥" इत्यारभ्य अस्मच्छ्रीभाष्यकारैः पारमात्मीये "यं यज्ञैः" इति मन्त्रव्याख्यानावसरे साङ्गं भरन्यासस्वरूपं प्रपञ्चितम्। "यो वा भूतेः भूतिरासीत्" इत्यारभ्य "संजुषन् व्रजामि" इति च श्रुतेः—प्रपत्तिः वैदिकधर्मः। अयं त्रिविधः—उत्तमो मध्यमः अधमश्चेति। श्रीवैखानस-महिममञ्जर्यां श्रीमद्दीक्षितैरुच्यते यथा—प्रपन्नस्याराधने अधिकार

ராநுஸந்தா4னம் சொல்லப்பட்டு அதற்குப் ப2லனாக "அதனால் மோக்ஷமடைகிறான்" என்று கூறப்பட்டதன்றோ. ஶ்லோகத்தில் 'யதா2தி4கரணம்' என்றது அவரவர் அதி4காரத்துக்குத் தக்கபடி என்று பொருள்படும். அவரவர் ஶக்திக்குத் தக்கபடி என்று கருத்து. நம்முடைய ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரராலே பாரமாத்மிகோபநிஷத்தில் "யம் யஜ்ஞை:" [1-10] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தின் பா4ஷ்யத்தில் "ப4க்தி, ப்ரபத்தி முதலான உபாயங்கள் எம்பெருமானை வஶீகரிப்பதற்குக் காரணமாய், அந்தந்தப் ப2லன்களை விரும்புகிறவர்களால் ஸாதி4க்கப்படுமவையாயிருக்கையாலே, அவற்றை அறிவாளிகள் ஸாத்4யோபாயம் என்று கூறுகிறார்கள்" என்றும். "இந்தப் பரமாத்மா இத்தகையவன். அவ்வண்ணமே ப்ரத்யகா3த்மா இத்தகையவன் என்று இருவருக்குமுள்ள ஸம்ப3ந்த4த்தை அநுஸந்தி4ப்பதே யோக3மெனப்படும் மோக்ஷோபாயமாகக் கூறப்படுகிறது" என்றும் தொடங்கி அங்க3ங்களோடு கூடிய ப4ரந்யாஸத்தின் ஸ்வரூபம் விரிவாக விளக்கப்பட்டது. "யோ வா பூ4தேர் பூ4திராஸீத் ஸா வாநந்த3ம் ப்ரத்யாநந்த3ம் ஸஞ்ஜுஷந் வ்ரஜாமி" [11-1] என்னும் பாரமாத்மிகோபநிஷத்தின் மந்த்ரத்திலிருந்து ப்ரபத்தி என்பது வேத3த்திற் சொல்லப்பட்ட த4ர்மம் என்று விளங்குகிறது. இது உத்தமம், மத்4யமம், அத4மம் என்று மூன்று வகைப்படும். இது ஸ்ரீவைகா2நஸ மஹிமமஞ்ஜரியிலே ஸ்ரீமத்3தீ3க்ஷிதராலே பின்வருமாறு சொல்

इति विचार्य स्वत्रे तावत् विखनसा जायमानकटाक्षसिद्धिद्वारा परम-वैदिकभूतश्रीविष्णुसम्बन्धिसंस्काररूपेण साङ्गं प्रपदनमुक्तम्। साङ्गं प्रपदनं कथं? इति चेत्—'उपक्रमादिलिङ्गषट्केन देवतान्तरप्रतिपादना-भावात्, मन्त्रान्तरसाधनान्तरप्रयोजनान्तराभावाच्च उपक्रमादिषु श्रीमन्नारायणैकपरत्वाच्च षड्विधतात्पर्यलिङ्गोपेतः। श्रीमन्नारायणैक परत्वादानुकूल्यम्। देवतान्तरमन्त्रान्तरसाधनान्तरप्रयोजनान्तराभावात् प्रातिकूल्यविसर्जनम्। नारायणैकपरत्वेन प्रणीतत्वात् रक्षिष्यतीति विश्वासः। विश्वाससम्भवात् गोप्तृत्ववरणं' इति विष्णुबलौ साङ्गत्वेन

லப்படுகிறது — ப்ரபந்நனுக்கு ஆராத₄னத்தில் அதி₄கார முண்டா என்று விசாரித்து, விக₂நோமுனிவரால் தமது ஸூத்ரத்திலே ஜாயமான கடாக்ஷஸித்₃தி₄மூலமாகப் பரமவைதி₃கரா யிருக்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்ப₃ந்த₄முள்ளவர்களுக்கு ஸம்ஸ்கார ரூபமாயிருப்பதாக அங்க₃ங்களோடு கூடிய ப்ரபத்தி சொல்லப் பட்டது. ப்ரபத்தி எந்த அங்கங்களோடு கூடியது? எனில், (1) உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் (2) அப்₄யாஸம் (அடிக்கடி படிப்பது) (3) அபூர்வதா (வேறொன்றால் அறியப்படாததாயிருப் பது) (4) ப₂லம் (5) அர்த்த₂வாத₃ம் (புகழுரைகள்) (6) உப பத்தி (யுக்தி) என்னும் ஆறுவிதமான தாத்பர்யலிங்க₃ங்களைக் கொண்டு விஷ்ணுப₃லிகர்மத்தை ஆராயும்போது—தே₃வதாந்த ரங்களைப் பற்றிச் சொல்லாமையாலும், வேறு மந்த்ரங்கள், வேறு ஸாத₄னங்கள் வேறு ப்ரயோஜனங்கள் ஆகியவை இல்லாமை யாலும், உபக்ரமம் முதலானவைகளில் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே சொல்லுகையாலும் ஆநுகூல்யம் அங்க₃மாகிறது. தே₃வதாந்த ரங்கள் (மற்ற தேவதைகள்), மற்ற மந்த்ரங்கள், மற்ற ஸாத₄ னங்கள், மற்ற பயன்கள் இல்லாமையால் ப்ராதிகூல்யத்தை விடு வது அங்க₃மாகிறது. நாராயணனையே குறித்துச்செய்ப்பப்படுவ தாகையால் "ரக்ஷிப்பான் என்னும் விஶ்வாஸம்" அங்க₃மாகி றது. விஶ்வாஸத்தை அடுத்துவரும் "எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாக வரிக்கையாகிற கோ₃ப்த்ருத்வவரண"மும் அங்க₃மா கிறது—என்று இவ்வண்ணமாக விஷ்ணுப₃லிகர்மத்தில் அங்க₃ங்க ளோடு கூடிய ந்யாஸவித்₃யை சொல்லப்பட்டதாகிறது. அத

न्यासविद्या प्रतिपादिता। अत एव श्रीमन्नारायणैकपरत्वेन आराधनं प्रतिपाद्य उपसंहारे अर्चिरादिगमनं उक्त्वा, भगवदाराधनान्ते 'तद्विष्णोः परमं पदं गच्छतीति विज्ञायते' इत्युक्तम्। "आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनम्। रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा। आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः॥" इति, "अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्। तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः।" इति यदुक्तम् तद्वैदिकमुतावैदिकं? अवैदिकमिति चेत् तदसत्। "निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पंचाङ्गसंयुतः। संन्यासस्त्याग इत्युक्तश्शरणागतिरित्यपि॥" इति शरणागतिपर्यायवाचकत्वात् न्यासस्य, "न्यास

லேயே ஸ்ரீமந்நாராயணனையே பற்றியதாக ஆராத₄னத்தைச் சொல்லி, முடிவில் அர்ச்சிராதி₃வழியால் செல்வதைச் சொல்லி, ப₄க₃வத₃ாராத₄னத்தின் கடைசியில் "விஷ்ணுவின் அந்த மேலான பரமபத₃த்தை அடைகிறார்கள் என்றறியப்படுகிறது" என்று சொல்லப்பட்டது. "(1) 'நான் பரமாத்மாவுக்கு அநுகூலனாயிருப்பேன்' என்னும் ஸங்கல்பம் (2) அவனுக்கு ப்ரதிகூலனாயிராமலிருப்பது. (3) 'அவன் நம்மை ரக்ஷிப்பான்' என்னும் நம்பிக்கை. (4) அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாக வரிப்பது. (5) தம் ஆத்மாவை அவனிடம் ஸமர்ப்பிப்பது. (6) தன்னிடம் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஒரு கைம்முதலுமில்லாமலிருக்கை என்று ஆறுவித₄மாயிருப்பது ஶரணாக₃தி" என்றும் "தன்னுடைய விருப்பமானது வேறு எதனாலும் எவராலும் ஸாதி₄க்க முடியாமலிருக்குமளவில் மஹாவிஶ்வாஸத்தோடுகூட எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாயிருக்கும்படி யாசிப்பதே ப்ரபத்தியென்றும் ஶரணாக₃தியென்றும் சொல்லப்படுகிறது" என்றும் பாஞ்சராத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶரணாக₃தி வைதி₃கமா? அவைதி₃கமா? என்று ஆராயுமளவில், அவைதி₃கமென்று சொல்லுவது தவறு. "நிக்ஷேபம் என்று சொல்லப்படும் ந்யாஸமானது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலான ஐந்து அங்க₃ங்களை உடையது. அதுவே ஸந்யாஸமென்றும் த்யாக₃மென்றும் ஶரணாக₃தியென்றும் கூறப்படுகிறது" என்கிற வசனத்தின்படி ந்யாஸமெனப்படுவது ஶரணாக₃தியேயாகும். இதுவே

इत्याहुर्मनीषिणः" इत्यारभ्य "ब्रह्मणे त्वा महस ओमित्यात्मानं युंजीत" इति श्रुतौ तावत् परमवैदिकत्वेन श्रूयमाणत्वात्। तेन पर्यवसितार्थस्तु वेदविहितमपि प्रपदनं द्विविधं वैदिकं तान्त्रिकं चेति। वेदविहितस्यापि तस्य-यथा प्रणवसहितस्य अष्टाक्षरस्य वैदिकत्वेन प्रणवहीनस्य तान्त्रिकत्वेन च द्वैविध्यम्, तद्वत्। परमवैदिकेन स्वसूत्रविहितविष्णुबलिकर्मणा यत् प्रपदनं संभवति, तदुत्तमम्। ओं भूः पुरुषमित्याद्युक्तत्वात् नित्यत्वात् संस्काररूपत्वात् आज्ञाकैङ्कर्यत्वात् अकरणे प्रायश्चित्तविधानात् श्रीशास्त्रे मरीचिनापि 'प्रपत्त्यादिमार्गरतो जीवः' इत्युक्तत्वाच्च। तन्त्रेण

"அறிவாளிகள் ப்₃ரஹ்மத்தையே ந்யாஸமென்று கூறுகிறார்கள்" என்று தொடங்கி "'சோதியுருவான ப்₃ரஹ்மமாகிற உனக்கே ஆகக்கடவேன்' என்று ஓங்காரத்தைச் சொல்லி ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவோடு சேர்க்கக்கடவன்" என்று தைத்திரீய ஶ்ருதியில் ந்யாஸமெனப்படும் ஶரணாக₃தி பரம வைதி₃கமானதாக ஓதப்படுகையால், இதை அவைதி₃கமென்ன வொண்ணாது. இதிலிருந்து தேறும் பொருள் என்னவெனில், வேத₃த்தில் விதி₄க்கப்பட்டபோதிலும், ப்ரபத்தி வைதி₃க மென்றும் தாந்த்ரிகமென்றும் இருவகைப்பட்டது. வேத₃த்தில் விதி₄க்கப்பட்டதாயிருந்தபோதிலும், அஷ்டாக்ஷரமானது ப்ரண வத்தோடு கூடியிருந்தால் வைதி₃கமென்றும், ப்ரணவமில்லாம லிருந்தால் தாந்த்ரிகம் என்றும் சொல்லப்படுவது போன்றது இது. பரமவைதி₃கரான விக₂நஸ்ஸால் தமது ஸூத்ரத்தில் விதி₄க்கப்பட்ட விஷ்ணுப₃லி கர்மத்தாலே செய்யப்படும் ப்ரபத்தி வைதி₃கமாய் உத்தமமாகிறது. "ஓம்பூ₄: புருஷம்" என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டதாகையாலும், நித்யமானதாகையாலும், ஸம்ஸ்காரரூபமானதாகையாலும், ஆஜ்ஞாகைங்கர்யமாயிருப்பதாலும், இதைச் செய்யாவிடில் ப்ராயஶ்சித்தம் விதி₄க்கப்படுகையாலும் இவ்விஷயம் விளங்கு கிறது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் "ப்ரபத்தி முதலான மார்க்க₃த்தில் ஈடுபட்ட ஜீவன்" என்று மரீசியினால் சொல்லப்படுவதாலும் இது விளங்குகிறது. தந்த்ரமாகிற க்ரியைகளால் செய்யப் படும் ப்ரபத்தி தாந்த்ரிகமெனப்படுகிறது. அது நித்யமன்று

यत् क्रियते तन्मध्यमम्; नित्यत्वाभावात् संस्काररूपत्वाभावात्। केवलं विश्वासपूर्वकयाच्ञामात्रेण यत् क्रियते तदधमम्। "स्वामी स्वशेषं स्ववशं स्वभरत्वेन निर्भरम्। स्वदत्तस्वधिया स्वार्थं स्वस्मिन् न्यस्यति मां स्वयम्।।" इत्युक्तविधया श्रीवैखानसानां नारायण एव न्यासकारी। "गर्भ एव करे चक्रं धारयामि" इति श्रुतेः "नारायणः स्वयं गर्भे" इत्युपबृंहणाच्च एषां भगवच्छेषत्वं निसर्गसिद्धम्। यथेष्टविनियोगार्हं शेषशब्देन कथ्यते। एषां हि स्वसूत्र एव 'नियततया श्रीमन्नारायणं अर्चयेत्' इति भगवदाराधनं विधीयते। "यथाक्रतुरस्मिन् लोके पुरुषो भवति, तथेतः प्रेत्य भवति" इति श्रुतिः।

கையால் மத்₄யமமாகும். ஸம்ஸ்காரரூபமாயிராமையால் விஶ்வாஸத்தை மாத்ரம் முன்னிட்டுக்கொண்டு யாசிப்பதன் மூலமே எந்த ப்ரபத்தி செய்யப்படுகிறதோ, அது அத₄மமாகும். "ஸ்வாமியான நாராயணன் தனக்கு ஶேஷமான என்னை, தனக்கு வஶப்பட்டவனாகவும், தன்னிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்தவனாகையால் பொறுப்பற்றவனாகவுமாக்கி, தான் கொடுத்த தன்னுடைய அறிவால் தனக்காகத் தன்னிடமே தானே என்னை ஸமர்ப்பித்துக் கொள்கிறான்" [ஸ்ரீவேதா₃ந்ததே₃ஶிகன் அருளிய ந்யாஸ த₃ஶக₃ம்] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் ஸ்ரீவைகா₂நஸர்களுக்கு நாராயணனே ப்ரபத்தியைச் செய்விப்பவன். "க₃ர்ப்ப₄த்திலேயே அவனுடைய கையில் சக்ரத்தை த₄ரிக்கச் செய்கிறேன்" என்னும் வேத₃வாக்யமும் "நாராயணன் தானே க₃ர்ப்ப₄த்தில்" என்று தொடங்கி இவ்வாக்யத்தை விளக்கும் ஸ்ம்ருதிவாக்யமும் வைகா₂நஸர்களுடைய ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வம் இயற்கையிலேயே ஏற்பட்டது என்று காட்டுகின்றன. தன் இஷ்டப்படி கையாள உரிமை எப்பொருளிடம் ஒரு ஸ்வாமிக்கு உள்ளதோ, அப்பொருள் அந்த ஸ்வாமிக்கு ஶேஷமென்று கூறப்படுகிறது. இந்த வைகா₂நஸர்களுக்கன்றோ தமது ஸூத்ரத்திலேயே நியமமாக 'ஸ்ரீமந் நாராயணனை அர்ச்சிக்கவேண்டும்' என்று ப₄க₃வ தா₃ராத₄னம் விதி₄க்கப்படுகிறது. "இவ்வுலகில் ஸாத₄நாநுஷ்டா₂னம் செய்யும்போது ஜீவன் எவ்வண்ணமாவதற்கு விரும்புகிறானோ, அவ்வண்ணமே மறுமையிலுமாகிறான்" என்பது தத்க்ரது ந்யாயத்தைச் சொல்லும் ஶ்ருதியன்றோ.

ननु—सूत्रे भगवदर्चनस्य परमपदप्राप्तिसाधनत्वप्रतिपादनात् किं भक्तिप्रपत्तिभ्यामिति चेत् उच्यते। सूत्रे "भक्त्या भगवन्तं श्रीमन्नारायणं अर्चयेत्। तद्विष्णोः परमं पदं गच्छतीति विज्ञायते" इत्युक्तम्। प्रपन्नस्यैवाराधनेऽधिकार इति विष्णुबलिरूपप्रपत्तिर्विहिता। अतः ते विना अर्चनस्य नोपायत्वम्॥

ननु—तथा सति "अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे" इति वचनेनोक्तं प्रपत्तिलक्षणं भज्येत। तत्रहि "तदेकोपायतायाच्ञा प्रपत्तिः" इति भगवतः केवलं उपायतायाच्ञाप्रार्थना सा इत्यभिधीयते। "सर्वधर्मान् परित्यज्य" इति तदितरसर्वोपायत्यागश्च निर्दिश्यते इति चेदुच्यते।

வைக₂ாநஸஸூத்ரத்தில் ப₄க₃வத₃ர்ச்சனத்தையே பரமபத₃மடைவதற்கு ஸாத₄னமாகக் கூறுகையால், ப₄க்திப்ரபத்திகளால் பயன் என்ன? எனில்: கூறுகிறோம். வைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்தில் "ப₄க₃வானை ஸ்ரீமந்நாராயணனை ப₄க்தியோடு அர்ச்சிக்கவேண்டும். இப்படி அர்ச்சிப்பதால் விஷ்ணுவின் பரமபத₃த்தை அடைகிறான் என்று அறியப்படுகிறது" என்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரபந்நனுக்கே ஆராத₄னம் செய்வதில் அதி₄காரமாகையால், விஷ்ணுப₃லிரூபமான ப்ரபத்தியும் விதி₄க்கப்பட்டது. ஆகையால் இந்த ப்ரபத்தி இல்லாவிடில் ப₄க₃வத₃ர்ச்சனம் மோக்ஷோபாயமாகாதாகையால் குறையில்லை.

இதற்குமேல் மற்றொரு ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது:- ப்ரபத்தியோடு ப₄க₃வத₃ர்ச்சனம் சேர்ந்தே மோக்ஷோபாயமாகிறதெனில், "வேறு எதனாலும் வேறு எவராலும் தன் விருப்பத்தை ஸாதி₄க்கமுடியாதவளவில்" என்னும் பாஞ்சராத்ரவசனத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்திலக்ஷணத்துக்குக் குறை ஏற்படும்; அப்பாஞ்சராத்ரத்திலேயே மற்றொரு வசனத்தில் "எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாக யாசிப்பதே ப்ரபத்தி" என்கிற பிரார்த்த₂னையே ப்ரபத்தியென்று கூறப்படுகிறது. "எல்லா த₄ர்மங்களையும் அடியோடு விட்டு" என்று

तदेकोपायतायाच्ञामात्रवचनं तदितरोपायाशक्तविषयम्। न तु शक्तविषयम्। तथा सति श्रुतिस्मृत्यादिषु भगवदर्चनविधानस्य वैयर्थ्यापत्तेः—"प्रवः पान्तमन्धसो धियायते महे शूराय विष्णवे चार्चत" इत्यादिश्रुतयः प्रसिद्धाः। तथा स्मृत्यादयश्च। सर्वधर्मानिति सर्वशब्देनाराधनस्यापि ग्रहणे तदव्यवहितस्य "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु। मामेवैष्यसि" इति भगवद्वचनस्य अर्चन-विधायकत्वं विफलं स्यात्। तत्रहि मद्याजी भवेति विधाय

தொடங்கும் ஸ்ரீகீ₃தாசரமஶ்லோகத்திலும் எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறப் பட்டது. ஆகையால் ப₄க₃வத₃ர்ச்சனத்தையும் உபாயம் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? என்பது அந்த ஆக்ஷேபம். இதற்கு பதில் கூறுகிறோம் இனி. எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாக யாசிக்கவேண்டும் என்று கூறியது மற்ற உபாயங் களில் ஶக்தியற்றவர்களைப் பற்றியது. ஶக்தி உள்ளவர்களைப் பற்றியதன்று. அவ்வசனம் ஶக்தி உள்ளவர்களுக்கும் பொருந் தும் என்று ஒப்புக்கொண்டால், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான வற்றில் ப₄க₃வத₃ர்ச்சனத்தை மோக்ஷோபாயமாக விதி₄ப்பது வீணாகிவிடுமன்றோ. ருக்₃வேத₃ம் மண்ட₃லம் 1,21-வது அத்₄யாயம் நூற்றைம்பத்துநாலாவது ஸூக்தத்தில் ஏழாவது மந்த்ரமான "உங்களுடைய அஜ்ஞானத்தை அடியோடு போக்கி ரக்ஷிப்ப வனும், துதிகளை விரும்புமவனும், பெரியோனும், ஶூரனுமான விஷ்ணுவுக்கே அர்ச்சனம் செய்யுங்கள்" முதலான ஶ்ருதிகளும், ஸ்ம்ருதி முதலானவையும் ப₄க₃வத₃ர்ச்சனத்தை மோக்ஷோபாய மாக விதி₄க்கின்றன என்பது ப்ரஸித்₃த₄ம். "ஸர்வத₄ர்மாந்" என்று தொடங்கும் கீ₃தாசரமஶ்லோகத்தில் ஸர்வஶப்₃த₃த்தாலே ஆராத₄னமும் மோக்ஷோபாயமல்ல என்று கூறுவதாகக் கொண்டால், அதற்கு முன் ஶ்லோகத்தில் "என்னிடமே நெஞ்சையுடையவனாகவும், என்னுடைய ப₄க்தனாகவும் என்னை ஆராத₄னம் செய்பவனாகவும் ஆவாய்; என்னையே நமஸ்கரிப் பாய்; (இப்படிச் செய்தால்) என்னையே அடைவாய்" என்று ப₄க₃வத₃ர்ச்சனத்தை ப₄க₃வானே மோக்ஷோபாயமாக விதி₄த்

मामेवैष्यसीति स्वार्चनस्य मुक्त्युपायत्वं प्रतिजानीते भगवानस्मच्छरण्यः। ततः आराधने स्वस्यातिशुद्धत्वाभावादधिकारोऽस्ति वा नवेति शङ्कमानं विजयं प्रति प्रपत्त्या शुद्धत्वाभावहेतुभूतसर्वपापनिवृत्तिः स्यात्। ततः तदर्थप्रायश्चित्तधर्मान् परित्यज्य मां शरणं व्रजेत्युपदिशति करुणानिधिः। अतः अत्यन्ताशक्तानां वैखानसानां पापनिवृत्तिद्वारा प्रपत्तिः साक्षान्मुक्तिं साधयति। आराधने प्रायश्शक्तानां तु आराधने अधिकारं जनयति। सापि मुक्तिसाधनतां भजते। साक्षादुपायत्वमाराधनस्यैव। न च प्रपत्तावाकिंचन्यमावश्यकं, उपायान्तरे सति तस्य हानिः स्यादिति शंक्यम्।

திருப்பது வீணாகிவிடும். அந்த ஶ்லோகத்தில் "மத்3யாஜீ ப4வ" [என்னை ஆராதி4ப்பவனாவாய்] என்று விதி4த்து "மாமேவ ஏஷ்யஸி" [என்னையே அடைவாய்] என்று நமக்கு ஶரண்யனான ப4க3வான் அர்ச்சனம் மோக்ஷோபாயமென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறான் என்று விளங்குகிறது. எம்பெருமானை ஆராதி4ப்பதில் தனக்கு மிகவும் ஶுத்3தி4 இல்லாமையால் அதி4காரமுண்டோ? இல்லையோ? என்று ஸந்தே3ஹப்படும் அர்ஜுனனைக் குறித்து, "ப்ரபத்தியினாலே உனது ஶுத்3தி4யின்மைக்குக் காரணமான எல்லாப் பாபங்களும் போய்விடும்; ஆகையால் ஶுத்3தி4 ஏற்படுவதற்கு ப்ராயஶ்சித்த த4ர்மங்கள் செய்வதை விட்டு, என்னையே (ஶுத்3தி4 ஏற்படுவதற்கு) உபாயமாகக் கொள்வாய்" என்று கருணாநிதி4யான எம்பெருமான் உபதே3ஶிக்கிறான். ஆகையால் மிகவும் ஶக்தியற்ற வைகா2நஸர்களுக்கு ப்ரபத்தியானது எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிப்பதன்மூலம் நேரே மோக்ஷஸாத4னமாகிறது. ஆராத4னத்தில் பெரும்பாலும் ஶக்தியுடையவர்களுக்கோவெனில் ப்ரபத்தியானது ஆராத4னத்தில் அதி4காரத்தை விளைக்கிறது. இவ்வண்ணமாக முக்திக்குப் பரம்பரையாக ஸாத4னமாகிறது. இவர்களுக்கு ஆராத4னமே நேரே மோக்ஷஸாத4னமாகிறது. "ப்ரபத்திக்கு ஆகிஞ்சன்யம் மிக அவஶ்யமானதாயிற்றே; உபாயாந்தரஸம்ப3ந்த4ம் ஏற்பட்டால் ப்ரபத்தி நழுவிவிடுமே" என்று ஶங்கிக்கவேண்டாம். ப4க3வான் ஒருவனிடமே உபாயபு3த்3தி4யை வைத்து, மற்ற உபாயங்களில் உபாயபு3த்3தி4யை

एकस्मिन् भगवति परं उपायबुद्धिं कृत्वा तदितरोपायेषु उपायबुद्धिं विहाय कैङ्कर्यबुद्धौ कृतायामाकिंचन्यस्य उपायान्तररहितस्य हान्यभावात्।

श्रीशास्त्रे भगवान् मरीचिः "तस्मात् भगवन्मायया मोहितत्वात् भगवन्तं समाश्रित्य भक्त्या नारायणमुपासीन। तदुपासनात् सोऽपि भक्तवत्सलत्वात् भक्तानुकम्पया स्वमायां विमोचयति। ततः आत्मा सम्यक्ज्ञानं प्रविशति। पश्चात् आश्रमधर्मसंयुक्तो भगवदाराधनं करोति। तदाराधनेन संसारार्णवनिमग्नो जीवात्मा परमात्मानं नारायणं पश्यति। सोऽप्यपुनरावृत्तिकं दिव्यलोकं प्रापयति। पश्चात् कृतकृत्यो भवति। संसारान्मुक्तिर्मोक्षः। तदपि समाराधनविशेषात् चतुर्विधपदावाप्तिः। सालोक्यं सामीप्यं सारूप्यं सायुज्यम्" इत्यादि।

விட்டுக் கைங்கர்யபு₃த்₃தி₄யைச் செய்தால் உபாயாந்தரமின்மையாகிற ஆகிஞ்சன்யமும் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் ப₄க₃வான் மரீசியும் "ஆகையால் ப₄க₃வானுடைய மாயையினாலே மயங்கியிருப்பவனாயிருக்கையால் இந்த ஜீவன் ப₄க₃வானை ஆஶ்ரயித்து ப₄க்தியோடு நாராயணனை உபாஸிக்கக்கடவன். அப்படி உபாஸிப்பதால் அந்த ப₄க₃வானும் ப₄க்தனிடம் வாத்ஸல்யம்கொண்டவனாகையால் அவனிடம் இரக்கம்கொண்டு, தனது மாயையை விலக்குகிறான். அதற்குப் பின் ஆத்மா நல்ல அறிவை அடைகிறான். அதற்குப்பின் ஆஶ்ரமத₄ர்மங்களை அநுஷ்டி₂ப்பவனாய். எம்பெருமானுக்கு ஆராத₄னம் செய்கிறான். அநாதி₃காலமாக ஸம்ஸாரக்கடலிலே ஆழ்ந்திருந்த ஜீவாத்மா அந்த ஆராத₄னத்தினாலே பரமாத்மாவான நாராயணனைக் காண்கிறான். நாராயணனும் திரும்பிவருதலில்லாத அப்ராக்ருதலோகத்தை இந்த ஜீவன் அடையும்படி செய்கிறான். இப்படி அடைவித்த பின்பே பரமாத்மா தன் பேறுபெற்றவனாகிறான். ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைவதே மோக்ஷம். அந்த மோக்ஷமும்—ஒவ்வொருவகை ஆராத₄னத்தினாலே ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாருப்யம், ஸாயுஜ்யம் என்னும் நாலுவகை மோக்ஷபத₃வியில் ஒன்றைப் பெறுவதேயாகும்"

अयमर्थः—"जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यानसमाधिभिः। नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते।।" इत्युक्तविधया सुकृतसंचयक्षीणपापस्य भगवदाश्रयण प्रवृत्तिः भवति। भगवन्तं समाश्रित्य-प्रपद्य भक्त्या-तद्विषयकरतिभावेन नारायणमुपासीत-सेवेत। स्वमायां विमोचयतीति —"मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते" इति भगवदुक्तेः। प्रपन्नस्य भगवन्मायातरणानन्तरं यद्भवति तदाह—सम्यक्ज्ञानं प्रविशतीति। प्रथमं "नारायण परं ब्रह्म" "नारायणपरायणो निर्द्वन्द्वः श्रीमन्नारायणमर्चयेत् तद्विष्णोः परमं पदं गच्छति" इत्यादिवाक्यैः प्राप्यस्य

முதலான விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். இதன் கருத்து பின்வருமாறு:- "ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளில் தபஸ்ஸும், த்₄யானமும், ஸமாதி₄யும் செய்வதால் பாபம்நீங்கப்பெற்ற மனிதர்களுக்கு க்ருஷ்ணனிடம் ப₄க்தி உண்டாகிறது'' என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் மிகுதியான புண்யத்தால் பாபம் நீங்கப்பெற்றவனுக்கு ப₄க₃வானை ஆஶ்ரயிப்பதில் முயற்சி ஏற்படுகிறது. அவனை ஆஶ்ரயித்து. அதாவது ஶரணடைந்து, ப₄க்தியோடு, அதாவது அவன் விஷயத்தில் காதல்பூண்டு, நாராயணனை உபாஸிக்கக்கடவன்; அதாவது ஸேவிக்கக்கடவன். இப்படி இருப்பவனுக்கு நாராயணன் தனது மாயையைப்போக்கடிக்கிறான் என்று கருத்து. "என்னையே எவர்கள் ஶரணடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள்'' என்று ப₄க₃வான் கீ₃தையில் அருளிச்செய்தானன்றோ. ப்ரபந்நனுக்கு ப₄க₃வன்மாயையைக் கடந்தபிறகு உண்டாகும் பயனை "நல்லறிவையடைகிறான்'' என்று மரீசி கூறுகிறார். முதலில் "நாராயணனே பரப்₃ரஹ்மம்' "நாராயணனையே மேலான ப்ராப்யப்ராபகங்களாகக்கொண்டவனாய், ஸுக₂ து₃:க்க₂ங்கள் முதலான த்₃வந்த்₃வங்களில் (இரட்டைகளில்) கலங்காதவனாய். ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சிக்கக்கடவன்; (இப்படி அர்ச்சிப்பவன்) விஷ்ணுவினுடைய அந்த மேலான உலகத்தை அடைகிறான்'' முதலான ப்ரமாணவாக்யங்களிலிருந்து அடையத்தக்கவனான நாராயணனுடைய ஶேஷித்வம் முதலான ஸ்வரூபத்தையும், அடைபவனான தன்னுடைய ஶேஷத்வம் முதலான ஸ்வரூபத்தையும், ப₄க₃வானை ஆராத₄னம் செய்வ

नारायणस्य शेषित्वादिस्वरूपं, प्राप्तुः स्वस्य शेषत्वादिस्वरूपं भगवदाराधनाद्यपवर्गोपायं परमपदप्राप्तिरूपफलं अन्यच्च वेद्यं सामान्यतो ज्ञात्वा भगवन्तमाश्रयति। ततः तत्कृपया तदीयमायामुक्तः सम्यक्ज्ञानमेति। विशेषेण परमात्मनो नारायणस्य निष्कलसकलस्वरूपं, निरवधिककल्याणगुणगणाकरत्वं, परव्यूहादिस्वरूपं, अर्चाया महिमानं अन्यच्च जानाति। आश्रमधर्मसंयुक्तः इति—"वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण विपश्चिता। विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्तत्तोषकारकः॥" इति वचनात् यथाशक्यं स्वाश्रम विहितकर्माणि कुर्वन् भगवदाराधनं करोतीति वक्ष्यत्ययमेव.. ...॥

தாகிற மோக்ஷோபாயத்தையும், பரமபத₃த்தை அடைவதாகிற ப₂லத்தையும், மற்றும் அறியவேண்டியவைகளனைத்தையும் பொதுவாக அறிந்து ப₄க₃வானை ஆஶ்ரயிக்கிறான் ஜீவன். அதற்குப்பின் அந்தப் பரமபுருஷனின் கருணையாலே அவனுடையதான மாயையிலிருந்து விடுபட்டு நல்லறிவை அடைகிறான். விஶேஷமாகப் பரமாத்மாவான நாராயணனுடைய நிரவயவமான (அவயவமற்ற) தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும் அவயவமுடைய திருமேனியையும், அந்த நாராயணன் எல்லையற்ற கல்யாணகு₃ணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பதையும், பரம், வ்யூஹம் முதலானவற்றின் தன்மைகளையும், அர்ச்சாவதாரத்தின் பெருமையையும், மற்றும் பல விஷயங்களையும் அறிகிறான். "ஆஶ்ரமத₄ர்மங்களை அனுஷ்டி₂ப்பவனாய்" என்று முன் குறித்த மரீசிவசனத்தில் கூறியிருப்பதிலிருந்து "வர்ணாஶ்ரமத₄ர்மங்களை அநுஷ்டி₂க்கும் அறிவாளியான மனிதனாலேயே விஷ்ணுவானவர் ஆராதி₄க்கப்படுகிறார். வேறு எந்த வழியும் அவரை உகப்பிக்காது" என்னும் விஷ்ணுபுராண வசனத்தை யொட்டி, இயன்றவரையில் தனது ஆஶ்ரமத்துக்குரிய கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே ப₄க₃வானுடைய ஆராத₄னத்தை (முமுக்ஷுவானவன்) செய்கிறான் என்று விளங்குகிறது. இவ் விஷயத்தை இந்த மரீசியே மேலே சொல்லப்போகிறார்.

பி₃ம்ப₃த்தைக் கூறும் வேத₃வாக்யங்கள்

இனி பி₃ம்ப₃த்தைப்பற்றிச் சொல்லும் வேத₃வாக்யங்கள் கூறப்படுகின்றன:— "ப₄க₃வானை ஆராதி₄ப்பது ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனம், த்₄யானம் என்று நாலுவகைப்படும். அவைகளுள்

बिम्बप्रतिपादनश्रुतयः

"समाराधनं चतुर्विधं जपहुतार्चनध्यानानीति। तेषां अर्चनं सर्वार्थसाधनं स्यात्" इति च। "प्रवः पान्तं अन्धसो धियायते महे शूराय विष्णवे चार्चत" इति श्रुतेः। "अन्धसः–अज्ञानात् प्रपान्तं प्रकर्षेण रक्षन्त"मिति भगवद्विशेषणेन तस्यैव सर्वपापनिवृत्तिपूर्वकमुक्तिदानेन रक्षकत्वं उक्तम्। मह इत्यत्र सलोपश्छान्दसः। महसे–"मह इति तद्ब्रह्म" इति श्रुतेः। शूरायेत्यनेन तस्य स्वभक्तविरोधिनिरसनसामर्थ्यं असाधारणं इत्युक्तम्। "ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिणेत्रस्त्रिपुरान्तको वा। इन्द्रो महेन्द्रस्सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम्॥" इत्यादि-

---

அர்ச்சனம் எல்லாப் ப₂லன்களுக்கும் ஸாத₄னமாகும்'' என்று சொல்லப்படுகிறது. முன் (66-ம் பக்கத்தில்) எடுக்கப்பட்ட "ப்ரவ: பாந்தம் அந்த₄ஸோ தி₄யாயதே மஹே ஶூராய விஷ்ணவே சார்ச்சத'' என்னும் விஷ்ணு ஸூக்தமந்த்ரத்திலிருந்தும் ப₄க₃வதர்ச்சனம் மோக்ஷமுள்ளிட்ட எல்லாப் ப₂லன்களுக்கும் உபாயமென்று விளங்குகிறது. '' *அந்த₄ஸ:* — அஜ்ஞானத்திலிருந்து. *ப்ரபாந்தம்* — சிறப்பாக ரக்ஷிக்குமவனே'' என்று ப₄க₃வானைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதால், அவனே எல்லாப் பாபங்களையும்போக்கி மோக்ஷமளித்து ரக்ஷிக்கிறான் என்று கூறப்பட்டது. 'மஹே' என்னும் பத₃த்தில் ஸகாரம் லோபமடைந்திருப்பது சா₂ந்த₃ஸம் 'மஹஸே' என்றபடி. '' 'மஹ:' என்பது அந்த ப்₃ரஹ்மமே' [தைத்]என்று வேத₃வாக்யம் கூறுகையால் மஹஶ்ஶப்₃த₃ம் மஹிமை பொருந்திய ப்₃ரஹ்மத்தைக் கூறுகிறது. ''ஶூராய'' என்னும் பத₃த்தினால், அந்தப் பரம் பொருளுக்குத் தனது ப₄க்தர்களுடைய விரோதி₄களை நிரஸிக்கும் திறமை தனிப்பெருமையாகும் என்று கூறப்பட்டது. '' 'ஸ்வயம்பூ₄:' எனப்படுமவனாய், நாலுமுக₂ங்களைக் கொண்ட பிரமனும், முக்கண்ணனாய், முப்புரங்களையுமழித்தவனான ருத்₃ரனும், தே₃வர்களுக்குத் தலைவனாய் மஹேந்த்₃ரன் எனப்படும் இந்த்₃ரனும் போர்க்களத்தில் ராமனால் கொல்லப்படப் போகிறவனைக் காப்பாற்றமுடியாது.'' என்று ராமாயணம் முத

वचनैः तस्य तथात्वं सिद्धम्। चार्चतेति चकारेण जपादयो गृह्यन्ते। "जपेनापि च संसिध्येत् ब्राह्मणो नात्र संशयः" इति स्मर्यते। "यं सूरयो जपन्तः" इति श्रूयते। अत्र च वक्ष्यति — "सावित्रीपूर्वं अष्टाक्षरं द्वादशाक्षरं वा जपेत्" इति, "अग्नौ होमो हुतं" इति च। होमो भगवदमूर्ताराधनमित्युच्यते। "अमूर्ताग्न्याहुतिः प्रोक्ता" इति। अर्चनं प्रतिमाराधनम्। नृसिंहतापिन्यां "यतो वीरः कर्मण्यस्सुदक्षो युक्तग्रावा जायते देवकामः" इति भगवतः शिलारूपित्वं श्रूयते। तथा "पिशङ्ग-रूपस्सुभरो वयोधाः श्रुष्टी वीरो जायते देवकामः" इति श्रुत्या तस्य

லானவற்றில் சொல்லப்பட்டதிலிருந்து இவ்விஷயம் தேறுகிறது. "சார்ச்சத" என்ற இடத்தில் சகாரத்தாலே, ஜபம், ஹோமம், த்₄யானம் என்னும் மற்ற மோக்ஷோபாயங்கள் (அநுக்த ஸமுச்சயமாக) எடுக்கப்படுகின்றன. "ப்₃ராஹ்மணன் (அஷ்டா க்ஷராதி₃மந்த்ர) ஜபத்தினுலும் மோக்ஷஸித்₃தி₄யடைவான். இதில் ஐயமில்லை" என்று ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. "எவனை ஸூரிகள் ஜபிக்கிருர்களோ" [பாரமாத்மிக 1-10] என்று ஶ்ருதி கூறுகிறது. மரீசியும் 'கா₃யத்ரியை மூன்னிட்டுக்கொண்டு அஷ்டாக்ஷரத்தை யாவது, த்₃வாத₃ஶாக்ஷரத்தையாவது ஜபிக்கவேண்டும்'' என்றும் "அக்₃னியில் செய்யப்படும் ஹோமமும் (மோக்ஷஸாத₄னம்)" என்றும் மேலே கூறப்போகிருர். ஹோமமானது விக்₃ரஹ மற்ற ப₄க₃வானுடைய ஆராத₄னம் என்று கூறப்படுகிறது. "அக்₃னியில் செய்யப்படும் ஆஹுதி அமூர்த்தாராத₄னம்" என் னும் ப்ரமாணம் முன்னமே [ப59] எடுக்கப்பட்டது. அர்ச்சனம் என்பது ப்ரதிமையில் (பி₃ம்ப₃த்தில் அல்லது அர்ச்சைத்திருமேனி யில்) ஆராதி₄ப்பதேயாகும். ந்ருஸிம்ஹதாபினீ உபநிஷத்தில் *"யதோ வீர: கர்மண்ய: ஸுத₃க்ஷ: யுக்தக்₃ராவா ஜாயதே தே₃வ காம:" என்னும் மந்த்ரத்தில் 'யுக்தக்₃ராவா' என்னும் பத₃த் தாலே எம்பெருமான் 'க்₃ராவா' எனப்படும் ஶிலாருபியாய், அர்ச்சாவதாரமாக எழுந்தருளியிருப்பது கூறப்படுகிறது. அவ்வண்ணமே *"பிஶங்க₃ருப: ஸுப₄ரோ வயோத₄ா: ஶ்ருஷ்டீ வீரோ ஜாயதே தே₃வகாம:" என்னும் வேத₃வாக்யத்தில்

---

* இவ்வாக்யங்களின் பொருள் 36, 37 பக்கங்களில் காட்டப்பட்டது.

स्वर्णरूपत्वं उच्यते। उपबृंहितं च "सुरूपां प्रतिमां विष्णोः" इति। भगवान् विखनाः "तद्रूपं कल्पयित्वा" इति। "ब्रह्मजज्ञं जीवं विदित्वा निचाय्य" इति ज्ञानपूर्वकभगवत्पूजनं विधीयते। तथा "निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यते" इति च। चायृ-पूजानिशामनयोरिति धातुः। शारीरकशास्त्रेऽपि "अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्" इति। अस्य सूत्रस्य अयमर्थः-"भजनेन विना केनापि अयमात्मा न लभ्यते। प्रत्यक्षादिप्रमाणेन च अयमर्थोऽवगम्यते" इति अस्मद्भाष्यकारवचनेन आराधनस्य भगवत्स्वरूपदर்शनसाधनत्वं उक्तम्। किंच भगवदाराधन-

---

'பிஶங்க₃ருப:' என்றதால் அவ்வெம்பெருமான் ஸ்வர்ணமயமான திருமேனியை உடையவனுயிருக்கிருன் என்று கூறப்படுகிறது. ஶௌனகரும் விஷ்ணுத₄ர்மத்தில் ''அழகிய உருவமுடையதான விஷ்ணுவின் பி₃ம்ப₃த்தை, பொன் வெள்ளி முதலானவற்ருல் செய்து அர்ச்சிக்கவேண்டும்'' என்று இவ்வேத₃வாக்யங்களை விளக்கிஞர். ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸூம் "எம்பெருமான் ருபத்தைச் செய்வித்து'' என்று இதை விளக்கிஞர். "ப்₃ரஹ்மஜஜ்ஞம் ஜீவம் விதி₃த்வா நிசாய்ய" என்னும் வேத₃வாக்யத்தால் ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப₄க₃வானை ஆராதி₄க்க வேணும் என்று விதி₄க்கப்படுகிறது. ''நிசாய்ய தம் ம்ருத்யு முக₂ாத் ப்ரமுச்யதே'' என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யத்திலும் ப₄க₃வானை ஆராதி₄ப்பதிஞல் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடலாமென்று காட்டப்படுகிறது. "சாய்ரு-பூஜாநிஶாமநயோ:'' என்று தா₄துவாகையாலே, இந்த இரண்டு ஶ்ருதிவாக்யங்களிலும் 'நிசாய்ய' என்று ப₄க₃வத்பூஜனமே விதி₄க்கப்படுகிறது என விளங்கும். ஶாரீரகஶாஸ்த்ரத்திலும் "அபி ஸம்ராத₄நே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்₄யாம்'' [3-2-23] என்னும் ஸூத்ரத்தில் இவ்வர்த்த₂ம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருள்— "ப₄ஜனம்தவிர வேறு எந்த உபாயத்தாலும் இந்தப் பரமாத்மா அடைவதற்கு அரியவன். ப்ரத்யக்ஷமெனப்படும் ஶ்ருதியிஞலும், அநுமானமெனப்படும் ஸ்ம்ருதியிஞலும் இவ்வர்த்த₂ம் அறியப்படுகிறது'' என்று நம்முடைய பா₄ஷ்யகாரரால் கூறப்

क्रियैव परविद्येत्यवगम्यते। मुण्डकोपनिषदि "क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठः" इति प्रकारान्तरेण ब्रह्मविदां - ब्रह्मोपासकानां मध्ये क्रियवान्-जपामूर्ताराधनसमूर्ताराधनध्यानक्रियावान् वरिष्ठ इति। आदौ "सर्व-विद्याप्रतिष्ठां" इत्युक्त्वा मध्ये "क्रियावानेषः" इत्युच्यते। एतेन परविद्या नाम आराधनक्रियेत्यवगम्यते। "नायमात्मा बलहीनेन लभ्यो नच प्रमादात् तपसो वाप्यलिङ्गात्। एतैरुपायैः यतते यस्तु विद्वान्" इति लिङ्गरहितात् तपस आत्मनो लाभो-न स्यादिति। लिङ्गं-भगवन्मूर्तिः। तपः-ध्यानं। भागवते एकादशे "द्रव्यक्षित्यात्मलिङ्गानि निष्पाद्य" इति लिङ्गं मूर्तिरिति व्याख्यातम्। "तप-आलोचने" इति धातोः

பட்டிருக்கையால். ஆராத4னம் ப4க3வத்ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதற்கு ஸாத4னமாகிறது என்று இந்த ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டதாகிறது. மேலும், ப4க3வத3ாராத4னக்ரியையே பர வித்3யை என்று அறியப்படுகிறது. முண்ட3கோபநிஷத்தில் "க்ரியையையுடைய ஜீவனே ப்3ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களுள் மிகச்சிறந்தவன்" என்றும் "மற்ற முறைகளில் ப்3ரஹ்மத்தை அறிந்தவர்களாகிற ப்3ரஹ்மோபாஸகர்களுக்கிடையே, ஜபம், விக்3ரஹமில்லாத (அக்3னியில்) ஆராத4னம், விக்3ரஹாராத4னம், த்4யானம் ஆகிய க்ரியைகளையுடையவன் மிகச்சிறந்தவன்" என்று கூறப்பட்டது. இவ்வுபநிஷத்தின் ஆதி3யில் "ஸர்வவித்3யா ப்ரதிஷ்ட2ாம்" என்று சொல்லி, நடுவில் "க்ரியாவாநேஷ:" என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் பரவித்3யை என்பது ஆராத4னக்ரியையே என்று அறியப்படுகிறது. "இந்தப் பரமாத்மா ப3லமற்றவனால் அடைவதற்கு அரியவன். கவனமின்மையினாலும். லிங்க3ம் அற்ற தபஸ்ஸினாலும், இவனை அடையமுடியாது. இவ்வுபாயங்களால் எந்த அறிவாளி முயற்சி செய்கிறானோ" என்னும் உபநிஷத்3வாக்யத்தில் 'லிங்க3மற்ற தபஸ்ஸினால் பரமாத்மாவை அடையமுடியாது' என்று கூறப்படுகிறது. 'லிங்க3ம்' என்பது ப4க3வானுடைய மூர்த்தியேயாகும். 'தபஸ்' என்பது த்4யானமேயாகும். பா4க3வதத்தில் பதினோராவது ஸ்கந்த4த்தில் "த்3ரவ்யக்ஷித்யாத்மலிங்கா3நி நிஷ்பாத்3ய" என்று

तपश्शब्दो ध्यानपरः। लिङ्गं विना ध्यानस्य दुश्शकत्वात् लिङ्गहीनध्यानेन आत्मलाभो न स्यात् इत्युक्तम्। श्रीशास्त्रे च "सदा ध्यातुं अशक्यत्वात् प्रतिमादिषु आवाह्य अर्चयेत्" इत्युक्तम्। भगवान् विखनाः "सगुणे ब्रह्मणि बुद्धिं निवेश्य पश्चात् निर्गुणं आश्रित्य मोक्षे नित्यं यत्नं कुर्यात्" इत्याह। अत्र नृसिंहवाजपेयभाष्ये "इदानीं अस्मिन् जन्मन्येव मोक्षोपायमाह—सगुणे ब्रह्मणि बुद्धिं निवेश्येति। योगी सगुणे-पूर्वोक्तलक्षणे साकारे ब्रह्मणि बुद्धिं-मनः प्रथमं निवेश्य तद्रूपं दृष्ट्वा तद्गतमानसस्सन् एवंविधं परं ब्रह्मेति ज्ञात्वा, पश्चात्-

---

மிடத்தில் "லிங்க₃ம் என்பது மூர்த்தி" என்று வ்யாக்₂யானம் செய்யப்பட்டது. "தப-ஆலோசநே" என்னும் தா₄துவிலிருந்து தோன்றிய தபஶ்ஶப்₃த₃ம் த்₄யானத்தைச்சொல்லும். லிங்க₃மாகிற மூர்த்தியில்லாமல் த்₄யானம்செய்வது இயலாதாகையால், 'லிங்க₃மற்ற த்₄யானத்தாலே பரமாத்மாவை அடையமுடியாது' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் "எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தை எப்போதும் த்₄யானிக்கமுடியாதாகையால், ப்ரதிமை முதலானவற்றில் அந்த ஸ்வரூபத்தை ஆவாஹனம்செய்து அர்ச்சிக்கவேண்டியது" என்று சொல்லப்பட்டது. ப₄க₃வான் விக₂னஸ்ஸும் "அவயவங்களையுடைய விக்₃ரஹத்தோடுகூடிய ப்₃ரஹ்மத்திடம் முதலில் பு₃த்₃தி₄யை வைத்துப் பிறகு அத்தகைய விக்₃ரஹமற்ற ஸ்வரூபத்தை த்₄யானித்து மோக்ஷத்திற்காக எப்போதும் முயற்சிசெய்ய வேண்டும்" என்று அருளினார். இந்த ஸூத்ரத்துக்கு ந்ருஸிம்ஹ வாஜபேயர் செய்த பா₄ஷ்யத்தில் "'ஸகு₃ணே ப்₃ரஹ்மணி பு₃த்₃தி₄ம் நிவேஶ்ய' என்ற ஸூத்ரத்தாலே இப்போது இந்த ஜன்மத்திலேயே மோக்ஷமடைவதற்கு உபாயத்தைக் கூறுகிறார். யோகி₃யானவன் முன் சொல்லப்பட்டபடி ஸகு₃ணமெனப்படும் ஆகாரத்தோடு (விக்₃ரஹத்தோடு) கூடிய ப்₃ரஹ்மத்திடம் பு₃த்₃தி₄யை அதாவது மனஸ்ஸை முதலில் வைத்து, அந்த ப்₃ரஹ்மத்தின் ரூபத்தைக்கண்டு, அதில் நெஞ்சு செலுத்தியவனாய், பரப்₃ரஹ்மம் இத்தகையது என்று அறிந்து, அதற்குப்

तदनु निर्गुणं पूर्वोक्तलक्षणान्वितं निराकारं ओंकारगम्यं अव्यक्तं ब्रह्म आश्रित्य-मनः संप्रापय्य तद्रूपं ध्यात्वा नित्यं-आमोक्षान्तमेवं मोक्षे यत्नं-उद्योगं कुर्यात्। तस्य योगिनः इह जन्मन्येव मोक्षो भवेत्" इति। अस्य अयं अभिप्रायः—अत्र गुणशब्दः अवयववाचकः। साकारे प्रतिमारूपे ब्रह्मणि बुद्धिं निवेश्य-दृढीकृत्य पश्चात्-आराधन-व्यतिरिक्तकाले निर्गुणं आश्रित्य-निर्गुणस्वरूपं सर्वत्र अनुसन्धाय प्रतिदिनं एवं उद्योगं कुर्यात्-इति। शाण्डिल्योपनिषदि "अथ ध्यानं सगुणं निर्गुणं चेति। सगुणं मूर्तिध्यानम्। निर्गुणं आत्मयाथात्म्यम्" इत्यादि। ब्रह्मविद्योपनिषदि "देहस्थः सकलो ज्ञेयो निष्कलो देहवर्जितः"

பின் முற்கூறியபடி நிர்கு₃ணமெனப்படுவதாய், ஆகாரமற்றதாய், ஓங்காரத்தால் அறியப்படுவதாய், ப்ரத்யக்ஷம் முதலான ப்ரமாணங்களால் அறியப்படாததான ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபத்தை ஆஶ்ரயித்து, அதாவது அதில் நெஞ்சு செலுத்தி அதன் உருவத்தை த்₄யானித்து மோக்ஷம் கிடைக்கும்வரையில் இவ்வண்ணமாக மோக்ஷத்தின் பொருட்டு முயற்சிசெய்யவேண்டும். அந்த யோகி₃க்கு இந்த ஜன்மத்தின் இறுதியிலேயே மோக்ஷம் கிடைக்கும்'' என்று கூறப்பட்டது. இதன் கருத்து பின்வருமாறு:- ''இந்த ஸூத்ரத்தில் கு₃ணஶப்₃த₃மானது அவயவத்தைச் சொல்லும். அவயவங்களையுடைய விக்₃ரஹத்தோடுகூடிய ப்₃ரஹ்மத்திடம் பு₃த்₃தி₄யைவைத்து அதாவது உறுதிப்படுத்தி, பிறகு—அதாவது ஆராத₄னமில்லாத காலத்தில், நிர்கு₃ணமெனப்படும் அவயவமற்ற ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபத்தை ஆஶ்ரயித்து—அதாவது எல்லாவிடத்திலும் அநுஸந்த₄ானம் செய்து, தினந்தோறும் இப்படி முயற்சி செய்யவேண்டும்'' என்றபடி. ஶாண்டி₃ல்யோபநிஷத்தில் ''த்₄யானமானது ஸகு₃ணமென்றும் நிர்கு₃ணமென்றும் இருவகைப்படும். ஸகு₃ணம் என்பது மூர்த்தியை த்₄யானிப்பதாகும். நிர்கு₃ணமென்பது ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி த்₄யானிப்பதாகும்'' என்று தொடங்கி இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. ப்₃ரஹ்மவித்₃யோபநிஷத்தில், ''தே₃ஹத்தில் இருக்கும் பரமாத்மா 'ஸகளன்' என்று அறியப்

इत्यादि। "सर्वभूतस्थितं देवं सर्वेशं नित्यमर्चयेत्" इति हरिभक्ति-सुधोदये प्रह्लादः। "अभ्यर्चयित्वा प्रतिमासु विष्णुं द्रुह्यञ्जनः सर्वमयं तमेव। अभ्यर्च्य पादौ दममस्य शीर्ष्णि कुर्वन्निवाज्ञो नरकं प्रयाति॥" इति च उक्तत्वात् मुमुक्षुणा रूपद्वयमपि नित्यमनुसन्धेयं इत्याशयः। एवं सूत्रकारेण—केवलं सगुणब्रह्माराधनकारिभ्यो निर्गुण-स्वरूपानुसन्धानरहितेभ्यः संभक्तनामयोगिभ्यः अस्य योगिनो वैलक्षण्यं अभिहितम्। विस्तरस्तु वाजपेयभाष्ये द्रष्टव्यः। तदाराधनेन जीवात्मा परमात्मानं नारायणं पश्यतीति—"धातुः प्रसादान्महिमानमीशं" इति

படுகிறான். தே₃ஹமற்ற ஸ்வரூபமாயிருக்கும் பரமாத்மா 'நிஷ்களன்' என்று அறியப்படுகிறான்'' என்று தொடங்கி இவ்விஷயமே சொல்லப்பட்டது. ஹரிப₄க்தி ஸுதோ₄த₃யத்தில் ''எல்லா பூ₄தங்களிலுமிருப்பவனாய், அனைவரையும் நியமிப்பவனாய், எப்போதுமிருப்பவனான தே₃வனை அர்ச்சிக்கவேண்டும்'', என்று ப்ரஹ்லாத₃ன் கூறினான். ''விஷ்ணுவை ப்ரதிமைகளில் அர்ச்சனம் செய்துகொண்டே எங்கும் நிறைந்தவனான அவனை த்₄யானம் செய்யாமல், அவனுக்கு த்₃ரோஹம் செய்பவன், அவனுடைய திருவடிகளில் அர்ச்சனம் செய்துகொண்டே அவனுடைய தலையில் அடிக்கும் அறிவிலியைப்போலே நரகத்தை அடைகிறான்'' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனால் ஸகு₃ணமும் நிர்கு₃ணமுமான இரண்டு வகைப்பட்ட ப்₃ரஹ்மமும் எப்போதும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது என்று கருத்து. இவ்வண்ணமாகவே ஸூத்ரகாரராலே ஸகு₃ணப்₃ரஹ்மத்தை மாத்திரம் ஆராதி₄த்துக்கொண்டு நிர்கு₃ணப்₃ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தா₄னம் செய்யாமலிருக்கும் ஸம்ப₄க்தன் எனப்படும் யோகி₃களைக் காட்டிலும், இரண்டையும் ஆராதி₄க்கும் இந்த யோகி₃க்குச் சிறப்பு கூறப்பட்டது. இதன் விரிவு வாஜபேயருடைய பா₄ஷ்யத்தில் காணத்தக்கது. 'அந்த ஆராத₄னத்தினால் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவாகிற நாராயணனைக் காண்கிறான்'' என்று முன் [பக் 68ல்] எடுத்த மரீசிவசனத்தில் சொல்லப்பட்டது. 'பரமாத்மாவினுடைய அருளாலே பெருமையையுடைய அப்பரமாத்மாவைக் காண்கிறான்'' என்னும்

श्रुतेः आराधनप्रसन्नेन भगवता दर्शितं स्वरूपं जीवात्मा पश्यतीत्यर्थः। दर्शनं परमात्मकर्तृकमेव। तेन दर्शितं स्वरूपं हि पश्यति अयं जीवः। सोऽपि अपुनरावृत्तिकं दिव्यलोकं प्रापयति—स्वयमेव स्वरूपं प्रदर्श्य स्वाराधकं स्वपदं प्रापयतीत्यर्थः। एवं च यथा नायिका नायकप्रसादं आत्मनोऽत्यन्तसुखरूपं पादसंवहनादिकं करोति, तथा चेतनोऽपि आराधने उपायताबुद्धिं त्यक्त्वा कैंकर्यबुद्ध्या कुर्यादित्यभिप्रायः। अतः प्रपत्ता- वाकिंचन्यहानिरूपन्यूनता न भवति। उपायान्तरसद्भावबुद्धिर्हि आकिं- चन्यन्यूनतां जनयेत्॥

ननु प्रपत्त्यैव मोक्षः सिद्ध्यति। किमाराधनश्रमेण। "सत्कर्मनिरताश्शुद्धाः सांख्ययोगविदस्तथा। नार्हन्ति शरणस्थस्य

உபநிஷத்₃வாக்யத்தில் கூறியபடி — ஆராத₄னத்தினுல் உகப் படைந்த ப₄க₃வானுல் காட்டப்பட்ட தன் ஸ்வரூபரூபங்களை ஜீவாத்மா காண்கிருன் என்று இதற்குப் பொருள். தன் ஸ்வ ரூபரூபங்களைக் காட்டுவது பரமாத்மாவாலேயே செய்யப்படுகி றது. அவனுல் காட்டப்பட்ட ஸ்வரூபரூபங்களையன்றே இந்த ஜீவன் காண்கிருன். ''அந்தப் பரமாத்மாவும் இந்த ஜீவனை மறு படியும் இவ்வுலகுக்குத் திரும்பி வருதலில்லாதபடி அப்ராக்ருத லோகத்தை அடைவிக்கின்ருன்'' என்றும் முற்கூறிய மரீசிவசனத் தில் சொல்லப்பட்டது. 'பரமாத்மா தானே தன் ஸ்வரூபத்தை ஜீவனுக்குக் காட்டி, தன்னை ஆராதி₄க்கும் அந்த ஜீவனைத் தன் பரமபத₃த்தை அடைவிக்கிருன்' என்று பொருள். ஆக, 'மனைவி யானவள் கணவனுக்கு ஸுக₂த்தை விளைக்கையால், தனக்கு மிகவும் ஸுக₂ரூபமாயிருக்கும் கணவனுடைய பாத₃ங்களைப் பிடித்து விடுதல் முதலானவற்றை எப்படிச் செய்கிருளோ அப்படியே சேதனனும் ஆராத₄னத்தில் மோக்ஷோபாயத்வ பு₃த்₃தி₄யை விட்டு, கைங்கர்ய பு₃த்₃தி₄யோடு செய்யவேண்டும்' என்று கருத்து. ஆகையால் ப்ரபத்தியில் ஆகிஞ்சன்யமில்லா மையாகிற குறை ஏற்படாது. உபாயாந்தரமிருப்பதாக நினைத் தாலன்றே ஆகிஞ்சன்யத்துக்குக் குறைவு உண்டாகும்.

कलां कोटितमीमपि ।।" इति वचनेन प्रपत्तेः मुक्त्युपाय-मूर्धन्यत्वप्रतिपादनात् आराधनस्य पृथक्फलत्वाभावाच्च इति चेदुच्यते। सत्कर्मेत्यादिवचनं यथाऽधिकारिविषयम्। मज्जनस्नानादिषु अत्यन्ताशक्तस्य मानसं विष्णुचिन्तनमिति भगवत्स्मरणात् शुद्धत्वे प्रतिपादितेऽपि प्रायः शक्तिमतो भगवत्स्मरणपूर्वकावगाहनस्नानस्य यथा शुद्धिविशेषाधायकत्वं, तथा प्रपत्तिपूर्वाराधनस्यापि। नच फलविशेषाभावः, आमोद-प्रमोदसंमोदवैकुण्ठप्राप्तिरूपमोक्षस्य तारतम्यावगमात्। तत्र वैकुण्ठ-

---

இங்கு ஒரு ஆக்ஷேபம் எழுகிறது. அதாவது:—ப்ரபத்தியிலுலேயே மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄க்கும்போது ஶ்ரமப்பட்டு ஆராத₄னம் செய்வது எதற்காக? "நல்ல கார்யங்களில் ஈடுபட்டவர்களாய், ஶுத்₃தி₄ பெற்றவர்களாய் ஜ்ஞான கர்மயோக₃ங்களை அநுஷ்டி₂ப்பவர்களும் ஶரணாக₃தனுடைய கோடியில் ஒரு பங்குக்குக் கூட ஒப்பாகமாட்டார்கள்'' என்னும் வசனத்தினால் ப்ரபத்தியானது மோக்ஷோபாயங்களில் தலைமைபெற்றிருப்பதாகக் கூறுகையாலும், ஆராத₄னத்துக்குத் தனியாக ஒரு ப₂லன் இல்லாமையாலும் ஆராத₄னம் தேவையில்லையே - என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதில் கூறப்படுகிறது இனி. "ஸத்கர்ம" என்று தொடங்கும் இவ்வசனம் (அஶக்தர்களான) சில அதி₄காரிகளைப் பற்றியதேயாகும். நீரில் மூழ்கி ஸ்நானம் செய்வதில் அடியோடு ஶக்தியில்லாதவர்களுக்கு, 'மனத்தாலே விஷ்ணுவைச் சிந்திப்பதே ஶுத்₃தி₄யை விளைக்கும்' என்னும் ஸ்ம்ருதிவாக்யத்தில் விஷ்ணுசிந்தனமே ஶுத்₃தி₄யை விளைக்கும் என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், ஶக்தியுள்ள பெரும்பாலானவர்களுக்கு ப₄க₃வானை நினைப்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டு நீரில் மூழ்கி ஸ்நானம் செய்வது எப்படி விஶேஷ ஶுத்₃தி₄யை விளைக்கிறதோ அப்படியே ப்ரபத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆராத₄னம் செய்வது விஶேஷ ப₂லனை அளிக்கும். முக்தியில் விஶேஷ ப₂லமில்லையே எனில்? ஆமோத₃ம், ப்ரமோத₃ம், ஸம்மோத₃ம், வைகுண்ட₂ம் ஆகியவற்றை அடைவதாகிற ஏற்றத்தாழ்வுகள் மோக்ஷத்திலும் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் வைகுண்ட₂த்தை அடைவதாகிற

प्राप्तिरूपसायुज्यं आराधनक्रिययैव स्यादित्यत्र क्रियावतो ब्रह्मविद्वरिष्ठत्व-प्रतिपादिका श्रुतिः प्रमाणम्। क्रियावतः फलविशेषसत्त्वादेव वरिष्ठत्वं प्रतिपादितम्। भगवान् विखना अपि "श्रीमन्नारायणमर्चये"दित्याह। मरीचिश्च श्रीशास्त्रे "समूर्तार्चनमेव कारयेत्; अन्यथा न परमपदप्राप्तिः" इत्युपसंहृतवान्। "सर्वेषामपि धर्माणां उत्तमो वैष्णवो विधिः। न विष्ण्वाराधनात्पुण्यं विद्यते कर्म वैदिकम्।।" इति। सहस्रनामाध्याये "तमेव चार्चयन्नित्यं" इत्यारभ्य "एष मे सर्वधर्माणां धर्मोऽधिकतमो मतः। यद्भक्त्या पुण्डरीकाक्षं स्तवैरर्चेन्नरस्सदा।।" इति। स्तवैः-स्तोत्रबहुलैः यजनैः अर्चयेत्-आराधयेत् इत्यर्थः। भागवते

தலைசிறந்த ஸாயுஜ்ய மோக்ஷம் ஆராத₄ன க்ரியையாலேயே உண்டாகிறது என்னும் விஷயத்தில் 'க்ரியையை உடையவன் ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்குள் தலைசிறந்தவன்'' என்று கூறும் முண்ட₃கோபநிஷத்₃ வாக்யம் ப்ரமாணமாகும். ப₄க₃வதா₃ராத₄ன க்ரியையையுடையவனுக்குத் தலைசிறந்த ப₂லன் கிடைப்பதனாலேயே 'அவன் தலைசிறந்தவன்' என்று இவ்வாக்யம் கூறுகிறது. ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸும் "ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சிக்க வேண்டும்'' என்று கூறினார். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் மரீசியும் ''விக்₃ரஹத்தோடு கூடிய எம்பெருமானையே ஆராதி₄க்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் பரமபத₃த்தை அடையமாட்டான்'' என்று தலைக்கட்டினார். 'எல்லா த₄ர்மங்களைக் காட்டிலும் வைஷ்ணவ த₄ர்மம் உத்தமமானது. விஷ்ணுவை ஆராதி₄ப்பதைக் காட்டிலும் புண்யமான வைதி₃க கர்மம் கிடையாது'' என்னும் ப்ரமாணமுமுள்ளது. ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்தில் "அந்த விஷ்ணுவையே எப்போதும் ஆராதி₄த்துக்கொண்டு'' என்று தொடங்கி, ''இதுவே எல்லா த₄ர்மங்களுக்குள்ளும் தலைசிறந்தது என்பது என் கருத்து. ப₄க்தியோடு புண்ட₃ரீகாக்ஷனை ஸ்துதிகளைக் கொண்டு எப்போதும் அர்ச்சிக்கவேண்டும் என்பதே அது.'' என்பதீருக இவ்வர்த்த₂மே சொல்லப்பட்டது. ''ஸ்துதிகளாலே, அதாவது ஸ்துதிகள் நிறைந்த பூஜாக்ரியைகளாலே அர்ச்சிக்கவேண்டும்; அதாவது ஆராதி₄க்கவேண்டும்'' என்று கருத்து. பா₄க₃வதத்திலும் '' கலிகாலத்தில் நிறத்தாலே

"कलौ कृष्णं त्विषा कृष्णं साङ्गोपाङ्गास्त्रपार्षदम्। यज्ञैस्सङ्कीर्तनप्रायैः यजन्ति हि सुमेधसः ॥" इति। संकीर्तनप्रायैः-स्तोत्रबहुलैः यज्ञैः-अर्चनैरित्यर्थः। भगवानपि "यान्ति मद्याजिनोऽपि मां" इति स्वपूजनस्य स्वप्राप्तिसाधनत्वमुक्त्वा पूजनसौकर्यमाह "पत्रं पुष्पं फलं" इत्यादि। "प्रयतात्मनः" इत्यन्तेन समूर्तार्चनस्य मुक्त्युपायत्वं उक्तं भवति। विष्णु पुराणे मरीचिः—"अनाराधितगोविन्दैः जनैस्स्थानं नराधिप!। नहि सम्प्राप्यते श्रेष्ठं तस्मादाराधयाच्युतम् ॥" इति। अङ्गिराश्च "यस्यान्तः सर्वमेवेदं अच्युतस्याव्ययात्मनः। तमाराधय गोविन्दं स्थानमग्र्यं

கறுத்தவனை க்ருஷ்ணனை அங்கோ₃பாங்க₃ங்களோடு கூடிய அஸ்த்ரங்களோடும், பரிவாரங்களோடும் கூடியவனைக ஸங்கீர்த்தனங்கள் நிறைந்த யஜ்ஞங்களாலே அறிவாளிகள் ஆராதி₄க்கின்றனரன்றோ'' என்று கூறப்பட்டது. ''ஸங்கீர்த்தன ப்ராயங்களான யஜ்ஞங்கள்'' என்றது ஸ்துதிகள் நிறைந்த அர்ச்சனங்கள் என்று பொருள்படும். ப₄க₃வானும் கீ₃தையில் "என்னை ஆராதி₄ப்பவர்கள் என்னையே அடைகிறார்கள்" என்று தன்னை ஆராதி₄ப்பது தன்னை அடைவதற்கு ஸாத₄னமென்று கூறி, தன்னை ஆராதி₄ப்பது மிக எளிது என்பதை "இலையையோ, பூவையோ, பழத்தையோ, நீரையோ (கிடைத்ததை) எவனொருவன் எனக்கு ப₄க்தியோடு ஸமர்ப்பிக்கிறானோ, மன அடக்கமுடைய அவனளித்த அதை நான் (பரமபோ₄க்₃யமாக) உண்கின்றேன்'' என்னும் ஶ்லோகத்தாலே கூறினான். இதனால் விக்₃ரஹத்தோடு கூடிய எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பது மோக்ஷஸாத₄னமென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் மரீசிவசனமாவது—" அரசனே! கோ₃விந்த₃னை ஆராதி₄க்காத ஜனங்களால் தலைசிறந்த ஸ்த₂ானத்தைப் பெற முடியாது. ஆகையால் நீ அச்யுதனை ஆராதி₄ப்பாய்'' என்பது. அங்கி₃ரஸ்ஸினுடைய வசனமாவது—'எந்த அழிவற்ற அச்யுதனுக்குள்ளே இவ்வுலகனைத்தும் இருக்கிறதோ, அந்த கோ₃விந்த₃னை ஆராதி₄த்தால்தான் தலைசிறந்த ஸ்த₂ானத்தை அடைய முடியும்'' என்பது. புலஸ்த்யவசனமாவது—''பரப்₃ரஹ்மமாய்

यदीच्छसि॥" इति। पुलस्त्यः—"परं ब्रह्म परं धाम योऽसौ ब्रह्मपुरं तथा। तमाराध्य हरिं याति मुक्तिमत्यन्तदुर्लभाम्॥" इति। विष्णुपुराणे "वेदोक्तेनैव मार्गेण सर्वभूतहृदि स्थितम्। मामर्चयन्ति ये विप्राः सायुज्यं यान्ति ते मम॥" इत्यादिवचनशतैः आराधनं उद्घोषितम्। श्रीशास्त्रे मरीचिः "प्रपत्त्यादिमार्गरतो जीवः" इति। तस्याभिप्रायः—"प्रपत्तिर्हि भगवदाराधने ज्ञानाऽज्ञानकृतानपराधान् प्रशमय्यार्चनं पुष्कलं साधयन्ती परंपरया सायुज्यप्राप्तेरपि उपायभूता भवेत्।" "एवमेव लघूनां वा गुरूणां वाऽपि चागसाम्। सकृत्प्रपत्तिरेकैव सद्यः प्रशमकारणम्॥" इत्युक्तेः। तस्मात् श्रीविखनाः "द्वादशाष्टाक्षराभ्यां पुष्पाणि ददाति। तं यज्ञपुरुषं ध्यायन् पुरुषसूक्तेन संस्तूय

பரஞ்ஜ்யோதியாய், ப்₃ரஹ்மபுரம் எனப்படும் ஹரியை ஆராதி₄த்து மிகவும் கிடைத்தற்கரிதான மோக்ஷத்தை அடைகிறான்" என்பது. விஷ்ணுபுராணத்தில் மற்றொரு வசனமாவது—"வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்ட வழியாலேயே, எல்லா பூ₄தங்களின் ஹ்ருத₃யத்திலிருப்பவனான என்னை அர்ச்சனம் செய்யும் அந்தணர்கள் என்னோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள்" என்பது. இத்தகைய நூற்றுக்கணக்கான வசனங்களாலே ஆராத₄னம் மோக்ஷஸாத₄னமாக முழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் மரீசி "ப்ரபத்தி முதலான மார்க்க₃ங்களிலே ஈடுபட்ட ஜீவன்" என்று கூறினார். அவருடைய கருத்து பின்வருமாறு:— "ப்ரபத்தியானது ப₄க₃வானை ஆராதி₄க்கும்போது அறிந்தோ அறியாமலோ செய்யப்பட்ட அபராத₄ங்களால் வரும் குற்றங்களைப் போக்கி ஆராத₄னத்தை நிறைவுபடுத்துவதாய், ஸாயுஜ்யத்தை அடைவதற்கும் பரம்பரையாகக் காரணமாகிறது" என்றபடி. "இவ்வண்ணமே சிறிய பாபங்களினாலும் பெரிய பாபங்களினாலும் ஏற்படும் குற்றங்களை—ஒரு முறை ப்ரபத்தி செய்வதொன்றே உடனே போக்கடித்து விடுகிறது" என்னும் ப்ரமாணம் காணத்தக்கது. அதனாலேயே ஸ்ரீவிக₂னஸ்ஸு "த்₃வாத₃ஶாக்ஷரத்தாலும், அஷ்டாக்ஷரத்தாலும் புஷ்பங்களை அளிக்கவேண்டும்; அந்த யஜ்ஞ

प्रणामं कुर्यात्। यज्ञेषु विहीनं तत्संपूर्णं भवति। द्विजातिरतन्द्रितो नित्यं गृहे देवायतने वा भक्त्या भगवन्तं श्रीमन्नारायणं अर्चयेत्। तद्विष्णोः परमं पदं गच्छतीति विज्ञायते" इति। "प्रणामकाले 'अकारवाच्याय सर्वकारणभूताय सर्वरक्षकाय सर्वात्मने सर्वशेषिणे श्रियःपतय एव अहं अनन्यार्हनिरुपाधिकशेषभूतः। तच्चरणारविन्दयोरेव आत्माऽऽत्मीयभरं न्यस्यामि। श्रीमन्नारायणायैव सर्वदेशसर्वकालसर्वावस्थोचितसर्वविधकैङ्कर्याणि स्युः' इति ध्यात्वा आराधनान्ते पुरुषसूक्तेन संस्तूय नित्यं एवं प्रणमेत्" इति। तस्मात् भक्तिप्रपत्तिसहितभगवदाराधनमेव भगवत्पदप्राप्तावव्यवहितसाध्योपाय इति निश्चीयते॥

॥ इति साध्योपायस्वरूपनिरूपणम्॥

புருஷனை த்₄யானித்துக்கொண்டு, புருஷஸூக்தத்திஞல் துதித்து, நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். ஆராத₄னத்தில் குறைவு இதஞல் நிறைவடைகின்றது. இருபிறப்பாளன் சோம்பலில்லாமல் தினந்தோறும் தன்வீட்டிலாவது கோயிலி லாவது ப₄க்தியோடு ப₄க₃வாஞன ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சிக்க வேண்டும். (இப்படிச்செய்வதால்) விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத₃த்தை அடைகிறுன் என்று அறியப்படுகிறது" என்று கூறினர். "வணங்கும்போது 'அகாரத்தால் சொல்லப்படும் ஸர்வகாரணபூ₄தனுய், ஸர்வரக்ஷகனுய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸர்வஶேஷியாய், ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானுக்கே அடியேன் அநந்யார்ஹமாய் (வேறெவர்க்கும் உரியேனல்லேனுய்) இயல்பான அடிமையாயிருப்பவன்; அந்த எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளிலேயே எனது ஆத்மாவையும், உடைமைகளையும் ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பை ஸமர்ப்பிக்கிறேன். ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே எல்லாதே₃ஶங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைகளி லும் உசிதமான எல்லா வித₄மான கைங்கர்யங்களும் எனக்கு ஏற்படவேண்டும்' என்று த்₄யானித்து, ஆராத₄னத்தின் இறுதி யில் புருஷஸூக்தத்திஞல் துதித்து. தினந்தோறும் இவ்வண்ண மாக வணங்கவேண்டியது" என்றும் கூறப்பட்டது. ஆகை யால் ப₄க்திப்ரபத்திகளோடு கூடிய ப₄க₃வதா₃ராத₄னமே

अथ आराधकगतिप्रकरणम्

अथ प्रपन्नानां आराधकानां गतिः निरूप्यते। भगवता विखनसा पूर्वं "तद्विष्णोः परमं पदं गच्छतीति विज्ञायते" इति तत्पदप्राप्तिमात्रमुक्ता। स इह गतिप्रकारमाह गृह्यसूत्रे—"प्राप्ते प्रयाणकाले शुक्लमहो मासाः षड्उत्तरायणं अग्निर्ज्योतिरित्यनेन पथा ब्रह्मपदं अपुनरावृत्त्याभ्येति" इति। अत्र मरीचिः—"अथातोऽर्चिरादिमार्गं व्याख्यास्यामः। अपुनरावृत्तिहेतुभूतनिवृत्तिकर्मणा परब्रह्मोपासनात् प्रपत्त्यादिमार्गरतो जीवः पूर्ववत् पाञ्चभौतिकप्रळयावसाने सूक्ष्मदेहस्थः सुषुम्नानाडीमधिवसन्

ப₄க₃வானுடைய திருவடிகளை அடைவிப்பதில் நேரான ஸாத்₄யோபாயம் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

ஸாத்₄யோபாய ஸ்வரூபநிரூபணம் முற்றிற்று.

8. ஆராத₄கக₃தி ப்ரகரணம்

இனி, ப்ரபந்நர்களான ஆராத₄கர்களுக்கு க₃தி நிரூபிக்கப் படுகிறது. ப₄க₃வான் விக₂நஸ் முதலில் "விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத₃த்தை அடைகிறுன் என்று அறியப்படுகிறது" என்று பரமபத₃ப்ராப்தியை மட்டும் கூறினர்; க்₃ருஹ்ய ஸூத்ரத்தில் அவன் பரமபத₃ம் செல்லும் க₃தி பற்றிய விரிவுகளையும் பின்வருமாறு கூறினர்:—"மோக்ஷமடையும் காலம் வந்தவுடன் ஶுக்லபக்ஷம், பகல், உத்தராயணமான ஆறுமாதங்கள், அக்₃னி, ஜ்யோதி ஆகியவற்றின் அபி₄மானி தே₃வதைகளின் ஸ்தா₂னங்களின் வழியாக ப்₃ரஹ்மத்தின் பரம பத₃த்தைத் திரும்பிவருதல் இல்லாதபடி அடைகிறுன்" என்பது அவ்வாக்யம். இவ்விஷயத்தில் மரீசிவசனம் பின்வருமாறு:— "பிறகு ஆகையாலே, அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தை விளக்குவோம். திரும்பிவராமைக்குக் காரணமான நிவ்ருத்திகர்மத்தாலே பர ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பதன்மூலம் ப்ரபத்தி முதலான மார்க்க₃த்தில் ஈடுபட்ட ஜீவன் முன்போலே ஐந்து பூ₄தங்களாலான ஸ்தூ₂லஶரீரம் அழிந்தவுடன் ஸூக்ஷ்மதே₃ஹத்திலிருப்பவனுய், ஸுஷும்நாநாடி₃ வழியாக ப்₃ரஹ்மரந்த்₄ரத்தைப் பிளந்து கொண்டு மேலே செல்கின்றவனுய். அர்ச்சிஸ்ஸுக்கு அபி₄

ब्रह्मरन्ध्रं भित्वा प्रवृत्तोऽर्चिरभिसंभवति। अर्चिषोऽहः, अह्नश्शुक्लपक्षं, तस्मादुत्तरायणषण्मासान्, ततस्संवत्सरं, तस्मादादित्यं, ततस्सोमं राजनं, ततो वैद्युतं" इति। विखनस्सूत्रवृत्तिकारः श्रीसुन्दरराजाचार्यः—"ब्रह्मेति भगवान् देवो हरिः नारायणस्स्मृतः" इति; "नारायण परं ब्रह्म" इति श्रुतिः; तस्मात् अत्र ब्रह्मपदमिति विष्णोः परमं पदं उच्यते। अन्यलोकगतानां पुनरावृत्तिश्रवणात्, "नान्यः पन्था अयनाय विद्यते" इति। तथा भगवद्गीतायां "आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन!। मामुपेत्य तु कौन्तेय! पुनर्जन्म न विद्यते॥" इति। अथ स पुनराह-

---

மானி தே₃வதையின் ஸ்த₂ானத்தை அடைகிறான். அங்கிருந்து அஹஸ்ஸின் (பகலின்) அபி₄மானி தே₃வதாஸ்த₂ானத்தையும், அங்கிருந்து ஶுக்லபக்ஷத்தின் அபி₄மானிதே₃வதாஸ்த₂ானத்தையும், அங்கிருந்து உத்தராயணமான ஆறு மாதங்களின் அபி₄மானிதே₃வஸ்த₂ானத்தையும், அங்கிருந்து ஸம்வத்ஸரமெனும் வருடத்தின் அபி₄மானிதே₃வஸ்த₂ானத்தையும், அங்கிருந்து ஆதி₃த்யஸ்த₂ானத்தையும், அங்கிருந்து ஸோமராஜாவின் ஸ்த₂ானத்தையும், அங்கிருந்து வைத்₃யுதஸ்த₂ானத்தையும் அடைகிறான்" என்பது அவ்வசனம். விக₂நஸ்ஸினுடைய முன்னெடுத்த ஸூத்ரத்தின் வ்ருத்தியில் வ்ருத்திகாரரான ஸுந்தரராஜாசார்யர் "'ப்₃ரஹ்ம' என்றும் 'ப₄க₃வான்' என்றும், 'தே₃வன்' என்றும், 'ஹரி' என்றும் நாராயணன் சொல்லப்படுகிறான்"—என்னும் ப்ரமாணமும் 'நாராயணனே பரப்₃ரஹ்மம்' என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யமும் ப்₃ரஹ்மஶப்த₃ம் விஷ்ணுவையே குறிக்கும் எனக்காட்டுகையால், இந்த க்₃ருஹ்ய ஸூத்ரத்தில் ப்₃ரஹ்மபத₃ம் என்று விஷ்ணுவின் பரமபத₃மே குறிக்கப்படுகிறது. மற்ற லோகங்களுக்குச் சென்றவர்கள் இந்த பூ₄மண்ட₃லத்துக்குத் திரும்பி வருவதாக ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன. புருஷஸூக்தத்தில் 'மோக்ஷமடைவதற்கு வேறு வழியில்லை' என்று கூறப்படுகிறது. ப₄க₃வத்₃கீ₃தையிலும் 'ப்₃ரஹ்மலோகம்வரையிலுள்ள எல்லா உலகங்களுமே திரும்பி வருதலுள்ளவை. குந்திபுத்ரனான அர்ஜுன! என்னை அடைந்த பிறகோவெனில் இவ்வுலகில் மறுபிறவி ஏற்படாது' என்று

“तत्र तद्विषयाकृष्टचेतसां दुर्ग्रहत्वादजितात्मनामपि अपवर्गप्रदेन बहिरुपासनाक्रमेण भगवत्यनन्यया भक्त्या युक्तो ‘दासोऽहं वासुदेवस्य’ इति संस्मृत्य” इत्यारभ्य “भगवन्तं ध्यात्वा मनस्समादधीत। अथवा श्रीमदष्टाक्षरादिब्रह्मविद्यां गुरूपदिष्टमार्गेण जपेत्। अत्र नारदः—‘प्राणेषु क्षीयमाणेषु बुद्ध्या निर्गतमोहया। जपन्नष्टाक्षरं याति तद्विष्णोः परमं पदम्॥’” इति। अस्मद्वेदान्तदेशिकाः श्रीतात्पर्यचिन्तामणावाहुः—यथा “अर्चिरादिमार्गस्य ब्रह्मविद्विषयत्वादाहिताग्नित्वमात्रेण ब्रह्मवित्त्वासंभवात्, अर्चिरादिमार्गः कथं अत्र प्रतिपाद्यत इति चेत् सत्यम्। “अग्नयो वै त्रयी विद्या देवयानः पन्था गार्हपत्यऋक् पृथिवी” इति गार्हपत्या-

---

சொல்லப்பட்டது’’ என்று கூறினர். அவரே மறுபடியும் பின் வருமாறு கூறினர்—‘‘அங்கு ஶப்த₃ாதி, விஷயங்களில் ஈர்க்கப் பட்ட நெஞ்சையுடையவர்களுக்குப் பரமாத்மா அறிதற்கரியவ ருதலால், அப்படி ஜயிக்கப்படாத நெஞ்சையுடையவர்களுக் கும் மோக்ஷமளிக்கவல்ல ப₃ஹிருபாஸனமுறையாலே (ஆரா த₄ன முறையாலே) எம்பெருமானிடம் அநந்யப₄க்தியுடைய வனுய் ‘நான் வாஸுதே₃வனுக்கு தா₃ஸனுகிறேன்’ என்று நினைத்து’’ என்று தொடங்கி ‘‘ப₄க₃வானை த்₄யானித்து மனஸ்ஸை ஒருமுகப்படுத்தவேண்டியது. அல்லது ஸ்ரீமத₃ஷ்டா க்ஷரம் முதலான ப்₃ரஹ்மவித்₃யையை கு₃ருவால் உபதே₃ஶிக்கப் பட்ட முறையிலே ஜபிக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் ‘ப்ராணன் நீங்கும்போது மயக்கமற்ற அறிவோடு அஷ்டா க்ஷரத்தை ஜபிப்பவன் விஷ்ணுவின் அந்த மேலான பரம பத₃த்தை அடைகிருன்’ என்னும் நாரத₃வசனம் ப்ரமாணம்’’ என்பதிருக வ்ருத்திகாரரின்வசனம். எங்களுடைய வேத₃ாந்த தே₃ஶிகர் தாத்பர்யசிந்தாமணி என்னும் நூலில் பின்வருமாறு கூறினர்—‘‘அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃ம் ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கே ஏற் படுமாகையாலும், அக்₃னிகார்யம் செய்வதால் மாத்திரம் ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞானி ஆகிவிடமுடியாதாகையாலும், அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃ம் இங்கு எப்படி சொல்லப்படுகிறது? எனில்: உண்மையே. ‘‘அக்₃நயோ வை த்ரயீ வித்₃யா தே₃வயாந: பந்த₂ா கா₃ர்ஹ

दीनां देवयानमार्गश्रवणात् "अमूर्तं च समूर्तं च द्विविधं कर्म वैदिकं। अमूर्ताग्न्याहुतिः प्रोक्ता समूर्ता बेरपूजना॥" इति अमूर्तभगवदाराधन-रूपत्वात् "मानसी होमपूजा च बेरपूजा च सा स्मृता" इति त्रिविधोपासनप्रतिपादनात् "यत्सूत्राद्यन्तमध्येषु गीयते हरिरव्ययः" इत्युपक्रमोपसंहारादिखण्डेषु "नारायणपरायणो निर्द्वन्द्वो मुनिः" इति "सदाऽध्यात्मरतो योगी" इति "नारायण परं ब्रह्म" इति श्रुतिरिति, अन्यत्र "यदतीन्द्रियं" इत्यादि, "परज्योतिःप्रवेशकं" इति, श्रीवैखानससूत्रोक्तधर्मानुष्ठातुः ब्रह्मप्राप्तिः अनिवार्येति कृत्वा सङ्कोचेना-र्चिरादिमार्गः प्रतिपादितः। श्रीभाष्ये च "विद्याशब्देन भगवदाराधन-

---

பத்யருக் ப்ருதி₂வீ" [தை-நா 50] என்று கா₃ர்ஹபத்யம் முதலான வற்றுக்குப் ப₄லமாக தே₃வயாநமார்க்க₃மான அர்ச்சிராதி₃க₃தியைக் கூறியிருக்கையாலும், 'அமூர்த்தம் ஸமூர்த்தம் என்று வைதி₃க கர்மம் இருவகைப்படும். அக்₃னியில் பண்ணப்படும் ஹோமம் அமூர்த்தம்; அர்ச்சாராத₄னம் ஸமூர்த்தம்' என்று ஹோமம் அமூர்த்தமான (விக்₃ரஹமற்ற) ப₄க₃வானுடைய ஆராத₄ன ரூபமாயிருக்கையாலும், 'உபாஸனமானது மானஸபூஜையென்றும், ஹோமபூஜையென்றும் பே₃ரபூஜையென்றும் மூவகைப்படும்' என்று உபாஸனத்தை மூன்று வகையாகக் கூறுகையாலும், எவருடைய ஸூத்ரத்தின் முதல் நடு முடிவுகளில் அழிவற்ற ஹரியே கூறப்படுகிறனோ' என்று சொல்லப்பட்டபடி முதல் நடு முடிவு க₂ண்ட₃ங்களில் நாராயணனையே மேலான ப்ராப்யப்ராபகமாகக்கொண்ட த்₃வந்த்₃வமற்ற முனி' என்றும் 'எப்போதும் பரமாத்மவிஷயத்தில் ஈடுபட்ட யோகி₃' என்றும் 'நாராயணனே பரப்₃ரஹ்மம் என்று வேத₃ம் கூறுகிறது' என்றும். வேறோரிடத்தில் 'இந்த்₃ரியங்களுக்குப் புலப்படாதயாதொன்றுண்டோ' என்று தொடங்கி 'பரஞ்சோதியை அடைவிப்பது' என்பதிருகவும் ஸ்ரீவைக₂ாநஸஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட த₄ர்மங்களை அனுஷ்டி₂ப்பவனுக்கு ப்₃ரஹ்மப்ராப்தியானது தன்னடையே வந்துசேருமென்றெண்ணி, சுருக்கமாக அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃ம் (ஸூத்ரகாரரால்) கூறப்பட்டது'' என்பது தத்வ சிந்தாமணி வசனம். ஸ்ரீபா₄ஷ்யத்திலும் "வித்₃யை என்னும்

मेवोच्यते" इत्यादि। तत्रैवाग्रे "ननु—योगमार्गेण त्यक्तुं असमर्थस्य ब्रह्मविदः सुषुम्नया नाड्या उत्क्रमणं कथं संभवतीति चेदुच्यते। सूत्रे 'तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारः विद्यासामर्थ्यात् तच्छेषगत्यनुस्मृति-योगाच्च हार्दानुगृहीतश्शताधिकया' इति। वेदान्तसूत्रे "उत्तमब्रह्मविद्या-सामर्थ्यात्। उत्तमब्रह्मविद्या नाम तत्समाराधनम्। तच्छेषः—'यथेष्टविनियोगार्हं शेषशब्देन कथ्यते' समाराधनप्रसन्नभगवदनुगृहीतः सुषुम्नया ब्रह्मवित् गच्छतीति प्रतिपादितम्" इति। तत्रैवोपरि "यथोपयोगशक्यत्वात् कर्तुं पुष्पादिपूजनम्। चक्षुषः प्रीतिकरणान्मनसो हृदयस्य च॥ प्रीत्या संजायते भक्तिः भक्तस्य सुलभो हरिः॥" इति।

ஶப்3த3த்தால் ப4க3வத3ராத4னமே கூறப்படுகிறது'' என்று
தொடங்கிக் கூறினார். அங்கேயே கீழே ''யோக3மார்க்க3த்
தாலே இவ்வுடலை விடுவதற்குத் திறமையில்லாத ப்3ரஹ்ம
ஜ்ஞானிக்கு ஸுஷும்னா நாடியாலே வெளிச்செல்வது எப்படி
முடியும்? எனில் கூறுகிறோம். 'தத்3ஓகோऽக்3ரஜ்வலநம்
தத்ப்ரகாஶிதத்3வார: வித்3யாஸாமர்த்2யாத் தச்சே2ஷக3த்யநு
ஸ்ம்ருதியோகா3ச்ச ஹார்தா3நுக்3ருஹீதஶ்ஶதாதி4கயா'' என்னும்
வேதா3ந்தஸூத்ரத்தில் 'வித்3யாஸாமர்த்2யாத்' என்று உத்தம
மான ப்3ரஹ்ம வித்3யையான ப4க3வதா3ராத4னம் கூறப்படு
கிறது. தச்சே2ஷ: என்று 'இஷ்டப்படி விநியோகி3ப்பதற்கு
உரியது ஶேஷஶப்3த3த்தினால் சொல்லப்படுகிறது' என்கிறபடியே
ப4க3வச்சே2ஷபூ4தனான உபாஸகனைக் குறிக்கிறது. ஆகையால்
ஆராத4னத்தால் உகப்படைந்த ப4க3வானால் அநுக்3ரஹிக்கப்
பட்டவனாய், ப்ரஹ்மஜ்ஞானியானவன் ஸுஷும்னாநாடி வழி
யாகச் செல்கிறான்'' என்று கூறினார். அங்கேயே மேலே
''அவனவன் நிலைக்குத்தக்கபடி செய்யக்கூடியதாகையாலும்,
கண்ணுக்கும், மனத்துக்கும், ஹ்ருத3யத்துக்கும் புஷ்பம் முத
லானவற்றால் எம்பெருமானைப் பூஜிப்பது இனியதாகையாலும்
ப்ரீதியினால் ப4க்தி ஏற்படுகிறது. ப4க்தனுக்கு ஹரி எளியவன்''
என்று கூறினார். 'வேறொன்றிலும் ஈடுபடாத ப4க்தியினால்
நான் அடைதற்கு எளியவன்' என்று கீ3தையிலும் சொல்லப்

"भक्त्या त्वनन्यया शक्यः" इति। अत एव आराधनक्रियावान् ब्रह्मविदां वरिष्ठः। मुण्डोपनिषदि "आत्मक्रीडः आत्मरतिः क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठः" इत्यादि च। अत्र क्रियाशब्देन ज्ञानवैराग्यध्यानान्युच्यन्त इति केचित्। ज्ञानादिमतामेव ब्रह्मविच्छब्दवाच्यत्वं संभवति। तेषां मध्ये क्रियावतः श्रेष्ठत्वं ह्यत्र प्रतिपाद्यते। नच क्रियाशब्देन आश्रमविहितक्रिया अभिधीयते। एष इति परमात्मविषयक्रियावत एव ग्रहणात्। परमात्मविषयक्रिया नाम तदाराधनमेव। उच्यते हि श्रीभागवते "क्रियायोगं समाचक्ष्व भवदाराधनं प्रभो"

பட்டது. ஆகையாலேயே ஆராத₄ன க்ரியையோடு கூடியவன் ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளுக்குள் மிகச் சிறந்தவன். முண்ட₃கோபநிஷத்தில் "ஆத்மாவிலேயே விளையாடுகின்றவனாகவும், ஆத்மாவிலேயே இன்புறுகின்றவனாகவும், க்ரியையையுடையவனாகவுமுள்ள இவனே ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்குள் தலைசிறந்தவன்" என்று தொடங்கும் மந்த்ரமும் இதையே சொல்லுகிறது. இங்கு க்ரியாஶப்₃த₃த்தினால் ஜ்ஞானம், வைராக்₃யம், த்₄யானம் ஆகியவை சொல்லப்படுகின்றன என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஜ்ஞானம் முதலான இவற்றையுடையவர்களுக்கே ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானி என்னும் ஶப்₃த₃ம் பொருந்தியுள்ளது. (ஆகையால் க்ரியா ஶப்₃த₃ம் அவற்றைக் குறிக்கமுடியாது.) ஆகையால் 'ஜ்ஞான வைராக்₃ய த்₄யானங்களையுடைய ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானிகளுக்கிடையே ப₄க₃வதா₃ராத₄னமாகிற க்ரியையையுடையவனே சிறந்தவன்' என்று இங்கு கூறப்படுவதாகவே கொள்ளவேணும். க்ரியாஶப்₃த₃த்தினால் தம் தம் ஆஶ்ரமத்துக்குரிய க்ரியையைச் சொல்லுவதாகக் கூறுவதும் பொருந்தாது. 'ஏஷ:' என்னும் பத₃த்தால் பரமாத்மவிஷயமான க்ரியையையுடையவனன்றோ இங்கு கூறப்படுகிறான். பரமாத்ம விஷயமான க்ரியையாவது அவனை ஆராதிப்பதேயாகும். ஸ்ரீபா₄க₃வதத்திலும் "எம்பெருமானே! தேவரீரை ஆராதி₄ப்பதாகிற க்ரியாயோக₃த்தை எனக்குக் கூறுவீராக" என்று கூறப்படுகிறதன்றோ. இந்த முண்ட₃

इति। "यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं विश्व(ब्रह्म)योनिम्। तदा जनः पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति।।" इति भगवदाराधनक्रियावत एव सायुज्यं श्रूयते। "सत्यः सत्त्वं पुण्यमासीत्" इत्यारभ्य "सत्पथाय स्वाहा" इति। अस्य मन्त्रस्य भाष्ये "सत्पथाय-सन्मार्गभूतः सत्त्वशब्दवाच्यः परमात्मा अर्चिरादि-मार्गभूत इत्यर्थः। " 'चत्वारः पथयो देवयानाः' इति श्रुतेः देवयान-मार्गः चतुर्विधः" इत्यारभ्य 'ये तु दग्धेन्धना लोके पुण्यपाप-विवर्जिताः। तेषां वै क्षेममध्वानं गच्छत द्विजसत्तमाः!।। सर्व-लोकतमोहन्ता ह्यादित्यो द्वारमुच्यते।।' इत्यादिना देवयानमार्गस्य

கோபநிஷத்திலேயே "அறிவாளியான இவ்வாராத₄கன், பொன் னிறமானவனாய், அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிப்பவனாய், நியமிப்ப வனாய், அனைத்துக்கும் (உபாத₃ான) காரணமான பரமபுருஷனை எப்போது காண்கிறானோ, அப்போதே அவன் புண்யபாபங்களை விட்டு, குற்றமற்றவனாய் பரமாத்மாவோடு மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்" (3-1-3) என்று ப₄க₃வதா₃ராத₄ன ரூபமான க்ரியையையுடைய இவனுக்கே மேலான மோக்ஷமாகிற ஸாயுஜ்யம் சொல்லப்படுகிறது. "ஸத்யஸ்ஸத்த்வம் புண்யமாஸீத் புண்யோ வா தை₃விகம் ஸத்யஸத்த்வமார்ஷம் ஸத்யம் ஸத்வம் ஸத்பத₂ாய ஸ்வாஹா" [5-1] என்னும் பாரமாத்மிகோபநிஷத்திலுள்ள மந்திரத்திலும் இவ்விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த மந்த்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்தில் "ஸத்பத₂ாய — நல்ல மார்க்க₃மாயிருக்கும் ஸத்வஶப்₃த₃த்தினால் சொல்லப்படும் பரமாத்மா அர்ச்சிராதி₃ மார்க்க₃மாயிருப்பவன் என்று பொருள். 'சத்வார: பத₂யோ தே₃வயாநா;' என்னும் ஶ்ருதியிலிருந்து பரமபத₃த்துக்குச் செல்வதற்கு வழி நாலுவித₄மாகும்" என்று தொடங்கி, "அந்தணர்களே! எவர்கள் வாஸனையோடு புண்யபாபங்கள் நீங்கப்பெற்றவர்களாய், நல்வழியை அடைகிறார்களோ, அவ்வழியில் நீங்களும் செல்லுங்கள். எல்லாவுலகிற்கும் இருட்டைப் போக்கும் ஸூர்யனே இவ்வழியின் வாசலெனப்படுகிறான்" முதலான ஶ்லோகங்களால் தே₃வயாந மார்க்க₃ம் நாலுவித₄மென்று நிருபித்து. "அதற்குப்பின் இவ்வாத்மா தே₃ஹமயமான பிறவி

चतुर्विधत्वं निरूप्य श्रीशास्त्रमत्रोदाहरति— "अथायमात्मा देहमयं जन्म कृत्वा" इत्यारभ्य "भगवन्तं नान्यथा प्राप्नोतीति विज्ञायते" इति, मोक्षेऽपि तारतम्यश्रवणात् ब्रह्मविदां भगवदाराधकानां अग्निहोत्रिणां अर्चिरादिना ब्रह्मप्राप्तिः इत्यादि। "लोकेषु विष्णोर्निवसन्ति केचित् समीपमृच्छन्ति च केचिदन्ये। अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते सायुज्यमन्ये स तु मोक्ष उक्तः॥" इत्यत्र लोकेष्विति बहुवचनात् भगवल्लोकस्यामोदादिभेदः अवगम्यते। "सायुज्यमुभयोरत्र भोक्तव्यसाविशिष्टता। सार्ष्टिता तत्र भोगस्य तारतम्यविहीनता॥ सामरस्यं हि सायुज्यं वदन्ति

யையடைந்து" என்று தொடங்கி 'ப₄க₃வானை வேறு வழியாக அடையமுடியாது என்று அறியப்படுகிறது' என்பதிருகவுள்ள ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு மோக்ஷத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு கூறப் படுகிறது என்று காட்டினர். "ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளாய், ப₄க₃வானை ஆராதி₄ப்பவர்களாய், அக்₃னிஹோத்ரிகளாயிருப்பவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தால் ப்₃ரஹ்மப்ராப்தி ஏற்படுகிறது" முதலான விஷயங்களையும் கூறினர். "விஷ்ணுவின் லோகங்களில் சிலர் வஸிக்கிறார்கள். (இது ஸாலோக்யம்.) சிலர் அவனுக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் நிலையை அடைகிறார்கள். (இது ஸாமீப்யம்.) வேறு சிலர் அவனோடு ஒத்த உருவத்தை அடைகிறார்கள். (இது ஸாருப்யம்.) மற்றும் சிலர் அவனோடு ஒத்த அநுப₄வத்தை உடைத்தாயிருக்கையாகிற ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள். இதுவே முக்₂யமான மோக்ஷமெனப்படுகிறது" என்னும் ப்ரமாணத்தில் "லோகங்களில்" என்னும் பன்மையாலே ப₄க₃வானுடைய உலகமான பரமபத₃த்திலும் ஆமோத₃ம் என்றும், ப்ரமோத₃ம் என்றும், ஸம்மோத₃ம் என்றும், உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படும் ஸ்த₂ானவேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்று அறியப்படுகிறது. "ஸாயுஜ்யமெனப்படுவது அநுப₄வரஸத்தில் ப்₃ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் வேறுபாடின்மையேயாகும்". ஸார்ஷ்டிதா என்பது ப்₃ரஹ்மத்துக்கும் ஜீவனுக்கும் அநுப₄வத்தில் ஏற்றத்தாழ்வின்மையேயாகும். ப்₃ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒரே ரஸத்தை உடைத்தாயிருக்கையே ஸாயுஜ்யம் என்று

ब्रह्मवादिनः ॥" इति । अविशिष्टता-ऐक्यं, सार्ष्टिता-समानभोगवत्त्वं, सायुज्यं-समानभोग्यवत्त्वमिति । विस्तरस्तु पारमात्मिकोपनिषद्भाष्ये श्रीविखनस्सूत्रभाष्ये च द्रष्टव्यः । अत्रायमेवावसायः-सांख्यानां योगनिष्ठानां आमोदप्राप्तिः । एकान्तिनां प्रमोदप्राप्तिः । परमैकान्तिनां सिद्धानां संमोदप्राप्तिः । पञ्चकालरतात्मनां परमैकान्तिनां वैकुण्ठप्राप्तिरूपसायुज्यमिति । पञ्चकालरतत्वं परमैकान्तित्वं च श्रीवैखानससूत्रिणां निसर्गसिद्धम् । स्वशास्त्रविहितत्वात्, सूत्रकारमारभ्य तेषां अविच्छेदेन नारायणैकनिष्ठत्वाच्च । सूत्रकारेण "श्रीमन्नारायणमर्चयेत्" इति

ப்₃ரஹ்மவாதி₃கள் கூறுகிருர்கள்" என்று ஸாயுஜ்யாதி₃ லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. முதல் அர்த்த₂த்தில் 'அவிஶிஷ்டதா' என்பது ஐக்யமாகும். இரண்டாவது அர்த்த₂த்தில் 'ஸார்ஷ்டிதா' என்பது ஸமானமான போ₄க₃த்தையுடைத்தாயிருக்கையாகும். இந்த ஶ்லோகத்தில் 'ஸாயுஜ்யம்' என்றது ஸமானமான போ₄க்₃யத்தை உடைத்தாயிருக்கையாகும். இதன் விரிவு பாரமாத்மிகோபநிஷத்₃பா₄ஷ்யத்திலும் ஸ்ரீவிக₂நஸ்ஸூத்ர பா₄ஷ்யத்திலும் காணத்தக்கது. இங்கு தேர்ந்த பொருள் பின்வருமாறு:—ஜ்ஞானயோக₃த்தையும் கர்மயோக₃த்தையும் பற்றி நின்று தம் ஆத்மாநுப₄வத்தைப் பெறும் கைவல்யநிஷ்ட₂ர்களால் பரமபத₃த்தில் ஆமோத₃மென்னும் ஸ்த₂ானம் அடையப்படுகிறது. ஏகாந்திகளால் (அதற்கு மேற்பட்ட) ப்ரமோத₃ம் என்னும் ஸ்த₂ானம் அடையப்படுகிறது. பரமைகாந்திகளான ஸித்₃த₄ர்களால் (அதிலும் சிறந்த) ஸம்மோத₃மென்னும் ஸ்த₂ானம் அடையப்படுகிறது. பஞ்சகாலபராயணர்களான பரமைகாந்திகளால் (இவையனைத்திலும் சிறந்த) வைகுண்ட₂த்தையடைதலாகிற ஸாயுஜ்யம் அடையப்படுகிறது. பஞ்சகாலபராயணர்களாயிருக்கையும் பரமைகாந்திகளாயிருக்கையும் ஸ்ரீவைக₂ானஸஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பிறப்பிலேயே ஏற்பட்டது. தங்களுடைய வைக₂ானஸஶாஸ்த்ரங்களிலேயே இது விதி₄க்கப்பட்டிருக்கையாலும், ஸூத்ரகாரர் தொடங்கி இன்றளவும் அவர்கள் இடைவிடாமல் நாராயணனையே பற்றி நிற்கையாலும் இது தேறுகிறது. ஸூத்ரகாரரால் "ஸ்ரீமந்

विहितस्यार्चनस्यादावभिगमनोपादानयोः आवश्यकतासिद्धिं, तदानुगुण्येन तत्स्वरूपेज्यासिद्धिं, पश्चात् भगवत्स्वरूपप्रतिपादकशास्त्रानुसन्धानरूपस्वाध्यायस्य तत्स्वरूपचिन्तनस्य च आवश्यकतासिद्धिं अभिप्रेत्य भगवान् भृगुर्वासाधिकारे अभिगमनादिकं विधत्ते। तथाहि "प्रातः कालेऽभिगमनमुपादानं ततः परम्। मध्याह्न इज्यां कुर्वीत स्वाध्यायं चापराह्णके॥ योगं च सायङ्काले तु पञ्चकाल उदाहृतः॥" इति। भगवान् सूत्रकारश्च धर्मे संभक्ताचारं ब्रूते। "मनसा ध्यानं कुर्वन्ति—तत्प्रतिपादनागमं श्रोत्रेण शृण्वन्ति। चक्षुषा देवताऽऽकारं पश्यन्ति। घ्राणेन गन्धं अनुभवन्ति। पाणिना देवतां नमस्कुर्वन्ति" इति। "नारायणैकनिष्ठस्य या या वृत्तिस्तदर्चनम्। यो यो जल्पस्स स जपः

நாராயணனை அர்ச்சிக்கவேண்டும்'' என்று விதி₄க்கப்பட்ட அர்ச்சனத்துக்கு முதலில் அபி₄க₃மந உபாத₃ானங்கள் அவஶ்ய மாகவேண்டுமென்றும், அதற்கநுகு₃ணமாக ஆராத₄ன ஸ்வரூப மான இஜ்யைவேண்டுமென்றும், அதன்பிறகு ப₄க₃வானுடைய ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் ஶாஸ்த்ராநுஸந்த₄ானரூபமான ஸ்வாத்₄யாயமும் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை தியானிப்பதாகிற யோக₃மும் வேண்டுமென்றும் கருதி ப₄க₃வான் ப்₄ருகு₃ அபி₄க₃மனம் முதலானவற்றை விதி₄க்கிறார்: ''காலைவேளையில் அபி₄க₃மனமும், அதற்குப்பின் உபாத₃ானமும், மத்₄யாஹ்னத்தில் இஜ்யையும், பிற்பகலில் ஸ்வாத்₄யாயமும், மாலைவேளையில் யோக₃மும் செய்யவேண்டும். இதுவே பஞ்சகாலமெனப்படும்'' என்னும் ப்₄ருகு₃வசனம் காணத்தக்கது. ப₄க₃வான் ஸூத்ரகாரரும் த₄ர்மஸூத்ரத்தில் ஸம்ப₄க்தர்களுடைய ஆசாரத்தைக் கூறும் போது ''மனத்தினாலே த்₄யானம் செய்கிறார்கள். ப₄க₃வானைச் சொல்லும் ஶாஸ்த்ரங்களைச் செவியாலே கேட்கிறார்கள். கண்ணாலே எம்பெருமானின் திருமேனியைக் காண்கிறார்கள். மூக்காலே (அவனது ப்ரஸாத₃)வாஸனையை அநுப₄விக்கிறார்கள். கைகளால் அப்பரதே₃வதையை நமஸ்கரிக்கிறார்கள்'' என்று அருளினர். ''நாராயணனையே எல்லாமாகக் கொண்டவன் எந்த எந்தக் கார்யத்தைச் செய்தாலும் அது ப₄க₃வத₃ர்ச்சனமாகும். எந்த எந்த வார்த்தையைப் பேசினாலும் அது ப₄க₃வானைப்

तत् ध्यानं यन्निरीक्षणम्। तत्पादांब्वतुलं तीर्थं तदुच्छिष्टं सुपावनम्। तदुक्तिमात्रं मन्त्राग्र्यं तत्स्पृष्टमखिलं शुचि।।" इति। अत्र यच्छब्दाभ्यां विहितवृत्तिः अविहितवृत्तिश्च गृह्येते। विहितवृत्त्यलाभे अविहितवृत्त्या वा भगवदाराधनोपयोग्युपादानं कार्यमित्यर्थः। "मन्निमित्तकृतं पाप- मपि धर्माय कल्पते। अपि मत्कर्म विगुणं त्रायते महतो भयात्।।" इति च। "यो यो जल्पः" इत्यादिनाऽपि यथोचितं अर्थः अवगन्तव्य इत्यलं अतिविस्तरेण। अत्र मरीचिः—"एतेषु देवतास्थानेषु विश्रम्य

பற்றிய ஜபமாகும். எதை நினைத்தாலும் அது ப₄க₃வானைப் பற்றிய த்₄யானமாகும். அத்தகைய பரமப₄ாக₃வதனுடைய ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂ம் ஒப்பற்ற தீர்த்த₂மாகும். அவன் உண்டு மிகுந்த ஶேஷம் பரமபாவனமாகும். அவனுடைய பேச்சுக்க ளெல்லாம் மேலான மந்த்ரங்களாகும். அவனால் தொடப் பட்டதெல்லாம் பரிஶுத்₃த₄மாகும்'' என்னும் ப்ரமாணம் இத்தகைய பஞ்சகால பராயணர்களின் பெருமைகளைக் கூறு கிறது. இந்த ப்ரமாணத்தில் "யா யா வ்ருத்தி:" என்னும் இரண்டு யச்ச₂ப்₃த₃ங்களாலே ஶாஸ்த்ரங்களில் விதி₄க்கப்பட்ட செயல்களும் விதி₄க்கப்படாத செயல்களும் குறிக்கப்படு கின்றன. இதிலிருந்து —விதி₄க்கப்பட்ட செயலைச் செய்ய முடியாவிடில், விதி₄க்கப்படாத செயலைச் செய்தாவது எம்பெரு மானைத் திருவாராத₄னம் செய்வதற்கு உதவும் பொருள்களை ஸம்பாதி₃க்கவேண்டும் என்று விளங்குகிறது. "எனக்காகச் செய்யப்பட்ட பாபமும் புண்யமேயாகும்'' "தகாத செயலை எனக்காகச் செய்தாலும் செய்தவனைப் பெரும் ப₄யத்திலின் றும் காப்பாற்றுகிறது'' என்னும் ப்ரமாணங்கள் இதை வலி யுறுத்துகின்றன. ''யோ யோ ஜல்ப:'' என்றவிடத்தில் இரண்டு யச்ச₂ப்₃த₃ங்களுக்கும் உசிதப்படி இம்முறையிலேயே பொருளைக் கண்டுகொள்ளலாமாகையால் விரிவிற்கஞ்சி விடுக்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் பின்வரும் மாரீசிவசனம் காணத்தக்கது". (இந்த அர்ச்சிராதி₃க₃தியிலுள்ள) தே₃வதாஸ்த₂ானங்களில் இளைப் பாறி, அர்ச்சிராதி₃க₃தியாலே பூ₄மி முதலான ஆவரணங்களை யடைந்து ப்₃ரஹ்ம (அண்ட₃) கடாஹத்தைப் பிளந்துகொண்டு,

देवयानमार्गेण भूरादीन् प्राप्य ब्रह्मकटाहं भित्वा ततो विरजां प्रविश्य कृतसूक्ष्मदेहपरित्यागः पूर्वोक्तवैष्णवाण्डं गच्छतीति विज्ञायते" इति। "तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः" इति श्रुतिः। श्रीवाजपेयभाष्ये मोक्षशब्दार्थनिर्वचने—"तस्मात् परमानन्दरूपिणा ब्रह्मणा सह अत्यन्तावस्थानमेव मोक्षः। "आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षेऽभिव्यज्यते" इति। "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" इति श्रुतेरिति। किञ्च "सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह। ब्रह्मणा विपश्चिता" इत्यादिश्रुतेः श्रीभगवदाराधकानां वैखानसानां सायुज्यप्राप्तौ ब्रह्मणा सह अत्यन्तानन्दानुभवप्राप्तिः संभवतीति सिद्धम्॥

॥ इत्याराधकगतिनिरूपणम्॥

விரஜா நதியில் புகுந்து, ஸூக்ஷ்ம தே₃ஹத்தைக் கைவிட்டவனுய் முற்கூறிய விஷ்ணுவின் பரமபத₃த்தை அடைகிருன் என்று அறியப்படுகிறது'' என்பது மரீசிவசனம். ''விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபத₃த்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிருர்கள்'' என்று வேத₃வாக்யம் கூறுகிறது. ஸ்ரீவாஜபேய ப₄ாஷ்யத்தில் மோக்ஷ ஶப்₃த₃த்தின் பொருளை விளக்குகையில் ''ஆகையால் பரமாநந்த₃ ஸ்வரூபியான ப்₃ரஹ்மத்தோடு கூட எப்போதுமிருப்பதே மோக்ஷமாகும். 'ப்₃ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஆநந்த₃மாகும். அது மோக்ஷத்தில் வெளிப்படுகிறது' என்றும் ''ப்₃ரஹ்மம் அறிவாகவும் ஆநந்த₃மாகவும் இருக்கிறது என்றும் ஶ்ருதி கூறுகையால்'' என்று கூறப்பட்டது. மேலும் ''எல்லாமறிந்த ப்₃ரஹ்மத்தோடுகூட அந்த ப்₃ரஹ்மத்தினுடைய விரும்பத்தக்க எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களையும் முக்தன் அநுப₄விக்கிருன்'' முதலான வேத₃வாக்யங்களிலிருந்து எம்பெருமானுக்குத் திருவாராத₄னம் செய்யும் வைக₂ாநஸர்கள் ஸாயுஜ்யமடையும்போது, ப்₃ரஹ்மத்தோடு கூட எப்போதும் ஆநந்த₃ாநுப₄வ ப்ராப்தி அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது என்று தேறுகிறது.

ஆராத₄கக₃திநிரூபணம் முற்றிற்று.

अथ मूलमन्त्रार्थप्रकरणम्

अथ श्रीवैखानससूत्रे "द्वादशाष्टाक्षराभ्यां पुष्पाणि ददाति" इति, "पदत्रये निविष्टः" इति विधानेन तस्यावश्यकत्वावगमात्, तथा श्रीशास्त्रे च तत्स्वरूपप्रतिपादनात्, तत्र तत्र विनियुक्तत्वाच्च, पदत्रय-शब्दस्य अष्टाक्षरप्रतिपादकत्वं भाष्ये अभिहितम्। अस्य मन्त्रराजस्य सर्वोत्कृष्टत्वं प्रणवसाहित्येनैव स्फुटं अष्टाक्षरसिद्धेः। प्रणवस्वरूपमाह मरीचिः—"मन्त्राणां प्राणः प्रणवः। ब्रह्मस्वरूपः"। "ओमिति ब्रह्म" इति श्रुतिः। "तस्मात् जगत् कृत्स्नम् प्रणवादन्यन्नास्ति भगवान् प्रणव इति पठ्यते" इति समष्ट्या भगवच्छब्दवाच्यपरमात्मवाचकत्वं

---

9. மூலமந்த்ரார்த்த₂ப்ரகரணம்

ஸ்ரீவைக₂ாநஸ ஸூத்ரத்தில் "த்₃வாத₃ஶாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரங்கள் இரண்டாலும் புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கிறன்" என்றும் "மூன்று பத₃ங்களையுடைய திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் நெஞ்சு செலுத்தினவனுய்" என்றும் விதி₄க்கையாலே திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் பொருள் அவஶ்யம் அறியவேண்டும் என்று விளங்குகிறது. அவ்வண்ணமே ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் அஷ்டாக்ஷர ஸ்வருபத்தைப் பலவிடங்களில் தெரிவித்து ஒவ்வொரு கார்யங்களில் விநியோகி₃த்திருக்கையாலும் இது தெளிவாகிறது. 'பத₃த்ரயம்' என்று முன்னெடுத்த ஸூத்ரத்திலுள்ள பத₃த்துக்கு அஷ்டாக்ஷரம் என்றே பொருள் — என்று ப₄ாஷ்யத்திலும் கூறப்பட்டது. 'மந்த்ரராஜம்' எனப்படும் இந்தத் திருவஷ்டாக்ஷரமானது ப்ரணவத்தோடு கூடியே எட்டெழுத்துக்களாகையாலே, ப்ரணவம் இல்லாத ஶிவபஞ்சாக்ஷரம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்தது, மரீசியானவர் ப்ரணவ ஸ்வருபத்தை "மந்த்ரங்களுக்கெல்லாம் ப்ராணனுயிருப்பது ப்ரணவம்; ப்₃ரஹ்மஸ்வருபமாகவுமிருக்கிறது" என்று கூறியிருக்கிறர். "ஓம் என்பது ப்ரஹ்மம்" என்று வேத₃வாக்யமும் கூறுகிறது. "ஆகையால் உலகனைத்தும் ப்ரணவத்தைக் காட்டிலும் வேறில்லை. ப்ரணவம் ப₄க₃வானுகவேயிருக்கிறது என்று படிக்கப்படுகிறது" என்று ஸமஷ்டி ருபமான (சேர்ந்

तस्योक्त्वा व्यष्टिं दर्शयति। "प्रणवं त्र्यक्षरं—अकार उकार मकार इति। एते यथाक्रमेण ऋग्यजुस्साममयाः सत्त्वरजस्तमोगुणाः श्वेत-पीतकृष्णनिभाः, भूर्भुवस्सुवस्स्थिताः, विष्णुब्रह्मेशानाधिदैवत्यास्स्युः" इति। अनेन यस्समष्ट्या प्रणवेन प्रतिपाद्यते स एव नारायणः। व्यष्टावपि प्रथमं अभिधीयते स एव सत्त्वगुणक इति। अथ तदुत्पन्नो ब्रह्मा रजोगुणकः। तस्य पुत्रो रुद्रस्तमोगुणक इति चोक्तं भवति। आत्मबोधोपनिषदि "अकार उकारो मकार इति त्र्यक्षरं प्रणवं तदेतदोम् इति। यमुक्त्वा मुच्यते योगी जन्मसंसारबन्धनात्। ओं नमो

திருக்கும்) ப்ரணவமானது பு₄கு₃வானெனும் பரமாத்மாவைக் குறிக்கிறது என்று கூறி, ப்ரணவத்தில் உள்ளடங்கிய மூன்று அக்ஷரங்களைக் காட்டுகிறது. ப்ரணவம் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களைக் கொண்டது. இந்த மூன்று அக்ஷரங்களும் முறையே (1) ருக்₃ யஜுஸ் ஸாமமய மானவையென்றும், (2) ஸத்வ ரஜஸ் தமோ கு₃ணமயமானவை யென்றும், (3) வெண்மை, மஞ்சள், கருமை எனும் மூன்று நிறங்களையொத்தவையென்றும், (4) பூ₄லோகம், பு₄வர்லோகம், ஸுவர்லோகம் என்னும் மூன்று உலகங்களில் இருப்பவை யென்றும், (5) விஷ்ணு, ப்₃ரஹ்மா, ஶிவன் ஆகிய மும் மூர்த்திகளை அதி₄தை₃வங்களாகக் கொண்டவையென்றும் கூறு கிறது. இத்தால் சேர்ந்திருக்கும் ப்ரணவத்தாலே சொல்லப் படுபவன் நாராயணனே என்றும், பிரிந்திருக்கும் ப்ரணவத் திலும் முதல் பத₃மான அகாரத்தினால் அவனே சொல்லப்படு கிறான் என்றும், அவனே ஸத்வகு₃ணத்தையுடையவன் என் றும், அவனிடமிருந்து உண்டான பிரமன் ரஜோகு₃ணமுடைய வன் என்றும், அவனுடைய பிள்ளையான ருத்₃ரன் தமோ கு₃ணத்தையுடையவன் என்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. (நாராயணோபநிஷத் என்றும் வழங்கும்) ஆத்மபோ₃தோ₄ப நிஷத்தில் "அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்று மூன்றக்ஷரங் களைக் கொண்டது ப்ரணவம். அதுவே ஓம் எனப்படுவது. அதை அநுஸந்தி₄க்கும் யோகி₃ ஜந்மஸம்ஸாரப₃ந்த₄த்தினின்

नारायणाय" इत्यारभ्य "ब्रह्मण्यो देवकीपुत्रो ब्रह्मण्यो मधुसूदनः। ब्रह्मण्यः पुण्डरीकाक्षो ब्रह्मण्यो विष्णुरच्युतः। सर्वभूतस्थमेकं नारायणं कारणपुरुषमकारं परब्रह्मोम्" इति। गूढारुणिकोपनिषदि "ओं हि ओंहीत्येतदुपनिषदं विन्यसेद्विद्वान्" इत्यारभ्य "य एवं वेद तद्विष्णोः परमं पदं प्राप्नोति" इति। हरिवंशे भगवन्तं निर्दिश्य शिवेन अयमेव प्रणववाच्य इत्युच्यते। तथा श्रीशास्त्रे। पारमात्मीयोपनिषदि "यो ब्रह्मशब्दः प्रणवः प्रधानः" इत्यादि। श्रीविखना भगवत्प्रतिष्ठाविधौ "सकलं ध्यात्वा प्रणवेन सह कुम्भे" इति आवाहनं विधाय बिंबावाहने

றும் விடுபட்டுக் கைவல்ய மோக்ஷத்தை அடைகிறான். 'ஓம் நமோ நாராயணாய' என்னும் மந்த்ரத்தை உபாஸிப்பவன் ஸ்ரீவைகுண்ட₂மாகிற பரமபத₃த்தை அடைகிறான்'' என்று தொடங்கி ''தே₃வகிபுத்ரனே ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபி. மது₄ஸூத₃னனே ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபி. புண்ட₃ரீகாக்ஷனே ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபி. விஷ்ணுவாகிற அச்யுதனே ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபி. எல்லா பூ₄தங்களிலிருப்பவனும் காரணபுருஷனும் அகாரவாச்யனும் பரப்₃ரஹ்மஸ்வரூபியும் ஓங்காரவாச்யனுமாயிருப்பவன் நாராயணனொருவனே'' என்று கூறப்பட்டது. கூ₃டா₄ருணிகோபநிஷத்தில் ''ஓம்ஹி ஓம்ஹி என்னும் இவ்வுபநிஷத்தை உபாஸகன் அநுஸந்தி₄க்கவேணும்'' என்று தொடங்கி ''எவன் இப்படி அறிகிறானோ, அவன் விஷ்ணுவின் பரமபத₃த்தை அடைகிறான்'' என்று கூறப்பட்டது. ஹரி வம்ஶத்தில் ப₄க₃வானைக் காட்டி ஶிவனால் ''இவனே ஓங்காரவாச்யன்'' என்று கூறப்படுகிறது. அப்படியே ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் கூறப்படுகிறது. பாரமாத்மிகோபநிஷத்தில் [1-6] ''வேத₃த்திலுள்ள முக்கியமான ஶப்₃த₃மான எந்த ப்ரணவம்'' என்று தொடங்கி இவ்வர்த்த₂ம் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிக₂னோ முனிவரும் ப₄க₃வத்ப்ரதிஷ்டா₂விதி₄யில் ''கும்ப₄த்தில் திருமேனியோடு கூடிய எம்பெருமானை ப்ரணவத்தோடு கூட த்₄யானித்து'' என்று ஆவாஹனத்தை விதி₄த்து, பி₃ம்பா₃வாஹனத்திலும் பி₃ம்ப₃த்தின் ஹ்ருத₃யத்தில் ஓங்காரத்தை எழுதும்படி விதி₄த்தார். அவ்விடத்திலேயே

च तस्य हृदये ओंकारलेखनं विधत्ते। तत्रैव "सुवर्णवर्णं" इत्यारभ्य "विष्णुं प्रणवरूपिणं" इति। पारमात्मीये "यो वेदादिः परमः।... परञ्ज्योतिषे स्वाहा" इति। भाष्ये "वेदादिः प्रणवः। यो वेदादौ स्वरः प्रोक्त इत्यादिश्रुतेः। पर उत्कृष्टः ब्रह्म शब्दब्रह्मरूपी परमः इति— 'ओमिति ब्रह्म। ओमितीदं सर्वं' इति श्रुतेः।" विस्तरस्तु भाष्ये द्रष्टव्यः। मनुः "ऋचो यजूंषि चान्यानि सामानि विविधानि च। एष ज्ञेयः त्रिवृद्वेदो यो वेदैनं स वेदवित्॥ आद्यं यत् त्र्यक्षरं ब्रह्म

"ஸுவர்ணவர்ணனைய்" என்று தொடங்கி "ப்ரணவரூபியான விஷ்ணுவை" என்று கூறினர். பாரமாத்மிகோபநிஷத்திலும் [10-9] "வேத₃த்துக்கு ஆதி₃யாய், தனக்கு மேலில்லாததான" என்று தொடங்கி மூன்று மாத்ரையுள்ள ப்ரணவத்தைப் பற்றிப் பேசி, "பரஞ்ஜ்யோதிக்கு ஸ்வாஹா" என்று முடியும் மந்த்ரத்திலும் இவ்வர்த்த₂மே சொல்லப்பட்டது. இதன் பா₄ஷ்யத்தில் "'வேத₃த்தின் ஆதி₃யில் எந்த ஸ்வரம் படிக்கப்படுகிறதோ' என்னும் தைத்திரீய நாராயணவல்லீ வாக்யத்திலிருந்து வேத₃த்துக்கு ஆதி₃ எனப்படுவது ப்ரணவ மாகும். 'பர:' என்னும் பத₃த்தால் அது சிறந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது. 'ப்₃ரஹ்ம' என்னும் பத₃த்தால் ஶப்₃த₃, ப்₃ரஹ்மஸ்வரூபம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 'பரம:' என்றதால் 'ஓம் என்பதே ப்₃ரஹ்மம்; ஓம் என்பது இவையெல் லாம்' என்னும் வேத₃வாக்யத்தின்படி ஒப்பற்றது என்று கூறப்படுகிறது" என்று தொடங்கி இம்மந்த்ரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதை அதிலேயே கண்டுகொள்வது. மநுஸ்ம்ருதியிலும் "ருக்₃வேத₃மும், யஜுர்வேத₃மும், மற்றும் ஸாமவேத₃த்தி லுள்ள பல ஶாகை₂களில் மந்த்ரங்களும் த்ரிவ்ருத்₃வேத₃ம் என்று அறியத்தக்கது. இதை அறிபவன் வேத₃த்தை அறிந்தவனாகிறான். ஆதி₃யில் உச்சரிக்கப்பட்டதும், மூன்றக்ஷரங்கள் கொண்டதும், ப்₃ரஹ்மத்தைச் சொல்லுவதும், மூன்று வேத₃த்துக்கும் ஆதா₄ரமாயிருப்பதும், ரஹஸ்யார்த்த₂ம் நிறைந்ததுமான ப்ர- ணவம் மற்றொரு த்ரிவ்ருத்₃ வேத₃ம் எனப்படுகிறது. இதை அறிந்தவனே வேத₃த்தை அறிந்தவனாகிறான்" [மநு 11-234,

त्रयी यस्मिन् प्रतिष्ठिता। स गुह्योऽन्यस्त्रिवृद्वेदो यस्तं वेद स वेदवित्॥" इति। तत्राद्यः ओंकारो भगवद्वाचकः। पारमात्मीये "अं राजिमन्तं सकलस्य गुप्तिं" इति। अत्र राजिशब्देन लक्ष्मीः अभिधीयते। राजत इति राजिरिति व्युत्पत्तेः श्रीमन्तमित्यर्थः। गुप्तिं रक्षकमिति यावत्। अनेन "अव-रक्षणे" इति धातोः निष्पन्नस्य अशब्दस्य अर्थो विवृतो भवति। 'अ' इति प्रथमैकवचनम्। 'सु' लोपः। एवं 'उ' इति 'म' इति च प्रथमान्तौ। एवंच 'अः' परमात्मा नारायण एव ब्रह्मा शिवश्चेत्यर्थः। "स ब्रह्मा स शिवः" इति श्रुतेः। अपि च

235] என்று ப்ரணவத்தை அறிந்தவன் வேத₃த்தையறிந்தவ ளுகிறான் என்று கூறப்பட்டது. இதில் 'ஆத்₃ய:' என்று கூறப்பட்டது ஆதி₃யில் சொல்லப்பட்டதாய் ஆதியான ப₄க₃ வானைச் சொல்லுவதான ஒங்காரமே. பாரமாத்மிகோபநிஷத் தில் [11-4] ''*அம் ராஜிமந்தம் ஸகலஸ்ய கு₃ப்திம்*'' என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்திலும் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. ''ராஜதே இதி ராஜி:'' (பிரகாசிக்கிறுளாகையால் ராஜி எனப்படு கிருள்) என்னும் வ்யுத்பத்தியின்படி இந்த மந்த்ரத்திலுள்ள ராஜி *ஶப்₃த₃*த்தால் லக்ஷ்மியானவள் சொல்லப்படுகிருள். ராஜிமந்தம் என்றது—ஸ்ரீமானுனவனே என்றபடி. கு₃ப்திம் என்றது ரக்ஷ கனே என்றபடி. இதனுல் ''அவ-ரக்ஷணே'' என்னும் த₄ாது விலிருந்து தோன்றிய அகாரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்ட தாகிறது. ஓங்காரத்தில் முதல் பத₃மான அகாரம் முதல் வேற்றுமை ஒருமையாகும். 'ஸு'லோபமடைந்திருக்கிறது. இவ்வண்ணமே 'உ' என்னும் இரண்டாவது பத₃மும் 'ம' என் னும் மூன்ருவது பத₃மும் முதல் வேற்றுமையையுடையவை. ஆக 'அ' எனப்படும் பரமாத்மாவான நாராயணனே பிரமனுக வும் *ஶி*வனுகவுமாகிருன் என்று பொருள். ''அவனே பிரம னுகவும் *ஶி*வனுகவுமாகிருன்'' என்னும் நாராயணவல்லீ வாக் யம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். மேலும் 'அ' என்னும் பத₃த்தில் ஐந்தாவது வேற்றுமை லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொண்டால் அகாரவாச்யனுன நாராயணனிடமிருந்து உகார

'अ'शब्दे पंचमीलोपः। आत्-नारायणात् उः ब्रह्मा मः शिवश्च जातावित्यर्थः। "नारायणात् ब्रह्मा जायते। नारायणात् रुद्रो जायते" इति श्रुतेः। यद्वा ए-नारायणे सप्तमीलोपः ब्रह्मशिवौ स्त इति। "'क' इति ब्रह्मणो नाम ईशोऽहं सर्वदेहिनाम्। आवां तवाङ्गे संभूतौ तस्मात् केशवनामवान्॥" एवं विविधार्थकत्वं मनसि निधाय भगवान् मरीचिः "विष्णुब्रह्मेशाधिदैवत्याः" इत्याह। अनेन भगवतो नारायणस्य "सृष्टिस्थित्यन्तकरणीं ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम्। स संज्ञां याति भगवान् एक एव जनार्दनः॥" इत्यादिभिरुक्ता अर्थाः प्रकाशिताः।

வாச்யனுன பிரமனும், மகாரவாச்யனுன ஶிவனும் உண்டானுர்கள் என்று பொருள்படும். "நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டாகிறுன்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறுன்" என்னும் நாராயணவல்லீ வாக்யம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். அன்றிக்கே, அகாரத்தின் மேல் ஏழாவது வேற்றுமை லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொண்டால், 'அகாரவாச்யனுன நாராயணனிடத்தில் உகாரவாச்யனுன பிரமனும், மகாரவாச்யனுன ஶிவனும் இருக்கின்றுர்கள்' என்று பொருள்படும். 'க என்பது ப்₃ரஹ்மாவின் பெயர்; தே₃ஹத்தில் அபி₄மானமுள்ள அனைவருக்கும் ஶிவனுகிற நான் ஈஶன்; நாங்கள் இருவரும் உன்னுடைய அவயவத்தில் இருப்பவர்கள்; ஆகையால் நீ கேஶவன் எனப்படுகிருய்'' என்னும் ஹரிவம்ஶவசனம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். இவ்வண்ணமாகப் பல பல பொருள்கள் இருப்பதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே '' ஓங்காரத்திலுள்ள மூன்று பத₃ங்களும் முறையே விஷ்ணு, ப்₃ரஹ்மா, ஶிவன் ஆகிற இவர்களை அதி₄தே₃வதைகளாகக் கொண்டவை '' என்று ப₄க₃வாந் மரீசி அருளினுர். இதிலிருந்து—'' ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதாகிற ப்₃ரஹ்மா, விஷ்ணு, ஶிவன் என்னும் பெயர்களை ஜநார்த்த₃னன் ஒருவனே அடைகிறுன்'' என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ப₄க₃வானுன நாராயணனுக்கு முத்தொழிலையும் செய்யும் முதல்வனுயிருக்கும் பெருமை வெளிப்படுத்தப்பட்டதாகிறது.

"अकारार्थो विष्णुर्जगदुदयरक्षाप्रलयकृत् मकारार्थो जीवः तदुपकरणं वैष्णवमिदम्। उकारोऽनन्यार्हं नियमयति संबन्धमनयोः त्रयीसारः स्यात्मा प्रणव इममर्थं समदिशत्।।" इति। "अ निषेधे पुमान् विष्णौ" इति। "अष्टाक्षरशरीराङ्गप्रणवाद्याक्षरेण तु। अकारेणाखिलाधारः परमात्माऽभिधीयते।। समस्तशब्दमूलत्वात् अकारस्य स्वभावतः। समस्तवाच्यमूलत्वात् ब्रह्मणोऽपि स्वभावतः।। वाच्यवाचकसंबन्धः तयोरर्थात्प्रतीयते।।" इति वामनपुराणवचनेन च अकारस्य भगवद्वाचकत्वं

"உலகைப் படைத்து அளித்து அழிக்கும் விஷ்ணு அகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறார். ஜீவன் மகாரத்துக்குப் பொருளாகிறான். விஷ்ணுவின் உடைமையான இந்த அசேதனப் பொருள் ஜீவனுக்கு போ₄காகோ₃பகரணமாயிருக்கிறது. அகார வாச்யனான எம்பெருமானுக்கு ஶேஷமாயிருக்கும் (அடிமைப் பட்டிருக்கும்) மகாரவாச்யனான ஜீவனுக்கு எம்பெருமானோடுள்ள உறவாகிற ஶேஷத்வம் அநந்யார்ஹமானது (வேறொருவர்க்குமாகாதது) என்று உகாரம் காட்டித் தருகிறது. மூன்று வேத₃த்துக்கும் ஸாரமாய் மூன்று பத₃ங்கள் கொண்டதான ப்ரணவம் இவ்வர்த்த₂த்தைச் சொல்லிற்று" என்று பராஶர ப₄ட்டர் அஷ்டஶ்லோகியில் ப்ரணவார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தார். "'அ' என்னும் பத₃ம் இல்லை என்று நிஷேதி₄க்கும் பொருளிலும், 'அ:' என்று புல்லிங்க₃மானபோது விஷ்ணு என்னும் பொருளிலும் ப்ரயோகி₃க்கப்படுகிறது" என்னும் நிக₄ண்டுவாலும், "அஷ்டாக்ஷர ஶரீரத்தின் அவயவமான ப்ரணவத்தின் முதலக்ஷரமான அகாரத்தினால் அனைத்துக்கும் ஆதா₄ரமான பரமாத்மாவான நாராயணன் சொல்லப்படுகிறான். அகாரமானது இயல்வாகவே எல்லா ஶப்₃த₃ங்களுக்கும் மூலமாயிருக்கையாலும், ப்₃ரஹ்மம் இயல்வாகவே எல்லாப் பொருளுக்கும் மூல காரணமாயிருக்கையாலும் இந்தப் பொருத்தத்தையிட்டு அகாரம் ப்₃ரஹ்மத்துக்கு வாசகம் என்றும், ப்₃ரஹ்மம் அகாரத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது என்றும் இவ்விரண்டுக்குமுள்ள தொடர்பு அறியப்படுகிறது" என்னும் வாமனபுராணவசனத்தாலும் அகாரம் ப₄க₃வானைச் சொல்லுவது

अवगतम्। अकारो विष्णुवाचक इति च। एवं श्रुतिस्मृतिपुराणैः अकारवाचकस्य भगवतः सर्वरक्षकत्वं अवगम्यते। "अं राजिमन्तं सकलस्य गुप्तिं" इति श्रुतौ सामान्येन रक्षकत्वाभिधायकस्य अकारस्य विवृतिरूपं सकलस्य गुप्तिमिति पदद्वयं भवति। अतः सर्वरक्षकः श्रियः पतिरिति बोध्यते। अयमर्थः तस्यामुपनिषदि मन्त्रान्तरे श्रूयते— "सर्वस्य गोप्त्रे सुरसाय धाम्ने स्वाहा" इति। ननु भगवतः सर्वरक्षकत्वे स्वतस्सिद्धे तदर्थशरणवरणाराधनाद्यैः किमिति चेदुच्यते। श्रुतिः "सूक्ष्मं सावित्रं स्वयमादधानस्सावित्ररूपं परमं सुपुण्यं स्वाहा" इत्युक्तविधया

என்று விளங்குகிறது. "அகாரம் விஷ்ணுவைச் சொல்லுகிறது" என்று மற்றொரு வசனமும் உள்ளது. இவ்வண்ணமாக ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணவசனங்களிலிருந்து அகாரத்தால் சொல்லப்படும் எம்பெருமானுக்கு ஸர்வரக்ஷகத்வம் அறியப்படுகிறது. "அம் ராஜிமந்தம் ஸகலஸ்ய கு₃ப்திம்" என்று முன் எடுக்கப்பட்ட பாரமாத்மிகோபநிஷந்மந்த்ரத்திலும் பொதுவாக ரக்ஷகனைக் குறிக்கும் அகாரத்தை "ஸகலஸ்ய கு₃ப்திம்" (அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவனை) என்னும் இரு பத₃ங்களும் விவரிப்பவையாகின்றன. இவ்வர்த்த₂ம் அதே உபநிஷத்தில் மற்றொரு மந்த்ரத்திலும் "ஸர்வஸ்ய கோ₃ப்த்ரே ஸுரஸாய தா₄ம்நே ஸ்வாஹா" [9-1] (அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவனும், நல்ல ரஸமாயிருப்பவனும், தேஜோமயனுமான அவனை அழைக்கிறேன்) என்று சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது "எம்பெருமான் இயல்பாகவே அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவனாயிருக்கையில், அவனுடைய ரக்ஷணத்தைப் பெறுவதற்காக அவனை ஶரணமடைவதும் அவனுக்குத் திருவாராத₄னத்தையும் மற்றும் பலவற்றையும் செய்வதும் எதற்காக?" என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இனி அதற்கு பதில் உரைக்கப்படுகிறது "ஸூக்ஷ்மம் ஸாவித்ரம் ஸ்வயம் ஆத₃தா₄ந: ஸாவித்ரரூபம் பரமம் ஸுபுண்யம் ஸ்வாஹா" [பாரமாத் 7-7] (ஸூக்ஷ்மமானதாய், ஸூர்யமண்ட₃லத்தின் நடுவிலிருப்பதாய், மேலானதாய், பரமபுண்யமானதான ஸாவித்ர ரூபத்தைத் தானே எடுத்துக்கொள்ளும் எம்பெருமானை அழைக்கிறேன்.]

सवितृरूपी नारायणः स्वस्य सर्वप्रकाशकत्वे सत्यपि तेनान्धतमसा वृतेऽन्तर्गृहे वसतः पुरुषस्य यथा फलाय न भवति तथा स्वस्य स्वतस्सिद्धेऽपि सर्वरक्षकत्वे तेनानाद्यविद्यातिरोहितस्य आत्मानमनाश्रितवतश्चेतनस्यापि। अतः "मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते" इति, "सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतत् व्रतं मम॥" इति च प्रपन्नरक्षकत्वमाह स्वयं भगवान्। ततः श्रियः पतिः यत्किंचित् व्याजीकृत्यैव सापराधमपि संसारिणं रक्षति। "यं देवाः परमं पवित्रं भविष्यन्त्यार्तिषु प्रणताः प्रधानाः" इति श्रुत्या

என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் ஸூர்யரூபியான நாராயணன் தான் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாஶிக்கச் செய்பவனுயிருந்த போதிலும், காரிருள் சூழ்ந்த வீட்டினுள் இருக்கும் மனிதனைப் ப்ரகாஶிக்கச் செய்யாதிருப்பதுபோல், ஸர்வரக்ஷகனுன எம் பெருமானும் தனக்கு ஸர்வரக்ஷகத்வம் இயல்வாயிருந்தபோதிலும் அநாதி₃யான அவித்₃யை என்றும் மாயை என்றும் சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதியின் கார்யமான ஶரீரத்தின் ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே மறைக்கப்பட்டவனுய், தன்னை ஆஶ்ரயிக்காதவனுன சேதனனுக்கு ரக்ஷகனல்லாதவனுகிருன். ஆகையால் "என்னை எவர்கள் ஶரணமடைகிருர்களோ அவர்களே இந்த மாயையைத் தாண்டுகிருர்கள்" [கீ₃தை 7-7] என்று கீ₃தையிலும் "எவன் ஒருகால் என்னை ஶரணமடைகிருனே, உனக்கே யாகிறேன் என்று யாசிக்கிருனே அவனுக்கு எல்லா பூ₄தங்களிடமிருந்தும் அப₄யமளிக்கிறேன்; இது என் விரதம்" [ரா-யு 18-34] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலும் ப்ரபந்ந ஜனங்களையே தான் ரக்ஷிப்பதாக ப₄க₃வான் தானே அருளிச்செய்தான். ஆகையால் லக்ஷ்மீநாத₂னுன எம்பெருமான் குற்றம் புரிந்தவனுன ஸம்ஸாரி சேதனனை ஏதாவதொன்றை வியாஜமாகக் கொண்டே ரக்ஷிக்கிருன். "யம் தே₃வா: பரமம் பவித்ரம் ப₄விஷ்யந்த்யார்த்திஷு ப்ரணதா: ப்ரத₄ாநா:" [பாரமா 1-10] [தனக்கு மேலில்லாதவனுய், பாவனனுன எந்த எம்பெருமானைச் சிறந்தவர்களான தை₃வப்ரக்ருதிகள் துன்பம் வரும்போது

"चतुर्विधा भजन्ते मां" इति स्मृत्या च स्मरन्तं जनं स रक्षतीति गम्यते। उच्यते च प्रपत्तिमात्रव्याजत्वम्। न च—यदीश्वरः प्रपत्तिमात्र-व्याजेन रक्षति, किमाराधनेनेति शंक्यम्। प्रपत्तिर्हि अयं रक्ष्य इति करुणया भगवदंगीकारमात्रं साधयति। आराधनं ततस्तस्य प्रसादं जनयति। यद्याराधनशक्तोऽपि प्रपन्नस्य किमाराधनेनेत्युपेक्षां कुरुते तस्य "मद्याजी मां नमस्कुरु" इति भगवदाज्ञाऽतिलंघनप्रयुक्तन्यूनता स्यादेव। यदि न तथा प्रपन्नानां आराधकानां अनाराधकानां च तुल्यत्वसंभवात् आराधनविधायकशास्त्रस्य वैफल्यमापद्येत। "मां हि पार्थ! व्यपाश्रित्य

ஶரணமடைகின்றனரோ] என்னும் ஶ்ருதியிலிருந்தும் ''சதுர்விதா ப஭ஜந்தே மாம்'' [கீதை 7-16] [நாலுவிதமான பக்தர்கள் என்னை ஶரணமடைந்து உபாஸிக்கிறார்கள்] என்கிற கீதா வசனத்திலிருந்தும் தன்னை நினைப்பவர்களையே அவன் ரக்ஷிக்கிறான் என்று விளங்குகிறது. எம்பெருமான் ப்ரபத்தியை மாத்திரமே வியாஜமாகக்கொள்கிறான் என்று ஶாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. 'ப்ரபத்தியை மாத்திரம்கொண்டு எம்பெருமான் ரக்ஷிக்கிறானாகில், ஆராதனத்தினால் என்ன பயன்?' என்று ஶங்கிக்கக்கூடாது. ப்ரபத்தியானது 'இச்சேதனன் ரக்ஷிக்கத் தக்கவன்' என்னும் கருணையை விளைத்து எம்பெருமானுடைய அங்கீகாரத்தையே ஸாதிக்கிறது. ஆராதனமோவெனில் அவ்வங்கீகாரத்திற்குப் பிறகு விளைவதாய் பலனை அளிப்பதான எம்பெருமானுடைய அருளை உண்டாக்குகிறது. ஆராதனத்தில் ஶக்தியுடையவனாயிருக்கும் ப்ரபந்நனானவன் "ப்ரபத்தி செய்திருக்கும் எனக்கு ஆராதனம் எதற்கு?" என்று ஆராதனம் செய்யாதிருந்தானாகில் "என்னை ஆராதனம் செய்வாய்; என்னை நமஸ்கரிப்பாய்" [கீதை 18-65] என்று கீதையில் எம்பெருமான் செய்த ஆணையை மீறுவதாகிற குறை அவனுக்கு ஏற்படவே செய்யும். அப்படிக்கொள்ளவில்லையானால் ஆராதனம்செய்யும் ப்ரபந்நர்களுக்கும் ஆராதனம் செய்யாத ப்ரபந்நர்களுக்கும் ஒரே பலமென்று ஏற்பட்டுவிடுமாகையால் ஆராதனத்தை விதிக்கும் ஶாஸ்த்ரங்கள் வீணாகிவிடும். "குந்திபுத்ரனே!

येऽपि स्युः पापयोनयः। स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति पराङ्गतिम्॥" इति—अपिशब्देन ध्यानादिवर्जितानां केवलं प्रपन्नानां स्त्रीणां च मृत्युसमतिक्रमणपूर्वकं सामान्येन भगवत्प्राप्तिरिति ध्यानाराधनादिसहितानां विशेषेण सेति च द्योत्यते इति॥

लक्ष्म्याः पुरुषकारत्वनिरूपणम्

अथ लक्ष्म्याः पुरुषकारत्वमुच्यते। "यो वा भूतेर्भूतिरासीत्" इति मन्त्रे आनन्दरूपस्यापि भगवतः आनन्दरूपा लक्ष्मीरित्युक्त्वा "संजुषन् व्रजामि" इति शरणागतिप्रतिपादनात् "लक्ष्मीविशिष्ट एवैकः प्रपत्तव्य

பாபத்தினால் ஏற்பட்ட பிறவிகளையுடைய ஸ்த்ரீகளும், வைஶ்யர்களும், ஶூத்₃ரர்களும் என்னை ஶரணமடைந்தார்களாகில், அவர்களும் மேலான க₃தியை அடைகிறார்கள்" [கீ₃தை 9-32] என்னும் கீ₃தாஶ்லோகத்தில் "தே அபி" (அவர்களும்) என்றவிடத்திலுள்ள உம்மைப் பொருளையுடைய அபி ஶப்₃த₃த்தினால்—த்₄யானம் முதலானவையற்றவர்களாய், ப்ரபத்தியை மாத்திரம் செய்தவர்களான ஸ்த்ரீ முதலானவர்களுக்கும் ஸம்ஸாரத்தைக்கடந்து எம்பெருமானை அடைவதாகிற ப₂லன் பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது என்றும், த்₄யானம் ஆராத₄னம் முதலானவற்றோடுகூடிய ப்ரபந்நர்களுக்குச் சிறப்பாக எம்பெருமானை அடைவது சொல்லப்படுகிறது என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. [முக்தியில் ப₂லபே₄த₃முண்டு என்றபடி.]

லக்ஷ்மீதேவிக்குப் புருஷகாரத்வத்தை நிரூபித்தல்

இனி லக்ஷ்மியின் புருஷகாரத்வம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. "யோ வா பூ₄தேர் பூ₄திராஸீத்" [பாரமா 11-1] [எவனொருவன் எம்பெருமானுக்கும் ஆநந்த₃த்தை அளிக்கும் செல்வமான லக்ஷ்மிக்கும் ஆநந்த₃த்தை அளிப்பவனாயிருக்கிறானோ] என்னும் மந்த்ரப்பகுதியில் ஆநந்த₃ரூபனான ப₄க₃வானுக்கும் ஆநந்த₃த்தை அளிப்பவள் லக்ஷ்மி என்று சொல்லி, "ஸஞ்ஜுஷந் வ்ரஜாமி" [அத்தகைய ஶ்ரிய:பதியை உகப்புடன் ஶரணமடைகிறேன்.] என்று ஶரணமடைவதாகக் கூறுவதால், "லக்ஷ்மி

इहोदितः" इत्युक्तम्। "लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया। रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेषु च गीयते।।" इति च। "वक्षो वसत्यस्य" इत्यादिमन्त्रे वरिष्ठां वाकं दधानेति लक्ष्म्याः पुरुषकारत्वं श्रूयते। अतः "वेदान्तेषु च गीयते" इत्युक्तम्। अत एव अस्मच्छरण्यः श्रीश्रीनिवासवेदान्तदेशिकः कृतवान् लक्ष्मीविशिष्टाद्वैतमिति वेदान्त-सूत्रभाष्यम्। तत् कथमितिचेदुच्यते।।

प्रसंगात् लक्ष्मीविशिष्टाद्वैतशब्दार्थनिर्वचनं—लक्ष्म्या विशिष्टः-लक्ष्मीविशिष्टः। द्वयोर्भावः-द्विता; द्वितैव द्वैतं; स्वार्थेऽण् प्रत्ययः; द्वैतं नाम

யோடுகூடிய எம்பெருமானே ப்ரபத்திசெய்யத்தக்கவனுக இங்கு சொல்லப்படுகிருன்'' என்று கூறப்பட்டது. ''எம்பெருமானுடைய காருண்யத்தை வெளிப்படுத்தும் லக்ஷ்மீதே₃வியோடு கூட ஹ்ருஷீகேஶனை எம்பெருமான் எல்லா ஸித்₃தா₄ந்தங்களிலும் வேத₃ாந்தங்களிலும் ரக்ஷகனுகச் சொல்லப்படுகிருன்'' [லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 18-14] என்றும் கூறப்பட்டது.''வக்ஷோ வஸத்யஸ்ய'' [பாரமாத்மிகோபநிஷத் 9-2] [இந்தப் பரமாத்மாவினுடைய திருமார்பையடைந்து வஸிக்கிருள்] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தில் ''வரிஷ்டா₂ம் வாகம் த₃த₄ாநா'' [மிகச் சிறந்த புருஷகாரவார்த்தையை (எம்பெருமானைக் கேட்பிப்பதற்காக) த₄ரித்து நிற்பவள்] என்று லக்ஷ்மியின் புருஷகாரத்வம் ஓதப்படுகிறது. அதனுலேதான் லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ''வேத₃ாந்தங்களிலும் முழங்கப்படுகிருன்''என்று சொல்லப்பட்டது. அதனுலேயே எங்களுக்குப் புகலான ஸ்ரீநிவாஸவேத₃ாந்ததே₃ஶிகர் வேத₃ாந்த ஸூத்ரங்களுக்குத் தாம் இயற்றிய பா₄ஷ்யத்துக்கு ''லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டாத்₃வைதம்'' என்று திருநாமம் வைத்தார். அது எப்படியெனில் கூறுகிருேம்.

''லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டாத்₃வைதம்'' என்னும் திருநாமத்தின் பொருளுக்குரிய நிர்வசனம் ப்ராஸங்கி₃கமாக இங்கு கூறப்படுகிறது:— லக்ஷ்மியோடுகூடியவன் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டன். இரண்டு சேர்ந்திருக்கும் தன்மை 'த்₃விதா' எனப்படும். 'த்₃விதா'

भेदः; न द्वैतं अद्वैतं; लक्ष्मीविशिष्टस्य अद्वैतं लक्ष्मीविशिष्टाद्वैतमिति। अस्यायं शाब्दबोधः। लक्ष्म्या विशिष्ट इत्यत्र तृतीयायाः प्रतियोगित्वमर्थः। विशिष्टपदार्थः-वैशिष्ट्यवान्। वैशिष्ट्यं च संबन्धरूपः। तस्मिन् तृतीयार्थप्रतियोगित्वस्यान्वयः। विशिष्टस्येत्यत्र षष्ठ्यर्थ आधेयत्वं। तस्याद्वैतपदार्थे ऐक्येऽन्वयः। एवं च लक्ष्मीप्रतियोगिकसंबन्धवन्नारायणनिष्ठमैक्यमिति शाब्दबोधः। ऐक्यं नाम सजातीयविजातीय राहित्यम्। एतेन लक्ष्मीविशिष्टनारायण एक एव परतत्त्वं, न तु लक्ष्मीः पृथक् परतत्त्वं इति फलितोऽर्थः। भगवान् विखना अपि लक्ष्मीसहितस्यैव भगवतः प्रतिष्ठां विधत्ते। "तस्मात् तथा श्रिया सार्धं

என்பதே த்3வைதம் என்றும் கூறப்படும். ''ஸ்வார்த்தே3, அண்ப்ரத்யயம்'' வந்துள்ளது. த்3வைதம் என்பதற்குப் பொருள் பே4த3ம் என்பது. த்3வைதமல்லாதது அத்3வைதம். லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டன் ஒருவனே தத்வம் என்று கூறுவது லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டாத்3வைதம் என்று கருத்து. இந்தப் பத3த்திற்கு ஶாப்3த3போ3த4ம் பின்வருமாறு:- லக்ஷ்ம்யா விஶிஷ்ட: என்னுமிடத்தில் 'லக்ஷ்ம்யா' என்ற மூன்றும் வேற்றுமைக்கு--ப்ரதியோகி3யாயிருக்கை பொருளாகும். விஶிஷ்டம் என்னும் பத3த்துக்குப் பொருளாயிருப்பது கூடியிருக்கும் ப4க3வானுவான்; கூடியிருக்கை ஸம்ப3ந்த4மாகும். அதில் மூன்றும் வேற்றுமையின் பொருளான ப்ரதியோகி3த்வத்துக்கு அந்வயம். ''விஶிஷ்டஸ்ய அத்3வைதம்'' என்றவிடத்தில் முதற்பத3த்திலுள்ள ஆறும் வேற்றுமைக்கு ஆதே4யத்வம் பொருளாகும். அதற்கு அத்3வைத பத3த்தின் பொருளான ஐக்யத்தில் அந்வயம். ஆக, ''லக்ஷ்மியை ப்ரதியோகி3யாகக்கொண்ட (கூடியிருக்கையாகிற) ஸம்ப3ந்த4த்தையுடைய நாராயணனிடத்திலிருக்கும் ஐக்யம்'' என்று ஶாப்3த3போ3த4ம் (வாக்யத்தின்பொருள்). ஐக்யமாவது ஸஜாதீயமோ விஜாதீயமோ அற்றிருக்கை, ஆக இத்தால் லக்ஷ்மியோடுகூடின நாராயணனொருவனே பரதத்வம்; லக்ஷ்மி தனியாகப் பரதத்வமல்ல என்று தேறுகிறது. ப4க3வான் விக2னஸ்ஸும் லக்ஷ்மியோடுகூடிய ப4க3வானுக்கே ப்ரதிஷ்டை2யை விதி4க்

पूजयेत् पुरुषोत्तमम्" इत्युक्तम्। "मामात्मगुप्तां सत्वस्य सर्वस्य वितानरूपां, संजूजुषन्तीं परमां पवित्रां सन्तारयन्तीं स्वयमप्रमत्तां, संयोजयित्रे वरदाय पित्रे स्वाहा" इति मन्त्रस्य अयमर्थसंग्रहः—मां विद्यारूपामात्मनि गुप्तां, सर्वस्य सत्वस्य गुणस्य वितानरूपां-विस्ताररूपां, संजूजुषन्तीं - सत्पुरुषेषु सम्यक् वसन्तीं, परमां - समाभ्यधिकरहितां, पवित्रां - आपन्निवारिकां, संतारयन्तीं-संसारार्णवात्तारयन्तीम्। "एवं पत्नीविशिष्टत्वं ह्यभीष्टं शास्त्रचक्षुषाम्। प्रभाप्रभावतोर्यद्वदेकोक्ताविताऽन्वयः॥ एवमन्यतरोक्तौ स्यात् सह भूत्याऽभिधानतः। स्मरन्ति चैनां मुनयः संसारार्णवतारिणीम्॥" इत्यादि। विस्तरस्तु तद्भाष्ये

கிறார். "ஆகையால் அந்த ஸ்ரீதே₃வியோடுகூட அந்தப் புருஷோத்தமனுக்குத் திருவாராத₄னம் செய்யவேண்டும்'' என்று அவரால் கூறப்பட்டது. ''மாமாத்மகு₃ப்தாம் ஸத்வஸ்ய ஸர்வஸ்ய விதாநரூபாம் ஸஞ்ஜூஜுஷந்தீம் பரமாம் பவித்ராம் ஸந்தாரயந்தீம் ஸ்வயமப்ரமத்தாம் ஸம்யோஜயித்ரே வரத₃ாய பித்ரே ஸ்வாஹா ॥'' [பாரமாத்மிக 11-5] என்னும் மந்த்ரத்துக்குச் சுருக்கமான பொருள் பின்வருமாறு:-(மாம்) வித்₃யாரூபையான வளை. (ஆத்மகு₃ப்தாம்) பரமாத்மாவிடத்தில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பவளை. (ஸர்வஸ்ய ஸத்வஸ்ய விதாநரூபாம்) எல்லோருக்கும் ஸத்வகு₃ணத்தை விரிவுபடுத்துமவளை. (ஸஞ்ஜூஜுஷந்தீம்) ஸத்புருஷர்களிடம் நன்கு வஸிக்குமவளை. (பரமாம்) தன்னையொத்த அல்லது அதி₄கமான வேறொரு ஸ்த்ரீ இல்லாமலிருக்கப்பெற்றவளை. (பவித்ராம்) ஆபத்தைப்போக்குமவளை. (ஸந்தாரயந்தீம்) ஸம்ஸாரக்கடலைக் கடப்பிக்குமவளை. ''ஶாஸ்த்ரத்தைக் கண்ணாகக்கொண்டவர்களுக்கு இம்மாதிரியாக பத்னியோடு கூடியிருக்கையே விரும்பத்தக்கதாகிறது. ஒளியும், ஒளியையுடைய வஸ்துவுமாகிற இரண்டில் ஒன்றைச்சொன்னால் மற்றொன்றையும் சொன்னதாவது போலே, செல்வமும் செல்வத்தையுடையவனுமான இவ்விருவரில் ஒருவரைச் சொன்னால் மற்றொருவரைச் சொன்னதாக ஆகும். முனிவர்களும் இவளை ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டுவிப்பவளாகக் கூறு

द्रष्टव्यः। प्रणवस्य भगवत्पारम्यप्रतिपादकत्वं निरूपितम्। इह जीवस्य परमात्माधीनत्वप्रतिपादकत्वं निरूप्यते। 'अ' इति प्रथमाक्षरं लुप्त(षष्ठी)चतुर्थीविभक्तिम्। आय विष्णव इति संपद्यते। कुत इयं संपत्तिरितिचेत्, "ओमित्यात्मानं युञ्जीत" इति आत्मसमर्पणविधानस्थले मन्त्रत्वेन प्रणवस्य विधानात्, इहानुष्ठेयार्थप्रकाशनस्य प्राप्तत्वात्, समर्पणीयस्य जीवस्य तृतीयाक्षरभूतमकारप्रकाश्यत्वाच्च इह भगवन्त-मुद्दिश्य आत्मा समर्प्यते। उद्देश्यसमर्पणीययोस्सामानाधिकरण्यस्यानुप-पन्नत्वात् प्रथमाक्षरं चतुर्थ्यन्तं, उ इति एवशब्दार्थकमव्ययम्, म इति जीव-

---

கிறார்கள்" முதலான வசனங்கள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. இந்த மந்த்ரத்தின் விரிவான வ்யாக்₂யானம் பாரமாத்மிகோப நிஷத்₃ப₄ாஷ்யத்திலே காணத்தக்கது. ப்ரணவமானது எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைச் சொல்லுவது என்பது ஏற்கனவே நிருபிக்கப்பட்டது. இங்கு ஜீவாத்மாவானவன் பரமாத்மாவுக்கு அதீ₄னமாயிருப்பவன் என்றும் ப்ரணவம் சொல்லுகிறது என்று காட்டப்படுகிறது. ப்ரணவத்தில் 'அ' என்னும் முதலெழுத்து [ஆரும் வேற்றுமை அல்லது] நாலாம் வேற்றுமை மறைந்திருக்கப் பெற்றது. அகாரவாச்யனான விஷ்ணுவுக்கு என்று பொருள்படுகிறது. மற்ற வேற்றுமைகள் மறைந்திருப்பதாகக் கொள்ளாமல் ஏன் இப்படிக் கொள்ளவேணும்? எனில் "ஓம் என்று ஆத்மாவைப் (பரமாத்மாவிடம்) ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன்" [தை-நா] என்று உபநிஷத்தானது ஆத்மஸமர்ப்பணத்தை விதி₄க்குமிடத்தில் ப்ரணவத்தை மந்த்ரமாக விதி₄க்கிறது. இந்த ப்ரணவத்தில் அநுஷ்டி₂க்க வேண்டிய ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைத் தெளிவு படுத்தவேண்டியது அவஶ்யம். ஸமர்ப்பிக்கப்படும் ஜீவன் ப்ரணவத்தின் மூன்றுமக்ஷரமான மகாரத்தினுல் சொல்லப்படுகிறுன். இக்காரணங்களால் இந்த ப்ரணவத்தில் அகாரவாச்யனுன ப₄க₃வானைக் குறித்து மகாரவாச்யனுன ஜீவன் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகையாகிற அர்த்த₂ம் சொல்லப்படுகிறது என்று விளங்கும், ஸமர்ப்பிக்கப்படுமவனுன ஜீவனுக்கும், எவனைக் குறித்து ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிறதோ அந்தப் பரமாத்மாவுக்கும் ஐக்யம் ஒட்டாதாகையால் அகாரமும் மகார

वाचकः। "तत्सत्वो वा विष्णुः" इत्यादि "विष्णवे विश्वरूपाय" इति। तद्भाष्ये "विश्वं-जीवात्मानं, विष्णवे-सर्वभूतात्मने, स्वाहा-ददामीत्यात्मसमर्पणमुच्यते। 'नीचीभावेन संयोत्यमात्मनो यत् समर्पणम्। विष्ण्वादिषु चतुर्थी तत्संप्रदानप्रदर्शिनी॥ नीचीभूतो ह्यसावात्मा यत्संरक्ष्यतयाऽर्प्यते। तत्कस्मा इत्यपेक्षायां विष्णवे स इतीर्यते॥' इत्यात्मसमर्पणप्रतिपादनात् न्यासविद्या। 'हविर्गृहीत्वा स्वात्मानं वसुरण्येति मन्त्रतः। जुहुयात्प्रणवेनाग्नावच्युताख्ये सनातने॥'"

மும் ஒரே வேற்றுமை என்பது பொருந்தாது. ஆகையால் முதல் எழுத்தான அகாரம் நாலாம் வேற்றுமையையுடையது என்றும், ஏவகாரப் பொருளையுடைய அவ்யயமாயிருப்பது உகார மென்றும், (முதல் வேற்றுமையுடைய) மகாரம் ஜீவனைக் குறிக்கிறது என்றும் கொள்ளவேணும். "தத்ஸத்வோ வா விஷ்ணு:" [பாரமாத்மிக 5-5] என்னும் மந்த்ரத்திலும் இவ் வர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அம்மந்திரம் "விஶ்வம் விஷ்ணவே விஶ்வரூபாய ஸ்வாஹா" என்று முடிகிறது. அதன் பா₄ஷ்யத் தில் — "(விஶ்வம்) ஜீவாத்மாவை. (விஷ்ணவே) எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனிடம் (ஸ்வாஹா) ஸமர்ப்பிக்கிறேன்—என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் சொல்லப்படு கிறது. விஷ்ணவே என்னுமிடத்திலுள்ள நான்காம் வேற்று மையால் உணர்த்தப்படும் நைச்யத்தால் (தாழ்ச்சியினால்) ஆத்மா வின் ஸமர்ப்பணமானது நன்கு உணர்த்தப்படுகிறது. 'விஷ் ணவே' 'விஶ்வரூபாய' என்னும் பத₃ங்களிலுள்ள சதுர்த்தீ, (நான்காம் வேற்றுமை) அவனுக்கு அளித்தல் என்னும் பொரு ளில் பிரயோகி₃க்கப்பட்டுள்ளது. தாழ்ச்சியுடையவனான இந்த ஜீவாத்மா ரக்ஷிக்கத்தக்கவனாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிறான். யாரால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவன்? என்ற கேள்வி எழுந்தவளவில் 'விஷ்ணவே' என்னும் பத₃மானது 'விஷ்ணுவினால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறான்' என்று காட்டுகிறது. இவ்வண்ணமாக ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் சொல் லப்படுகையால் இது ந்யாஸவித்₃யையைத் தெரிவிக்கிறது. யோக₃ரத்னத்தில்—'வஸுரண்ய என்று தொடங்கும் மந்திரத் தால் தன் ஆத்மாவாகிற ஹவிஸ்ஸை எடுத்து, பழமையான

इत्यादि। विस्तरस्तु तत्र द्रष्टव्यः। अत्र तादर्थ्ये चतुर्थी। एतेन जीवो भगवत एवेति फलितम्। तेन जीवात्मनः शेषत्वं परमात्मनश्शेषित्वं च सिद्ध्यतः। आत्मनः परमात्मनः शेषशेषिभावे स्वतस्सिद्धेऽपि तथाऽनुसन्धानं विना नोज्जीवेदयम्। उच्यते हि– "स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां स्पृहा यदि। आत्मदास्यं हरेस्स्वाम्यं स्वभावं च सदा स्मर।।" "निश्चिते परशेषित्वे शेषं संपरिपूर्यते। अनिश्चिते पुनस्तस्मिन् अन्यत्सर्वं असत्समम्।।" इति प्राहुः। एवं ईश्वरस्य सर्वशेषित्वे "अस्या मम च शेषा हि विभूतिरुभयात्मिका। इति श्रुतिशिरस्सिद्ध

வனுகிற அச்யுதன் எனப்படும் அக்₃நியில் ஓங்காரத்தினுல் ஹோமம் செய்ய வேண்டியது' என்று கூறியது காண்க'' என்று இம்மந்திரம் விவரிக்கப்பட்டது. இதன் விரிவு அந்த ப₄ாஷ்யத்தில் காணத்தக்கது. ப்ரணவத்தில் அகாரத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமை தாத₃ர்த்₂யம் (ஆட்பட்டிருக்கை) என்னும் பொருளையுடையது. இதனுல் ஜீவன் ப₄க₃வானுக்கே ஆட்பட்டவன் என்று தேறுகிறது. ஆகையால் ஜீவாத்மாவின் ஶேஷத்வமும் பரமாத்மாவின் ஶேஷித்வமும் ஸித்₃தி₄க்கின்றன. ஆத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஶேஷனுகவும் ஶேஷிபாகவும் இருக்கும் தன்மைகள் இயல்வானதாயிருந்தபோதிலும், இதை அநுஸந்தி₄க்காவிடில் ஜீவனுக்கு உஜ்ஜீவனமில்லை. ''நீ உஜ்ஜீவிக்க விரும்பினுயாகில், ஸத்தைபெற ஆசைப்பட்டாயாகில், உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தின் ஶேஷத்வத்தையும், எம்பெருமானுடைய ஶேஷித்வத்தையும் இவையிரண்டும் இயல்வானவை என்பதனையும் எப்போதும் நினைப்பாயாக'' என்று கூறப்படுகிறதன்ருே. ''எம்பெருமான் ஶேஷியாயிருப்பவன் என்னும் உறுதி இருந்ததாகில், மற்ற எல்லா அறிவும் நிறைவடைந்து விடுகின்றது. அவ்வுறுதியில்லையாகில், மற்ற அறிவுகளனைத்தும் இருந்தும் இல்லாததையொக்கும்'' என்று கூறினுர்கள். இவ்வண்ணமாக எம்பெருமான் சேதனர் அனைவர்க்கும் ஶேஷியாமளவில் ''உப₄யவிபூ₄தியும் இவளுக்கும் எனக்கும் ஶேஷமாயிருப்பது என்பது

मच्छास्त्रेष्वपि मानद।" इति भगवद्वचनेन सर्वमुभयोः शेषमित्यवगम्यते। "उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वम्" इत्युक्तविधया सपत्नीके भगवति सभर्तृकायां लक्ष्म्यां च एकं शेषित्वमुभयत्रावतिष्ठते। "रराजिमन्तं रतये यजन्तु तं बिंबवन्तं ककुदाय भद्रे" इति मन्त्रेण लक्ष्मीविशिष्टस्य भगवतो यजनं विधीयते। अयमर्थः—रराजिः ऐश्वर्यसमृद्धरूपा लक्ष्मीरस्य नित्यमस्तीति रराजिमान्। "भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगे" इति नित्ययोगे मतुप्। "चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं" इति श्रुतौ देव्या हिरण्मयत्वमुच्यते। प्राचुर्यार्थे मयट्। तं नारायणं रतये-

---

வேத₃ாந்தங்களிலிருந்தும் என்னுடைய ஆக₃மஶாஸ்த்ரங்களிலிருந்தும் தேறுகிறது'' என்னும் ப₄க₃வத்₃வசனத்திலிருந்து பெருமாளும் பிராட்டியுமான மிது₂னத்தையொழிந்த மற்ற அனைவரும் அம்மிது₂னத்துக்கு ஶேஷமாயிருப்பவர்கள் என்று அறியப்படுகிறது. "பெருமாளும் பிராட்டியுமாகிற மிது₂னத்தை ஆஶ்ரயமாகக் கொண்ட ஶேஷித்வம் ஒன்றேயாகும்'' என்று ஸோமாசியாண்டான் ஷடா₃ர்த்த₂ ஸங்க்ஷேபத்தில் கூறிய ரீதியில் பத்னியோடு கூடிய ப₄க₃வான், ப₄ர்த்தாவோடு கூடிய லக்ஷ்மீதேவி ஆகிய இருவரிடமும் ஒரே ஶேஷித்வமே இருக்கிறது. "ராராஜிமந்தம் ரதயே யஜந்து தம் பி₃ம்ப₃வந்தம் ககுத₃ாய ப₄த்₃ரே'' [7-10] என்னும் மந்த்ரத்தில் லக்ஷ்மியோடு கூடிய எம்பெருமானுக்கு ஆராத₄னம் விதி₄க்கப்படுகிறது. இதன் பொருள் பின்வருமாறு :— செல்வச் செழிப்பே உருவெடுத்திருக்கும் லக்ஷ்மி 'ராராஜி' எனப்படுகிறாள். அவளை எப்போதும் தன்னிடத்தில் பெற்றிருக்கும் எம்பெருமான் 'ராராஜிமான்' எனப்படுகிறான். "பூ₄மநிந்த₃ாப்ரஶம்ஸாஸு நித்யயோகே₃'' என்னும் இலக்கணப்படி நித்யயோக₃ம் (எப்போதும் சேர்ந்திருத்தல்) என்னும் பொருளில் இங்கு மதுப்ப்ரத்யயம் வந்துள்ளது. ''சந்த்₃ராம் ஹிரண்மயீம் லக்ஷ்மீம்'' என்னும் ஸ்ரீஸூக்தமந்த்ரத்தில் லக்ஷ்மீதே₃வியானவள் 'ஹிரண்மயீ' என்று கூறப்படுகிறாள். இங்கு 'மயட்' ப்ரத்யயம் ப்ராசுர்யம் (மிகுதி) என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது. இந்தச்

क्रीडायै बिंबवन्तं-प्रतिमारूपिणं ककुदाय-श्रेष्ठाय भद्रे-निश्रेयसाय-मोक्षायेति यावत्, पूजयन्तु इति। अनेन लक्ष्मीविशिष्टभगवदाराधनं अपवर्गायेत्यवगम्यते। "श्रियं वसाना अमृतत्वमायन्" इति लक्ष्म्याराधनस्य मुक्तिसाधनत्वमुच्यते। "पतिं विश्वस्य" इति भगवतः सर्वेश्वरत्वमिव "अस्येशाना" इति लक्ष्म्याश्च सर्वेश्वरीत्वं श्रूयते। "ईश्वरीं सर्वभूतानां" इत्यात्मेश्वरीत्वं च यथा "पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं" इति भगवतः। अतः शेषित्वं तयोः पतिपत्न्योः साधारणम्। पारमात्मीये "पद्मा जनित्री" इति लक्ष्म्या मातृत्वं, "वरदाय पित्रे" इति भगवतः पितृत्वं च श्रूयते। श्रीशास्त्रे

செல்வச்செழிப்பே ராராஜி ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுகிறது. "இப்படி ராராஜிமானயிருக்கும் நாராயணனை" என்பது 'ராராஜிமந்தம்' என்பதின் பொருள். (ரதயே) விளையாட்டின் பொருட்டு. (பி₃ம்ப₃வந்தம்) அர்ச்சைத் திருமேனியைக் கொண்டிருப்பவனை. (ககுத₃ாய) சிறந்த (ப₄த்₃ரே) மோக்ஷப₂லனைப் பெறுவதின்பொருட்டு (யஜந்து) ஆராதிக்கக் கடவர்கள் என்று பொருள். இம்மந்த்ரத்தினால் லக்ஷ்மியோடு கூடிய எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பது மோக்ஷஸாத₄னம் என்று விளங்குகிறது. "ஶ்ரியம் வஸானா அம்ருதத்வமாயந்" என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தோடு சேர்ந்து படிக்கப்படும் மந்த்ரப்பகுதியிலும் லக்ஷ்மியை ஆராதி₄ப்பது மோக்ஷஸாத₄னம் என்று கூறப்படுகிறது. "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்று தைத்திரீயநாராயணவல்லியில் எம்பெருமானை ஸர்வேஶ்வரன் என்று கூறுவதுபோலே, "அஸ்யேஶானா" என்று லக்ஷ்மியையும் ஸர்வேஶ்வரியாக வேத₃மந்த்ரம் ஓதுகிறது. "பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்" என்று எம்பெருமானுக்கு எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஈஶ்வரனயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டதுபோல் "ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ₄தானாம்" என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஈஶ்வரியாயிருக்கும் தன்மை ஸ்ரீதே₃விக்கும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் பதிபத்னிகளாகிற அவ்விருவருக்கும் ஶேஷித்வம் பொதுவானது. பாரமாத்மிகோபநிஷத்திலும் "பத்₃மா ஜநித்ரீ" [7-7] என்று லக்ஷ்மியானவள் தாயாயிருப்பவள் என்றும், "வரத₃ாய பித்ரே" [11-4,5] என்று எம்பெருமான் தந்தையாயிருப்பவன்

"श्रीश्रीशयोस्तु संबन्धश्चन्द्रचन्द्रिकयोरिव। देव्याः प्रत्युपचारं तु देवेन सह पूजयेत्॥" इति च। अतः अन्यतरग्रहणे तयोः उभयोर्ग्रहणं सिद्धं भवति। अतः आय लक्ष्मीविशिष्टाय भगवत आत्मसमर्पणं अत्र सिद्ध्यति। "अकारेणोच्यते विष्णुस्सर्वदेवेश्वरो हरिः। उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीरुकारेण तथोच्यते। मकारेण तयोर्दास इति प्रणवलक्षणम्॥" एवं श्रुत्या चेतनस्य तदुभयदासत्वं स्फुटमभिधीयते। पूर्वोक्तविधया प्रथमाक्षरेणैव जगत्पित्रोर्ग्रहणे उकार एवशब्दार्थकः सन् अन्ययोगं व्यवच्छिनत्ति। तेन 'अहं तयोः शेषभूतः न त्वन्यस्य' इति फलति॥

என்றும் ஓதப்படுகிறது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் "சந்த்₃ரனுக்கும் நிலவொளிக்குமுள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம்போன்றது ஶ்ரிய:பதிக்கும் ஸ்ரீதே₃விக்குமுள்ள ஸம்ப₃ந்த₄ம். ஆகையால் தே₃விக்குச் செய்யும் ஒவ்வொரு உபசாரத்திலும் தே₃வனேடு கூடவே ஆராதி₄க்கவேண்டும்" என்று கூறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விருவரில் எவரை எடுத்தாலும் இருவரையும் எடுத்ததாகத் தேறுகிறது. ஆக, ப்ரணவத்தில் அகாரவாச்யனை ஶ்ரிய:பதியான எம்பெருமானுக்கு ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதாகத் தேறுகிறது. "அகாரத்தினல் எல்லா தே₃வர்களுக்கும் தலைவனுய் 'ஹரி' எனப்படும் விஷ்ணு சொல்லப்படுகிருன். அந்த விஷ்ணுவினல் மார்பிலே உத்₃த₄ரிக்கப்பட்டவளான லக்ஷ்மியானவள் அவ்வண்ணமே உகாரத்தினல் சொல்லப்படுகிருள். அவ்விருவருக்கும் தா₃ஸனுயிருக்கும் ஜீவன் மகாரத்தினல் சொல்லப்படுகிருன். இது ப்ரணவத்தின் பொருளாகும்" என்னும் வேத₃வாக்யத்தினல் 'பிராட்டியும் பெருமாளுமான மிது₂னத்துக்கு ஜீவன் தா₃ஸனுயிருக்கிருன்' என்னும் அர்த்த₂ம் தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. முன்சொன்ன ரீதியில் முதல் அக்ஷரமான அகாரத்தினலேயே உலகின் தாய்தந்தையரான லக்ஷ்மீநாராயணர்கள் சொல்லப்படுவதாகக்கொண்டால், உகாரமானது ஏகாரப்பொருளையுடையதாய், மற்றவர்களுக்கு இந்த ஶேஷித்வம் இல்லை என்று காட்டுகிறது. அதிலிருந்து 'நான் இம்மிது₂னத்துக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவன்; வேறெவருக்குமல்ல' என்று தேறுகிறது.

"मकारो जीव वाचकः" इत्युक्तम्। तस्य तथात्वं च "मन अवबोधने" इति धातोः निष्पन्नत्वेन ज्ञानस्वरूपस्य ज्ञातृस्वरूपस्य च जीवस्याभिधायकत्वोपपत्तेः। न च मकारस्य जीववाचकत्वेऽपि कथं तयोरहं दास इति सिध्येदिति शंक्यम्। "दासभूताः स्वतस्सर्वे-ह्यात्मानः परमात्मनः" इत्युक्तेः सर्वेषां जीवानां तद्दासतया स्वस्यापि जीवत्वाविशेषात् अहं दास इति सिद्ध्यति। अथवा छान्दस-प्रक्रिययाऽस्मच्छब्दे वर्णेषु परेषु लुप्तेषु मकारोऽवशिष्टः प्रथमैकवचनता-मामोतीत्याहुः॥

மகாரவிவரணம். "மகாரமானது ஜீவனைக்குறிக்கிறது" என்று சொல்லப்பட்டது. அது எப்படி? எனில்: "மந அவபோ₄த₄நே" என்னும் அறிவைச் சொல்லும் தா₄துவிலிருந்து ஏற்பட்டதாகையாலே, ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகக்கொண்டவனுய், ஜ்ஞானத்தை ஸ்வபா₄வமாகக்கொண்ட ஜ்ஞாதாவாகவுமிருப்பவனுன ஜீவனை மகாரம் குறிப்பது பொருத்தமன்றோ. "மகாரம் ஜீவனைக் குறிப்பதானுலும் பெருமாளும் பிராட்டியுமான மிது₂னத்துக்கு ஜீவன் தா₃ஸனுயிருப்பவன் என்பது மகாரத்திலிருந்து எப்படி ஸித்₃தி₄க்கும்?" என்னும் ஆக்ஷேபமும் பொருந்தாது. "எல்லா ஆத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயல்பாகவே அடிமைப்பட்டவர்கள்" [மந்த்ரராஜ-12] என்கிற ப்ரமாணத்தையொட்டி எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் அம்மிது₂னத்துக்கு அடிமைப்பட்டவர்களாகையாலே, மகாரவாச்யனுன தானும் ஜீவனுகையாலே, அடியேன் என்பதும் மகாரத்துக்குப் பொருளாகத் தேறுகிறது. அன்றிக்கே, "வேத₃த்திற்குரிய சா₂ந்த₃ஸப்ரக்ரியையையொட்டி 'அஸ்மத்' ஶப்₃த₃த்தில் முதலிலுள்ள 'அஸ்' என்பதும் முடிவிலுள்ள 'த்' என்பதும் லோபமடைந்தவளவில் எஞ்சிநிற்கும் மகாரம் முதல் வேற்றுமை ஒருமை உருவுபெற்றதாகிறது. இவ்வண்ணமாக மகாரம் ஜீவனுகிற தன்னைக்குறிக்கிறது" என்றும் கூறுகின்றனர்.

நமஶ்ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். இவ்வண்ணமாக 'நான் ப₄க₃வானுக்கே உரியேனுகிறேன்' என்று ப்ரணவத்தில் ஏகாரப்பொருளை

एवमहं भगवत एवास्मि इत्येवशब्देन प्रत्यायितमर्थं द्रढयति नमश्शब्दः। एतदर्थः पारमात्मीयभाष्ये अस्मदाचार्यैः प्रपञ्चितः। यथा—"प्रेक्षावतः प्रवृत्तिर्या प्रह्वीभावात्मिका स्वतः। उत्कृष्टं परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते॥" इत्यारभ्य "स्थूलोऽयं नमनस्यार्थः सूक्ष्ममन्यं निशामय। आत्माऽऽत्मीयपदार्थस्था या स्वतन्त्रस्वतामतिः॥ मे नेत्येवं समीचीनबुद्ध्याऽत्र विनिवार्यते। नाहं मम स्वतन्त्रोऽहं नासीत्यस्यार्थ उच्यते॥ न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः। इति बुद्ध्या निवर्तन्ते तास्स्वस्वीयमनीषिकाः॥ अनादिवासना-जातैः बोधैस्तैस्तैः विकल्पितैः। रूषितं यत् दृढं तत्तत् स्वातन्त्र्य

யுடைய உகாரத்திஞல் தேறிய அர்த்த₂த்தை நமஶ்ஶப்₃த₃மானது உறுதிப்படுத்துகிறது. இதன் பொருள் பாரமாத்மீயோபநிஷத்₃ ப₄ாஷ்யத்தில் நம்முடைய பூர்வாசார்யரான வேத₃ாந்த தே₃ஶி கரால் விவரிக்கப்பட்டது. எப்படியெனில்: "மேலான ஒருவனைக் குறித்து அறிவுள்ள மற்ருெருவனுக்கு இயல்பாக ஏற்படும் வணக்கரூபமான முயற்சி 'நம:' என்று சொல்லப்படுகிறது" என்று தொடங்கி, "இது நமஶ்ஶப்₃த₃த்துக்கு ஸ்தூ₂லமான பொருளாகும். ஸூக்ஷ்மமான மற்ருெரு பொருளைக் கேட்பீராக. தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரமானது என்னும் நினைவும், தன்னேடு தொடர்புகொண்டிருக்கும் பொருள்கள் தன்னுடையவை என்னும் நினைவும் 'நம:' [எனக்கு இல்லை] என்னும் உண்மை அறிவிஞல் இந்த ஶப்₃த₃த்திஞல் தவிர்க்கப்படுகின்றன. 'நான் எனக்குரியேனல்லேன். நான் ஸ்வதந்த்ரனுயிருப்பவனல்லேன்' என்று இதன் பொருள் கூறப்படுகிறது. 'தே₃ஹம் முதலான பொருள் என்னுடையதல்ல. அது பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டது' என்னும் அறிவால் 'நான் எனது' என்னும் நினைவுகள் நீங்குகின்றன. ஏறிடப்பெற்ற அநாதி₃வாஸனையாலுண்டான வெவ்வேறுபட்ட அறிவுகளால் உறுதியாக 'நான் எனது' என்னும் நினைவுகள் என்னுல் (களிம்பும் சேறும் போலே) பூசிக்கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. 'விஷ்ணு எங்கும் நிறைந்தவன்' என்னும் அறிவிஞலுண்டான 'நம:' என்னும் ஶப்₃த₃த்தால் நமஸ்காரம் செய்பவனுன என்னுலேயே முற்

स्वत्वधीर्मया ॥ तत्तद्वैष्णवसार्वात्म्यप्रतिबोधसमुत्थया। नम इत्यनया वाचा नन्त्रा स्वस्मादपोह्यते ॥" इति। इत्थं च ओन्नम इत्यनेन अहं भगवत एव, न मे इति पर्यवस्यति। यद्वा "नमश्शब्दः प्रदानार्थः स्वाहाशब्द इवेष्यते" इति नमसः प्रदानार्थकत्वात् ओं नम इति मां भगवत एव ददामीति स्वात्मसमर्पणं कृतं भवति ॥

अथ व्यस्तप्रणवप्रथमाक्षरेण "ओंकारो भगवान्विष्णुः त्रिधामा वचसां पतिः" इति "यो ब्रह्मशब्दः प्रणवः" इति "यो वेदादिः परमः" इति "यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तः" इति "ओमिति ब्रह्म" इत्यादिभिश्च

கூறிய நினைவுகள் என்னிடமிருந்து போக்கடிக்கப்படுகின்றன'' என்பதிருக பு₄ாஷ்யத்தில் நமஶ்ஶப்₃த₃த்தின் பொருள் விளக்கப் பட்டது. ஆக ''ஓம் நம:'' என்னும் பத₃ங்களின் பொருள் ''நான் ப₄க₃வானுக்கே உரியவன்; எனக்கல்லேன்'' என்று தேறிற்று. அன்றிக்கே ''ஸ்வாஹா ஶப்₃த₃ம்போலே நமஶ் ஶப்₃த₃மும் ஸமர்ப்பணமாகிற பொருளைக் குறிக்கிறது'' என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி நமஶ்ஶப்₃த₃மான ஸமர்ப்பித்தல் என்னும் பொருளையுடையதாகையாலே ''ஓம் நம:'' என்னும் பத₃ங்க ளால் 'என்னை ப₄க₃வானுக்கே ஸமர்ப்பிக்கிறேன்'' என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதாகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

நாராயணஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்: ''மூவகைச் சேதநாசேதனங்களை இருப்பிடமாகக்கொண்டவனும், வாக்குகளுக்கெல்லாம் பொரு ளாயிருக்கும் தலைவனும், ஜ்ஞானம் முதலான கு₃ணங்களுக் கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கும் ப₄க₃வானுமான விஷ்ணு ஓங்காரத்தினுல் சொல்லப்படுகிருன்'' [ ] என்றும், ''ப்₃ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃மான ப்ரணவம் யாதொன் றுண்டோ'' [ ] என்றும், ''வேத₃த்துக்கு ஆதி₃யாய் ஒப்பற்ற சொல்லான ப்ரணவம் யாதொன்றுண்டோ'' [பாரமா 10-9] என்றும், ''வேத₃த்தின் ஆதியில் யாதொரு ப்ரணவம் ஓதப்படுகிறதோ''[தை-நா10] என்றும், ''ஓம் என்பது ப்₃ரஹ்மத் தைச் சொல்லுவது''[தை-ஶீ] என்றும் மற்றும் பல ப்ரமாணங்க

समस्तेन प्रणवेन प्रतिपाद्यमानः पुरुषः नारायणान्नान्यः इति तृतीयेन पदेन बोध्यते। "नारायण परं ब्रह्म" इति परमात्माभिधायकं हि नारायणपदम्। इदं योगरूढं भगवति। अतः "विष्णुर्नारायणः कृष्णः" इत्यभिदधते नैघण्टुकाः। भगवान् विखनाश्च "नारायणपरायणो निर्द्वन्दो मुनिः" इति, "श्रीमन्नारायणमर्चयेत्" इति चाह। अस्य द्वेधा समासः—नारा अयनमस्येति, नाराणामयनमिति च। वासाधिकारे—"आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः। ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणस्स्मृतः॥" इति मनुरपि। "सृष्ट्वा नारं

ளிலும் சொன்னபடி ப்ரணவம் முழுவதாலும் சொல்லப்படும் புருஷன் நாராயணனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்லன் என்று அஷ்டாக்ஷரத்தின் மூன்ருவது பத₃த்திஞல் அறிவிக்கப் படுகிறது. "நாராயணனே மேலான ப்₃ரஹ்மமாவான்" [தை-நா 11] என்கிறபடியே பரமாத்மாவைச் சொல்லுவதன்ரு நாராயணபத₃ம். இப்பத₃ம் யோக₃த்திஞலும் ரூடி₄யிஞலும் ப₄க₃வானொருவனையே சொல்லுகிறது. அதஞலேயே "விஷ்ணுர் நாராயண: க்ருஷ்ண:" [அமர 1-1-18] என்று நிக₄ண்டுகாரர்கள் படித்தனர். ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸும் "நாராயணனையே பரம ப்ராப்யப்ராபகமாகக்கொண்டவஞய், த்₃வந்த்₃வமற்றவஞன முனி" என்றும், "ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சிக்கக்கடவன்" என்றும் கூறினுர். இந்த நாராயண பத₃த்திற்கு இரண்டுவிதமாக ஸமாஸம் சொல்லலாம். 'நாரங்கள் எவனுக்கு அயநமாயிருக்கின்றனவோ அவன் நாராயணன்' என்பது ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம். 'நாரங்களுக்கு எவன் அயநமாயிருக்கின்ருனே அவன் நாராயணன்' என்பது தத்புருஷஸமாஸம். வாஸாதி₄காரத்தில் நாராயணஶப்₃த₃த்துக்குப் பின்வரும் நிர்வசனங்கள் எடுக்கப் பட்டன:- "நரஞகிற எம்பெருமானிடமிருந்து தோன்றின தாகையாலே ஜலம் நாரஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஜலம் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் இவனுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை யாலே, இவன் நாராயணன் எனப்படுகிருன்" [1-10] என்று மநுவும் சொன்ஞர். 'நரனிடமிருந்து பிறந்ததாகையாலே நாரம் எனப்படும் ஜலத்தை முதலில் படைத்து அதன்நடுவில் இருப்

तोयमन्तः स्थितोऽहं येन स्यान्मे नाम नारायणेति" इति, "नराज्ञातानि तत्त्वानि नाराणीति विदुर्बुधाः। तान्येव चायनं तस्य तेन नारायणस्स्मृतः।।" इति "नारस्त्विति सर्वपुंसां समूहः परिकीर्तितः। गतिरालंबनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः।।" "नारशब्देन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुधैः। तेषामयनभूतत्वात् नारायण इहोच्यते।।" इति निर्वचनात्पुल्लिङ्गत्वम्। "आपो वा आप आपोन्तरात्मा" इति मन्त्रः। अस्येदं भाष्यं-यः परमात्मा सर्वकारणभूता आपः - अपः अपां सृष्टयर्थमित्यर्थः; अण्डस्यापि कारणभूता इत्यभिप्रायेण पृथक्त्वेन उपादानम्। "तोयेन जीवान् व्यससर्ज भूम्यां" इति श्रुतिः— इति। अनेन

பதால் எனக்கு நாராயணன் என்று பெயர் ஏற்பட்டது'' [வராஹ 2-12] என்றும், ''நரனுகிற ப₄க₃வானிடமிருந்து பிறந்த தத்வங்களை அறிவாளிகள் நாரங்கள் என்கின்றனர். அவையே இவனுக்கு இருப்பிடமாகவுமாவதால் இவன் நாராயணன் எனப்படுகிருன்'' [ ] என்றும் ''நாரம் என்று சேதன ஸமூஹம் முழுவதும் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு ப்ராபகமாக வும் ப்ராப்யமாகவும் இருக்கையால் இவன் நாராயணன் எனப் படுகிருன்'' [பாத்மோத்தரம் 254-52] என்றும், ''நாரஶப்₃த₃த் தாலே அறிவாளிகளால் ஜீவஸமூஹம் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஜீவர்களுக்கு அயநமாக (ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும்) இருக்கையால் இவன் நாராயணன் எனப்படுகிருன்'' [ ] என்றும் நிர்வசனம் செய்யப்படுகையால் நாராயணபத₃ம் புல்லிங்க₃பத₃ம் (ஆண் பாற்சொல்) ஆகிறது. ''ஆபோ வா ஆப ஆபோந்தராத்மா'' [பாரமாத்மிக 5-7] என்பது பாரமாத் மிகோபநிஷத்தில் ஒரு மந்த்ரம். இதனுடைய பா₄ஷ்யத்தில் பின்வருமாறு சொல்லப்படுகிறது. ''யாவனொரு பரமாத்மா இருக்கிருனே, அவன் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாயிருக்கும் அப்புக்களை (ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டு) அடைந்தான் என்று பொருள். இந்த அப்புக்களாகிற ஜலம் அண்ட₃த்திற்கும் காரணமாயிருப்பது என்னும் காரணத்தாலே தனியாக எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. 'இந்த பூ₄மியில் நீரோடுகூடவே ஜீவர்களைப் படைத்தான்' என்று ஶ்ருதியும் கூறுகிறது'' என்னும் இந்த

सर्वकारणत्वं उक्तम्। "योऽसावतीन्द्रियग्राह्यः सूक्ष्मोऽव्यक्तस्सनातनः। सर्वभूतमयोऽचिन्त्यः स एव स्वयमुद्बभौ॥ सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात् सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः। अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमथ(व)सृजत्॥ तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम्।।" इत्यारभ्य "यत्तत्कारणं अव्यक्तं" इत्यादिना नारायणशब्दवाच्यस्य सर्वकारणत्वं स्मर्यते। एतेन तस्य हेयगुणराहित्य - कल्याणगुणसाहित्यरूपं उभयलिङ्गमपि द्योत्यते। "निष्कलङ्को निरञ्जनो निर्विकल्पो निराख्यातः शुद्धो देव एको नारायणः" इति नारायणशब्दवाच्यस्य शुद्धत्वदेवत्वश्रवणात्।

பா₄ஷ்யவாக்யத்தில் நாராயணனுக்கு ஸர்வகாரணத்வம் கூறப்பட்டது. "எந்தப் பரமாத்மா இந்த்₃ரியங்களால் அறியமுடியாதவனே, நுண்ணியவனே, வெளிப்படையாகத் தெரியாதவனே, பழையவனே, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனே, அளவிட்டு அறியமுடியாதவனே அவன் தானே மஹான் முதலான கார்யப்பொருளாக ஆனான். பலவிதமான படைப்புக்களைப் படைக்கவிரும்பிய அவன் ஸங்கல்பம் செய்து, தன் ஶரீரத்திலிருந்து முதலில் நீரையே படைத்தான். அந் நீரில் ஜீவர்களாகிற வீர்யத்தையும் சேர்த்துப் படைத்தான். அதிலே பொன்மயமானதொரு அண்ட₃முண்டாயிற்று. அது ஸூர்யன் போல் ஒளி உடையதாயிருந்தது" [மநு 1-7,8,9] என்று தொடங்கி, "இந்த்₃ரியங்களுக்குப் புலப்படாத யாதொரு ஜக₃த்காரணப்பொருள் உண்டோ" [மநு 1-11] முதலான ஶ்லோகங்களினால் நாராயண ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுமவனே ஸர்வகாரணன் என்று மநு தெரிவித்தார். இதிலிருந்து அவனுக்குத் தாழ்ந்த கு₃ணங்கள் ஒன்றுமில்லாமை, உயர்ந்த கு₃ணங்கள் எல்லாவற்றையும் உடைத்தாயிருக்கை என்னும் உப₄ய லிங்க₃மும் உணர்த்தப்படுகிறது. "களங்கமற்றவனாய், தே₃ாஷமற்றவனாய், ப்ராக்ருதமான வேறுபாடுகளற்றவனாய், ப்ராக்ருதப் பெயர்கள் அற்றவனாய், ஶுத்₃த₄னாய், தே₃வனாயிருப்பவன் நாராயணனொருவனே" [நாராயணோபநிஷத்] என்று நாராயணஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படுபவன் ஶுத்₃த₄னாயிருப்பவன்

दीव्यति-कल्याणगुणैः द्योत्यत इति देवः। ईयत इति कर्मव्युत्पत्त्या तस्य सर्वव्यापकत्वमभिहितम्। एतेन सर्वव्यापकत्वोपयोगि सूक्ष्मत्वं द्योतितम्। "सुसूक्ष्मस्सार्वस्सर्वेषामन्तरात्मा" इति श्रुतौ सूक्ष्मत्वं सर्वान्तरात्मोपयोगितया गृहीतम्॥

"रीङ् क्षये" इति धातुः। न क्षीयत इति नरशब्देन परमात्मा अभिधीयते। नरसंबन्धि चेतनाचेतनवर्गो नारं; तस्यायनं-आधारः। "स एकैकस्साधारस्साधिष्ठानो नाधिष्ठानः" इति श्रुतेः। "सर्वभूतनिवा-

---

என்கையால் தாழ்வின்மையும், தே₃வன் என்கையால் கல்யாண கு₃ணமுடைமையுமாகிற உப₄யலிங்க₃மும் உபநிஷத்₃ வாக்யத்திலும் ஓதப்பட்டது. "தீ₃வ்யதீதி தே₃வ:" என்கிற வ்யுத்பத்தியால் கல்யாணகு₃ணங்களால் ப்ரகாஶிப்பவனல்லவோ தே₃வனெனப்படுகிறன். "ஈயதே இதி அயநம்" என்னும் கர்மணிவ்யுத்பத்தியினுல் அயநஶப்₃த₃ம் தங்குமிடத்தைக் குறிக்கிறது. நாராயணஶப்₃த₃ம் ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தின்படி பொருள்படும்போது நாரங்களைத் தங்குமிடமாகக் கொண்டவன் என்று தேறுகையால் நாராயணனுக்கு ஸர்வவ்யாபகத்வம் சொல்லிற்றுயிற்று. இதனுல் ஸர்வவ்யாபகத்வத்துக்கு உறுப்பான ஸூக்ஷ்மத்வம் உணர்த்தப்படுகிறது. "மிக நுண்ணியவனுய், (அதனுலேயே) அனைவர்க்கும் அந்தராத்மாவாய், (அதனுலேயே) எல்லாமாயிருப்பவன்" [பாரமா 1-2] என்று வேத₃த்திலும் நுண்ணியனுயிருக்கை ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கைக்கு உறுப்பாக எடுக்கப்பட்டது.

இனி, நாராயணஶப்₃த₃த்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. "ரீங் க்ஷயே" என்னும் தா₄துவிலிருந்து தோன்றிய நரஶப்₃த₃ம் க்ஷயமில்லாத பரமாத்மாவைக் காட்டுகிறது. நரனுகிற அந்தப் பரமாத்மாவோடு தொடர்புள்ள சேதனுசேதனஸமூஹங்கள் நாரங்கள் எனப்படுகின்றன. அவற்றுக்கு அயநம் எனப்படும் ஆதா₄ரமாயிருப்பவன் நாராயணன். "ஸ ஏகைகஸ் ஸாதா₄ரஸ் ஸாதி₄ஷ்டா₂நோ நாதி₄ஷ்டா₂ந:" [பார 5-10] [நிமித்தம் உபா

सोऽसि" इत्युक्तेश्च। "इण् गतौ" इति धातुः। ईयतेऽनेनेति अयनशब्दे करणव्युत्पत्त्या साधकतमं करणमिति गतिसाधकत्वात् नारायण उपाय इति, ईयतेऽसाविति कर्मव्युत्पत्त्या स उपेय इति च अनुसन्धेयम्। तस्योपायत्वोपेयत्वावगमात् तदुपयोगिनः परत्वसौलभ्यादयो गुणाश्चानुसन्धेयाः। नारमयनं - वासस्थानं यस्येति बहुव्रीहौ तस्य सर्वान्तर्व्यापकत्वम्, नाराणां अयनमिति तत्पुरुषे बहिर्व्यापकत्वं च बोध्यते।

தானம் என்னும் இருவகைக்காரணமாகவுமிருக்குமவன் ஹ்ருதயகமலம் முதலானவற்றுக்கு ஆதாரமாய், பரமபதத்தை இருப்பிடமாக உடையவனுய். தனக்கு ஓர் ஆதாரம் இல்லாதவனுயிருப்பவன்.] என்று வேதமும் ஓதுகிறது. ''எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருக்கிருய்'' என்று மஹாபாரதம் ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலும் சொல்லப்பட்டது. "இண் கதௌ" என்ற தாதுவின் 'ஈயதே அநேந இதி அயநம்' (அடைவதற்கு ஸாதனம்) என்ற கரணவ்யுத்பத்தியாலே உண்டான அயநஶப்தம் ஸாதகதமமான பலகரணத்தை (உபாயத்தைக்) குறிக்கிறதாகையால் நாராயண ஶப்தம் சேதனனுக்கு உபாயமாயிருப்பவன் என்று பொருள்படுகிறது. ''ஈயதே அஸௌ'' (அடையப்படுபவன்) என்ற கர்மவ்யுத்பத்தியாலே சேதனனுக்கு உபேயமாயிருப்பவன் என்று நாராயணபதம் பொருள்படுகிறது. நாராயணன் உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் இருப்பவன் என்று விளங்குகையால், அந்த உபாயத்வத்துக்கும் உபேயத்வத்துக்கும் உறுப்பான பரத்வம், ஸௌலப்யம் முதலான குணங்களும் நாராயணஶப்தத்துக்குப் பொருளாக அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. '' நாரங்களாகிற நரஸமூஹங்கள் அயநமெனப்படும் வாஸஸ்தானமாய் எவனுக்கு உள்ளனவோ அவன் நாராயணனுகிருன்'' என்னும் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தின்படி எல்லாப் பொருள்களிலும் அவனுக்கு அந்தர்வ்யாப்தி (உள் நுழைந்து வியாபித்திருத்தல்) சொல்லப்படுகிறது. "நரஸமூஹங்களுக்கு அயநமாய்—இருப்பிடமாய் இருப்பவன் நாராயணன்'' என்னும் தத்புருஷ ஸமாஸத்தின்படி எல்லாப் பொருள்களையும் வெளியிலும் வியாபித்திருப்பவன் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

"अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं" इति श्रुत्या नारायणशब्दस्याभिहितार्थकत्वं ज्ञाप्यते। अन्तर्व्यापकत्वं नाम—"यच्च किंचिज्जगत्यस्मिन्" इति श्रुत्युक्तविधया यत्र यत्र इदं तत्र तत्र स नास्तीति यथा वक्तुं न शक्यते तथा वर्तित्वम्। बहिर्व्यापकत्वं नाम यत्र नेदं तत्रापि स्वस्य वर्तमानत्वम्। "विभुर्विभूणां विभवोद्भवाय" इति विभूनां व्यापकानां कालादीनां मध्ये अतिशयितविभुरिति तेषां बहिर्व्याप्तिर्नेति तथोक्तम्। न रिष्यति-न नश्यतीति व्युत्पत्या नरशब्दवाच्यजीवस्य नित्यत्वं सिद्धम्। नारशब्देन जीवसमूह उक्त इत्यभिहितम्। तेन जीवा

" அந்தர் ப₃ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த: " [தை-நா 11] [எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] என்னும் உபநிஷத்₃ வாக்யத்தில் நாராயணஶப்₃த₃த்தின் இவ்விரு பொருள்களும் உணர்த்தப்பட்டன. உள்ளே வியாபிப்பதாவது—'யச்ச கிஞ்சித் ஜக₃த்யஸ்மிந் த்₃ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபி வா'' [தை-நா 11] [இவ்வுலகில் காண்பதுவும் கேட்பதுவுமான யாதொன்றுள்ளதோ] என்னும் ஶ்ருதியில் சொன்ன ரீதியில் ''எங்கு எங்கு இந்தப் பொருள் உள்ளதோ அங்கு அங்கு அவனில்லை'' என்று சொல்லமுடியாதபடி எல்லாப்பொருளிலும் இருக்கையேயாகும். வெளியில் வியாபிக்கையாவது — இது என்று சொல்லப்படும் எந்தப்பொருளும் எங்கில்லையோ, அங்கும் தான் இருக்கையே யாகும். " விபு₄ர்விபூ₄ஞும் விப₄வோத்₃ப₄வாய " [பார 1-2] என்னும் மந்த்ரத்தில் சொன்னபடி " வ்யாபகங்களாயிருக்கும் விபு₄தத்வங்களான காலாதி₂களுக்கிடையில் சிறந்த விபு₄வா யிருப்பவன்'' என்று தேறுகையால், இவனுக்குள்ள ப₃ஹிர் வ்யாப்தி, காலம் முதலான மற்ற விபு₄தத்துவங்களுக்கு இல்லை என்பதையிட்டு இவனுக்கு ஸர்வப₃ஹிர்வ்யாப்தி சொல்லப் பட்டது. ''ந ரிஷ்யதி இதி நர:'' [அழியாதவனுகையாலே நரன் எனப்படுகிறான் ஜீவன்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே நர ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் ஜீவனுக்கு நித்யத்வம் ஸித்₃தி₄க் கிறது. நாரஶப்₃த₃த்தாலே ஜீவர்களின் ஸமூஹம் கூறப்படு

बहव इत्यवगम्यते। "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानां एको बहूनां यो विदधाति कामान्" इति श्रूयते। श्रीशास्त्रे च—"क्षेत्रज्ञाश्च बहवस्तेऽपि नित्याः" इति। नित्यानां अपि जीवानां ब्रह्मकार्यत्वं विशेषणीभूतशरीरसंबन्धप्रयुक्तम्। श्रीमदष्टाक्षरेण भगवतः सर्वे कल्याणगुणाः शब्दतोऽर्थतश्च प्रतिपादिता भवन्ति। प्रतिपादिताश्चैते पारमात्मीयोपनिषदि स्पष्टं श्रूयन्ते। अकारस्य "अव रक्षणे" इत्यवधातोर्निष्पन्नत्वात् रक्षकत्वं सिद्धम्। पारमात्मीये "सर्वस्य गोप्त्रे सुरसाय धाम्ने" इति। धातुना रक्षणविषयस्यानिर्देशात् संकोचे मानाभावाच्च तस्य सर्वविषयत्वं

கிறது என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. இதனால் ஜீவர்கள் பலர் என்று விளங்குகிறது. "நித்யரான பல சேதனர்களுக்கு, நித்யனாய் சேதனனாய் ஒருவனாய் இருக்கும் எந்தப் பரமாத்மா விருப்பங்களை அளிக்கிறானோ" [கட, 2-5-13] என்று உபநிஷத்திலும் ஓதப்படுகிறது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும்—'ஜீவர்கள் பலர்; அவர்களும் நித்யர்கள்" என்று கூறப்பட்டது. நித்யர்களாயினும் பரமாத்மாவுக்கு விஶேஷணமாயிருக்கும் ஶரீரத்தில் அடங்கியிருக்கையால் ஜீவர்கள் ப்ரஹ்மத்துக்குக் கார்யப்பொருளாகவும் ஆகிறார்கள். ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரத்தினாலே ஶாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் எம்பெருமானுடைய எல்லாக்கல்யாணகுணங்களும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவை பாரமாத்மீயோபநிஷத்தில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டன. அகாரமானது "அவ ரக்ஷணே" என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றியதாகையால் ரக்ஷகத்வம் ஸித்திக்கிறது. பாரமாத்மீயோபநிஷத்திலும் "ஸர்வஸ்ய கோப்த்ரே ஸுரஸாய தாம்நே" [பார 9-1] [அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவனாய், சிறந்த ரஸமாயிருப்பவனாய், தேஜோமயமானவனுக்கு] என்று இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. 'அவ ரக்ஷணே' என்னும் தாதுவிலிருந்து உண்டான அகாரத்தில் 'இன்னாரை ரக்ஷிப்பது' என்னும் விஷயம் சொல்லப்படவில்லையாகையாலும், 'சிலரையே ரக்ஷிப்பவன்' என்று ரக்ஷணவிஷயத்தைச் சுருக்குவதற்கு ப்ரமாணம் இல்லையாகையாலும் 'அகாரத்தினால் சொல்லப்படுமவன் எல்லாப்பொருளையும் ரக்ஷிக்கிறான்' என்று

गम्यते। इह वाच्यं तथा सर्वदा रक्षकत्वं सर्वप्रकाररक्षकत्वादिकं च। रक्षणस्य करुणाप्रयुक्तत्वात् परमकारुणिकत्वं सर्वरक्षकत्वापेक्षितसर्वज्ञत्वम्। शक्तिहीनस्य सर्वरक्षकत्वासंभवात् सर्वशक्तिमत्त्वम्। तत्तदवसरं विना रक्षणप्रवृत्तेः निरर्थकत्वात् अवसरप्रतीक्षकत्वम्। सर्वरक्षकत्वस्य निसर्गसिद्धत्वेऽपि प्रपत्त्यादिकं व्याजीकृत्य रक्षणमुचितम्। अन्यथा सदसतोस्साम्यापत्तेः। ततः यत्किंचित् व्याजीकृत्य रक्षतीति व्याजमात्रसापेक्षत्वम्। रक्षकत्वाभिधायिना नाम्ना प्रतीतत्वात् विश्वसनीयत्वम्। नारायणायैवाहमित्यर्थक-प्रणव-प्रतिपाद्यत्वाच्छेषित्वम्। "यो ब्रह्मशब्दः प्रणवः" इत्यादिमन्त्रेण प्रणवात्मकत्वप्रतिपादनात्॥

உணர்த்தப்படுகிறது. அதுபோலவே 'இன்ன காலத்தில் ரக்ஷிக்கிருன்' 'இன்ன வித,த்தில் ரக்ஷிக்கிருன்' என்று குறிப்பிடாமையால் 'எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவித,த்திலும் ரக்ஷிப்பவன்' என்றும் ஸித்,தி,க்கிறது. ரக்ஷணம் கருணையிஞல் ஏற்படுவதாகையால் பரமகாருணிகன் என்றும் ஸித்,தி,க்கிறது. அனைவரையும் ரக்ஷிப்பதற்கு உறுப்பான ஸர்வஜ்ஞத்வமும் (எல்லாம் அறிந்தவனுயிருக்கையும்) உணர்த்தப்படுகிறது. ஶக்தியற்றவன் அனைவரையும் ரக்ஷிக்கமுடியாதாகையால் ஸர்வஶக்தத்வமும் (எல்லாம்வல்லவனுயிருக்கையும்) உணர்த்தப்படுகிறது. அந்தந்தக் காலம் ஏற்படாவிடில் ரக்ஷிக்கும் முயற்சி பயனற்றதாகுமாகையால், அவஸரப்ரதீக்ஷகத்வம் (ரக்ஷிக்கும் காலத்தை எதிர் பார்த்திருக்கை) என்னும் கு,ணமும் காட்டப்படுகிறது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் இயற்கையாயிருந்தபோதிலும், ப்ரபத்தி முதலானவற்றை வியாஜமாகக்கொண்டே ரக்ஷிக்கையாகிற வ்யாஜமாத்ரஸாபேக்ஷத்வமும் உணர்த்தப்பட்டது. ரக்ஷகத்வத்தைச் சொல்லும் அகாரமாகிற பெயராலே குறிக்கப்படுகையால் விஶ்வஸநீயத்வமும் (நம்பத்தக்கவனுயிருக்கையும்) காட்டப்படுகிறது. "நாராயணனுக்கே உரியவன் நான்" என்னும் பொருளுள்ள ப்ரணவத்திஞல் சொல்லப்படுபவனுயிருக்கையால் ஶேஷித்வமும் (உடையவனுயிருக்கையும்) உணர்த்தப்படுகிறது. "யோ ப்,ரஹ்மஶப்,த,:

मकारेण जीववाचकेन सर्वेषामविशेषेण ग्रहणात् अकारवाच्यस्य तस्य सर्वशेषित्वम्। "तन्निरीश्वरमीश्वराय" इति मन्त्रेण तथात्वं बोधितम्। उकारस्य लक्ष्मीवाचकतया "मकारस्तु तयोर्दासः" इति पत्नीविशिष्टस्य शेषित्वम्। "वक्षो वसत्यस्य" इति मन्त्रेण तथा अवगमितम्। अनन्य-शेषित्वात् समाभ्यधिकराहित्यम्। "यस्योपरित्वं मुनयोनुपश्यन्ति" इति मन्त्रेण प्रतिपादितम्। रक्षकत्वादात्मनस्तदर्थकत्वाच्च आत्महवि-रुद्देशार्हत्वम्। "तत्सत्वो वा विष्णुरुद्योगः" इति मन्त्रेणोक्तम्। "यो वेदादिः परमः परो ब्रह्म" इत्यादिमन्त्रे श्रीमदष्टाक्षरप्रतिपादनं अस्तीति

ப்ரணவ: [பார 1-6] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்திலுல் ப்ரணவ ஸ்வருபியாயிருப்பவனுகக் கூறப்படுவது இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கது.

ஜீவர்களைக் குறிக்கும் மகாரத்திலுல் எல்லா ஜீவர்களையும் பொதுவாக எடுக்கையால், அகாரவாச்யனை எம்பெருமானுெருவனுக்கே ஸர்வஶேஷித்வம் உணர்த்தப்படுகிறது. "தம் நிரீஶ்வரம் ஈஶ்வராய'' [பார-10-6] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்திலுல் இவ்விஷயம் அறிவிக்கப்பட்டது. ''மகாரத்திலுல் சொல்லப்படுபவன் பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் தா₃ஸனுயிருப்பவன்" என்னும் ஶ்ருதி வாக்யத்திலுல் பெரியபிராட்டியாரோடுகூடிய எம்பெருமானுக்கு ஶேஷித்வம் காட்டப்பட்டது. ''வக்ஷோ வஸத்யஸ்ய'' [பார 9-2] என்னும் மந்த்ரத்தில் இவ்விஷயம் அறிவிக்கப்பட்டது. வேறு ஶேஷி எவனும் இல்லாமையால், ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாமையும் உணர்த்தப்படுகிறது. 'யஸ்யோபரித்வம் முநயோநுபஶ்யந்தி'' [பார 2-1] [எவனுடைய பரத்வத்தை முனிவர்கள் காண்கிருர்களோ] என்னும் மந்த்ரத்திலுல் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. ஆத்மாக்களுக்கு ரக்ஷகனுயிருக்கையாலும், அதற்காகவே உறுதிபூண்டிருக்கையாலும் ஆத்மாவாகிற ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பிப்பதற்கு உரியவனுயிருக்கையும் உணர்த்தப்படுகிறது. ''தத் ஸத்வோ வா விஷ்ணுருத்₃யோக₃:'' [பார 5-5] என்னும் மந்த்ரத்தில் இவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டது. "யோ வேத₃ாதி₃: பரம: பரோ ப்₃ரஹ்ம'' [பார 10-9] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தில்

तद्भाष्ये प्रपञ्चितम्। किमधिकेन? मन्त्रराजे अस्मिन् विशिष्यानुसन्धेयाः सर्वे स्वरूपगुणाः पारमात्मीयोपनिषदि स्पष्टमभिहिताः दिङ्मात्रं प्रदर्शितम्। "यो ब्रह्मशब्दः प्रणवः" इति मन्त्रे "ओमित्येतत्" इत्यारभ्य "एतदालंबनं ज्ञात्वा ब्रह्मलोके महीयते" इति श्रुत्यन्तरोक्तविधया प्रणवानुसन्धानपूर्वकमात्मसमर्पणं कुर्वतां प्राप्यं स्थानं यत् तत्प्रापकत्वं तस्योक्तम्। जीवस्वरूपाणि— अनन्यार्हशेषत्वं अनन्योपायत्वं अनन्यभोग्यत्वमिति। परमात्मस्वरूपाणि— सर्वशेषित्वं मुक्त्युपायत्वं

ஸ்ரீமத₃ஷ்டாக்ஷரம் அறிவிக்கப்படுகிறது என்று அந்த மந்த்ர பா₄ஷ்யத்தில் விவரிக்கப்பட்டது. பல சொல்லி என்? மந்த்ர ராஜாவான இத்திருமந்த்ரத்தில் குறிப்பிட்டு அநுஸந்தி₄க்கத் தக்க எல்லா ஸ்வரூபகு₃ணங்களும் பாரமாத்மீயோபநிஷத்தில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டன. ஒரு சிறிது இங்கு காட்டப் பட்டது. ''யோ ப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃: ப்ரணவ:'' [பார 1-6] என்னும் மந்த்ரத்தில் ''ஓமித்யேதத்'' [ஓம் என்னும் இம்மந்த்ரம்] என்று தொடங்கி, ''ஏதத₃ாலம்ப₃நம் ஜ்ஞாத்வா ப்₃ரஹ்மலோகே மஹீயதே'' [கட₂ 2-15...17] [உபாயமான இப்ரணவத்தை அறிந்தவன் ப்₃ரஹ்மலோகத்தில் சிறப்படைகிறுன்] என்று மற்றொரு வேத₃வாக்யத்தில் சொன்ன ரீதியில், ப்ரணவாநுஸந்தா₄னத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்பவர்களுக்கு ப்ராப்யமான பரமபத₃த்துக்கு ப்ரணவமே ப்ராபகம் என்று சொல்லப்பட்டது. (1) அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் (வேறு எவர்க்கும் உரியவனல்லாதவனுயிருக்கை) (2) அநந்யோபாயத்வம் (வேறு எவரையும் உபாயமாகக் கொள்ளாதவனுயிருக்கை) (3) அநந்யபோ₄க்₃யத்வம் (வேறு எதையும் இனிய பொருளாகக் கொள்ளாதவனுயிருக்கை) என்ற மூன்றும் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபங்கள் (ஸ்வரூபநிருபகத₄ர்மங்கள்). (1) ஸர்வஶேஷித்வம் (அனைவருக்கும் ஶேஷியாயிருக்கை) (2) மூக்த்யுபாயத்வம் (மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாயிருக்கை) (3) உபேயத்வம் (மோக்ஷத்தில் அடையப் படுபவனுயிருக்கை) என்ற மூன்றும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபங்கள் (ஸ்வரூபநிருபக த₄ர்மங்கள்). (1) ஏகோந ஶேஷித்வம்

उपेयत्वं चेति। लक्ष्मीस्वरूपाणि—एकोनशेषित्वं पुरुषकारत्वमुपेयत्वं चेति। "यो वा त्रिमूर्तिः" इत्यत्र नारायणस्य "सृष्टिस्थित्यन्तकरिणीं" इत्याद्युक्तविधया त्रिमूर्त्यात्मत्वम्। "कं कोशमङ्के" इत्यत्र "सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात्" इत्याद्युक्तविधया स्रष्टृत्वम्। "यं यज्ञैः" इत्यत्र मन्त्रराजमिमं जपतां स्वरूपदर्शकत्वम्। "यस्सूक्ष्मान्" इत्यत्र भगवतः स्वपदं प्रति मुक्तप्रापणप्रकारनिरूपणपूर्वकतद्धुरन्धरत्वम्। "यस्य वा भयात्"

(எம்பெருமான் ஒருவன் தவிர மற்ற அனைவருக்கும் ஶேஷியா யிருக்கை) (2) புருஷகாரத்வம் (3) உபேயத்வம் என்ற மூன்றும் பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்வரூபங்கள். "யோ வா த்ரிமூர்த்தி:" [பார 1-7] என்னும் மந்த்ரத்தில் "ஸ்ருஷ்டிஸ்தி₂த்யந்தகரிணீம் ப்₃ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்। ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப₄க₃வாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்த₃ந:॥" [வி-பு 1-2-66] [ஜனார்த்தனன் ஒருவனே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலைச் செய்வதற்காக, பிரமன் விஷ்ணு ஶிவன் என்னும் பெயர்களை யுடைய மும்மூர்த்திகளாகிறான்] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் நாராயணன் மும்மூர்த்திகளையும் ஶரீரமாகக் கொண்டவனாயிருக்கிறான் என்று காட்டப்பட்டது. "கம் கோஶமங்கே₃" [பார 1-9] என்னும் மந்த்ரத்தில் "ஸோபி₄த்₄யாய ஶரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவித₄ா: ப்ரஜா:" [மநுஸ்ம்ருதி 1-8] [அந்தப் பரமாத்மா ஸங்கல்பம்செய்து தன் ஶரீரத்திலிருந்து பலவித₄மான கார்யப் பொருள்களை ஸ்ருஷ்டிசெய்ய விரும்பியவராய்] என்று மநு ஸ்ம்ருதியில் சொன்ன ரீதியில் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் (படைப்பவனா யிருக்கும் தன்மை) காட்டப்பட்டது. "யம் யஜ்ஞை:" [பார 1-10] என்னும் மந்த்ரத்தில் மந்த்ரராஜமான இந்தத் திருவஷ்டா க்ஷரத்தை ஜபிப்பவர்கள் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவர்கள் என்று காட்டப்பட்டது. "ய: ஸூக்ஷ்மாந்" [பார 2-8] என்னும் மந்த்ரத்தில் தன்னுடைய பரமபத₃த்துக்கு எம்பெருமான் முக்தர்களை அழைத்துச் செல்லும் ப்ரகாரத்தை நிருபியாநின்று கொண்டு அழைத்துச் செல்பவர்களில் அவன் தலைவனா யிருக்கிறான் என்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டது. "யஸ்ய வா

इत्यत्र सूर्यादिनियन्तृत्वम्। "द्वावेतौ" इति चेतनाचेतनोपसंहारकत्वम्। "यो वा आयुः" इति रुद्रापन्निवारकत्वं, ब्रह्मादीनामपि परमगतित्वं, "सत्यं सत्वं सत्पथाय" इति गतिमार्गत्वं, "सत्यो ज्योतिः" इत्यत्र "सत्योद्योगः" इत्यत्र च सत्यसंकल्पत्वं, "सञ्जुषन् व्रजामि" इति शरणागतिसेवनयोर्यौगपद्यावगमेऽपि वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्भावेन "संजुषन्—सेविष्यमाणः, व्रजामि—शरणं प्रपद्ये" इत्यर्थोऽवगम्यः। सेवनं-आराधनम्। एतेन लक्ष्मीसहितस्याराधनमुक्तम्। "इह संग्रहतश्श्रीमान्

ப₄யாத்'' [பார 2-9] என்னும் மந்த்ரத்தில் எம்பெருமான் ஸூர்யன் முதலானோரை நியமிப்பவனுயிருப்பவன் என்று வெளியிடப்பட்டது. ''த்₃வாவேதௌ'' [பார 4-2] என்னும் மந்த்ரத்தில் சேதனுசேதனங்களை ஸம்ஹரிக்கிறவனுயிருக்கும் தன்மை விளக்கப்பட்டது. ''யோ வா ஆயு:'' [பார 4-3] என்று ருத்₃ரனுடைய ஆபத்தைப் போக்குமவனுயிருக்கும் தன்மையும், பிரமன் முதலானோருக்குப் பரமப்ராப்யனுயிருக்கும் பெருமையும் பேசப்பட்டது. ''ஸத்யம் ஸத்வம் ஸத்பத₂ாய'' [பார 5-1] என்று பரமபத₃த்தின் வழியாயிருக்கும் தன்மை விளக்கப்பட்டது. 'ஸத்யோ ஜ்யோதி:'' [பார 4-10] 'ஸத்யோத்₃யோக₃:'' [பார 4-16] என்னும் மந்த்ரங்களில் ஸத்யஸங்கல்பனுயிருக்கும் சீர்மை சொல்லப்பட்டது. 'ஸஞ்ஜுஷந் வ்ரஜாமி'' [பார 11-1] என்னுமிடத்தில் 'ஸஞ்ஜுஷந்' என்று ஸேவனமாகிய ஆராத₄னமும் 'வ்ரஜாமி' என்று ஶரணாக₃தியும் ஒரே ஸமயத்தில் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டபோதிலும் நிகழ்காலத்துக்கு ஸமீபத்தில் நடப்பதையும் நிகழ்காலமாகவே வழங்கும் முறையையொட்டி 'ஸஞ்ஜுஷந் — ஆராதி₄க்கவிருப்பவனுய், வ்ரஜாமி—ஶரணமடைகிறேன்' என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ''ஜுஷ-ப்ரீதி ஸேவநயோ:'' என்று தா₄து வாக்கையாலே ''ஸஞ்ஜுஷந்'' என்னும் பத₃த்தால் ஸேவனமாகிற ஆராத₄னம் கூறப்படுகிறது. இத்தால் லக்ஷ்மியோடுகூடின நாராயணனின் ஆராத₄னம் சொல்லப்பட்டது. ''இத்திருவஷ்டாக்ஷரமந்த்ரத்தில் ஶ்ரிய:பதியான நாராயணன் ரக்ஷகனுகவும், ஶேஷியாகவும், ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதவனுகவும், உபாயமாக

गोप्ता शेषी समाधिकदरिद्रः। शरणं सर्वशरीरी प्राप्यस्सेव्यश्च साधुभिर्भाव्यः।।" इति प्राचामभियुक्तानामुक्तिः। "आपो वा आप" इति मन्त्रे वेदरूपत्वमुक्तम्। एतदुपबृंहितं "वेदो नारायणस्साक्षात्" इति। सकलवेदस्वरूपत्वे सति निखिलवेदसारभूताष्टाक्षररूपत्वं किमु वक्तव्यम्? उच्यते च तथाऽपि-"यदन्तरस्थमशेषेण वाङ्मयं वेदवैदिकम्। तस्मै व्यापकमुख्याय मन्त्राय महते नमः।। व्यक्तं हि भगवान् देवस्साक्षान्नारायणः स्वयम्। अष्टाक्षरेण रूपेण मुखेषु परिवर्तते।।" इति। "यं चिन्तयन्तो निगमान्तरूपं" इति मन्त्रे "सुरतं भवाय" इति भगवतो भोग्यत्वमुक्तम्। "अब्जो जुषन्तः" इति मन्त्रे भगवन्तमनाराधयतां पतनमुक्तम्। तस्य

வும், எல்லாப் பொருள்களையும் ஶரீரமாகக் கொண்டவனாகவும், ப்ராப்யமாகவும், ஆராதி₄க்கத்தக்கவனாகவும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டான் என்று நல்லோர்களால் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது" என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் மூலமந்த்ராதி₄காரத்தில் ஸ்ரீவேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் அருளினர். "ஆபோ வா ஆப:" [பார 5-7] என்னும் மந்த்ரத்தில் எம்பெருமான் வேத₃ஸ்வரூபனாயிருப்பவன் என்று கூறப்பட்டது. "நாராயணன் வேத₃மாகவே இருப்பவன்" என்று ஸ்ம்ருதிகளில் இது விளக்கப்பட்டது. இப்படி எம்பெருமான் ஸகல வேத₃ஸ்வரூபனாயிருக்கும்போது எல்லா வேத₃ங்களுக்கும் ஸாரமான அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபனாயிருக்கிறான் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இருந்தபோதிலும் பின்வருமாறு ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகிறது — "வேத₃மாகவும் வேத₃ விளக்கமாகவும் இருக்கும் எல்லா ஶாஸ்த்ரங்களுக்கும் உட்பொருளாயிருப்பதாய், வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றினுள் தலைமை பெற்றதாயிருக்கும் பெரியதிருமந்த்ரத்துக்கு நமஸ்காரம். ஸாக்ஷாந்நாராயணனாகிற ப₄க₃வான் அஷ்டாக்ஷர ஸ்வரூபனாயிருந்துகொண்டு அடியார்களின் வாய்களில் நடமாடுகிறான்" என்று. "யம் சிந்தயந்தோ நிக₃மாந்தரூபம்" [பார 9-7] என்னும் மந்த்ரத்திலே "ஸுரதம் ப₄வாய" என்று எம்பெருமானுடைய போ₄க்₃யத்வம் சொல்லப்பட்டது. "அப்₃ஜோ ஜுஷந்த:" [பார 9-5] என்னும் மந்த்ரத்தில் எம்பெருமானை

नाभिकमलात् ब्रह्मजननं च। "अं राजिमन्तं सकलस्य गुप्तयै स्वाहा" इति मन्त्रेण लक्ष्मीविशिष्टस्य नाथस्य सर्वरक्षकत्वमुक्तम्। "लक्ष्म्या सह...गीयते" इत्यत्र वेदान्तेऽस्मिन् तथा प्रतिपादितत्वात् वेदान्तेषु च गीयत इत्युक्तम्। न च "आपो वै नरसूनवः" इति "नराज्ञातानि" इत्यत्र च नरशब्दो नारायणादन्यः प्रतिपादित इति शङ्क्यम्। "आपो नारायणोद्भूताः" इति व्यासवचनेन नरशब्दस्य तदभिधायकत्वावगमात्। अत एव "जह्नुर्नारायणो नरः" इति नामसु गृह्यते। "नर-

---

ஆராதி₄க்காதவர்கள் து₃ர்க்க₃திகளில் விழுவார்கள் என்று கூறப்பட்டது. அதிலேயே எம்பெருமானுடைய நாபி₄க்கமலத்திலிருந்து பிரமன் உண்டாவதும் உரைக்கப்பட்டது. "அம் ராஜிமந்தம் ஸகலஸ்ய கு₃ப்த்யை ஸ்வாஹா" [பார 11-4] என்னும் மந்த்ரத்தில் லக்ஷ்மியோடு கூடிய எம்பெருமானுக்கு ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லப்பட்டது. முன்னமே எடுக்கப்பட்ட "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ" [ல-த 28-14] என்று தொடங்கும் லக்ஷ்மீ தந்த்ர ஶ்லோகத்தில் "வேதா₃ந்தேஷு ச கீ₃யதே" (வேதா₃ந்தங்களிலும் லக்ஷ்மியோடுகூடிய நாராயணனே ரக்ஷகனாகக் கூறப்படுகிறான்) என்று சொன்னது இந்தப் பாரமாத்மிகோபநிஷத்₃ வாக்யத்தைக்கருதியே என விளங்கும். "ஆபோ வை நரஸூநவ:" [மநு 1-10] [நீர் நரனெனப்படும் பரமாத்மாவினால் படைக்கப்பட்டதாகும்] "நராஜ்ஜாதானி தத்த்வானி நாராணீதி ததோ விது₃:" [பா₄ர-ஆநு 186-7] [நரனெனப்படும் பரமாத்மாவிடமிருந்து எல்லாத் தத்துவங்களுமுண்டாயின (பொருள்களுமுண்டாயின); அதனாலேயே அவற்றை நாரங்கள் என்று கூறுகிறார்கள்] என்னும் ப்ரமாணங்களில் நரஶப்₃த₃த்தினால் நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறொருவன் கூறப்படுகிறான் என்று ஶங்கிக்கலாகாது. "ஆபோ நாராயணோத்₃பூ₄தா:" [வ்யாஸஸ்ம்ருதி] [நீர் நாராயணனிடமிருந்து உண்டானது] என்னும் வ்யாஸவசனத்தில் நீரைப் படைத்தவனாக நாராயணனையே கூறுகையாலே, மநுவசனத்தில் நீரைப் படைத்தவனாகக் கூறப்படும் நரனும் நாராயணனே என விளங்குகிறது. அதனாலேயே "ஜஹ்நுர் நாராயணோ நர:" [விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்]

संबन्धिनो नारा नरस्स पुरुषोत्तमः। नयत्यखिलविज्ञानं नाशयत्यखिलं तमः॥ न रिष्यति च सर्वत्र नरस्तस्मात्सनातनः। नरसंबन्धिनस्सर्वे चेतनाचेतनात्मकाः॥ ईशितव्यतया नारा धार्यपोष्यतया तथा। नियाम्यत्वेन सृज्यत्वप्रवेशभरणैस्तथा॥ अयते निखिलान्नारान् व्याप्नोति क्रियया तथा। नाराश्चाप्ययनं तस्य तैस्तद्भावनिरूपणात्॥ नाराणामयनं चासस्ते च तस्यायनं सदा। परमा च गतिस्तेषां नाराणामात्मनां सदा॥" इति। भगवता विखनसा सूत्रेअर्चनान्ते "द्वादशाष्टाक्षराभ्यां

என்று நரஶப்₃த₃ம் விஷ்ணுநாமமாகப் படிக்கப்பட்டது. "நரனோடு ஸம்ப₃ந்த₄முள்ளவை நாரங்களாகும். நரனெனப்படுபவன் புருஷோத்தமனேயாவான். எல்லா அறிவுகளைக் குறித்தும் நயனம் செய்பவன் (இட்டுச்செல்பவன்) ஆகையாலும், எல்லா இருளையும் நாஶம் செய்பவனுகைபாலும், எங்கும் எப்போதும் க்ஷயம் (அழிவு) இல்லாதவன் (ரீங்-க்ஷயே) ஆகையாலும் பழையவனுன பரமபுருஷன் நரனெனப்படுகிருன். சேதனு சேதனங்களாயிருக்கும் எல்லாப்பொருள்களுமே நரனுயிருக்கும் பரமாத்மாவோடு ஸம்ப₃ந்த₄முள்ளவை. (எவ்வித₄மான ஸம்ப₃ந்த₄மெனில்) நரனுல் ஆளப்படுகை, த₄ரிக்கப்படுகை, போஷிக்கப்படுகை, நியமிக்கப்படுகை, படைக்கப்படுகை, வியாபிக்கப்படுகை, ரக்ஷிக்கப்படுகை ஆகிய ஸம்ப₃ந்த₄ங்கள் இருக்கையால் நாரங்களாகின்றன. நாரங்களை அடைகிருன், அதாவது தன் செயல்களினுல் வியாபிக்கிருன் என்னும் காரணத்தாலும், நாரங்களும் அவனுக்கு அடையுமிடமாய் அதாவது 'இவன் அவையே' எனச் சொல்லும்படியாகிருனுகையாலும், நாரங்களுக்கு அயநம் எனப்படும் இருப்பிடமாகிருனுகையாலும், அவையும் நரனுகிற அவனுக்கு எப்போதும் இருப்பிடமாகின்றனவாகையாலும். நாரங்களாகிற ஆத்மாக்களுக்கு எப்போதும் மேலான க₃தியாக (ப்ராப்யமாக அல்லது ப்ராபகமாக) ஆகிருனுகையாலும் நாராயணன் எனப்படுகிருன்" என்னும் நரஶப்₃த₃ நாராயணஶப்₃த₃நிர்வசனங்கள் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கவை. ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸினுல் தம் ஸூத்ரத்தில் அர்ச்சனத்தின் முடிவில் "த்₃வாத₃ஶாக்ஷரத்தாலும்

पुष्पाणि ददाति" इति विहितम्। तेनात्मसमर्पणं अभिहितमित्यव-गम्यते। वदन्ति ह्यभियुक्ताः-"मूलमन्त्रेण स्वात्मानं देवाय निवेद्य" इति॥

प्रणवतृतीयाक्षरमकारे अमो लोपोऽवगम्यः; तेन मामिति फलति। अकारवाच्याय नारायणायैव मां नमः ददामीति। "नमश्शब्दः प्रदानार्थः" इति वचनात्। पुनस्तन्त्रेण नम इति; न ममेत्यर्थः। एतेन अन्ययोगव्यवच्छेदार्थक एवशब्दार्थः स्पष्टमुक्तो भवति। अपि च "ओं नम इति" अहं भगवते न मम इति स्वात्मनः तत्स्वत्वं, अन्य-

---

அஷ்டாக்ஷரத்தாலும் புஷ்பங்களை அர்ச்சிக்கிறான்'' என்று விதி4க்கப்பட்டது. இதனால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் சொல்லப் பட்டதென விளங்குகிறது. ''மூலமந்த்ரத்தினால் தனது ஆத் மாவை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்து'' [நித்யம்] என்று ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரான அபி4யுக்தரும் கூறுகிறாரன்றோ.

ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது அக்ஷரமான மகாரத்தில் 'அம்' என்னும் விபக்தி மறைந்திருக்கிறது என்று கொண்டால் 'மாம்' என்றாகிறது. ஆக, 'ஓம் நம:' என்றது அகாரத்தினால் சொல் லப்படும் நாராயணனுக்கே மாம் — என்னை, நம: — ஸமர்ப்பிக் கிறேன் என்று பொருள்படுகிறது. ''நமஶ்ஶப்3த3ம் ஸமர்ப்ப ணத்தைச் சொல்லுகிறது'' என்னும் வசனம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். மறுபடியும் நம:ஶப்3த3த்தை ஆவ்ருத்திசெய்து கொண்டால் 'ந மம' [எனக்கில்லை] என்று பொருள்படுகிறது. இதனால் நாராயணனைத் தவிர, தன்னையுள்ளிட்ட வேறு எவ ருக்குமே இவன் உரியவனல்லன் என்னும் அர்த்த2ம் தெளி வாகக் கூறப்பட்டதாகிறது. மேலும் 'ஓம் நம:' என்றது 'நான் ப4க3வானுக்கே உரியவன் எனக்கல்ல' என்று பொருள் படுமாகையால், தன் ஆத்மாவானது எம்பெருமானுக்கு உடைமை என்றும், வேறொருவருக்கும் உடைமையல்ல என்றும், எம்பெருமானுக்கே பரதந்த்ரமானது என்றும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால் 'நாராயணாய' என்னும் மூன்றாவது பத3த்துக்கு மேல் — 'ஓம் நம:' என்ற

दीयत्वाभावः, तत्पारतन्त्र्यं च अभिहितानि। ततो नारायणायेत्यतः परं तदानुगुण्येन सेवको भवेयमिति क्रियापदमध्याहृतम् यदि जन्मफलतया तदाराधनादिकैङ्कर्यं प्रार्थितं भवति। "न विष्ण्वाराधनादन्यद्विद्यते जन्मनः फलं" इत्युक्तेः। "नारायणमर्चयेत्" इति "परमं पदं गच्छति" इति श्रीवैखानसानां स्वसूत्रे विहितस्याराधनस्य फलतया मुक्त्युपायतया च प्रार्थनीयत्वं सिद्धम्। परन्तु तत्रोपायत्वानुसन्धानं न कार्यम्। तत्र तथात्वानुसन्धानेऽपि तेनातितरां प्रसन्नः परमपुरुषः स्वपदं प्रापयतीत्युक्तम्। न च "पातः पादाय पादिते स्वाहा" इति मन्त्रे पादपतनमात्रस्य तत्पदप्रापकत्वप्रतिपादनात्

முதலிரண்டு பத₃ங்களுக்கு இங்கு சொன்ன பொருளை யொட்டி 'ஸேவகனாக ஆகக்கடவேன்' என்னும் வினைச் சொல் வருவித்துக் கொள்ளப்படுகிறது. பிறவியெடுத்த பயனாக எம்பெருமானுக்கு ஆராத₄னம் செய்வது முதலான எல்லாக் கைங்கர்யமும் இத்தால் பிரார்த்தி₂க்கப்பட்டதாகிறது. "விஷ்ணுவை ஆராதி₄ப்பதைக் காட்டிலும் பிறவிப்பயன் வேறில்லை" [வ்யாஸஸ்ம்ருதி] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. "நாராயணனை அர்ச்சிக்க வேண்டும்" என்றும் "இப்படி அர்ச் சிப்பவன் பரமபத₃த்தை அடைகிறான்" என்றும் வைக₂ாநஸர் களுக்குத் தங்களுடைய ஸூத்ரத்தில் விதி₄க்கப்பட்டிருக்கும் ஆராத₄னம்—ப்ராப்யமாகவும் முக்திக்கு உபாயமாகவும் பிரார்த் தி₂க்கத்தக்கது என்று தேறுகிறது. இப்படி ஆராத₄னம் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமானாலும், அதை உபாயமாக அநுஸந் தி₄ப்பது கூடாது. அப்படியே அதை உபாயமாக அநுஸந்தி₄த் தாலும், அதனால் மிகவும் உகந்த பரமபுருஷன் தனது பரம பத₃த்தை அவர்களை அடைவிக்கிறான் என்று சொல்லப் பட்டது. "பாத: பாத₃ாய பாதி₃தே ஸ்வாஹா' [பார 5-10] [திருவடியில் விழுபவன் எவனாயிருந்தாலும் அவனுக்குப் பரம பத₃த்தை அடைவிப்பவனுக்கு] என்னும் மந்த்ரத்தில் திருவடி யில் விழுவதே பரமபத₃ ஸாத₄நம் என்று கூறியிருக்கையால், ஆராத₄னத்தைப் பிரார்த்தி₂ப்பதால் பயன் என்ன? என்னும் ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. "ரதயே யஜந்து தம் பி₃ம்ப₃வந்தம்

किमाराधनप्रार्थनयेति वाच्यम्। "रतये यजन्तु तं बिम्बवन्तं ककुदाय भद्रे स्वाहा" इति मन्त्रे सर्वोत्कृष्टनिःश्रेयसरूपपरमपदप्राप्तये यजनस्य विधानात्। श्रूयते अन्यत्र च यजनेतरस्य मोक्षसाधनत्वनिषेधपूर्वकं तत्र परमधर्मत्वम्–"नान्यः पन्था अयनाय विद्यते" इति। उपबृंहितं च। "एष मे सर्वधर्माणां...अर्चेन्नरस्सदा" इति। तत्र हि पूर्वत्र "स्तुवन्तः कं" इति, "किं जपन् मुच्यते जन्तुः जन्मसंसारबन्धनात्" इति च प्रश्नः न केवलं जपमात्रविषयः, परन्तु अर्चनादिपरश्च। अत एव "तमेव चार्चयन्नित्यं" इत्याद्युत्तरं संगच्छते। किंच "संजुषन्व्रजामि"

ககுத₃ாய ப₄த்₃ரே ஸ்வாஹா" [பார 7-10] [பி₃ம்ப₃மாகிற அர்ச்சா ரூபத்தையுடையவனை பரமாத்மாவை சிறந்த ஶுபா₄ ஶ்ரயமான அந்தத் திருமேனியில், பரமபத₃த்தில் இன்புறு வதற்காக ஆராதி₄க்கக் கடவர்கள்] என்னும் மந்த்ரத்தில் எல்லாப் புருஷார்த்த₂ங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த புருஷார்த்த₂மான பரமபத₃த்தை அடைவதற்கு ஆராத₄னத்தை ஸாத₄னமாக விதி₄த்திருக்கிறதன்றோ. வேறு சில இடங்களிலும் "நாந்ய: பந்தா₂: அயநாய வித்₃யதே" [பு-ஸூ] [மோக்ஷமடைவதற்கு வேறு வழியில்லை] என்று ஆராத₄னமொன்றே மோக்ஷ ஸாத₄னம் என்றும், மற்றது எதுவும் மோக்ஷஸாத₄னமல்ல என்றும் ஓதப்பட்டது. "ஏஷ மே ஸர்வத₄ர்மாணும்........ அர்ச்சேந்நரஸ்ஸதா₃" என்று ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்தில் எம்பெருமானை எப்போதும் ஆராதி₄ப்பதைத் தலைசிறந்த மோக்ஷ ஸாத₄னமாகக் கூறுவதன் மூலம் இவ்வேத₃வாக்யம் விவரிக்கப்பட்டது. அவ்வத்தியாயத்தில் "ஸ்துவந்த: கம் கமர்ச்சந்த:' என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தாலும் "கிம் ஜபந் முச்யதே ஜந்து: ஜந்மஸம்ஸாரப₃ந்த₄நாத்" [எவனை ஜபிப்பதால் ஜீவன் பிறவியாகிற ஸம்ஸாரக் கட்டிலிருந்து விடுபடுவான் ?] என்னும் ஶ்லோகத்தாலும் கேட்கப்பட்ட கேள்வி ஜபவிஷயமானது மாத்திரமல்ல; "கமர்ச்சந்த:" என்றிருக்கையாலே அர்ச்சனம் முதலான ஆராத₄னமனைத்தையுமே விஷயமாகக் கொண்டதாகும். இப்படிக்கொண்டால்தான் 'தமேவ சார்ச்சயந் நித்யம்" என்று தொடங்கி ஆராத₄னத்தை விதி₄க்கும் பதில் பொருந்துகிறது. "ஸஞ்ஜுஷந் வ்ரஜாமி" [பார 11-1]

इति शरणागतिमन्त्रे संजुषन्निति प्रीणनं प्रतिश्रुतम्। लक्ष्मीविशिष्टं भगवन्तं आराधयन् व्रजामीत्यर्थः। ननु मन्त्रेऽस्मिन् आराधनं प्रतिश्रुतं, तत् शक्तस्य संपद्येत, अशक्तस्य तदकरणात् प्रतिज्ञाभङ्गस्स्यादिति चेदुच्यते। आराधनं नाम उपचारः। सः उत्तममध्यमाधमभेदेन त्रिविधः। श्रीशास्त्रे मरीचिः—"आसनस्वागतानुमानपाद्याचमन" इत्यारभ्य "इति द्वात्रिंशदुपचाराः; एतैः नृत्तगीतसंयुक्तमुत्तमोत्तमं" इत्यादिना एकोनत्रिंशदष्टाविंशतित्रयोदशाष्टषट्त्रिद्व्येकभेदेन उपचार-

---

என்று ஶரணாகதி மந்த்ரத்தில் "ஸஞ்ஜுஷந்" என்று எம்பெருமானை உகப்பிப்பது காட்டப்பட்டது. "லக்ஷ்மியோடுகூடிய எம்பெருமானை ஆராதிக்கவிரும்புகிறவனாய் அவனை அடைகிறேன்" என்று பொருள். "இந்த மந்த்ரத்தில் ஆராதநம் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த ஆராதநமும் ஶக்தியுள்ளவனால் தானே செய்யமுடியும். ஶக்தியில்லாதவன் அதைச் செய்ய முடியாதாகையால் 'ஆராதநம் செய்யவிரும்புகிறவனாய் அடைகிறேன்' என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிறைவேறாதே" என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:— ஆராதநமென்பது உபசாரமாகும். அவ்வுபசாரமும் உத்தமம், மத்யமம், அதமம் என்று மூவகைப்படும். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தில் மரீசியும் "ஆஸநஸ்வாகதாநுமாநபாத்யாசமந" என்று தொடங்கி "இதி த்வாத்ரிம்ஶதுபசாரா: ; ஏதை: ந்ருத்த கீதஸம்யுக்தம் உத்தமோத்தமம்" [இவ்வண்ணம் முப்பத்திரண்டு உபசாரங்கள் உள்ளன. இவ்வுபசாரங்களோடும் ஆடல்பாடல் முதலானவற்றோடும் கூடிய ஆராதநம் உத்தமோத்தமமானது] என்று உத்தமோத்தமமான ஆராதநத்தைச் சொல்லி, இருபத்தொன்பது, இருபத்தெட்டு, பதின்மூன்று, எட்டு, ஆறு, மூன்று, இரண்டு, ஒன்று என்று பல வகையான உபசாரங்களைக் கூறியிருக்கிறார். எம்பெருமானை வணங்குவது மாத்திரம் ஓர் உபசாரமாகும். இவ்வுபசாரங்களில் ஏதேனுமொரு வகையைத் தன் ஶக்திக்குத் தக்கபடி கைக்கொண்டுசெய்யும் ஆராதநத்தாலே லோகநாத,

माह। प्रणाममात्रमेकोपचारः। एतेषु स्वशक्त्यनुगुणं प्रपन्नेनाराधनेन आराधनीयो जगदीश्वरः। मुख्यकल्पाधिकारिणा नानुकल्प आश्रयणीयः॥

अयनशब्दस्य बहवोऽर्थास्सन्तीति कृत्वा भगवान् विखनाः सूत्रोपक्रमे प्राह — "नारायणपरायणो निर्द्वन्द्वो मुनिः" इति। नारायणः परमयनं - परमा गतिर्यस्येति। अन्ये पूर्वोक्ता अर्थाः सर्वे अनुसन्धेयाः। ननु ब्रह्माद्यैरप्याराधनस्य निरपराधं कर्तुं अशक्यतया अपराधसंभवात् भगवतः कथं प्रीतिः संपद्येतेति चेत् सत्यम्। "अज्ञानाद-थवा ज्ञानात् अपराधेषु सत्स्वपि। प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प்ரार्थनैकैव

ஞை எம்பெருமான் ப்ரபந்நனல் ஆராதி₄க்கத்தக்கவன். முக்₂ய கல்பமான முப்பத்திரண்டு உபசாரங்களோடு கூடிய ஆராத₄னத்தைச் செய்ய ஶக்தியுள்ளவன் குறைந்த உபசாரங்களோடு கூடிய ஆராத₄னத்தைச் செய்யலாகாது.

அயநஶப்₃த₃த்துக்குப் பல பொருள்கள் உண்டு என்பதையிட்டு ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸானவர் ஸூத்ரத்தின் தொடக்கத்தில் "நாராயணபராயணோ நிர்த்₃வந்த்₃வோ முநி:" என்று அருளினர். நாராயணன் எவனுக்கு மேலான அயநமோ — மேலான க₃தியோ அவன் நாராயண பராயணன் எனப்படுகிருன். இங்கு நாராயண ஶப்₃த₃த்துக்கு முன்பு சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்த₂ங்களும் அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கவை. இங்கு பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது— பிரமன் முதலான மிகுந்த ஜ்ஞான ஶக்திகளையுடைய தே₃வர்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அபராத₄மில்லாமல் ஆராத₄னம் செய்ய இயலாதிருக்கையில், குறைந்த ஜ்ஞான ஶக்திகளையுடைய நம்மைப் போன்றவர் செய்யும் ஆராத₄னத்தில் அபராத₄ம் அவஶ்யம் நேருமே. அத்தகைய ஆராத₄னத்தினல் எம்பெருமானுக்கு எப்படி ப்ரீதி உண்டாகும்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதில் பின்வருமாறு:— அபராத₄ம் ஏற்படுமென்பது உண்மையே. "அறிந்தோ அறியாமலேயோ அபராத₄ங்கள் உண்டானலும், 'மன்னித்தருள்வாய்' என்னும் ப்ரார்த்த₂னை ஒன்றே அதற்கு ப்ராயஶ்சித்தமாகும்" என்று ப்ரமா

केवलम्।।" इत्युक्तेः आराधने तादृशशङ्का न कार्या। अपराधशान्तिकर-मन्त्राः श्रीशास्त्रे उच्यन्ते "क्षमामन्त्रं प्रवक्ष्यामि" इत्यारभ्य "उपचारापदेशेन कृतानहरहर्मया। अपचारानिमान् सर्वान् क्षमस्व पुरुषोत्तम।।" इत्यन्तम्। भगवान् क्षमावदग्रच इति बादरायणेन भगवतो नामसु "क्षमिणां वरः" इत्युक्तम्। "दोषो यद्यपि तस्य स्यात्" इति नाथेन अभिहितम्। तथा देव्या च "न कश्चिन्नापराध्यति" इति। उच्यते च अभियुक्तैः —"किमसह्यं क्षमावतां" इति। "मन्मना भव" इत्यारभ्य "प्रियोऽसि मे"इति भगवता मद्याजी भवेत्याराधने विहिते सति तत्र अपराधसंभवशङ्कां कुर्वन्तं पार्थं प्रति अभिधीयते

ணங்கள் கூறுகையால், "ஆராத₄னத்திஞல் அபராத₄ம் ஏற்படுமோ?" என்று ஸந்தே₃ஹப்படக்கூடாது. அபராத₄த்தைப் பொறுக்கச்செய்யும் மந்த்ரங்கள் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் கூறப்படுகின்றன. "க்ஷமையை (மன்னிப்பை)ப் பிரார்த்தி₂க்கும் மந்த்ரத்தைக் கூறுகிறேன்" என்று தொடங்கி "புருஷோத்தமனே! உபசாரமென்னும் வ்யாஜத்திஞல் என்ஞல் தினந்தோறும் செய்யப்படும் இந்த அபசாரங்களனைத்தையும் மன்னித்தருள்வாய்" என்பதிருனவை அந்த மந்த்ரங்கள். எம்பெருமான் பொறுமையுடையவர்களில் தலைசிறந்தவன் என்பது ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் "க்ஷமிணாம் வர:" [பொறுமையுடையவர்களில் தலைசிறந்தவர்] என்னும் திருநாமத்தாலே பா₃த₃ராயணரால் (வியாஸரால்) கூறப்பட்டது. ஸ்ரீராமாயணத்திலும் விபீ₄ஷண ஶரணாக₃தி ப்ரகரணத்தில் "அவனுக்குக் குற்றமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே"[ரா-யு 18-3] என்று ராமபிராஞலே கூறப்பட்டது. அவ்வண்ணமே ஸீதாபிராட்டியாலும் ராக்ஷஸிகளைக் கொல்ல அநுமதிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தி₂த்த அநுமனை நோக்கி"குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே"[ரா-யு116-44] என்று கூறப்பட்டது. அபி₄யுக்தர்களாலும் "பொறுமையுடையவர்களுக்குப் பொறுக்கமுடியாத குற்றம் ஒன்றுண்டோ?" என்று கூறப்படுகிறது. "என்னிடமே நெஞ்சைச் செலுத்து" என்று தொடங்கி "நீ எனக்கு இனியவனுயிருக்கிருயன்றே"

"मां नमस्कुरु" इति। अनेन सर्वानपराधान्नमनेन क्षमेयेति प्रतिश्रुतमिति प्रत्याय्यते। भगवान् विखनाश्च आराधनं विधाय तदन्ते "प्रणामं कुर्यात्" इत्या। हएवंच यावच्छक्यमाराधकेन अनपराधिना भाव्यं, यथाकथंचित् संभूतानां अपराधानां प्रायश्चित्तं प्रणाम एव। "अकारार्थायैव स्वमहमथ मह्यं न निवहाः नराणां नित्यानामयनमिति नारायणपदम्। यमाहास्मै कालं सकलमपि सर्वत्र सकलास्ववस्थास्वाविःस्युः मम सहजकैंकर्यविधयः॥" इति कैङ्कर्यं प्रार्थ्यते। भगवतापि

[கீ₃தை 18-65] என்பதிருன கீ₃தா ஶ்லோகத்தில், எம்பெருமானுல் "மத்₃யாஜீ" [என்னே ஆராதி₄ப்பவனுய்] என்று ஆராத₄னத்தை விதி₄த்தவுடன் "அவ்வாராத₄னத்தில் அபராத₄ங்கள் ஏற்படக்கூடுமே" என்று ஐயமுறும் பார்த்த₂னேக் குறித்து உடனே "மாம் நமஸ்குரு" [என்னே நமஸ்கரிப்பாய்] என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனுல் "எல்லாக் குற்றங்களேயும் நமஸ்கரிப்பதாலே பொறுத்துக்கொள்வேன்" என்று அர்ஜுனனுக்கு எம்பெருமானுல் அப₄யமளிக்கப்படுகிறது. ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸும் ஆராத₄னத்தை விதி₄த்த பின்பு, கடைசியில் "நமஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்று அபராத₄ ப்ராயஶ்சித்தத்தைக் கூறினுர். இதிலிருந்து ஆராத₄கன் கூடிய வரையில் குற்றங்கள் செய்யாமலிருக்க வேண்டும் என்றும், அறிந்தோ அறியாமலோ ஏதாவது குற்றம் ஏற்பட்டு விட்டால் அவற்றுக்கு ப்ரணுமமே ப்ராயஶ்சித்தம் என்றும் விளங்குகிறது. "அகாரத்துக்குப் பொருளான எம்பெருமானுக்கே நான் உடைமைப் பொருள்; எனக்கும் நான் உரியவனல்லன். அழிவற்ற பொருள்களின் கூட்டங்களான நித்ய பதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கு 'அயநம்' எனப்படும் இருப்பிடமாக இருப்பவன் என்று நாராயணபத₃ம் எவனேக் கூறுகிறதோ, அவன் விஷயத்தில் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவிடத்திலும் எல்லா நிலேகளிலும் இயல்வான கைங்கர்யங்கள் எனக்கு ஏற்படட்டும்" [அஷ்டஶ்லோகி 4] என்று ஸ்ரீபராஶரப₄ட்டர் அருளியபடியே "ஆய" என்னும் நாலாவது வேற்றுமையாலே கைங்கர்யம் பிரார்த்தி₂க்கப்படுகிறது. (எம்பெருமானே

"मय्यावेश्य मनो ये मां" इत्यारभ्य "ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते" इति, "ते मे युक्ततमा मताः" इति च स्वाराधकानां युक्ततमत्वमुक्तम्। स्वाराधनस्य सुशकत्वमपि गीयते — "पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति.. प्रयतात्मनः।।" इति। "प्रणवोदित तच्छेषभावोऽहं निजकर्मभिः। अहंकारममत्वाभ्यां अभिभूतोऽप्यतः परम्।। तच्छेषत्वानुसन्धानपूर्वतच्छेषवृत्तिकः। भूयासमित्यमुं भावं व्यनक्ति नम इत्यदः।।" इति, "तस्मात् अहं न मम स्यां" इति वा, "न मम किंचित स्यात्" इति वा वाक्यान्वयवशात् प्रकृतिसंबन्धादिरूपसर्वानिष्ट-

---

ஆராதி₄ப்பதே பெரிய கைங்கர்யம் என்று கருத்து.) எம்பெருமானும் கீ₃தையில் "என்னிடத்தில் மனத்தை ஈடுபடுத்தி எவர்கள் என்னை" என்று தொடங்கி "என்னை அடைவிக்கும் பு₃த்₃தி₄யோக₃த்தை (அறிவோடு சேர்த்தியை) அவர்களுக்கு நானே அளிக்கிறேன்" [கீ₃தை 10-10] என்பதிருகவும் "இவர்கள் எனக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்களாக என்னால் கருதப்படுகிறார்கள்" [கீ₃தை 12-2] என்றும் தன்னை ஆராதி₄ப்பவர்கள் தனக்கு மிகவும் நெருங்கியவர்கள் என்று கூறப்பட்டது. "இலையையோ, பூவையோ, பழத்தையோ, நீரையோ எவனொருவன் எனக்கு அன்போடு அளிக்கிறானோ, அத்தகைய அவன் நெஞ்சு கனிந்து அன்பினாலளித்த அப்பொருளை, பசியுடையவன் சோற்றையுண்பது போலே உண்கிறேன்" [கீ₃தை 9-26] என்று ஆராத₄னம் மிக எளியது என்னும் விஷயமும் கீ₃தையில் கூறப்பட்டது. "ப்ரணவத்தில் சொல்லப்பட்ட ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தையுடைய நான் என் செயல்களாலே அஹங்காரமமகாரங்களால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவனாயிருந்தபோதிலும், எம்பெருமானுக்கு ஶேஷபூ₄தனாயிருக்கிறேன் என்பதை முன்னிட்டுக்கொண்டு அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவனாக ஆகக்கடவேன் — என்னும் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறது நம: என்னும் ஶப்₃த₃ம்" என்னும் ப₄ட்டர் நித்யத்தின்படியோ, "ஆகையால் நான் எனக்குரியேனல்லேன்" என்றோ, "எனக்கு உடைமையாய் ஒன்றுமில்லை" என்றோ, திருமந்த்ர வாக்யத்தை அன்வயிப்பதன் மூலம் ப்ர

निवृत्तिस्स्यात् इति प्रार्थनायां सत्यां किमिष्टप्राप्तिप्रार्थनया। "यथोदपानकरणात्क्रियते न जलांबरम्। तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः॥" इति वचनात् अयमर्थः। आत्मनः पाप्मराहित्यादयो गुणास्स्वतस्सिद्धाः। ते स्वविद्याकर्मवासनया प्रतिबद्धाः तादृशप्रतिबन्धनिवृत्त्या विमला भवेयुः। यथा क्वचित् जलोत्पत्तये खनित्वा मृत्तिका उत्सादनीयाः। तेन जलावस्थितये आकाशं स्वयमेव स्यादिति। यथा च मणिषु मृजया मलेऽपेते प्रभा स्वयं प्रकाशते तथा॥

க்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ம் முதலான எல்லா அநிஷ்டங்களும் போகக் கடவது என்று அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்த₂னை ஏற்பட்ட வளவில், இஷ்ட ப்ராப்தியை எதற்காக ப்ரார்த்தி₂க்கவேண் டும்? "குளம் வெட்டுவதால் ஏற்கனவே இருக்கும் ஜலமும் அது தேங்குவதற்குரிய இடமும் (ஆகாஶமும்) வெளிப்படுத் தப்படுகிறதே தவிர புதிதாக உண்டாக்கப்படுவதில்லை. அப்படியே தாழ்ந்த கு₃ணங்கள் நீங்கியவளவில் ஆத்மாவிட முள்ள ஜ்ஞானம் முதலான கு₃ணங்கள் வெளிப்படுத்தப்படு கின்றன' [விஷ்ணுத₄ர்மம் 104-55...59] என்னும் வசனத்திலிருந் தும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியே போதுமென்று விளங்குகிறது. அதா வது—பாபமற்றிருக்கை முதலானவை ஆத்மாவுக்கு இயல்வான கு₃ணங்கள்; அவை அவித்₃யை எனப்படும் அஜ்ஞானம், கர்மம் எனப்படும் புண்ய பாபங்கள், அநாதி₃யாகத் தொடர்ந்து வரும் ப்ராக்ருத விஷயங்களில் வாஸனை ஆகியவற்றால் மறைக் கப்பட்டுள்ளன. அந்த மறைவு நீங்கினால் அவை வெளிப் பட்டுவிடும். இதற்கு உதா₃ஹரணம் மேலே எடுத்த ஶ்லோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஜலம் ஊறித் தேங்குவதற்கு மண்ணை வெட்டி வெளிப்படுத்தினால் அப்படி வெட்டப்பட்ட குளத்தில் ஏற்கனவேயுள்ள ஜலமும் ஆகாஶமும் வெளிப்படு கிறது. அவ்வண்ணமே அழுக்குப்படிந்த மணியைச் சாணை யிலிட்டுக் கடைவதன் மூலம் அழுக்கு நீங்கினால், ஏற்கனவே உள்ள ஒளி தானே பிரகாஶிக்கிறது.

இந்த மந்த்ரராஜமான திருமந்த்ரத்துக்கு ஆசார்யர்களாலே பல பொருள்கள் ப்ரமாணங்களைக் காட்டி நிரூபிக்கப்பட்டன.

अस्य मन्त्रराजस्य बहवोऽर्था आचार्यैः सप्रमाणं प्रतिपादिताः। ते विस्तरभयान्न लिख्यन्ते। श्रीविष्णुबलिकर्मणि "ओं भूः पुरुषाय नमः" इति प्रणामो विहितः। अनेन "अथ पुरुषो हवै नारायणः" इति श्रुतेः पुरुषशब्देन नारायणोऽभिहित इत्यष्टाक्षरमुक्तं इत्याहुराचार्याः। तथा यो वेदादिरिति—"नारायण परं ब्रह्म" इति श्रुतेः परब्रह्मशब्देन नारायणः प्रतिपादितः। वेदादिशब्देन प्रणवो गृहीतः। स्वाहाशब्देन नम उक्तमित्यष्टाक्षरं निष्पन्नं भवतीति च। तत्र "ओंकारो भगवान् विष्णुः त्रिधामा वचसां पतिः। तदुच्चारणतस्ते तु विनाशं यान्ति राक्षसाः॥" इत्यादि द्रष्टव्यम्। अष्टाक्षरमहामन्त्रेणाष्टविधान्यनेकाभीष्टानि सिध्यन्ति। "मद्भक्तजनवात्सल्यं पूजायां चानुमोदनम्। मत्कथाश्रवणे भक्तिः

விரிவுக்கஞ்சி அவைகள் எழுதப்படவில்லை. ஸ்ரீவிஷ்ணு ப₄லி கர்மத்தில் "ஓம் பூ₄: புருஷாய நம:" என்று ப்ரணமம் விதி₄க்கப்பட்டது. இங்கு புருஷபத₃த்தால் "அத₂ புருஷோஹவை நாராயண:" என்று நாராயணோபனிஷத்தில் புருஷ ஶப்₃த₃த்தால் கூறப்படுகிற நாராயணனே சொல்லப்படுகிறுனகையால் இம்மந்த்ரத்தில் அஷ்டாக்ஷரம் சொல்லப்பட்டது—என்று ஆசார்யர்கள் கூறுகின்றனர். "யோ வேதா₃தி₃:" [பார 10-9] என்னும் மந்திரத்திலும் பரப்₃ரஹ்மஶப்₃த₃த்தால் "நாராயண பரம் ப்₃ரஹ்ம" [தை-நா 11] எனப்பட்ட நாராயணன் சொல்லப்பட்டான். 'வேதா₃தி₃:" எனும் பத₃த்திஞல் ப்ரணவம் குறிக்கப்பட்டது. ஸ்வாஹா ஶப்₃த₃த்திஞல் நமஶ்ஶப்₃த₃ம் கூறப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக அஷ்டாக்ஷரம் அம்மந்திரத்திலிருந்தும் தேறுகிறது. இவ்விடத்தில் "த்ரிபாத்₃விபூ₄தியை இருப்பிடமாகக் கொண்டவனுய், வாக்குகளுக்கெல்லாம் பொருளாயிருக்கும் எம்பெருமான் விஷ்ணு ஓங்காரத்தால் சொல்லப்படுகிறுன். அதை உச்சரிப்பதனுலேயே ராக்ஷஸர்கள் அழிவடைகிறுர்கள்" முதலான ப்ரமாணங்கள் காணத்தக்கவை. அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தாலே எட்டு வித₄மான பல விருப்பங்கள் ஸித்₃தி₄க்கின்றன. "(1) என் ப₄க்தர்களிடம் அன்பு. (2) என்னை ஆராத₄னம் செய்வதில் உகந்திருப்பது. (3) என் விஷயமான கதைகளைக் கேட்

स्वरनेत्राङ्गविक्रिया।। स्वयमाराधने यत्नो ममार्थे डंभवर्जनम्। ममानुस्मरणं नित्यं यच्च मां नोपजीवति।। भक्तिरष्टविधा ह्येषा" इत्यष्टौ। अहिंसाद्यष्टपुष्पाणि — तानि — अहिंसेन्द्रियनिग्रह-दया-क्षमा-ज्ञान-तपो-ध्यान-सत्यानि। अणिमाद्यष्टैश्वर्याणि — रसा अष्टौ शृङ्गारादयः। तेभ्यः परश्शान्तिरसश्च। एवमन्यान्यप्यष्टसंख्याकान्यष्टकानि ज्ञेयानि।"यस्त्वक्षमान्"

பதில் ஈடுபாடு. (4) அப்படி என்னிடம் ஈடுபடும்போது குரல் தழுதழுப்பது, ஆநந்தக் கண்ணீர் விடுவது, மயிர்க்கூச்செறிவது முதலான அங்க₃விகாரங்கள். (5) என்னை ஆராதி₄ப்பதற்குத் தானே முயல்வது. (6) என் விஷயத்தில் ட₃ம்ப₄மில்லாதிருப்பது. (7) என்னை எப்போதும் நினைப்பது. (8) என்னிடத்தில் ப₂லனை எதிர்பாராமலிருப்பது என்னுமிவை எட்டு வித₄மான ப₄க்தியாவது" [க₃ாருட₃ 219-6...9] என்னும் எட்டு. "அஹிம்ஸாப்ரத₂மம் புஷ்பம்"என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அஹிம்ஸை முதலான எட்டு ஆத்ம கு₃ணங்களாகிற புஷ்பங்கள். அவையாவன (1) அஹிம்ஸை. (2) இந்த்ரிய நிக்₃ரஹம் (புலனடக்கம்). (3) த₃யை (கருணை). (4) க்ஷமை (பொறுமை). (5)ஜ்ஞானம் (அறிவு). (6) தவம் (உபவாஸம் முதலானவை).(7)த்₄யானம். (8)ஸத்யம் என்னும்எட்டு. (1)அணிமா (பரிமாணத்தில் மிகக்குறைந்தவனாகை). (2)மஹிமா (பரிமாணத்தில் மிகுந்தவனாகை) (3) க₃ரிமா (எடையில் மிகுந்தவனாகை). (4) லகி₄மா (எடையில் மிகக் குறைந்தவனாகை). (5)ப்ராப்தி: (தொடுவதற்கு அரியவற்றையும் தொடுகை). (6) ப்ராகாம்யம் (விரும்பினதையெல்லாம் அடைகை). (7) ஈஶித்வம் (பலரை நியமிக்கவல்லவனாகை). (8) வஶித்வம் (அனைவரையும் வஶப்படுத்தவல்லவனாகை) என்னும் மஹாஸித்₃தி₄களாகிற எட்டு ஐஶ்வர்யங்கள். எட்டு வித₄மான காவ்ய ரஸங்களாகிற (1) ஶ்ருங்க₃ாரம். (2) ஹாஸ்யம். (3) கருணம் (ஶோகம்). (4) ரௌத்₃ரம் (கோபம்). (5) வீரம். (6) ப₄யாநகம் (ப₄யங்கரம்). (7) பீ₃ப₄த்ஸம் (அருவருப்பு). (8) அத்₃பு₄தம் என்னும் எட்டு சுவைகள். இவை எட்டுக்கு மேற்பட்ட ஶாந்தி ரஸமும். இவ்வண்ணமே எட்டு என்னும் எண்ணிக்கையுள்ள மற்ற பல சிறப்புகள் அஷ்டாக்ஷரத்தால் கிடைப்பவையாக

इति "सहस्रं वा यस्य" इति च मन्त्रयोर्मुक्तानां परमपदगमनप्रकार उक्तः। तद्भाष्ये कौषीतकश्रुतिप्रकारश्च लिखितः॥

॥इति मूलमन्त्रार्थनिरूपणम्॥

अथ द्वयमन्त्रार्थप्रकरणम्

"आकर्णितो वितनुते कृतकृत्यकक्ष्यामाम्रेडितो दिशति यश्च कृतार्थभावम्। प्रत्यूषतां भजति संसृतिकाळरात्रेः पद्मासहायशरणागतिमन्त्र एषः॥" अयं श्लोकः "यो वा भूतेः" इति मन्त्रभाष्यारंभे दृश्यते। मन्त्रेऽस्मिन् संजुषन्निति भगवदाराधनाध्यवसायपूर्वकं व्रजामीति शरणागतिः प्रतिपादिता ; यथा श्रीगीतायां "मद्याजी मां

அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. "யஸ்ஸூக்ஷ்மாந்" [பார 2-8] "ஸஹஸ்ரம் வா யஸ்ய" [பார 4-7] என்று தொடங்கும் இரு மந்த்ரங்களிலும் முக்தர்கள் பரமபத₃த்துக்குச் செல்லும் வழி கூறப்பட்டது. அவற்றின் பா₄ஷ்யத்தில் கௌஷீதகி ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட க₃திப்ரகாரமும் காட்டப்பட்டது.

மூலமந்த்ரார்த்த₂நிருபணம் நிறைவுபெற்றது.

த்₃வயமந்த்ரார்த்த₂ ப்ரகரணம்

"த்₃வயமந்த்ரமானது கேட்கப்பட்டவுடன் ஒரு மனிதனைச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்தவனாக ஆக்குகிறது; அநுஸந்தா₄னம் செய்யப்பட்டவுடன் பிறவி எடுத்த பயன்பெற்றவனாகச் செய்கிறது; ஸம்ஸாரமாகிற ஊழிக்காலவிருளை அழிக்கும் விடியற்காலமாயிருக்கிறது. இத்தகைய பெருமைகளைப் பெற்றது ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஶரணமடையக் கரணமந்த்ரமான த்₃வயமந்த்ரம்". [ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் - த்₃வயாதி₄காரத் தொடக்கம்] இந்த ஶ்லோகம் "யோ வா பூ₄தே:" [பார 11-1] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்தின் தொடக்கத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த மந்த்ரத்தில் "ஸஞ்ஜுஷந்" என்னும் பத₃த்தாலே எம்பெருமானை ஆராத₄னம் செய்வதில் உறுதியைச்சொல்லி 'வ்ரஜாமி' என்று அவ்வுறுதியை முன்

नमस्कुरु" इति स्वाराधनविधिपूर्वकं "मामेकं शरणं व्रज" इति भगवता शरणागतिः निर्दिष्टा। "यो वा भूतेः" इत्ययं वैदिको मन्त्रः। अत्र यथा लक्ष्मीविशिष्टस्य प्रपत्तिः प्रतिपाद्यते तथा "श्रीमन्नारायणचरणौ" इति तान्त्रिकमन्त्रे च। अस्य मन्त्रस्योद्धारणसिद्धत्वं तान्त्रिकत्वम्। उद्धारप्रकारस्तु वक्ष्यते। यद्यपि श्रीवैखानसानां वैदिकमन्त्रेण प्रपत्तिप्रतिपादनमस्ति, तथाऽपि "सर्वेषां तान्त्रिकं तु वा" इति ब्राह्मणानामपि तान्त्रिकविधानात्, उत्तरखण्डस्य लक्ष्मीविशिष्टनारायण नमस्कारूपविशेषप्रतिपादकत्वाच्च द्वयमन्त्रोऽपि आवश्यकः। श्रीशास्त्रे

னிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஶரணாகதி சொல்லப்பட்டது. கீ₃தையிலே "மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு' [கீ₃தை 18-65] [என்னை ஆராத₄னம் செய்வாய்; என்னை வணங்குவாய்] என்று தன்னை ஆராதி₄க்கவேண்டும் என்று விதி₄த்து "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" [கீ₃தை 18-66] [என்னை ஒருவனையே ஶரணமாகப் பற்றுவாய்] என்று அந்த ஆராத₄னத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு தன்னை ஶரணமடையவேண்டும் என்று எம்பெருமான் அருளியது போன்றது இது. "யோ வா பூ₄தே:" [பார 11-1] என்னும் வைதி₃க மந்த்ரத்தில் லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனை ஶரணமடையவேண்டுமென்று அறிவிக்கப்பட்டது போலே "ஸ்ரீமந் நாராயண" என்று தொடங்கும் இந்தத் தாந்த்ரிக மந்த்ரத்திலும் விதி₄க்கப்பட்டது. இந்த மந்த்ரம் உத்₃த₄ரண ஸித்₃த₄மாகையாலே தாந்த்ரிகமாகும். இதை உத்₃த₄ாரம் செய்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை மேலே காட்டுவோம். ஸ்ரீவைக₂ாநஸர்களுக்கு முற்கூறிய வைதி₃கமந்த்ரத்திலே ப்ரபத்தி சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், நாலுவித₄மான வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குமே தாந்த்ரிக மந்த்ரத்தைப் பயன்படுத்தலாமென்று ப்₃ராஹ்மணர்களுக்கும் தாந்த்ரிக மந்த்ரத்தை விதி₄க்கையாலும், முற்கூறிய வைதி₃கமந்த்ரத்தில் சொல்லாததான ஸ்ரீமந்நாராயணன் விஷயமான நமஸ்காரத்தின் வடிவை உத்தரக₂ண்ட₃த்தில் அறிவிக்கையாலும், த்₃வயமந்த்ரமும் அவஶ்யம் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கதாகும். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் ஆநந்த₃ஸம்ஹிதையில் "எம்பெருமான் ஹரியானவர் வைக₂ாநஸருக்கும் ப்₃ரஹ்மாவுக்

च आनन्दसंहितायां "वैखानसं च ब्रह्माणमुपनीय हरिस्स्वयम्। विखनोमुनये पूर्वं सावित्रीमुपदिष्टवान्॥ द्वयं च मूलमन्त्रादीन् साक्षात् मोक्षप्रदान् शुभान्। अध्यापयन् मुनिश्रेष्ठं" इत्युक्तप्रकारेण पूर्वाचार्यैरनुष्ठितत्वाच्च॥

भार्गवे कश्चिच्छरणमन्त्र उद्धृतः यथा—"आयातु इत्यस्य मूलमन्त्रस्योद्धार उच्यते—आयातुशब्दः प्रथमं भगवानिति तत्परं" इत्यारभ्य "तमजं पुण्डरीकाक्षं भगवन्तं ततः परम्। ततस्तु शरणं शब्दः प्रपद्येति ततः परम्॥" इति। "श्रीमन्नारायण" इत्यारभ्य "प्रपद्ये"

கும் தானே உபநயனம் செய்வித்து, வைக₃ாநஸமுனிவருக்கு ஸாவித்ரீமந்த்ரத்தையும், நேரே மோக்ஷமளிக்கும் மங்க₃ளமான த்₃வய மந்த்ரத்தையும், மூலமந்த்ரம் முதலானவற்றையும் முத லில் உபதே₃ஶித்தார். அதற்குப் பின்பு அந்த முனிவர்தலை வருக்கு வேத₃ாத்₄யயனம் செய்வித்தார்'' என்று சொன்ன ரீதியில் பூர்வாசார்யர்களால் அநுஷ்டி₂க்கப்பட்டதாகையாலும் த்₃வயமந்த்ரம் வைக₃ாநஸர்களுக்கு அவஶ்யமாகும்.

ப்₄ருகு₃ஸம்ஹிதையில் ஶரணாக₃தி மந்த்ரம் ஒன்று உத்₃த₄ ரிக்கப்பட்டது (எடுக்கப்பட்டது). அதாவது:-" 'ஆயாது'என்று தொடங்கும் மூலமந்த்ரத்தின் உத்₃த₄ாரத்தைக் கூறுகிறோம்— முதலில் 'ஆயாது' என்னும் ஶப்₃த₃த்தைச் சொல்லவேண்டும். அதற்குப்பின் 'ப₄க₄வாந்' என்னும் ஶப்₃த₃த்தைச் சொல்ல வேண்டும்'' என்று தொடங்கி, " 'பிறப்பற்றவனும் தாமரைக் கண்ணனுமான அந்த ப₄க₃வானை' எனும் பொருளுடைய 'தமஜம் புண்ட₃ரீகாக்ஷம் ப₄க₃வந்தம்' என்னும் தொடரைப் பிறகு சொல்லவேண்டும். அதற்குப்பின் 'ஶரணம்' என்னும் சொல்லை யும், அதற்குப்பின் 'ப்ரபத்₃யே' என்னும் சொல்லையும் உச்ச ரிக்கவேணும்'' என்று " ஆயாது ப₄க₃வாந்; தமஜம் புண்ட₃ரீ காக்ஷம் ப₄க₃வந்தம் ஶரணம் ப்ரபத்₃யே " [ப₄க₃வான் எழுந் தருளட்டும்; பிறப்பற்றவனும், தாமரைக்கண்ணனுமான அந்த ப₄க₃வானை ஶரணமடைகிறேன்.] என்னும் மந்த்ரம் உத்₃த₄ாரம் செய்யப்பட்டது.'ஸ்ரீமந்நாராயண'என்று தொடங்கி 'ப்ரபத்₃யே' என்று முடியும் த்₃வயத்தின் முதற்க₂ண்ட₃மும் இது போல் அமைந்துள்ளது. இதனால் ஶரணாக₃தி செய்யப்படுகிறது.

इत्यन्तं प्रथमखण्डम्। अनेन शरणवरणं क्रियते। "श्रीमते" इत्यारभ्य "नमः" इत्यन्तमुत्तरखण्डम्। अनेन समर्पणं भवति। एवं द्वयोस्संभवात् द्वयमित्यस्य नामेत्याहुः। श्रीविष्णुबलिकर्मणि "तद्विष्णोः" इति मन्त्रेण होमो विधीयते। तेनात्मनिवेदनं कृतं भवति। "निवेदयित्वा स्वात्मानं विष्णावमलतेजसि। तदात्मा तन्मनाश्शान्तः तद्विष्णोरिति मन्त्रतः॥" इति व्यासेन स्मर्यते। विखनस्सूत्रे तद्धोमान्ते अतो देवादिना आहुतिर्विधीयते। तदन्तगतस्तद्विष्णोरिति मन्त्रः। "तद्विष्णोरिति मन्त्रेण सूक्तेन पुरुषेण वा" इत्यादिना भगवदाराधनं विधीयते। व्यासस्मृत्या अस्य मन्त्रस्य आत्मनिवेदनविनियोगावगमात् तत्पूर्वकभरन्यासश्च कृतो भवति॥

'ஸ்ரீமதே' என்று தொடங்கி 'நம:' என்பதீருக த்₃வயத்தின் உத்தர (மேல்) க₂ண்ட₃ம். இதனுல் ஸமர்ப்பணம் செய்யப்படு கிறது. இப்படி இரண்டு பிரிவாயிருக்கையால் இம்மந்த்ரம் 'த்₃வயம்' என்று பெயர் பெறுகிறது என்று கூறுகிறுர்கள். ஸ்ரீவிஷ்ணுப₃லி கர்மத்தில் "தத்₃விஷ்ணே:" என்று தொடங்கும் விஷ்ணு ஸூக்தமந்த்ரத்தைக் கொண்டு ஹோமம் விதி₄க் கப்படுகிறது. அதனுல் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதா கிறது. "தத்₃விஷ்ணே:—என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தினுல் விஷ்ணுவையே த்₄யானிப்பவனுய், அவனிடமே நெஞ்சு செலுத்து கிறவனுய், ஶாந்தனுய் (வேறெதிலும் நெஞ்சு செலுத்தாத வனுய்), குற்றமற்ற தேஜஸ்ஸையுடைய விஷ்ணுவிடத்தில் தன் ஆத்மாவை நிவேத₃நம் செய்து" என்று வ்யாஸஸ்ம்ருதி யில் கூறப்படுகிறது. விக₂நஸ்ஸூத்ரத்தில் விஷ்ணுப₃லி ஹோமத்தின் முடிவில் "அதோ தே₃வா:" என்று தொடங்கும் விஷ்ணுஸூக்த மந்த்ரத்தினுல் ஆஹுதி விதி₄க்கப்படுகிறது. அந்த விஷ்ணுஸூக்தத்தில் அடங்கியது "தத்₃விஷ்ணே:" என்று தொடங்கும் மந்த்ரம். "தத்₃விஷ்ணே:" என்ற மந்த் ரத்தினுலாவது புருஷஸூக்தத்தினுலாவது (ஆராத₄னம் செய்ய வேண்டும்)" என்று தொடங்கி ப₄க₃வதா₃ராத₄னம் விதி₄க்கப் படுகிறது. வ்யாஸஸ்ம்ருதியினுல் இந்த மந்த்ரம் ஆத்மஸமர்ப்

यत्र यत्र विष्णुशब्देन भगवानभिधीयते तत्र तत्र लक्ष्म्याश्चाभिधानं सिद्धं इत्यवगम्यते; "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी" इति, "त्वया च विष्णुना चांब जगद्व्याप्तं" इति, "प्रभाप्रभावतोर्यद्वदेकोक्तावितरान्वयः" इति च श्रुति स्मृतिभ्यः। "अं राजिमन्तं" इति मन्त्रे च अकारवाच्यस्य विष्णोः राजिशब्दवाच्यलक्ष्म्याश्च नित्ययोग उक्तः। "तत्सत्वो वा विष्णुः" इति मन्त्रेण प्रतिपादितोऽर्थः द्वयोत्तरखण्डार्थश्च संवदतः। तत्र सत्वशब्देन जीवजातमुच्यते। "यत्सत्वं स हरिर्देवः"

பணத்தில் விநியோகம் செய்யப்பட்டிருப்பதாக விளங்குகை யால், அவ்வாத்ம ஸமர்ப்பணத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு தன்னையும் தன் உடைமைகளையும் எம்பெருமானிடம் ஸமர்ப் பித்தலாகிற ப₄ரந்யாஸம் செய்யப்பட்டதாகிறது.

"அஸ்யேஶானா ஜக₃தோ விஷ்ணுபத்நீ" [நீளாஸூக்தம்] [விஷ்ணுவுக்குப் பத்நியாய், இவ்வுலகுக்கு ஈஶ்வரியாயிருப்பவள்] என்று ஶ்ருதியிலும் "த்வயா ச விஷ்ணுநா சாம்ப₃ ஜக₃த்₃வ்யாப்தம் சராசரம்"[வி-பு1-9-126] [தாயே! உன்னாலும் விஷ்ணுவாலும் ஸ்த₂ாவரஜங்க₃ம ரூபமாயிருக்கும் இவ்வுலகம் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது]என்றும்,"ஒளியும் ஒளியையுடையதுமாகிறஇரண்டில் ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றதும் சொன்னதாவது போலே பிராட்டியும் பெருமாளுமாகிற இருவரில் ஒருவரைச் சொன்னால் மற்றவரையும் சொன்னதாகும்" என்றும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொன்ன ரீதியில், எங்கெங்கு ஸர்வவ்யாபகன் என்னும் பொருளுடைய விஷ்ணு ஶப்₃த₃த்தாலே எம்பெருமான் குறிக்கப்படுகிறானோ, அங்கங்கு (அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துத்தரும்) பெரிய பிராட்டியாரும் சொல்லப்பட்டவளாக ஆகிறாள் என்று தேறுகிறது. "அம் ராஜிமந்தம்" [பார 11-4] என்னும் மந்த்ரத்திலும் அகாரத்தினால் சொல்லப்படும் விஷ்ணுவுக்கும், 'ராஜி' ஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் லக்ஷ்மீதே₃விக்கும் நித்ய யோக₃ம் சொல்லப்பட்டது. "தத் ஸத்வோ வா விஷ்ணு:" [பார 5-5] என்னும் மந்த்ரத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட அர்த்த₂ம் த்₃வயத்தில் உத்தரக₂ண்ட₃த்தில் சொல்லப்படுகிற அர்த்த₂த்தோடு ஒத்திருக்கிறது. அம்மந்த்ரத்தில் 'ஸத்வ' ஶப்₃த₃த்

इति वचनात्। विष्णुः—"इषु इच्छायां", "विष्लृ व्याप्तौ", "विश प्रवेशे", "वश कान्तौ" इति धातुचतुष्टयं विष्णुशब्दप्रकृतिमाचक्षते। उद्योगः-सर्वोपायभूतः इत्यादिरर्थो भाष्ये द्रष्टव्यः। नारायणशब्दार्थाः सर्वेऽपि तस्मिन् मन्त्रे सन्ति। ततः द्वयस्य पूर्वखण्डार्थः 'यो वा भूते:' इति मन्त्रे, उत्तरखण्डार्थः "तत्सत्त्वो वा" इति मन्त्रे च अवगन्तव्यः। "यो ब्रह्माणं विदधाति" इत्यादिश्रुत्या, "तां पद्मनेमीं शरणमहं प्रपद्ये" इति श्रुत्या च लक्ष्मीनारायणयोः प्रपत्तिः प्रतिपाद्यते।

ஞலே ஜீவஸமூஹம் சொல்லப்படுகிறது. "ஸத்வமெனப் படும் ஜீவஸமூஹமானது தே₃வனை ஹரியே (அவனை அந்தர்யாமியாகக்கொண்டது)" என்னும் வசனம் காண்க. (விஷ்ணு:) "இஷு இச்சா₂யாம்" "விஷ்லு வ்யாப்தௌ" "விஶ ப்ரவேஶே" "வஶ காந்தௌ" என்னும் நாலு தா₄துக்களிலிருந்தும் விஷ்ணுஶப்₃த₃ம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்கிறார்கள். அந்த மந்த்ரத்தில் விஷ்ணு ஶப்₃த₃த்தை அடுத்துப் படிக்கப் பட்டுள்ள உத்₃யோக₃ ஶப்₃த₃மானது விஷ்ணுவானவர் அனைவருக்கும் உபாயமாயிருக்கிறார் என்று காட்டுகிறது. இது முதலான அர்த்த₂ங்கள் அவ்விடத்தில் பா₄ஷ்யத்தில் காணத் தக்கவை. நாராயண ஶப்₃த₃த்தின் பொருள்கள் எல்லாமே அந்த மந்த்ரத்திலுள்ளன. ஆகையால் த்₃வயத்தின் முதற்க₂ண்ட₃த்தின் பொருள் "யோ வா பூ₄தே:"[பார 11-1] என்னும் மந்த்ரத்திலும், த்₃வயத்தின் இரண்டாவது க₂ண்ட₃த்தின் பொருள் "தத் ஸத்வோ வா விஷ்ணு:" [பார 5-5] என்னும் மந்த்ரத்திலும் அறியத்தக்கது. "யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃தா₄தி பூர்வம் யோ வை வேதா₃ம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை। தம் ஹ தே₃வம் ஆத்மபு₃த்₃தி₄ப்ரகாஶம் முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்₃யே॥" [ஶ்வே 6-18] [எவனொருவன் ஆதி₃காலத்தில் பிரமனைப் படைத்தானோ, அவனுக்கு வேத₃ங்களையும் உபதே₃ஶித்தானோ. தன்னைப்பற்றிய அறிவை அருளும் அந்த தே₃வனை மோக்ஷமடைய விரும்பும் நான் ஶரணமடைகிறேன்.] என்னும் உபநிஷத்₃வாக்யத்தில் எம்பெருமானை ஶரணமடைவதும், "தாம் பத்₃மநேமீம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்₃யே"

"राकामहं" इति मन्त्रस्य राकाख्यदेवतापरतया प्रसिद्धत्वेपि श्रीपारमात्मीयमन्त्रान्तः दृष्टत्वाल्लक्ष्मीपरतया भाषितम्। "ददातु वीरं" इत्यत्र वीरशब्दो विष्णुपरः। नृसिंहतापिन्यां "उग्रं वीरं" इति मन्त्रे वीरशब्दस्य भगवत्परत्वात्, तत्र तन्निर्वचनस्थले "यतो वीरः कर्मण्यः" इत्यादिश्रुतिः दृश्यते। परमपुरुषरञ्जनाद्राका, यद्वा सतां रञ्जनात्। लक्ष्मीतन्त्रे "राज्यहं रञ्जनात्सतां" इति। "मामात्मगुप्तां" इति मन्त्रे प्रलयेपि भगवता लोकैश्वर्याय लक्ष्म्यावाहनं निगद्यते।

[ஸ்ரீஸூக்தம் 5] [பத்₃மநேமியான (காலத்துக்கு வெளிப்பட்டவளான) அந்த லக்ஷ்மீதே₃வியை நான் ஶரணமடைகிறேன்] என்று ஸ்ரீஸூக்தத்தில் பிராட்டியை ஶரணமடைவதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. "ராகாமஹம்" [பார 7-4] என்னும் மந்த்ரம் 'ராகா' என்னும் தே₃வதையைப் பற்றியது என்று ப்ரஸித்₃தி₄ இருந்தபோதிலும், பாரமாத்மிகத்தினுள் இருப்பதால் லக்ஷ்மீவிஷயமாக ப₄ாஷ்யம் இடப்பட்டது. "த₃தா₃து வீரம்" [பார 7-4] என்னுமிடத்தில் வீரஶப்₃த₃மானது விஷ்ணுவைக் குறிப்பது. ந்ருஸிம்ஹ தாபினியில் "உக்₃ரம் வீரம்" என்னும் ந்ருஸிம்ஹாநுஷ்டுப₄மந்த்ரத்தில் 'வீர' ஶப்₃த₃மானது எம்பெருமானைப் பற்றியதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ. அங்கு அந்த வீரஶப்₃த₃த்தை நிர்வசனம் செய்யும்போது "யதோ வீர: கர்மண்ய:" [ந்ருஸிம்ஹபூர்வதாபிநீ 2] என்னும் வேத₃வாக்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பது வீரஶப்₃த₃ம் பரமாத்மாவைக் குறிக்கும் என்பதற்கு மற்றொரு ப்ரமாணமாகும். 'ராகா' ஶப்₃த₃ம் லக்ஷ்மியை எப்படிக் குறிக்கும் எனில்: "ரஞ்ஜநாத் ராகா" (ரஞ்ஜிப்பிக்குமவளாகையாலே 'ராகா' எனப்படுகிறுள்) என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே பரமபுருஷனை ரஞ்ஜிப்பிப்பதாலோ. நல்லோர்களை ரஞ்ஜிப்பிப்பதாலோ லக்ஷ்மீ தே₃வி ராகா எனப்படுகிருள் என்று கொள்ளலாம். லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் "நல்லோர்களை ரஞ்ஜனம் செய்வதால் நான் 'ராஜ்ஞீ' எனப்படுகிறேன்" [ல-த 4-50] என்று சொல்லப்பட்டதும் இங்கு காணத்தக்கது. "மாம் ஆத்மகு₃ப்தாம்" [பார 9-6] என்னும் மந்த்ரத்தில் ப்ரளயகாலத்திலும் லோகங்கள் ஸத்தா

"यं चिन्तयन्तः" इति मन्त्रे भगवत इव लक्ष्म्याश्चिन्तनं कुर्वत्सु तस्य परमात्मनो भोग्यता कथ्यते। एतन्मन्त्रार्थप्रपञ्चः तद्भाष्ये द्रष्टव्यः।

द्वये मन्त्रे तथा प्राप्यप्रापकविशेषः स्फुटं प्रतिपाद्यते, यथा "यो वा भूतेः" इति मन्त्रे। तथाहि—"सा वानन्दं प्रत्यानन्दं" इति लक्ष्म्या आनन्दस्वरूपस्य भगवत आनन्दरूपत्वमुक्त्वा व्रजामीत्युक्तम्। एतेन भगवतो लक्ष्म्याः च सन्ततं अविनाभाव उच्यते। अतो द्वये श्रीमच्छब्दः विशेषणतया नारायणस्याभिहितः। ततो व्रजामीति व्रजधातोः सकर्मकतया कर्मणो अपेक्षितत्वात्, पूर्वं

ஸ்தி₂தி ரூபமான சிறப்புப் பெறுவதற்காக எம்பெருமான் லக்ஷ்மியைத் திருமார்பில் த₄ரிக்கிறுன் என்று கூறப்பட்டது. "யம் சிந்தயந்த:" [பார 9-7] என்னும் மந்த்ரத்தில் தன்னைச் சிந்திப்பவர்களிடத்திற்போலே லக்ஷ்மியைச் சிந்திப்பவர்களிடத்திலும் பரமாத்மாவான அவனுக்கு ஏற்படும் ப்ரீதி கூறப்படுகிறது. இந்த மந்த்ரத்தின் பொருள் இதன் பா₄ஷ்யத்தில் காணத்தக்கது.

அவ்வண்ணமே "யோ வா பூ₄தே:" [பார 11-1] என்னும் மந்த்ரத்தில் காட்டப்பட்டதுபோலே த்₃வயமந்த்ரத்திலும் தலைசிறந்த ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் காட்டப்படுகின்றன. அதாவது—"ஸா வாநந்த₃ம் ப்ரத்யாநந்த₃ம்" [பார-11-1] [ஜீவர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவளான அந்த லக்ஷ்மீ தே₃வி ஆநந்த₃ரூபனுன பரமாத்மாவுக்கும் ஆநந்த₃ரூபையாயிருப்பவள்] என்னும் பகுதியாலே அம்மந்த்ரத்தில் லக்ஷ்மீ தே₃வியை ஆநந்த₃ ஸ்வரூபனுன எம்பெருமானுக்கும் ஆநந்த₃ ரூபையாகச் சொல்லி. 'வ்ரஜாமி' என்று ஶரணமடைவதாகக் கூறப்பட்டது. இதனுல் எம்பெருமானும் லக்ஷ்மீதே₃வியும் எப்போதும் விட்டுப்பிரியாதிருப்பவர்கள் என்று காட்டப்படுகிறது. அதனுல்தான் த்₃வயத்தில் நாராயண ஶப்₃த₃த்துக்கு விஶேஷணமாக ஸ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃ம் படிக்கப்படுகிறது. 'வ்ரஜாமி' (*ஶரணமடைகிறேன்*) என்று சொல்லப்பட்ட வ்ரஜதா₄துவானது ஸகர்மகமாகையாலே, 'யாரை ஶரணமடைகிறேன்?' என்ற

यच्छब्देन गृहीतस्य नारायणस्य कर्मत्वं सिद्ध्यति। तेन लक्ष्मीविशिष्टं नारायणं व्रजामीत्युक्तं भवति। एवं व्रजामीत्युक्तोऽर्थः 'शरणं प्रपद्ये' इत्यत्र प्रतिपाद्यते। व्रजधातुवत् पद्लृधातुरपि गत्यर्थकः। गत्यर्थधातूनां ज्ञानार्थकत्वं अवगम्यते। अथ "सत्याय स्वाहा" इति स्वाहानमश्शब्दावेकार्थकावित्युक्तम्। सत्यशब्देन परमात्मा नारायण उच्यते। तत्रैव पूर्वं लक्ष्मीविशिष्टत्वं यदुक्तम्, तदत्राप्यनुषज्यते। तेन 'श्रीमते नारायणाय नमः' इति सिद्ध्यति। 'सच्च त्यच्चाभवत्'

அபேக்ஷை பிறந்த அளவில், "யோ வா பூ₄தே:" என்று யச்ச₂ப்₃த₃த்தால் சொல்லப்பட்ட நாராயணனை ஶரணமடைவ தாக ஸித்₃தி₄க்கிறது. ஆகையால், 'லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாரா யணனை ஶரணம் அடைகிறேன்' என்று சொல்லப்பட்டதா கிறது. இவ்வண்ணமாக 'வ்ரஜாமி' என்னும் பத₃த்தால் உப நிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂ம் த்₃வயத்தில் 'ஶரணம் ப்ரபத்₃யே' என்னுமிடத்தில் கூறப்பட்டதாகிறது. 'வ்ரஜ' தா₄துவைப்போலே 'பத்₃லு' தா₄துவும் க₃தி என்னும் பொருளையுடையது. 'க₃த்யர்த்த₂ா: பு₃த்₃த்₄யர்த்த₂ா:' [க₃தி' என்னும் பொருளையுடைய பத₃ங்கள் மனத்தின் க₃தியாகிற 'பு₃த்₃தி₄' என்னும் பொருளைக் குறிக்கின்றன.] என்னும் ந்யா யப்படி 'ப்ரபத்₃யே' 'வ்ரஜாமி' என்னும் இரு சொற்களுமே மனத்தாலே எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும் அறிவைக் குறிக்கின்றன. முற்கூறிய பாரமாத்மீய மந்த்ரத்தில், 'ஸத்யாய ஸ்வாஹா' என்னும் இடத்தில் ஸ்வாஹா ஶப்₃த₃ம் நமஶ்ஶப்₃ த₃த்தின் பொருளையுடையது என்று சொல்லப்பட்டது. ஸத்ய ஶப்₃த₃த்தினால் பரமாத்மாவான நாராயணன் குறிக்கப் படுகிறான். அம்மந்த்ரத்திலேயே "பூ₄தேர்பூ₄தி:" [திருவுக்கும் திரு] என்று லக்ஷ்மியோடுகூடிய நாராயணனே குறிக்கப்படு கிறான் என்று காட்டப்பட்டது இங்கும் சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கது. ஆகையால் "ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்பதே "ஸத்யாய ஸ்வாஹா" என்று கூறப்பட்டுள்ளது என்று தேறு கிறது. "ஸச்ச த்யச்சாப₄வத்" [தைத்திரீய ஆந 8] என்னும்

इति श्रुत्या सत्यशब्देन तस्य चिदचिच्छरीरत्वं अभिहितम्। 'नराज्ञातानि तत्त्वानि' इत्यादिना नारायणस्य तथात्वमेव प्रतिपादितम्। नच लक्ष्म्याश्चोपायत्वे उपायद्वित्वापत्तिरिति शङ्क्यम्; लक्ष्म्या विशेषणत्वात्। तेन लक्ष्मीविशिष्टो नारायणश्शरण्य इत्यनुसन्धेयम्। 'वक्षो वसत्यस्य' इति मन्त्रे 'वाकं दधाना' इति देव्याः पुरुषकारत्वं उक्तम्। श्रीशब्दस्य बहुधा व्युत्पत्तिरुच्यते। यथा "श्रयन्ती श्रयणीयासि शृणामि दुरितं सतां। शृणोमि करुणां वाचं शृणामि च गुणै जगत्॥ श्रयेऽन्तः सर्वभूतानां रमेऽहं सर्वकर्मणाम्॥" इत्यादिदेवी-

---

வேத₃வாக்யத்தில் 'ஸத்' எனப்படும் சேதனரையும், 'த்யத்' எனப்படும் அசேதனங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கையாலேயே பரமாத்மா 'ஸத்யம்' எனப்படுகிறுன் என்று கூறப்பட்டது. "நராஜ்ஞாதாநி தத்த்வாநி" என்று தொடங்கும் (பக்கம் 132ல் எடுத்த) ப்ரமாணத்தில் நாராயணனுக்கு அப் பெருமை படிக்கப்படுகையால் ஸத்யஶப்₃த₃த்தினுல் சொல்லப் படுபவன் நாராயணனே எனத்தேறுகிறது. இவ்விடத்தில் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது "லக்ஷ்மிக்கும் உபாயத்வம் கூறினுல் உபாயம் இரண்டாகுமே. அப்படி மோக்ஷோபாயம் இரண்டானுல் பரப்₃ரஹ்மம் இரண்டாக வேண்டிவருமே" என்பது அவ் வாக்ஷேபம். எம்பெருமான் உபாயமாகும்போது லக்ஷ்மியானவள் விஶேஷணமாகவேயிருப்பதால் லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனே உபாயம் என்று அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. "வக்ஷோ வஸத்யஸ்ய" [பாரமாத்மீய 9-2] என்னும் மந்த்ரத்தில் "வாகம் த₃த₄ாநா" [புருஷகார வாக்யத்தை எம்பெருமானைக் கேட்கச்செய்பவள்] என்று பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீஶப்₃த₃த்துக்குப் பலவித₄மான வ்யுத்பத்திகள் ஶாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகிறது. அதாவது—(1) (எம்பெருமானை) ஆஶ்ரயித்திருப்பவளாகவும், (2) (மற்ற சேதனர்களால்) ஆஶ்ரயிக்கத்தக்கவளாகவும் இருக்கிறேன், (3) நல்லோர்களுடைய பாபத்தை அழிக்கிறேன். (4) ஸம்ஸாரிகளுடைய வருந்தும் வார்த்தையைக் கேட்கிறேன். (5) கு₃ணங்களாலே அனைவரையும் உகப்பிக்கிறேன். (6) எல்லா பூ₄தங்களினுள்ளும் வாழ்கிறேன், (7) எல்லாக் கர்மங்களினுலும் இன்புறுகிறேன்" [லக்ஷ்மீதந் 4-51, 52] முதலான பிராட்டியின்

वचनानुसारेण यदुक्तं श्रयन्तीति भगवदाश्रयणं देव्याः, तदेव 'वक्षो वसत्यस्य' इति श्रूयते। श्रावयतीति श्रीरिति क्वचिन्निरूप्यते। तथा निरुक्तिः। "वरिष्ठां वाकं दधाना" इति श्रुतत्वात्। "श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ब्रूमः कथं त्वां वयम्॥" इति "श्रीरसि यतः" इति च अभियुक्तैः अभिधीयते। अतः श्रीशब्दार्था ईश्वरस्योपायभावोपयुक्ताः पूर्वखण्डे अनुसन्धेयाः। उत्तरखण्डे तु प्राप्यतोपयुक्ताः। "आशास्समस्ताः प्रतरन्" इति मन्त्रे देव्या भक्ताभीष्टदायिभगवदनुसारेण वास उक्तः। द्वये नारशब्देन सर्वचेतनाचेतनानां ग्रहणे

வசனங்களின்படி 'ஶ்ரயந்தி' [பிராட்டி ப₄க₃வானை ஆஶ்ரயித்திருப்பவள்] என்னும் பத₃த்திற்குப் பொருளான (பிராட்டியின்) ப₄க₃வத₃ாஶ்ரயணமே "வக்ஷோ வஸத்யஸ்ய" [பாரமாத்மீய 9-2] என்னும் மந்த்ரத்திலும் ஓதப்பட்டது. "(எம்பெருமானுக்குச் சேதனன் சொல்லும் வார்த்தையைக்) கேட்பிக்கிருளாகையாலே 'ஸ்ரீ:' எனப்படுகிருள்" என்னும் நிருக்தியினுல் தேறும் பொருளும் "வரிஷ்ட₂ாம் வாகம் த₃த₄ாநா" [பார 9-2] என்னுமிடத்தில் ஓதப்பட்டது. "பிராட்டியே! 'ஸ்ரீ:' என்பதே உன்னுடைய திருநாமம். அத்தகைய உன்னை நாங்கள் எப்படி அளவிட்டுச் சொல்லுவோம்?" [சது:ஶ்லோகீ 1] என்று ஆளவந்தாரும் "நீ 'ஸ்ரீ:' எனும் பெயருள்ளவளாகவே இருக்கிருயன்றோ" [ஸ்ரீகு₃ண 29] என்று ப₄ட்டரும் அருளிச்செய்தனரன்றே. ஆகையால் புருஷகாரத் தன்மையைக் காட்டும் ஸ்ரீஶப்₃த₃த்தின் பொருள்கள், எம்பெருமான் ஒருவனே உபாயமாகிருன் என்பதற்கு உறுப்பானவையாகையாலே அவை த்₃வயத்தின் பூர்வக₂ண்ட₃த்தில் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. உத்தரக₂ண்ட₃த்திலோவெனில், இருவருமான சேர்த்தி ப்ராப்யம் என்பதற்கு உறுப்பான ஸ்ரீஶப்₃த₃ார்த்த₂ங்கள் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கவை. 'ஆஶாஸ்ஸமஸ்தா: ப்ரதரந்' [பார 8-8] என்னும் மந்த்ரத்தில் ப₄க்தர்கள் விரும்புவதைக் கொடுத்துக்கொண்டு வஸிக்கும் ப₄க₃வானை அனுஸரித்து பிராட்டியும் அவ்வண்ணமே வஸிக்கிருள் என்று சொல்லப்பட்டது. த்₃வயத்தில் நாரஶப்₃த₃த்திஞல் எல்லாச் சேதநாசேதனங்களையும் எடுத்திருந்தபோதிலும். ஸ்ரீமச்ச₂ப்₃த₃த்திஞல் பிராட்டியைத் தனியே எடுக்

सत्यपि पृथक् श्रीमच्छब्दग्रहणेन देव्याः समस्तवस्त्वन्तरव्यावृत्तिः सिद्ध्यति। लक्ष्मीतन्त्रे "लक्षयामि जगत्सर्वं पुण्यापुण्ये कृताकृते। महनीया च सर्वत्र महालक्ष्मीः प्रकीर्त्यते॥" इति। श्रीमन्नित्यत्र मतुबा देव्या भगवन्नित्ययोगः कथितः। श्रूयते च—"वक्षो वसत्यस्य" इति मन्त्रे नैरन्तर्येणास्यास्तद्वक्षोवासः॥

ईश्वरस्य गुणेषु बहुष्वपि विशिष्य शरणागत्युपयुक्ताः वात्सल्य-स्वामित्व-सौशील्य-सौलभ्य-सर्वज्ञसर्वशक्तित्व-सत्यसंकल्पत्व-परमकारुणिकत्व-कृतज्ञत्व-स्थिरत्व-परिपूर्णत्व-परमोदारत्वादय अनुसन्धेयाः।

கையாலே, பிராட்டி மற்ற எல்லாப்பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவள் என்று தேறுகிறது. லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் "உலகனைத்தையும், புண்யபாபங்களையும். (சேதனர்களுடைய) ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் நான் காண்கிறேன். எங்கும் கொண்டாடத்தக்கவளாகவும் இருக்கிறேன். ஆகையால் மஹாலக்ஷ்மி எனப்படுகிறேன்" [4-42] என்று இது வலியுறுத்தப்பட்டது. 'ஸ்ரீமத்'பத₃த்தில் மதுப்பால் பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடு உள்ள நித்யயோக₃ம் சொல்லப்பட்டது. "வக்ஷோ வஸத்யஸ்ய" [பார 9-2] என்னும் மந்த்ரத்தில் எம்பெருமானின் திருமார்பில் பிராட்டி 'இறையுமகலகில்லேன்' என்று வாழ்கிறாள் என்று ஓதப்பட்டது.

இனி நாராயண ஶப்₃த₃த்தில் அநுஸந்தி₄க்கப்படும் கு₃ணங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. எம்பெருமானுக்குப் பல கு₃ணங்கள் இருந்தபோதிலும், குறிப்பாக ஶரணாக₃திக்கு வேண்டிய பின் வரும் கு₃ணங்கள் த்₃வயத்தில் இரு க₂ண்ட₃ங்களிலுமுள்ள நாராயணஶப்₃த₃ங்களில் அநுஸந்தி₄க்கப்படுகின்றன. (1) வாத்ஸல்யம். (2) ஸ்வாமித்வம், (3) ஸௌஶீல்யம், (4) ஸௌலப்₄யம், (5) ஸர்வஜ்ஞத்வம் (6) ஸர்வஶக்தித்வம் (7) ஸத்யஸங்கல்பத்வம், (8) பரமகாருணிகத்வம், (9) க்ருதஜ்ஞத்வம், (10) ஸ்தி₂ரத்வம், (11) பரிபூர்ணத்வம். (12) பரமோதா₃ரத்வம் முதலிய கு₃ணங்கள் உசிதப்படி இரு க₂ண்ட₃ங்களிலும் அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கவை.

वात्सल्यं नाम—"दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितम्" इत्युक्तविधया आश्रितापराधदृष्टिं विना अङ्गीकारानुगुणद्रवचित्तत्वम्।

"स एकैकः" इति मन्त्रे "पातः पादाय पादिते" इत्युक्तम्। इह च "चरणौ" इति। तत्र पादग्रहणं इह चरणग्रहणं च भगवत्सर्वदिव्यमङ्गळविग्रहोपलक्षणम्। समस्तेष्वनुसन्धेयेषु तस्य परत्वं दिव्यमङ्गलविग्रहवत्त्वं च विशिष्यानुसन्धेयम्। तस्मिन्नेव मन्त्रे 'एकैकः' इति तस्य परत्वं च प्रतिपादितम्। भगवता विखनसापि "सगुणे ब्रह्मणि बुद्धिं निवेश्य" इति सूत्रितम्। सगुणत्वं विग्रहवत्त्वमित्युक्तम्। तेन प्रतिष्ठाविधौ विग्रहलक्षणं चाभिहितम्। "नित्यसिद्धे तदाकारे

வாத்ஸல்யமாவது — "அவனுக்கு தே₃ாஷமிருந்தாலுமிருக்கட்டுமே; நல்லவர்களுக்கு அது இகழத் தக்கதன்று" [ரா-யு 18-3] என்று ஸ்ரீராமபிரான் அருளிய ரீதியில் அடியார்களுடைய குற்றங்களைக் காணுமல் அங்கீ₃கரிக்கைக்கு உறுப்பான ஈர நெஞ்சை உடையவனாயிருக்கை.

இனி, த்₃வயத்தில் சரணஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் விவரிக்கப்படுகிறது. "ஸ ஏகைக:" [பார 5-10] என்னும் மந்த்ரத்தில் "பாத: பாத₃ாய பாதி₃தே" என்னுமிடத்தில் 'பாத₃ாய பாத:' என்று ஶரணாக₃தி சொல்லப்பட்டது. இங்கும் அதை யொட்டி 'சரணௌ' என்று திருவடிகள் எடுக்கப்பட்டன. அங்கு 'பாத₃' ஶப்₃த₃த்தையும் இங்கு 'சரண' ஶப்₃த₃த்தையும் எடுத்திருப்பது எம்பெருமானுடைய தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹம் முழுவதற்கும் உபலக்ஷணமாகும். இந்தச் சரண ஶப்₃த₃த்தாலே அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கவைகளில் எம்பெருமானுடைய பரத்வமும், தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை உடைத்தாயிருக்கையும் குறிப்பிடத்தக்கவை. முற்கூறிய மந்த்ரத்தில் 'ஏகைக:' என்று எம்பெருமானின் பரத்வம் காட்டப்பட்டது. ப₄க₃வாந் விக₂நஸ்ஸூம் "கு₃ணத்தோடு கூடிய ப்₃ரஹ்மத்திடம் பு₃த்₃தி₄யை வைத்து" என்று ஸூத்ரமிட்டார். "கு₃ணத்தோடு கூடியிருக்கையாவது விக்₃ரஹத்தோடு கூடியிருக்கை" என்று விவரிக்கப்பட்டது. அதனாலேயே ப்ரதிஷ்டா₂விதி₄யில் விக்₃ரஹ

तत्परत्वे च पौष्कर!। यस्यास्ति सत्ता हृदये तस्यासौ सन्निधिं व्रजेत् ॥"
इत्युच्यते। "पद्मास्य वक्षाः परमः" इति मन्त्रे वक्षोग्रहणं निखिल-विग्रहोपलक्षणम्। अस्य भाष्यं—पद्मा—लक्ष्मीः, अस्य—पूर्वं प्रति-पादितस्य श्रीवेङ्कटेशस्य, वक्षाः—वक्षसि, विभक्तिव्यत्ययः; परमः—अर्चावतारे वरप्रदानादिषु समाभ्यधिकरहित इत्यादि। अस्मान्मन्त्रात् पूर्वं "रयिः ककुद्मान्" इत्यादिमन्त्रचतुष्टयं श्रीवेङ्कटाचलवासि-भगवत्परतया व्याख्यातम्। एवं "यो दोषश्चतुरः" इति मन्त्रे च चतुर्भुजत्वप्रतिपादनमस्ति। नारायणस्य सर्वज्ञत्वादिकल्याणगुणेषु विशेषणेषु प्रथमं लक्ष्मीवत्त्वं अनुसन्धेयम्। यदुक्तमन्यैः श्रीमत्त्वं

லக்ஷணமும் கூறப்பட்டது. "பௌஷ்கரனே! எப்போதுமிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலும், அவனுடைய பரத்வத்திலும் எவனுடைய நெஞ்சில் ஊற்றமுள்ளதோ அவனுக்கு எம்பெருமான் தோன்றுவான்" என்று கூறப்படுகிறது. "பத்₃மாஸ்ய வக்ஷா: பரம:" [பார 7-7] என்னும் மந்த்ரத்தில் வக்ஷஸ்ஸப்₃த₃த்தாலே திருமார்பை எடுத்திருப்பது திருமேனி முழுவதற்கும் உபலக்ஷணமாகும். இதன் பா₄ஷ்யம் பின்வருமாறு:— "பத்₃மா எனப்படுபவள் லக்ஷ்மீதேவி, *அஸ்ய*—முன் சொல்லப்பட்ட வேங்கடேசனுடைய, வக்ஷா:—திருமார்பில். (எழுந்தருளியிருக்கிருள்.) வேத₃மாகையாலே ஏழாவது வேற்றுமைக்கு பதிலாக முதல் வேற்றுமையுள்ளது. பரம:—அர்ச்சாவதாரத்தில் வரமளிப்பது முதலானவற்றில் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன் திருமலையப்பன்" என்று தொடங்கி உள்ளது. இந்த மந்த்ரத்துக்கு முன் "ரயி: ககுத்₃மாந்" [பார 7-3] என்று தொடங்கியுள்ள நாலு மந்த்ரங்கள் வேங்கடாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்₂யானம் செய்யப்பட்டது. அவ்வண்ணமே "யோ தே₃ாஷ: சதுர:" [பார 3-9] என்னும் மந்த்ரத்திலும் [நாலு புருஷார்த்த₂ங்களையும் அளிக்கும்] நாலு கைகளையுடையவனுயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்று கூறப்பட்டது. நாராயணனுக்கு விஶேஷணமான ஸர்வஜ்ஞத்வம் முதலான கல்யாணகு₃ணங்களில் லக்ஷ்மியோடுகூடியவனுயிருக்கை முதலில் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. சிலர் ஸ்ரீமத்த்வம்

उपलक्षणमिति तन्मन्दम्। श्रीवैखानसे तर्ककाण्डे ब्रह्मचिन्ताध्याये "ततो व्योमपदं विष्णोः स्थानमानन्दपूरितम्" इत्यारभ्य "ततः षड्गुण-संपूर्णं लक्ष्मीलक्षणसंयुतम्। सत्यं ज्ञानमनन्ताख्यं भगवच्छब्दशब्दितम्॥" इति। "पद्मा जनित्री परमस्य वासः" इति श्रुतौ पद्माशब्देन लक्ष्मी-ग्रहणात् अयं मन्त्रः श्रीनिवासपर इति स्फुटमवगम्यते। तस्य पद्मावतीनामकलक्ष्मीपतित्वप्रसिद्धेः॥

मन्त्रकल्पे "कटिसुघटितखड्गं कालमेघाभिरामं कमलपदकराक्षं पद्मया दीप्यमानम्। प्रणतजनसमूहप्राप्यमप्राप्यमन्यैः शरणमुप-

---

(பிராட்டி ஸம்பந்தம்) (முதற்கண்டத்தில்) உபலக்ஷணமாயிருக்கிறது என்று கூறுவது அஸ்வரஸம். ஸ்ரீவைகானஸத்தில் தர்க்ககாண்டத்தில் ப்ரஹ்மசிந்தாத்யாயத்தில் "அதற்கு மேற்பட்டதாய், ஆநந்தம் நிறைந்ததாய், பரமாகாஶமான விஷ்ணுவின் ஸ்தானமுள்ளது" என்று தொடங்கி, "அதற்கு மேற்பட்டதாய், ஆறு குணங்கள் நிறைந்ததாய், லக்ஷ்மியாகிற அடையாளத்தோடு கூடியதாய், ஸத்யம், ஜ்ஞானம், அநந்தம் என்று சொல்லப்படுவதாய், பகவான் என்னும் திருநாமத்தோடுகூடியதான பகவத்ஸ்வரூபமுள்ளது" என்பதிருக பிராட்டி பகவத்ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமான விஶேஷணமாயிருப்பவள் என்று காட்டப்பட்டது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. "பத்மா ஜநித்ரீ பரமஸ்ய வாஸ:" [பார 7-7] என்னும் மந்த்ரப் பகுதியில் பத்மாஶப்தத்தாலே பிராட்டியை எடுக்கையால் இந்த மந்த்ரம் 'அகலகில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா' ஒனுகிற திருவேங்கடத்தானைக் கூறுகிறது என்று தெளிவாக விளங்குகிறது. அப்பெருமான் பத்மாவதி என்னும் திருநாமமுடைய லக்ஷ்மியின் நாயகன் என்பது ப்ரஸித்தமன்றோ.

மந்த்ரகல்பத்தில் "திருவரையிலே பொருந்திநிற்கும் நாந்தகமென்னும் வாளையுடையவரும், கார்மேகம்போல் அழகியவரும், தாமரைபோன்ற திருவடிகளையும், திருக்கைகளையும், திருக்கண்களையும் உடையவரும், தாமரையாளாலே ஒளிபெற்று விளங்குபவரும், ஶரணமடைந்த ஜனங்களாலேயே அடையத்தக்க

गतोऽहं प्राञ्जलिर्वेङ्कटेशम्॥" इति। अस्य पितृत्वमिव तस्या मातृत्वमपि इहोक्तम्। "वैकुण्ठे तु परे लोके.. सह॥" इत्युक्तविधया परमपदनिवासिपरमात्मानं उपायत्वेन निर्दिश्य "शरणं प्रपद्ये" इति शरणवरणापेक्षया श्रीवेङ्कटाचले अर्चारूपदिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टश्रीमन्नारायणस्य शरणवरणं सुलभमित्यवगन्तव्यम्। उच्यते च—"सुलभो ह्युत्तरोत्तरः" इत्यर्चारूपस्य सर्वसुलभत्वम्। "अर्चात्मनाऽवतीर्णं मां जानन्तोऽपि विमोहिताः। कृत्वा दारुशिलाबुद्धिं गच्छन्ति नरकायुतम्॥" इत्यर्चाव-

---

வரும், மற்றவர்களால் அடையமுடியாதவருமான திருவேங்கடமுடையானைக் கைகூப்பிநின்று அடியேன் ஶரணமடைகிறேன்" என்று சொல்லப்பட்டது. எம்பெருமானுக்குத் தந்தையாயிருக்கும் தன்மையைக் கூறியதுபோலே, பிராட்டிக்குத் தாயாயிருக்கும் தன்மையும் இங்கு கூறப்பட்டது. "வைகுண்டே₂ து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்த₄ம் ஜக₃த்பதி:। ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா ப₄க்தைர் பா₄க₃வதைஸ்ஸஹ ॥" [லிங்க₃ப்] [மேலான உலகமான வைகுண்ட₂த்தில் நினைத்தற்கரியனாய், லோகநாத₂னான விஷ்ணு ஶ்ரீதே₃வியோடு கூடினவனாய், அவனுடைய கு₃ணத்தில் ஈடுபடும் ப₄க்தர்களோடும், கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடும் பா₄க₃வதர்களோடும் கூடியிருக்கிறான்] என்று சொல்லும் முறையில் பரமபத₃த்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமாத்மாவை உபாயமாகக்கொண்டு "ஶரணமடைகிறேன்" என்று அவனை ஶரணமடைவதைக் காட்டிலும், திருவேங்கடமலையிலே அர்ச்சாரூபமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தோடு கூடிய ஶ்ரீமந்நாராயணனை ஶரணமாகப் பற்றுவது எளிது என்று அறியத்தக்கது. "(பரம், வ்யூஹம், விப₄வம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்துநிலைகளுள்) மேல்மேல் உள்ள நிலைகள் முன்னுள்ள நிலைகளைக் காட்டிலும் எளியவை" என்று அர்ச்சைத் திருமேனி மற்ற எல்லா நிலைகளைக்காட்டிலும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் எளிது என்று ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்பட்டது. "அர்ச்சாரூபமாக அவதரித்தவனாக என்னை அறிந்தும் மயக்கத்தால் சிலர் அத்திருமேனியை மரமென்றோ கல்லென்றோ நினைத்து, பதினாயிரம் நரகங்களை அடைகிறார்கள்"

ज्ञायां दोषोऽभिहितः। "न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया। कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति॥" इति, "ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति" इति, "अण्वप्युपहृतं भक्तैः प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत्" इति "पत्रं पुष्पं फलं...प्रयतात्मनः॥" इति चोक्तानां अर्चावतारे सुतरामुपपत्तिः। उक्तविधोपकारस्य परव्यूहादिविषये न तथोपपन्नता। किंच "चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन!। आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ!॥" इति भगवदुक्तविधया आर्ति-

---

என்று அர்ச்சையை அவமதித்தால் ஏற்படும் தோ₃ஷம் கூறப்பட்டது. "நல்ல ஆத்மகு₃ணங்களையுடையவனாகையாலே, பிறர் நூற்றுக்கணக்கான குற்றங்கள் செய்தாலும் ராமன் அவற்றை நினைத்திருப்பதில்லை; ஒருவகையில் உபகாரமென்று சொல்லக் கூடிய ஒரு கார்யத்தைச் செய்தாலும். அவன் மிக உகக்கிறான்" [ரா-அ 1-11] "தூ₃ரத்திலிருந்த என்னைக் குறித்து, த்₃ரௌபதி₃யானவள் 'கோ₃விந்தா₃' என்று கதறியது வட்டியால் வளர்ந்த கடன்போலே என் நெஞ்சைவிட்டு அகலுகிறதில்லை" [பா₄ர உத் 47-39] "அன்போடு ப₄க்தர்களாலே இடப்பட்டது அணுவாயினும் எனக்கு அது பெரிதாகவே தோற்றுகிறது" [பா₄க₃வதம் 10-81-3] "இலை, பூ, பழம், நீர் போன்ற இவற்றில் ஏதேனுமொன்றை அன்போடு ஒருவன் எனக்கு இட்டானாகில், நினைவில் ஶுத்₃தி₄யுடைய அவனால் அன்போடு கொடுக்கப்பட்ட அதை, பசியுடையவன் சோற்றை உண்பதுபோலே உண்கின்றேன்" [கீ₃தை 9-26] என்னும் ப்ரமாணவசனங்கள் அர்ச்சாவதார விஷயத்திலேயே மிகவும் பொருந்தியிருக்கின்றன. அனைவர்க்கும் எளிதல்லாத பரம், வ்யூஹம், விப₄வம், அந்தர்யாமி ஆகிய எம்பெருமான்கள் விஷயத்தில் முற்கூறிய ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்பட்டபடி கிஞ்சித்காரம் செய்வது அவ்வளவு பொருத்தமுடையதல்ல. மேலும் "(1) அர்ஜுனா! புண்யத்தின் ஏற்றத்தாழ்வாலே (1) ஆர்த்தன் (செல்வமிழந்து வருந்துகிறவன்) (2) அர்த்தா₂ர்த்தீ₂ (புதிதாகச் செல்வத்தைப் பெற விரும்புகிறவன்) (3) ஜிஜ்ஞாஸு (கேவலாத்மாநுப₄வ

निवृत्तीच्छया तं वेङ्कटेशं प्रपन्नानां अनिष्टनिवृत्तिरनुभवसिद्धा। एतेन मुमुक्षया तं प्रपन्नानां मोक्षस्सिद्ध्येदिति विश्वासेनापि महता भाव्यं इति च अवगम्यते। क्वचिदनिष्टनिवृत्तिव्यभिचारस्त्वनुमतप्रारब्ध-कर्मविषयतया नेयः। पारमात्मीयभाष्ये पापस्य प्रारब्धाप्रारब्धत्वादि-भेदप्रपञ्चो द्रष्टव्यः। "उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत्" इति सांपरायाधिकरणस्थसूत्रस्य "विष्णूपासननिष्ठानां" इत्यादिभाष्ये भगवन्तं प्रपन्नानां इहाभीष्टसिद्धिवत् मोक्षसिद्धिरित्यादिकं प्रपञ्चितम्॥

மாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தைப் பெற விருப்புகிறவன்) (4) ஜ்ஞானீ (ஆத்மஸ்வருப ஜ்ஞானமுடையவன்) என்று நாலு வகைப்பட்டிருக்கும் ஜீவர்கள் என்னிடம் ப₄க்தி செலுத்து கிருர்கள்" [கீ₃தை 7-16] என்று எம்பெருமாளுல் கீ₃தை யில் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் தங்கள் வருத்தங்கள் போகவேண்டு மென்று திருவேங்கடமுடையானை ஶரணமடைந்தவர்களுக்கு அநிஷ்டங்களெல்லாம் அழிந்துவிடுகின்றன என்பது பலர்க்கு அநுப₄வஸித்₃த₄மானது. இதனுல் 'மோக்ஷத்தை அடைய வேண்டும்' என்று அவனை ஶரணமடைந்தவர்களுக்கும் "மோக்ஷம் ஸித்₃தி₄த்தே தீரும்" என்னும் மஹாவிஶ்வாஸம் அவஶ்யம் வேண்டும் என்றும் விளங்குகிறது. சிலர்க்கு அநிஷ் டங்கள் நீங்காமலிருப்பது இந்த ஜன்மத்தில் அநுப₄விக்க வேண்டிய ப்ராரப்₃த₄ கர்மமாகிற தடையுள்ளதால் என்று கொள்ளத்தக்கது. பாரமாத்மீய பா₄ஷ்யத்தில் பாபமானது (1) ப்ராரப்₃த₄ம் (ப₂லங்கொடுக்கத் தொடங்கியது) (2) அப்ராரப்₃ த₄ம் (ப₂லங்கொடுக்கத் தொடங்காதது) என்று இருவகைப் பட்டது என்று விளக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு காணத்தக்கது. "உபபந்நஸ்தல்லக்ஷணுர்த்தோ₂பலப்₃தே₄ர்லோகவத்" [ப்₃ரஹ்மஸூ 3-3-30] [(எம்பெருமானை உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஶரீரம் அடியோடு விடும் காலத்தில் எல்லாக் கர்மங்களும் கழிந்த பின்பும் அர்ச்சிராதி₃ க₃தியாலே செல்வது) பொருத்தமே. உலகில் (திருவேங்கடமுடையானை மற்ற பயன்களுக்காக வேண்டுகிற வர்களுக்கும் அவை கிடைப்பது) போலே, (கர்மம் அழிந்த பின்பும்) கர்மப₂லனுகக் கிடைத்தற்கரிய பொருள்கள் கிடைக்

यदुच्यते—"चरणौ" इति द्विवचनं लक्ष्मीवैशिष्ट्यबाधकं इति। तद्विमर्शासहम्। "सो नो भूतो...कमलावराय स्वाहा" इति मन्त्रे लक्ष्मीपतित्वमुक्तम्। "भगवद्यज्ञसंयोगात् पत्नी भगवतो ह्यहं" इति पत्नीविशिष्टस्य सर्वेश्वरस्य सर्वस्वातन्त्र्ये सति तच्चरणद्वये शरणागत्या लक्ष्मीचरणशरणागतिरपि सिद्ध्यति। सा हि नाथस्यापृथक्सिद्धविशेषणीभूता। "एकीभूतं वपुरवतु नः पुण्डरीकाक्षलक्ष्म्योः" इति श्रीवैखानसाभिजनोक्तिः प्रसिद्धा॥

கையால்] என்று ஸாம்பராயாதி₄கரணத்தில் உள்ள ஸூத்ரத்துக்கு *''விஷ்ணூபாஸந நிஷ்ட₂ாநாம் ஈப்ஸிதார்த்த₂ஸ்ய ஸித்₃தி₄வத்! ப்₃ரஹ்மோபாஸநநிஷ்ட₂ஸ்ய ஸர்வஸித்₃தி₄: கரே ஸ்தி₂தா!!''* [திருவேங்கடமுடையான் முதலான அர்ச்சாமூர்த்திகளை உபாஸிப்பவர்களுக்கு வேண்டும் பொருள்களெல்லாம் கிடைப்பது போலே, ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்கு எந்தப் பொருளும் கையிலேயே இருப்பது போன்றது.] என்று தொடங்கும் பா₄ஷ்யத்தில் அர்ச்சாமூர்த்தியான பரம்பொருளை ஶரணமடைந்தவர்களுக்கு இவ்வுலகில் வேண்டிய பொருளெல்லாம் கிடைப்பதுபோலே, ப்₃ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களுக்கும் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று விரிவாக விளக்கப்பட்டது.

த்₃வயத்தில் ''சரணௌ'' என்னும் இருமை (த்₃விவசனம்) எம்பெருமான் உபாயமாம்போது லக்ஷ்மீதே₃வி விஶேஷணமாவதைத் தடுக்கிறது என்று சிலர் கூறுவது, ஆராய்ந்தால் பொருந்தாது. " ஸோ நோ பூ₄தோ ...... கமலாவராய ஸ்வாஹா " [பார 9-9] என்னும் மந்திரத்தில் எம்பெருமானுக்கு லக்ஷ்மீதே₃விக்குப் பதியாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்பட்டது. ''ப₄க₃வானைக் குறித்துச் செய்யப்படும் (ஶரணாக₃திரூபமான) யஜ்ஞத்தில் ப₄க₃வானோடு சேர்ந்தேயிருப்பதால் அவனுக்கு நான் பத்நியாயிருக்கிறேன்'' [ல-த 4-48] என்று பிராட்டியோடு கூடிய ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸர்வஸ்வாதந்த்ர்யமுமிருந்தபோதிலும், அவனுடைய இரு திருவடிகளிலும் ஶரணம் அடைவதாலே பிராட்டியினுடைய திருவடிகளில் ஶரணமடைவதும் ஸித்₃தி₄க்கிறது. அவள் எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாத விஶேஷணமாயிருப்பவளன்றோ. 'புண்ட₃ரீகாக்ஷன், லக்ஷ்மீ ஆகிய இருவரின் ஒன்றுபட்ட

शरणशब्दः अत्र उपायवाचकः। "उपाये गृहरक्षित्रोश्शरणं" इति निघण्टुः। "प्रपद्ये"—प्रकर्षेण वेद्मीत्यर्थः। उपायान्तरस्थाने श्रीमन्नारायणमेव निविष्टं जानामीत्याशयः। "भरन्यासबलादेव स्वयत्नविनिवृत्तये। अत्रोपायान्तरस्थाने रक्षको विनिवेशितः॥" इत्युक्तेः। एवं "संजुषन् व्रजामि" इति जुषधातोः सेवार्थकत्वात् नमस्कुर्वन् शरणं व्रजामीति; "नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनम्" "प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत" इति वचनादित्याहुः। एवमर्थे कृते द्वयोत्तरखण्डार्थभूत आत्मनिक्षेपश्चात्र भवतीत्यवगम्यते। "संजुषन्" इति वर्तमानसामीप्ये लटश्शत्रादेशः। सेविष्यमाण इत्यर्थः। आरात्स्यमान

திருமேனி நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்'' என்று வைக₂ாநஸ குலத்தில் பிறந்த பெரியவர் ஒருவர் கூறியது ப்ரஸித்₃த₄ம்.

இனி ''ஶரணம் ப்ரபத்₃யே'' என்பதின் பொருள் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ''ஶரணம் என்னும் ஶப்₃த₃ம் (1) உபாயம், (2) வீடு, (3)ரக்ஷிப்பவன் என்னும் பொருள்களையுடையது''என்னும் நிக₄ண்டுவை ஒட்டி இங்குள்ள ஶரணஶப்₃த₃ம் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்₃யே—மிகுதியாக அறிகிறேன் என்று பொருள். உபாயாந்தரஸ்த₂ானத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்று அறிகிறேன் என்று கருத்து. ''ப₄ரந்யாஸப₃லத்தாலேயே தன் முயற்சி நீங்குவதற்காகச் சேதனனால் இங்கு உபாயாந்தரஸ்த₂ானத்தில் ரக்ஷகனான எம்பெருமான் கருதப்பட்டான்'' [ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்—த்₃வயாதி₄காரம்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. இவ்வண்ணமாக ''ஸஞ்ஜுஷந் வ்ரஜாமி'' [பார 11-1] என்னும் இடத்திலே ஜுஷதா₄து ஸேவிப்பது என்னும் பொருளையுடையதாகையால், ''நமஸ்காரம் செய்து கொண்டு ஶரணமடைகிறேன்''என்று பொருள்படுகிறது. ''அந்த எம்பெருமானுக்கு நமஸ்காரரூபமான ஆத்மநிவேத₃னத்தைச் செய்து' [மந்த்ரராஜபத₃ஸ்தோத்ரம்-11]''(ஐந்து அங்க₃ங்களோடு சேர்ந்த) அந்த ஶரணாக₃தியைச் செய்யக்கடவன்''[ல-த28-11]என்னும் வசனங்கள் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம் என்று கூறுகின்றனர் பொருள் இப்படியானவளவில், த்₃வயத்தில் உத்தரக₂ண்ட₃த்திலுள்ள ஆத்மநிக்ஷேபமும் இங்கு செய்யப்பட்டதாகிறது என விளங்குகிறது. 'ஸஞ்ஜுஷந்' என்னுமிடத்தில் 'லட்'டின்

इति यावत्। 'व्रजामि'—आराधने भगवन्तं ज्ञानाज्ञानभवापराधसहन—पूर्वकं रक्षितारं जानामीत्यर्थः। अनेनात्र द्वयोत्तरखण्डः फलपर इति पक्षान्तरोक्तार्थः सिद्ध्यति। इत्थं च द्वये पूर्वोत्तरखण्डयोः उक्त उपायः फलं च "यो वा भूतेः" इति मन्त्रे प्रतिपाद्यत इत्यवगन्तव्यम्। उपायफलयोः द्वयोरत्र सत्त्वात् द्वयमिति नामेत्याहुः। "यो वा भूतेः" इति यच्छब्देन पूर्वेषु मन्त्रेषु परब्रह्मपरमात्मादिशब्दैः प्रतिपादितो नारायणो गृहीतः। "भूतेर्भूतिः" इति ऐश्वर्यरूपाया लक्ष्म्या ऐश्वर्यरूपः। "भर्ता नाम परं नार्या भूषणं भूषणादपि" इति परम-भूषणत्वात्। अनेन तस्य श्रियःपतित्वमुक्तम्। "सा वानन्दं प्रत्यानन्दं"

ஸத்ருப்ரத்யயரூபமான ஆதே₃ஶம் நிகழ்காலத்திற்கு அருகிலிருக்கும் காலத்தைக் குறிக்கிறது. 'ஸேவிக்கவிருப்பவனுய்' என்று பொருள். 'ஆராதி₄க்கவிருப்பவன்' என்று தேறுகிறது. வ்ரஜாமி—ப₄க₃வானே ஆராதி₄க்கும்போது அறிந்தோ அறியாமலோ ஏற்படும் குற்றங்களைப் பொறுத்து ரக்ஷிப்பவனுக அறிகிறேன் என்று பொருள். இதனுல் த்₃வயத்தில் உத்தரக₂ண்ட₃மானது ப₂லத்தைச்சொல்லுகிறது என்னும் பக்ஷாந்தரத்திஞல் சொல்லப்பட்ட பொருளும் இங்கு தேறுகிறது. இவ்வண்ணமாக த்₃வயத்தில் முன்பின் க₂ண்ட₃ங்களில் கூறப்பட்ட உபாயமும் ப₂லமும் 'யோ வா பூ₄தே:' [பார 11-1] என்னும் மந்த்ரத்தில் சொல்லப் பட்டன என்று அறியத்தக்கது. உபாயம். ப₂லம் ஆகிய இரண்டும் இதில் விளக்கப்படுகையால் இதற்கு த்₃வயம் என்று திருநாமம் எனக் கூறுகின்றனர். "யோ வா பூ₄தே:" [பார 11-1] என்னும் மந்த்ரத்தில் யச்ச₂ப்₃த₃த்திஞல் முன் மந்த்ரங்களில் பரப்₃ரஹ்மம்,பரமாத்மா முதலான ஶப்₃த₃ங்களால் அறிவிக்கப்பட்ட நாராயணன் எடுக்கப்பட்டான். "பூ₄தேர்பூ₄தி:" என்று அம்மந்த்ரத்தில் ஐஶ்வர்யரூபையாயிருக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் ஐஶ்வர்யரூபமாயிருப்பவன் என்றும் காட்டப்பட்டது. "ஒரு பெண்ணுக்குக் கணவனே எல்லா ஆப₄ரணங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த ஆப₄ரணமாவான்" [ரா-ஸு 16-26] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றே. இத்தால் அந்தப் பரமாத்மா ஶ்ரிய:பதியே என்று கூறப்பட்டது. "ஸா வாநந்த₃ம் ப்ரத்யாநந்த₃ம்" என்று அம்மந்த்ரத்திலே ஆநந்த₃ரூபனை அவனுக்கு அந்த லக்ஷ்மியானவள் ஆநந்த₃ரூபையா

इति आनन्दरूपस्य तस्य सा लक्ष्मीरानन्दरूपेत्यर्थः। तेन तयोर्नित्ययोगः प्रतिपादितः। यत्तदोर्नित्यसंबन्धात् तमित्यध्याहर्तव्यम्। एवं च श्रीमन्नारायणमिति पर्यवस्यति। "संजुषन्"—सेविष्यमाणः व्रजामि। "सत्याय"—पूर्वोक्तविशेषणविशिष्टाय; 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म" इति, "नारायण परं ब्रह्म" इति च श्रुतेः नारायणाय, स्वाहा—नम इत्यर्थः। यद्वा पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वात् "सत्याय स्वाहा" इति स्वात्मसमर्पणं कृतं, ततः 'व्रजामि' इति प्रपत्तिः इत्यनुसन्धेयम्। 'संजुषन्' इत्यत्रैव द्वयोत्तरखण्डार्थः स्थित इति पक्षान्तरापेक्षया तदर्थस्य "सत्याय स्वाहा" इत्यत्र प्रतिपादनमस्तीति पक्षश्श्रेयान्। 'नारायणाय नमः' इति 'सत्याय स्वाहा' इति च द्वयोस्स्वरूपत्वात्।

யிருப்பவள்' என்று சொல்லப்பட்டது. இத்தால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் நித்யயோக₃ம் கூறப்பட்டதாகிறது. "யச்சப்₃த₃ம் வருமிடத்தில் எப்போதும் தச்சப்₃த₃ம் வந்தே தீரும்" என்னும் நியாயப்படி "யோ வா" என்கிற யச்சப்₃த₃த்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யாக 'தம்' (அவனை) என்ற சொல்லை அத்₄யாஹாரம் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஆக ஸ்ரீமந்நாராயணனை என்றதாகிறது. ஸஞ்ஜுஷந்—ஸேவிக்கவிருப்பவனாய், வ்ரஜாமி—அடைகிறேன்; ஸத்யாய—முன்சொன்ன விசேஷணங்களோடு கூடியவனுக்கு; "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்₃ரஹ்ம" [தை-ஆந 1-1] என்றும், "நாராயண பரம் ப்₃ரஹ்ம" [தை-நா 11] என்றும் உள்ள வேத, வாக்யங்களிலிருந்து நாராயணனுக்கு என்று தேறுகிறது: ஸ்வாஹா–நம: என்று பொருள். அன்றிக்கே, பாட₂க்ரமத்தைக் காட்டிலும் அர்த்த₂க்ரமம் வலிமைமிக்கதாகையால் 'ஸத்யாய ஸ்வாஹா' என்று முதலில் தன் ஆத்மா ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதென்றும், அதற்குப்பின் 'வ்ரஜாமி' என்று ப்ரபத்தி சொல்லப்படுகிறதென்றும் அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. 'ஸஞ்ஜுஷந்' என்னும் பத₃த்திலேயே த்₃வயத்தின் உத்தரக₂ண்ட₃த்தின் பொருள் சொல்லப்படுகிறது என்னும் பக்ஷாந்தரத்தைக் காட்டிலும், அப்பொருள் 'ஸத்யாய ஸ்வாஹா' என்னும் இடத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்னும் பக்ஷமே சிறந்தது. 'நாராயணாய நம:' என்றும் 'ஸத்யாய

तदा 'संजुषन्'—सम्यगाराधने प्रीणयिष्यन् व्रजामीति। श्रीवैखानसानां स्वसूत्रे आराधनस्य मुख्यतया विहितत्वात् स्वात्मसमर्पणप्रपत्तिपूर्वकं आराधनं उपायताबुद्धिं विना भगवत्प्रीतयेऽत्यन्तप्रियरूपं कार्यमिति अनेनावगम्यते। वदन्ति च अभियुक्ताः "आराधयन् हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान्" इति। अत्रानुक्तम् श्रीपारमात्मीयभाष्ये द्रष्टव्यम्॥

इति द्वयमन्त्रार्थनिरूपणम्॥

अथ चरमश्लोकार्थप्रकरणम्

श्रीसहस्रनामस्तवे "वैखानस्सामगायनः। देवकीनन्दनः" इति क्रमेण नामत्रयं पठितम्। तत्र पूर्वपूर्वनामानुसारेण उत्तरोत्तरनाम-

---

ஸ்வாஹா' என்றும் உள்ள இரண்டும் ஏகரூபமாயிருக்கின்றன வன்றோ. அப்போது 'ஸஞ்ஜுஷந்'—நன்ருக ஆராத₄னம் செய்வதன்மூலம் உகப்பிப்பவனுய், 'வ்ரஜாமி'—ஶரணம்அடைகிறேன் என்று பொருளாகிறது. ஸ்ரீவைக₂ாநஸர்களுக்குத் தம் ஸூத்ரத்தில் ஆராத₄னமானது முக்₂யமாக விதி₄க்கப்பட்டிருக்கையால், தம் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பதாகிற ப்ரபத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு செய்யப்படும் ஆராத₄னம் உபாயபு₃த்₃தி₄யில்லாமல் எம்பெருமானுடைய உகப்பிற்காக மிகுந்த ப்ரீதியோடு செய்யத்தக்கது என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. "ஹரியை ப₄க்தியோடு ஆராதி₄த்துக்கொண்டு வாழ்நாளைக் கழிக்கப் போகிறேன்" [வங்கீ₃ஶகாரிகை-36] என்று வங்கிபுரத்து நம்பி அருளினுரன்ருே. இங்கு சொல்லப்படாத விஷயங்கள் பல பாரமாத்மீய பா₄ஷ்யத்தில் காணத்தக்கவை.

த்₃வயார்த்த₂ நிருபணம் முற்றிற்று

சரமஶ்லோகார்த்த₂ நிருபணம

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரத்தில் "வைக₂ாந: ஸாமக₃ாயந: தே₃வகீநந்த₃ந:" என்னும் க்ரமத்தில் மூன்று திருநாமங்கள் படிக்கப்படுகின்றன. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் முன் முன் திருநாமத்தோடு தொடர்புள்ளதாகப் பின்பின் திருநாமங்கள் படிக்கப்படுவதைப்

ग्रहणं प्रायो दृश्यते। "वैखानः"— विखनस्सूत्रप्रतिपाद्यः। "सामगायनः"—वैखानससाम्ना गीयत इति तथोक्तः। "पूर्वेऽहन् वैखानसं साम भवति" इति श्रुतिः। विखनसा दृष्टं साम वैखानसमिति व्याख्यातम्। "देवकीनन्दनः" इति तादृशवैखानससामगीतः परमात्मा देवक्यां जात इति ज्ञापयितुं तदव्यवधानेन गृहीतम्। हरिवंशे अक्रूरागमने नन्दगोपवसतिवर्णने "वन्यैर्वैखानसैर्मन्त्रैः हूयमाने हुताशने" इति। "वैखानसमन्त्रा नाम श्रीपारमात्मीयोपनिषदादयः। तेषां विखनसा दृष्टत्वात् ते विशिष्य भगवतः प्रिया इति तदधिष्ठितस्थले तैर्होम उक्तः। "वैखानसा वा आर्षेया इन्द्रस्य

பெரும்பாலும் காண்கிறோம். அம்முறையில் 'வைக₂ாந:' என்றது 'விக₂நஸ்ஸூத்ரத்தால் அறிவிக்கப்படுபவன்' என்று பொருள்படுகிறது. 'ஸாமகா₃யந:'– வைக₂ாநஸ ஸாமத்தால் பாடப்படுகிறவன் என்று பொருள்படுகிறது. "பூர்வேऽஹந் வைக₂ாநஸம் ஸாம ப₄வதி" [முற்பகலில் வைக₂ாநஸ ஸாமத்தை ஓதவேண்டும்] என்று ஒரு வேத₃வாக்யம் ஓதப்படுகிறது. விக₂நஸ்ஸால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட ஸாமம் வைக₂ாநஸஸாமம் என்று வ்யாக்₂யானமும் செய்யப்பட்டது. "தே₃வகீநந்த₃ந:" என்று அடுத்தபடியாகப் படிப்பதன் மூலம் அத்தகைய வைக₂ாநஸ ஸாமத்தால் பாடப்படும் பரமாத்மா தே₃வகியிடம் பிறந்தான் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ஹரிவம்ஶத்தில், அக்ரூரர் திருவாய்ப்பாடிக்கு வரும்போது நந்த₃கோ₃பருடைய வீட்டை வர்ணிக்குமிடத்தில் "அரண்யத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட வைக₂ாநஸ மந்த்ரங்களாலே அக்₃னியில் ஹோமம் செய்யப்படுகையில்" [விஷ்ணுபர்வம் 25-5] என்றுள்ளது. ஸ்ரீபாரமாத்மீயோபநிஷத் முதலானவையே வைக₂ாநஸ மந்த்ரங்கள் என்று இங்கு கூறப்படுகின்றன. அவை விக₂நஸ்ஸால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவையாகையால், அவை எம்பெருமானுக்கு மிகவும் உகப்பானவை என்னும் காரணத்தாலே, எம்பெருமான் வாழுமிடத்தில் அம்மந்த்ரங்களாலே ஹோமம் கூறப்பட்டது. "வைக₂ாநஸர்களான ரிஷிகள் இந்த்₃ரனுக்கு ப்ரியர்களாக இருந்தனர்"

प्रिया आसन्'' इति परमेश्वरस्य प्रियत्वं एषां श्रूयते। स सर्वेश्वरः "विखनसार्थितो विश्वगुप्तये" इत्युक्तविधया विखनःप्रार्थितः। "एष नारायणश्श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरापुरीम्॥" इति नागपर्यङ्कविसर्जनप्रतिपादनात् पूर्णावतारः। श्रीवसुदेवस्य सुतः साधूनां परित्राता दुष्टानां हन्ताऽऽसीत्। सर्वकारुणिकः पाण्डवदौत्येन भक्तसौलभ्यं वस्त्रापहरणरूपापदो द्रौपदीरक्षणेन शरणागतजनवात्सल्यं च प्राचीकशत्। ततः सख्युर्विजयस्य सारथ्यकर्मणा आश्रितविधेयत्वं प्रकटीकुर्वन् युद्धोन्मुखेष्वपि बन्धुषु स्नेहेन स्वधर्म-

---

என்று ஒரு வேத₃வாக்யம் உள்ளது. "இதி₃ பரமைஶ்வர்யே" என்று தா₄துவாகையாலே, இங்கு இந்த்₃ரஶப்₃த₃ம் மேலான ஐஶ்வர்யத்தை உடைய நாராயணனைக் கூறுகிறது. ஆக வைக₂ாநஸர்கள் நாராயணனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவர்கள் என்று இந்த வாக்யத்தில் ஓதப்படுகிறது. அந்த ஸர்வேஶ்வரன் "உலகனைத்தையும் ரக்ஷிப்பதற்காக விக₂நஸ்ஸினால் ப்ரார்த்தி₂க்கப்பட்டான்" [பா₄க₃வதம் 10-31-4] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் விக₂நஸ்ஸினால் ப்ரார்த்தி₂க்கப்பட்டவனாவான். "ஶ்ரிய:பதியாய், திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்த இந்த நாராயணன் திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைக் கைவிட்டு, மது₄ராபுரியை வந்தடைந்தானன்றோ" [ஹரிவம்ஶம் 113-62] என்னும் ப்ரமாணத்தில் "திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு வந்தான்" என்று கூறுகையால் பூர்ணாவதாரமாவான். ஸ்ரீவஸுதே₃வருடைய குமாரனாய், நல்லோர்களை ரக்ஷிப்பவனாய், தீயவர்களை ஸம்ஹரிப்பவனாயிருந்தான். அனைவரிடத்தும் கருணையுடையவனாய், பாண்ட₃வர்களுக்குத் தூது நடந்ததன் மூலம் அன்புள்ளார்க்கு எளியனாயிருக்கும் தன்மையையும், வஸ்த்ராபஹரணமாகிற ஆபத்திலிருந்து த்₃ரௌபதி₃யை ரக்ஷிக்கையால் ஶரணமடைந்தவர்களிடம் வாத்ஸல்யத்தையும் வெளிப்படுத்தினான். அதற்குப்பின் நண்பனான அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாயிருப்பதன் மூலம் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை வெளிப்படுத்தினான். தன்னோடு போர்புரிய ஆசைகொண்டி

विमुखाय सख्ये शरीरात्मभेदाद्युपदेशेन युद्धप्रवर्तनं व्याजीकृत्य संसारार्णवनिमग्नचेतनसमुद्धरणाय सर्ववेदान्तसारमुपादिशत्। तत्र कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगेषु उपदिष्टेषु "योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना। श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः॥" इति भक्तियोगस्य श्रैष्ठ्यं प्रतिपाद्य भक्तेरनुष्ठेयत्वं विधत्ते "मन्मना भव" इत्यादिना। अत्र 'मद्याजी भव" इति स्वाराधनं विधाय 'नमस्कुरु' इति नमस्कारात्मकमात्मनिवेदनं अपराधक्षामणं वा विधत्ते इति बोध्यम्। भगवान् विखनाश्च "अर्चनान्ते प्रणामं कुर्यात्" इत्याह।

ருக்கும் உறவினர்களிடம் அன்பினுலே தன் த₄ர்மமாகிற யுத்₃த₄த்திலே வெறுப்படைந்த அர்ஜுனனுக்கு 'ஶரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு' முதலான ஶாஸ்த்ரார்த்த₂ங்களை உபதே₃ஶித்து யுத்₃த₄த்தில் மூட்டுவதை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கியுள்ள சேதனர்களைக் கைதூக்கி விடுவதற்காக எல்லா வேதா₃ந்தங்களின் திரண்ட பொருளை உபதே₃ஶித்தான். அப்படி உபதே₃ஶிக்கையில் கர்மயோக₃ம், ஜ்ஞானயோக₃ம், ப₄க்தியோக₃ம் ஆகியவற்றை உபதே₃ஶித்த வளவில் "எல்லா யோகி₃களுக்குள்ளும், என்னிடத்தில் நெஞ்சைச் செலுத்தி ஶ்ரத்₃தை₄யோடு எவன் என்னிடம் ப₄க்தி செய்கிருனே. அவனே எனக்கு மிகவும் இனியவனுவான்" [கீ₃தை6-47] என்று ப₄க்தியோக₃த்தின் சிறப்பைக்கூறி, "மந்மநா ப₄வ" [கீ₃தை 18-65] [என்னிடம் நெஞ்சைச் செலுத்துபவனுவாய்] என்று தொடங்கி ப₄க்தி அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கது என விதி₄க்கிருன். இந்த ஶ்லோகத்தில் "மத்₃யாஜீ ப₄வ" என்று தன்னுடைய ஆராத₄னத்தை விதி₄த்து, "மாம் நமஸ்குரு" என்று ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையோ, அல்லது தான் செய்த குற்றங்களுக்கு மன்னிப்பு வேண்டுதலையோ விதி₄க்கிருன் என்று அறியத்தக்கது. ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸூம் "அர்ச்சனத்தின் முடிவில் ப்ரணமம் (நமஸ்காரம்) செய்யவேண்டும்" என்று அருளினுர். கீ₃தையில் அதற்குமேல் "ப₄க₃வதா₃ராத₄னத்தை முறைப்படி செய்ய இயலாதோ?" என்றும் "எம்பெருமானே ஆராத₄னம் செய்ய நான் தகுதியுள்ளவனே?"

अथाराधनस्य यथाविधि कर्तुमशक्यतासंशयं स्वस्य तदाराधनार्हतासंशयं च कुर्वतस्तस्याशयं विज्ञाय सर्वज्ञः प्राह 'सर्वधर्मान्' इति। "सखे अर्जुन! मद्यजनं यथाविधि कर्तुं शक्त्यापादका ये धर्मास्तान् प्रथममनुष्ठाय तदनन्तरं अहं यजनीय इति मा मंस्थाः। ते हि चिरसाध्याः। अतः तान् सर्वान् परित्यज्य, अथ मद्यजनाधिकारप्रतिबन्धकीभूतानि यानि पापानि शङ्कसे तेषां प्रायश्चित्तरूपा ये धर्मा विहिताः तांश्च सर्वान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज" इति॥

ननु—प्रपत्तिविधिरयं सर्ववर्णसाधारणः। तथा सति सर्वधर्मान्नित्यस्य उक्तोऽर्थो न संगच्छते। "द्विजातिरतन्द्रितो नित्यं गृहे"

என்றும் ஐயமுறும் அர்ஜுனனுடைய கருத்தறிந்த ஸர்வஜ்ஞனை கண்ணன் ''ஸர்வத₄ர்மாந்'' [கீ₃தை 18-66] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தை அருளினான். இதன் கருத்தாவது- ''நண்பனாகிற அர்ஜுனா! என் விஷயமான ஆராத₄னத்தை முறைப்படி செய்வதற்கு ஶக்தியையளிக்கும் த₄ர்மங்களை முதலில் அநுஷ்டி₂த்துவிட்டு, அதன்பிறகே நான் ஆராதி₄க்கத் தக்கவன் என்று நீ எண்ணாதே; அவை நீண்டகாலம் முயன்று ஸாதி₄க்கத்தக்கவையன்றோ. ஆகையால் அந்த எல்லா த₄ர்மங்களையும் அடியோடு கைவிட்டு; அதற்குமேல்—என்னை ஆராதி₄ப்பதற்கான தகுதிக்குத் தடையாயிருக்கின்றவையாக எந்தப் பாபங்களை நீ நினைக்கிறாயோ அந்தப் பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக விதி₄க்கப்பட்ட எல்லா த₄ர்மங்களையும் அடியோடு கைவிட்டு என்னை ஒருவனையே ஶரணமடைவாயாக'' என்பது.

இதற்குமேல் ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது — இந்த ப்ரபத்திவிதி₄யானது எல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவானது. அப்படியிருக்கையில் " ஸர்வத₄ர்மாந் '' என்கிற இந்த ஶ்லோகத்திற்கு இப்பொருள் பொருந்தாது. ''சோம்பலில்லாமல் அந்தணனாயிருப்பவன் க்₃ருஹத்தில் தினந்தோறும் ஆராத₄னம் செய்யவேண்டும்'' முதலான ப்ரமாணங்களில் அந்தணர்களுக்கே

इत्यादिना द्विजानामेवाराधनविधानेन शूद्राणां आराधनाधिकार-प्रतिबन्धकपापप्रायश्चित्तरूपधर्मप्रसक्त्यभावादिति चेदुच्यते। "ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शूद्रैश्च कृतलक्षणैः। अर्चनीयश्च सेव्यश्च पूजनीयश्च माधवः॥" इति। अस्यायमर्थः — ब्राह्मणैः पूजनीयः हविरन्तमाराध्यः। क्षत्रियैर्वैश्यैश्च अर्चनीयः अर्घ्यान्तमाराध्यः। "अर्घ्यान्तमर्चनं प्रोक्तं हविरन्तं च पूजनं" इति वचनात्। शूद्रैस्सेव्यः इति यथार्हं योजनीयम्। एवं शूद्राणां भगवत्सेवारूपाराधनाधिकारप्रतिपादनात् तत्प्रतिबन्धक-पापप्रायश्चित्तरूपधर्मास्संभवन्तीति तत्परित्यागोक्तिरुपपद्यते। केचित्

ஆராத₄னத்தை விதி₄த்திருப்பதால், ஶூத்₃ரர்களுக்கு ஆராத₄னத்துக்கான தகுதிக்குத் தடையான பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமான த₄ர்மங்களை அநுஷ்டி₂ப்பதற்கே இடமில்லையாகையால், இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஶரணாக₃தியைச் செய்ய இடமில்லையே—என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்குப் பரிஹாரம் பின்வருமாறு—''வைஷ்ணவ லக்ஷணமுடைய ப்₃ராஹ்மணர்களாலும், க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்களாலும் ஶூத்₃ரர்களாலும் (முறையே) மாத₄வன் பூஜிக்கவும், அர்ச்சிக்கவும், ஸேவிக்கவும் தக்கவனாகிறான்'' [பா₄ர-பீ₄ஷ்ம 66-39] என்று ப்ரமாணம் கூறுகிறது. இதன் பொருள் பின்வருமாறு—ப்₃ராஹ்மணர்களால் பூஜிக்கத் தக்கவன்; அதாவது ஹவிஸ்ஸை அளிப்பது வரை ஆராதி₄க்கத்தக்கவன். க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்களால் அர்ச்சிக்கத்தக்கவன்; அதாவது அர்க்₄யம் அளிப்பது வரையில் ஆராதி₄க்கத் தக்கவன். ''அர்க்₄யம் வரை அளிப்பது அர்ச்சனம் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஹவிஸ் வரை அளிப்பது பூஜிப்பது என்று சொல்லப்படுகிறது'' என்னும் ப்ரமாணம் இங்கு காணத்தக்கது. ஶூத்₃ரர்களாலோவெனில் ப₄க₃வான் ஸேவிக்கவே தக்கவன் —என்று இவ்வண்ணமாக அவரவர் வர்ணத்துக்கு அநுகு₃ணமாக எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பது விதி₄க்கப்பட்டுள்ளதெனக் கொள்ளவேண்டும். இதன்படி ஶூத்₃ரர்களுக்கு எம்பெருமானை ஸேவிப்பதாகிற ஆராத₄னத்தில் அதி₄காரத்தைச் சொல்லுகையால், அதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களின் ப்ராயஶ்சித்தரூபமான த₄ர்மங்கள் ஏற்படக்கூடு

सर्वधर्मानिति सर्वेषां आश्रमधर्माणां स्वरूपत्यागो अभिधीयत इति मन्वते। तदसत्। तान् पृच्छामः। सर्वशब्देन शक्यानामशक्यानां च धर्माणां ग्रहणं मन्यध्वे, उताशक्यानां केवलमिति। अशक्यानां त्यागस्याभिधानं विनाऽपि (कार्यत्व?) संभवात् तदभिधानं व्यर्थं स्यात्। अथ शक्यानामशक्यानां चेति मनुध्वे, तर्हि "वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यं कुर्यादतन्द्रितः। तद्धि कुर्वन्यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम् ॥" इति स्मृतिविरोधः। श्रीशास्त्रे "आश्रमधर्मसंयुक्तो भगवदाराधनं करोति" इति। "वर्णाश्रमाचारवता पुरुषेण विपश्चिता। विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्तत्तोषकारकः ॥" इति च। न च प्रपन्नस्योपायान्तरानुष्ठानस्य

மாகையால், அவற்றை அடியோடு கைவிடச் சொன்னது பொருந்தும். சிலர் ''ஸர்வத₄ர்மாந்'' என்று தொடங்கும் இந்த ஶ்லோகத்தாலே எல்லா ஆஶ்ரமத₄ர்மங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்யாக₃ம் விதி₄க்கப்படுகிறது என்று நினைக்கிறார்கள். அது தவறு. அவர்களைக் கேட்கிறோம்—''ஸர்வஶப்₃த₃ம்—செய்யக் கூடியவையும் செய்ய முடியாதவையுமான த₄ர்மங்களைக் குறிப்பதாகக் கூறுகிறீர்களா? அல்லது செய்யமுடியாத த₄ர்மங்களை மாத்திரம் குறிப்பதாக நினைக்கிறீர்களா?' என்று. செய்யமுடியாத த₄ர்மங்களின் த்யாக₃ம் விதி₄க்காமலேயே ஸித்₃தி₄க்குமாகையால் அதை விடச்சொல்லி விதி₄ப்பது வீணாகும். செய்யக் கூடியவைகளையும் செய்யமுடியாதவைகளையும் விடச் சொல்லி விதி₄க்கிறான் என்று நினைத்தீர்களானால் ''வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்ட தமக்குரிய வர்ணாஶ்ரமத₄ர்மங்களைச் சோம்பலில்லாமல் எப்போதும் செய்யவேண்டும். அதை இயன்ற வரை செய்வதன் மூலம் மேலான க₃தியை அடைகிறான்'' என்னும் ஸ்ம்ருதி வசனம் முரண்படும். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் ''ஆஶ்ரமத₄ர்மத்தோடு கூடியவனாய், எம்பெருமானை ஆராதி₄க்கிறான்'' என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும் ''தனக்குரிய வர்ணாஶ்ரமாசாரங்களையுடைய அறிவாளியான மனிதனாலேயே, விஷ்ணுவானவர் ஆராதி₄க்கப்படுகிறார். அவரை உகப்பிக்க வேறு வழியில்லை'' [வி-பு 6-1-10] என்று கூறப்பட்டது. ''ப்ரபந்நனுக்கு

भगवदेकोपायतायां विश्वासन्यूनतादोषापादकत्वात् सर्वधर्मस्वरूपत्यागः कार्य इति वाच्यम्। तेषूपायत्वबुद्धिं विना भगवदाराधनबुद्ध्यानुष्ठाने तादृशदोषासंभवात्। उच्यते अभियुक्तैः "श्रुतिस्मृत्युदितं कर्म यावच्छक्ति परात्मनः। आराधनं त्वनासाद्य सोर्ध्वपुण्ड्रश्च तर्पयेत्॥" इति। अथ यदि सर्वधर्मशब्देन भगवदाराधनरूपपरमधर्मस्याऽपि ग्रहणमुच्यते, तर्हि पूर्वमव्यवधानेन स्वपदप्राप्तिमुख्योपायतया भगवताऽभिहितं स्वयजनविधानमनुपपन्नं स्यात्। किंच "क्रियावानेष ब्रह्मविदां वरिष्ठः" इति श्रुतेश्च प्रकोपस्स्यात्। न च "शरणं त्वां प्रपन्ना ये ...तेऽपि

உபாயாந்தரத்தை அநுஷ்டி₂ப்பது எம்பெருமான் ஒருவனையே உபாயமாகக் கொண்டிருக்கையாகிற விஶ்வாஸத்திற்குக் குறைவாகிற தே₃ாஷத்தை விளைக்குமாகையால் எல்லா த₄ர்மங்களுக்கும் ஸ்வரூப த்யாக₃மே செய்யவேண்டும்'' என்று சிலர் கூறுவதும் பொருந்தாது. அந்த ஆராத₄னம் முதலானவற்றில் உபாயத்வ பு₃த்₃தி₄யைச் செய்யாமல் எம்பெருமானுக்கு ஆராத₄னமாயிருப்பது என்னும் பு₃த்₃தி₄யோடு செய்தால் முற்கூறிய தே₃ாஷம் வராது. "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட கர்மத்தைப் பரமாத்மாவுக்கு ஆராத₄னம் என்றே நினைத்து, உபாயபு₃த்₃தி₄ இல்லாமல் இயன்றவரை செய்யவேண்டும். ஆகையால் ஊர்த்₄வ புண்ட்₃ரங்களோடு கூடியவனாய்த் த்ருப்தி செய்விக்கவேண்டியது'' என்று அபி₄யுக்தராலும் சொல்லப்பட்டது. 'ஸர்வத₄ர்ம ஶப்₃த₃த்தால் கழிக்கப்படும் உபாயங்களில் ப₄க₃வதா₃ராத₄னமாகிற பரம த₄ர்மமும் சேர்ந்ததே' என்று கூறுவது பொருந்தாது. அப்படிக் கொண்டால் இதற்கு முந்தின ஶ்லோகத்தில் தன் திருவடியை அடைவதற்கு முக்₂யோபாயமாக எம்பெருமான் தன் திருவாராத₄னத்தை விதி₄த்தது பொருந்தாது. மேலும் "ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞானிகளுக்குள் (ப₄க₃வதா₃ராத₄னமாகிற) க்ரியையையுடையவனே சிறந்தவன்'' [முண்ட₃க 3-1-5] என்று ப₄க₃வதா₃ராத₄னத்தைத் தலை சிறந்த மோக்ஷஸாத₄னமாகக்கூறும் வேத₃வாக்யத்தோடும் முரண்படும்; "எம்பெருமானை த்₄யானிப்பது திருவாராத₄னம் செய்வது முதலானவை இல்லாதவர்களாய், என்னை ஶரணமடைந்த ப்ரபந்நர்களும் பரமபத₃த்தை அடைகிறார்கள்'' [ப்₃ராஹ்ம

यान्ति परमं पदम्॥" इति ध्यानयोगविवर्जितानामपि प्रपन्नानां भगवत्पद-प्राप्तिकथनादाराधनधर्मोऽपि त्याज्य इति वाच्यम्। तेऽपीत्यपिशब्देन ध्यानाराधनादिकं कुर्वतां कैमुतिकन्यायतः परमपदप्राप्तिसिद्धेः प्रत्यायितत्वात्। "अनाराधितगोविन्दैः स्थानं नावाप्यते परम्" इति "यान्ति मद्याजिनोपि मां" इति, "मत्कर्मकृत् मत्परमो मद्भक्तस्सङ्गवर्जितः... यस्स मामेति पाण्डव॥" इत्यत्र मत्कर्मकृच्छब्देन मामुद्दिश्य यस्स्वाश्रम-विहितकर्माणि करोति स मत्कर्मकृदित्यर्थकेन सद्वारकाराधनकृत् उक्तः।

புராணம் 53]என்று த்₄யானமும் திருவாராத₄னமாகிற யோக₃மும் இல்லாத ப்ரபந்நர்களும் எம்பெருமானுடைய பரமபத₃த்தை அடையலாம் என்று கூறுகையால் 'ஸர்வத₄ர்மாந்' என்ற இடத்தில் கைவிடத்தக்கவையாகச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களில் ப₄க₃வத₃ாராத₄னமும் சேர்ந்தது என்று விளங்குகிறதே — என்று ஆக்ஷேபிப்பது பொருந்தாது. "தேऽபி" [அந்த ப்ரபன்னர்களும் (பரமபத₃த்தை அடைகிறார்கள்)] என்னும் 'அபி' ஶப்₃த₃த்தாலே — த்₄யானம் ஆராத₄னம் செய்தவர்கள் பரமபத₃த்தை அடைகிறார்கள் என்பது கைமுதிகந்யாயத்தாலே சொல்லாமலே விளங்கும் என்று அங்கு உணர்த்தப்படுகிறதன்றோ. "கோ₃விந்த₃னை ஆராதி₄க்காதவர்களால் அந்தப் பரமபத₃ம் அடையத்தக்கதன்று" [வி-பு 1-11-43] என்றும், "என்னை ஆராதி₄ப்பவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள்" [கீ₃தை 9-25] என்றும், "அர்ஜுன! (என்னை ஆராதி₄ப்பதாகிற) கர்மத்தைச் செய்பவனாய், என்னையே மேலான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்டவனாய், என்னிடம் ப₄க்தியுடையவனாய், மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்றவனாயிருப்பவன் என்னை அடைகிறான்" [கீ₃தை 11-55] என்றும் சொல்லப்படும் ப்ரமாணங்களிலிருந்து ப₄க₃வத₃ாராத₄னம் தலைசிறந்த உபாயமாக விளங்குகிறதன்றோ. "மத்கர்மக்ருத்" என்று தொடங்கும் இந்த கீ₃தா வாக்யத்தில் 'என்னைக் குறித்த கர்மத்தைச் செய்பவன்' என்னும் பத₃த்தால் எம்பெருமானைக் குறித்துத் தன்னுடைய ஆஶ்ரமத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செய்பவன் குறிக்கப்படுகிறான். இவன் கர்மங்களால் ஆராதி₄க்கப்படும் இந்த்₃ரன் முதலான

तेनैव मदीयार्चनादिकारीत्यर्थकेन अद्वारकाराधनकृदभिहितः। एवमुभयविधाराधनकारिणः स्वपदप्राप्तिर्निर्दिष्टा। अतः सर्वधर्मान् परित्यज्येति स्वरूपत्यागो न विहितः। अपि तु "सङ्गं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः" इत्युक्तः सात्त्विकत्यागः। सहि भगवतः प्रसादाय कल्पते। "धातुः प्रसादान्महिमानमीशं" इति श्रुतिः। प्रपत्तिर्हि सापराधेऽपि चेतने सर्वेश्वरस्य निग्राह्यत्वबुद्धिं निवर्त्य रक्ष्यत्वबुद्धिं जनयति। ततः कैङ्कर्यमेव तं प्रसादयति। "वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत्"

தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானை ஆராதிப்பவன். அன்றிக்கே இப்படி தே₃வதாந்தரங்களை இடையிடாமல் எம்பெருமானை நேரே அர்ச்சிப்பது முதலான ஆராத₄னங்களைச் செய்பவன் சொல்லப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்வண்ணமாக இரண்டு வகையான ஆராத₄னங்களைச் செய்பவர்களும் தன் திருவடிகளை அடைவார்கள் என்று இதனால் காட்டப்பட்டது. ஆகையால் "எல்லா த₄ர்மங்களையும் அடியோடு கைவிட்டு" என்ற சரமஶ்லோகப் பகுதியில், கர்மம் முதலானவற்றுக்கு ஸ்வரூபத்யாக₃ம் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் "ஸங்க₃த்தையும் ப₂லத்தையும் விட்டு அநுஷ்டி₂ப்பதே ஸாத்விகமான த்யாக₃ம் என்று கருதப்படுகிறது" [கீ₃தை 18-9] என்று சொல்லப்பட்ட ஸாத்விக த்யாக₃மே அங்கு சொல்லப்படுகிறது. அதுவேயன்றோ எம்பெருமானை உகப்பிப்பது. "ஸர்வகாரணனான எம்பெருமானின் உகப்பாலே மஹிமை பொருந்திய அவ்வெம்பெருமானை அடைகிறான்" [தை-நா 10-1] என்று வேத₃வாக்யமும் ஓதுகிறது. ப்ரபத்தியானது—குற்றம் புரிந்த சேதனன் விஷயத்திலும் 'இவன் கோபத்துக்கு இலக்காகத் தக்கவன்" என்னும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய எண்ணத்தை மாற்றி 'இவன் ரக்ஷிக்கத்தக்கவன்' என்னும் எண்ணத்தை அந்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு விளைக்கிறதன்றோ. ஆகையால் கைங்கர்யமே அவனை உகப்பிப்பதாகிறது. "கொல்லத்தகுந்தவனான போதிலும் அந்தக் காகாஸுரனைக் காகுத்தன் கருணையாலே காப்பாற்றினான்" [ரா-ஸு 38-34] என்று ஶரணாக₃தியானது எம்பெருமானுடைய கோபத்தைப்போக்கி, சேதனனை

इति निग्रहनिवृत्तिपूर्वकं रक्षणमात्रमुक्तम्। न च तत् सापराधविषयं,निरपराधे प्रपत्तिमन्तरेण स प्रसन्नस्स्यादिति वाच्यम्। "न कश्चिन्नापराध्यति" इति सर्वेषामपि सापराधत्वात्। "एवमेव लघूनां च गुरूणां वापि चागसाम्। सकृत्प्रपत्तिरेकैव सद्यःप्रशमकारणम्॥" इति प्रपत्तेः अपराध-शान्त्या करणत्वमुक्तम्। "सत्कर्मनिरताश्शुद्धाः सांख्ययोगविदस्तथा। नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि॥" इति वचनं प्रपत्तेरवश्यकर्त-व्यतायै तत्प्रशंसापरम्। अतः प्रपत्तिं विनाऽराधितो भगवान्न प्रसीदतीति ज्ञेयम्। प्रपत्तिर्यथा अपराधान् विलम्बं विना क्षपयति, न तथाऽन्योपायः।

ரக்ஷிக்கச் செய்கிறது — என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டது. "அது குற்றம் புரிந்தவர்கள் விஷயத்திலேயாகையால் குற்றம் இல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் ப்ரபத்தியில்லாமலே எம்பெருமான் அருள்புரியக் கூடுமே" என்று ஆக்ஷேபிப்பதும் பொருந்தாது. "குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே" [ரா-யு 116-44] என்று எல்லாச் சேதனர்களுமே குற்றம் புரிந்தவர்களாகையால் அனைவருக்குமே ப்ரபத்தி வேண்டியதே. 'இவ்வண்ணமாக, சிறிய பாபங்களும், பெரிய பாபங்களும் உடனே அழிவதற்கு ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்வதே காரணமாகிறது" [ ] என்று ப்ரபத்தியானது அபராத₄ங்களைப் போக்குவதன் மூலம் ப₄லத்துக்குக் கரணமாக (தனிக்காரணமாக) ஆகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. "வேறு ப₄லனில் ஆசையில்லாமையாகிற ஶுத்₃தி₄யையுடைய கர்மஜ்ஞாந ப₄க்தியோக₃நிஷ்ட₂ர்களும் ஸாங்க்₂யோக₃நிஷ்ட₂ர்களும் ஶரணாக₃திநிஷ்ட₂னின் கோடியில் ஒரு பங்குக்கும் ஒப்பாகார்கள்" [ல-த 17-63] என்னும் வசனம் ப்ரபத்தியானது அவஶ்யம் செய்யப்பட வேண்டியதே என்று காட்டுவதற்காக அதைப் புகழ்கிறது. ஆகையால், ப்ரபத்தி செய்யாமல் ஆராதி₄க்கப்பட்ட ப₄க₃வான் உகப்படைவதில்லை என்று அறியத்தக்கது. ப்ரபத்தி எப்படிக் குற்றங்களைக் காலதாமதமில்லாமல் போக்கடிக்கிறதோ, அப்படி மற்ற உபாயங்கள் போக்கடிப்பதில்லை. அதனாலேயே ப₄க₃வான் விக₃நஸ்ஸும், ப்ரபந்நனுக்கே ப₄க₃வானை ஆராதி₄ப்பதில்

अत एव भगवता विखनसा प्रपन्नस्यैवाराधने अधिकार इति, गर्भे मास्यष्टमे विष्णुबलिरूपवैदिकप्रपत्तिर्विधीयते। शारीरकशास्त्रे च "अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्यां" इति सूत्रितम्। श्रीशास्त्रे च "प्रपत्त्यादिमार्गरतो जीवः" इति, "तदाराधनेन...परमात्मानं नारायणं पश्यति" इति ॥

मां-वसुदेवगृहेऽवतीर्य वर्तमानं सर्वसुलभं, एकं शरणं-परमोपायं प्रतिजानीहि; "कृष्णं धर्मं सनातनं" इति। अहमेव परमधर्मभूतः। अतः मदितरान् सर्वान् धर्मान् परित्यज्य, मामेकं—मामेव परं शरणं व्रज—यथाऽहं शरणीकृतः सर्वशक्तिमत्त्वात् सद्य एव

அதி₄காரமுண்டு என்னும் காரணத்தாலே க₃ர்ப்ப₄த்தில் எட்டாவது மாதத்தில் விஷ்ணுப₃லி ரூபமான வைதி₃க ப்ரபத்தியை விதி₄த்தார். ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரத்திலும் "அபி ஸம்ராத₄நே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்₄யாம்" [ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-23] [மேலும், ப₄க்தியோடு திருவாராத₄னம் செய்வதாலேயே (பரமாத்மாவைக் காணலாம்.) ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து (இவ்விஷயம் தேறுகிறது.)] என்று இவ்விஷயமாக ஸூத்ரம் இடப்பட்டது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் "ப்ரபத்தி முதலான மார்க்க₃த்தில் ஈடுபட்ட ஜீவன்" என்று தொடங்கி "அவ்வெம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பதனால் பரமாத்மாவான அந்த நாராயணனைக் காண்கிறான்" என்று கூறப்பட்டது.

இனி, பூர்வார்த்த₄த்தில் எஞ்சிய பகுதியின் பொருள் விளக்கப்படுகிறது. மாம்—என்னை; வஸுதே₃வ க்₃ருஹத்தில் அவதரித்திருப்பவனாய், அனைவர்க்கும் எளியவனாயிருக்குமவனான என்னை. "ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ"—பரமோபாயமாக அறிவாய் "க்ருஷ்ணனே ஸநாதனமான உபாயம்" [பா₄ரத ஆர 71-123] என்று ப்ரமாணங்களில் சொல்லப்படுகிறதன்றோ. நானே மேலான உபாயமாகிறேன். ஆகையால் என்னையொழிந்த எல்லா உபாயங்களையும் அடியோடு கைவிட்டு, 'மாமேகம்'—பரனாகிற என்னையே "ஶரணம் வ்ரஜ"—ஶரணமடைவாய் என்பது பூர்வார்த்த₄த்தின் பொருள். "ஶரணமடையப்பட்டவனான

मदाराधनाधिकारप्रतिबन्धकपापानि व्यपोह्य तव शोकमपनेष्यामि, न तथा अन्ये धर्माः। तत्पापप्रायश्चित्ततया कृतानामपि कृच्छ्राचरणादीनां फलं मदधीनमेव। तस्मात् तदाचरणादपि मत्प्रपत्तिरेव सुकरेत्यर्थः। ननु तर्हि पापप्रायश्चित्ततया कृच्छ्रादिविधानं विफलं स्यात्; प्रपत्तिमात्रेण सर्वपापक्षयसंभवादिति चेदुच्यते। "जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यानसमाधिभिः। नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते॥" इति, "बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते" इति चोक्तविधया अनेकजन्मसिद्धसुकृतानामेव भगवद्विषयज्ञानसंभवात्, तादृशसुकृतरहित जनविषये तथाविधप्रायश्चित्तविधानं साफल्यमश्नुते। श्रूयते हि—

நான் ஸர்வஶக்தியுடையவனுயிருப்பதால், என்னை ஆராதிப்பதற்குத் தகுதி விளையத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களைப் போக்கி உன் ஶோகத்தை எப்படி நான் உடனே நீக்குவேனே, அப்படி மற்ற உபாயங்கள் செய்யமாட்டா. அந்த பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாகச் செய்யப்பட்ட க்ருச்ச்ரம் முதலான கர்மங்களுக்கும் என்னிடமிருந்தே பலம் கிடைக்கிறது. ஆகையால் அவற்றை அநுஷ்டிப்பதைக் காட்டிலும் என்னை ஶரணமடைவதே எளியதாகும்" என்று கருத்து. "அப்படியானுல் பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக க்ருச்ச்ரம் முதலானவற்றை விதிப்பது வீணுகிவிடுமே. ப்ரபத்தி ஒன்றினுலேயே எல்லாப் பாபங்களும் அழிக்கப்பட்டுவிடலாமே" என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு பதில் பின்வருமாறு,— "ஆயிரக்கணக்கான ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட தவம், த்யானம், ஸமாதி முதலானவற்ருல் பாபம் நீங்கப் பெற்றவர்களுக்கே க்ருஷ்ணனிடம் பக்தி உண்டாகிறது" [இதிஹாஸ ஸமு-17] என்றும் "பல ஜன்மங்களின் முடிவிலேயே ஜ்ஞானத்தை உடையவனுய் என்னை ஶரணமடைகிருன்" [கீதை 7-19] என்றும் சொல்லப்பட்ட ரீதியில் பல ஜன்மங்களில் புண்யம் செய்தவர்களுக்கே எம்பெருமானை ஶரணமடைவதற்கு உறுப்பான ஜ்ஞானம் ஏற்படுமாகையால், அத்தகைய ஜ்ஞானம் இல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் முற்கூறிய ப்ராயஶ்சித்தவிதிகள்

"तेन पवित्रेण शुद्धेन पूताः। अतिपाप्मानमरातिं तरेम" इति। "यं यज्ञैः" इति मन्त्रे 'परमं पवित्रं' इति। पवित्रयतीति पवित्रः॥

अन्योऽयमर्थः प्रतीयते। मां प्रति एकं मुख्यं शरणं मदधिष्ठितं स्थानं वेङ्कटगिरिं व्रज। यद्वा मां मदभिन्नं शरणं तं गिरिं व्रज इति। पाद्मे "अयं कदाचिद्देवानां श्रीनिवास इवाबभौ। श्रीनिवासगिरिं प्राहुः तस्माद्देवा दिवौकसः॥" इति वेङ्कटाचलस्य भगवद्रूपत्वमुक्तम्। तत्रैव "कलिदोषपरीतानां नराणां पापचक्षुषाम्। वेङ्कटेशात्परो देवो नास्त्यन्यश्शरणं भुवि॥" इति॥

ஸபலமாகின்றன. "பரிஶுத்₃த₄மான பவித்ரமெனப்படும் எம்பெருமானுல் பரிஶுத்₃தி₄யடைந்தவர்களாய் மிகுந்த பாபங்களாகிற விரோதி₄யைப் போக்கிக்கொள்வோம்" [தை-காட₂ 3-3-14] என்று ஶரணமடையப்பட்ட எம்பெருமானுல் எல்லாப் பாபங்களும் அழிகின்றன என்று ஓதப்பட்டதன்றே. "யம் யஜ்ஞை:" [பார 1-10] என்னும் மந்த்ரத்தில் 'பரிஶுத்₃த₄ப்படுத்துவதாகையாலே பவித்ரம்' என்னும் பொருளில் எம்பெருமான் "பரமம் பவித்ரம்" என்று கூறப்பட்டானன்றே.

"மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்பதற்கு வேருெரு பொருளும் தோற்றுகிறது. *மாம்*—என்னைக்குறித்து, *ஏகம்*—முக்கியமான, *ஶரணம்*—(நான் கோயில் கொண்டிருக்கும்) இடமான திருவேங்கடமலையை, *வ்ரஜ*—அடைவாய். அன்றிக்கே, *மாம் ஏகம்*—என்னைக்காட்டிலும் வேறுபடாததாய், *ஶரணம்*—எனக்கு இருப்பிடமான திருவேங்கடமலையை, *வ்ரஜ*—அடைவாய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பாத்₃ம புராணத்தில் "இத்திருவேங்கடமலையானது ஒருகாலத்தில் தே₃வதைகளுக்கு ஸ்ரீநிவாஸனுகவே காட்சி அளித்தது. அதனுல் தே₃வலோகத்திலுள்ள தே₃வர்கள் இதை 'ஸ்ரீநிவாஸ கி₃ரி' என்று அழைத்தார்கள்" என்று திருவேங்கடமலை ப₄க₃வானின் உருவாகவே இருப்பதென்று சொல்லப்பட்டதன்றே. "கலிதே₃ாஷத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்களாய், பாபம் நிறைந்த கண்களையுடையவர்களான மனிதர்களுக்கு

अहं श्रीवेङ्कटाद्रावर्चारूपेण वर्तमानः त्वां सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि। पाद्मे "सर्वपापानि वें प्राहुः कटस्तद्दाह उच्यते। सर्वपापदहो यस्मात् वेङ्कटाचल इत्यभूत्॥" इति सर्वपापक्षयाय श्रीमत्सेतुदर्शनमिव श्रीशैलगमनमपि ब्रुवत् विष्णुस्मृतिवचनं वीरसिंहावलोकनाख्यप्रायश्चित्तग्रन्थे तूदाहृतं द्रष्टव्यम्। यथा "जपात् स्तोत्रादिमन्त्राणां सेतुरामेश्वरेक्षणात्। श्रीपर्वतेक्षणाच्चापि गौतमीस्नानतोऽपि वा। मुक्तो भवति" इत्यादि। पाद्मे "श्रीप्रदत्वाच्छ्रियो वासाच्छब्दशक्त्या

இவ்வுலகில் வேங்கடேசனைக் காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் உபாயமாகமாட்டாது'' என்று அந்தப் பாத்₃மபுராணத்திலேயே சொல்லப்பட்டது.

இனி *''அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி''* என்னும் உத்தரார்த்த₄ப் பகுதிக்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. ''*அஹம்*—திருவேங்கடமலையில் அர்ச்சாரூபமாக எழுந்தருளியிருக்கும் நான், *த்வா*—உன்னை, *ஸர்வபாபேப்₄ய: மோக்ஷயிஷ்யாமி*-எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்.'' என்பது சரமஶ்லோகத்தின் பிற்பாதியின் முற்கூற்றின் பொருள். பாத்₃மபுராணத்தில் ''எல்லாப் பாபங்களும் 'வேம்' என்று கூறப்படுகின்றன; கடம் என்று அவற்றை எரித்தல் கூறப்படுகிறது. எல்லாப் பாபங்களும் எரிக்கப்படுவதால் இது வேங்கடமலை எனப்படுகிறது'' என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. ''ஸ்ரீமத் ஸேதுவாகிற திருவணையைக் காண்பதுபோலே திருமலைக்குச் செல்லுவதும் எல்லாப் பாபங்களும் அழிவதற்கு ஸாத₄னம்'' என்று கூறும் விஷ்ணுஸ்ம்ருதி வசனத்தை 'வீரஸிம்ஹாவலோகநம்' என்னும் ப்ராயஶ்சித்த க்₃ரந்த₂த்தில் எடுத்திருப்பது இங்கு காணத்தக்கது. அதாவது — ''ஸ்தோத்ர ஶஸ்த்ரங்களாகிற, வேத₃மந்த்ரங்களை ஜபிப்பதாலும், ஸேது ராமேஶ்வரங்களைப் பார்ப்பதாலும், திருமலையைக் காண்பதாலும், கௌ₃தமீநதி₃யில் ஸ்நானம் செய்வதாலும் முக்தி அடைகிறான்' என்னும் வசனம். பாத்₃மபுராணத்தில் ''செல்வத்தை அளிப்பதாகையாலும், ஸ்ரீதே₃வி வஸிக்கையாலும், ரூடி₄, யோக₃ம் எனப்படும் ஶப்₃த₃ஶக்திகளாலும்,

च योगतः। रूढ्या श्रीशैल इत्येतन्नाम चास्य गिरेर्भवेत्॥" इति। श्रीपारमात्मीयोपनिषदि "रयिः ककुद्मान्" इति मन्त्रमारभ्य तदनुवाकान्तं मन्त्राष्टकं श्रीवेङ्कटेशपरमिति भाष्ये अभिहितम्। तत्र 'विकटाय पित्रे' इति विकटशब्देन वेङ्कट उक्तः। अत्र प्रमाणतया 'अरायि काणे' इति श्रुत्यन्तरमपि दर्शितम्। अत्र रयिरिति ऐश्वर्यरूपत्वमुक्तम्। तत्र अरायीति ऐश्वर्यहीनं प्रति संबोद्ध्य 'विकटे गिरिं गच्छ' इत्युपदिश्यते। ऐश्वर्यहीनेन ह्यैश्वर्यस्थानं गन्तव्यमित्युपदेशस्सङ्गच्छते। अत्र 'विदधद्विनष्टं' इति नष्टस्य भूयः कर्तृत्वमभिहितम्। तत्र 'काणे' इत्येकनेत्रवन्तं संबोध्य गच्छेत्युच्यते। एतेन नष्टं चक्षुस्स विदध्यादित्युपदेशस्सिध्यति।

இத்திருவேங்கடமலைக்கு "ஸ்ரீஶைலம்" (திருமலை) என்னும் பெயர் ஏற்படும்" என்று கூறப்பட்டது. ஸ்ரீபாரமாத்மீயோபநிஷத்திலும் "ரயி: ககுத்₃மாந்" [பாரமாத்மீய 7-3] என்னும் மந்த்ரத்திலிருந்து தொடங்கி அந்த அநுவாகத்தின் முடிவு வரையிலுள்ள எட்டு மந்த்ரங்கள் ஸ்ரீவேங்கடேசனைக் குறிப்பவை என்று பா₄ஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. அங்கு "விகடாய பித்ரே" [பார 7-3] என்று விகடஶப்₃த₃த்தினாலே வேங்கடவன் சொல்லப்பட்டான். இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக "அராயி காணே விகடே கி₃ரிம் க₃ச்ச₂" [ருக்-அஷ்டக8-8-13] என்னும் ருக்₃வேத₃மந்த்ரமும் காட்டப்பட்டது பாரமாத்மீய மந்த்ரத்தில் 'ரயி: ககுத்₃மாந்' என்னுமிடத்தில் ரயி ஶப்₃த₃த்தாலே திருவேங்கடவன் ஐஶ்வர்யரூபமாயிருப்பவனென்று காட்டப்பட்டது. ருக்₃வேத₃ மந்த்ரத்தில் 'அராயி!' என்று செல்வமிழந்தவனைக் கூப்பிட்டு 'விகடே கி₃ரிம் க₃ச்ச₂' என்று திருவேங்கடமலைக்குச் செல்லும்படி உபதே₃ஶிக்கப்பட்டுள்ளது. செல்வமிழந்தவன் ஐஶ்வர்யரூபமான ஸ்தா₂னத்தையே அடையவேண்டுமாகையால், இவ்வுபதே₃ஶம் மிகப் பொருத்தமுள்ளது. பாரமாத்மீயமந்த்ரத்தில் 'வித₃த₄த்₃விநஷ்டம்' [பார 7-3] என்று இழந்த பொருளை மறுபடி உண்டாக்குவது கூறப்பட்டது. ருக்₃வேத₃மந்த்ரத்தில் 'காணே' என்று ஒரு கண்ணையுடையவனைக் கூப்பிட்டு 'கி₃ரிம் க₃ச்ச₂' என்று திருமலைக்குப் போகச்சொல்லுகிறது. இதனால் இழந்த

इदं नक्षत्रानां सर्वेषां पुनर्विधानस्योपलक्षणम्। अत्र ककुद्मानिति, तत्र गिरिमिति। इतः परं 'राकामहं' इत्येको मन्त्रः पद्माख्यलक्ष्मीपरः; अग्रे 'पद्मास्य वक्षाः' इति पद्माशब्देन देवीग्रहणात्। ततः 'वेदाहमेतं' इति मन्त्रः श्रीवेङ्कटेशं पुरुषसूक्तप्रतिपाद्यं प्रकाशयति। तद्भाष्ये "स्वामिपुष्करिणीतीरे सर्वान्तर्याम्यधोक्षजः। सहस्रशीर्षा पुरुषस्सहस्राक्षस्सहस्रपात्॥" इति पुराणवचनं उपबृंहणतया दर्शितम्। अथ 'दिग्दोषाः' इति मन्त्रः। अत्र "वरत्रे वरदाय कस्मै" इत्यस्ति। तद्भाष्ये "येनैव दंष्ट्राग्रसमुद्धृता धरा" इत्यारभ्य "नतास्स्म तस्मै वरदाय पुंसे"

கண்ணை அத்திருமலை உண்டாக்கிவிடும் என்னும் உபதே₃ஶம் ஸித்₃தி₄க்கும். இப்படி இழந்த கண்ணைத் திருப்பியளிக்கும் என்றது இழந்த எல்லாப் பொருள்களையும் திருப்பியளிக்கும் என்று காட்டுகிறது. பாரமாத்மீயமந்த்ரத்தில் 'ககுத்₃மாந்' என்ற ஸ்த₂ானத்தில் ருக்₃வேத₃மந்த்ரத்தில் கி₃ரி எண்கிறது. பாரமாத்மீயத்தில் முற்கூறிய மந்த்ரத்துக்கடுத்த "ராகாமஹம்" [பார 7-4] என்று தொடங்கும் மந்த்ரம் பத்₃மாவதித் தாயாராகிய லக்ஷ்மீதே₃வியைப் பற்றியது. அடுத்துள்ள "பத்₃மாஸ்ய வக்ஷா:" [பார 7-7] என்னும் மந்த்ரத்தில் பிராட்டியைப் பத்₃மாஶப்₃த₃த்தால் எடுத்திருக்கிறதன்றோ. ஆகையால் இடையில் "வேத₃ாஹமேதம்" [பார 7-5] என்னும் புருஷஸூக்த மந்த்ரத்தைப் படித்திருப்பதிலிருந்து திருவேங்கடமுடையானே புருஷஸூக்தத்தால் சொல்லப்படுமவன் என்று விளங்குகிறது அந்த மந்த்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்தில் "ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையில் ஸர்வாந்தர்யாமியாய், யோகி₃களுக்குப் பிரகாஶிக்குமவனாய், ஆயிரம் தலைகள் ஆயிரம் கண்கள், ஆயிரம் கால்கள் கொண்டவனான புருஷன் எழுந்தருளியிருக்கிறான்" என்னும் புராணவசனம் இவ்விஷயத்துக்கு உபப்₃ரும்ஹணமாகக் காட்டப்பட்டது. அடுத்தபடியாக "தி₃க்₃தே₃ாஷா:" [பாரமாத்மீய 7-6] என்று தொடங்கும் மந்த்ரம் உள்ளது. இதில் 'வரத்ரே வரதா₃ய கஸ்மை" என்னும் பத₃ங்கள் கடைசியில் உள்ளன. அதன் பா₄ஷ்யத்தில் "எந்தப் பரமபுருஷன் வராஹாவதாரம் எடுத்தபோது த₃ம்ஷ்ட்ரத்தின் நுனியாலே பூ₄மி

इति पाद्मस्थवेंकटगिरिमाहात्म्यप्रकरणवचनं दर्शितम्। ततः 'पद्मास्य वक्षाः' इति देव्या नाम गृहीतम्। किंच 'रयिः ककुद्मान्' इति मन्त्रे देवस्य पितृत्ववदिह देव्या मातृत्वं अभिहितम्। ततः 'यः पुण्डरीकः' इति मन्त्रे 'कम्राङ्गरूपं' इति भगवतो महासौन्दर्यमभिहितम्। अस्य उपबृंहणं "स्वामिपुष्करिणीतीरे कोटिकन्दर्परूपवान्" इत्यादि। अथ 'रयीणां पतिं' इत्यारभ्य 'गुरुं' इति भगवतो वेंकटेशस्य श्रीवैखानसगुरुत्वं दर्शितम्। "अहमेव गुरुस्तेषां" इत्यादि भगवद्वचने तथावगमात्। ततः 'रायां पतत्रे' इति मन्त्रः। अत्र श्रीवेङ्कटेशस्याचारूपत्वमाविष्कृतम्।

யானது இடங்கொடுக்கப்பட்டதோ, எவன் தே₃வாஸுரர்கள் இந்த்₃ரன் ஆகியவர்களோடு கூடிய உலகனைத்தையும் த₄ரிக்கிருனே, வரமளிப்பவனுய், ஸர்வவ்யாபியாய், எல்லாச் செல்வங்களையும் அளிப்பவனுன அந்தப் புருஷனே வணங்குகிருேம்'' என்று பாத்₃மபுராணத்தில் வேங்கடாசலமாஹாத்ம்ய ப்ரகரணத்திலுள்ள வசனம் இதை விளக்குவதாகக் காட்டப்பட்டது. அடுத்துள்ள ''ப₃த்₃மாஸ்ய வக்ஷா:'' [பார 7-7] என்ற மந்த்ரத்தில் திருவேங்கடமுடையானின் தே₃வியான பத்₃மாவதித் தாயாரின் திருநாமம் எடுக்கப்பட்டது. 'ரயி: ககுத்₃மாந்'' [பார 7-3] என்ற மந்த்ரத்தின் கடைசியில் ''பித்ரே ஸ்வாஹா' என்று திருவேங்கடமுடையானைத் தந்தையாகக் கூறியது போலே இம்மந்த்ரத்தில் ''பத்₃மா ஜநித்ரீ'' என்று பத்₃மாவதித் தாயார் தாயாகச் சொல்லப்பட்டாள். அதற்குப்பின் உள்ள ''ய: புண்ட₃ரீக:'' [பார 7-8] என்று தொடங்கும் மந்த்ரத்தில் ''கம்ராங்க₃ருபம்'' என்னும் பத₃த்தாலே திருவேங்கடமுடையானுடைய பேரழகு காட்டப்பட்டது. 'ஸ்வாமி புஷ்கரிணியின் கரையில் கோடி மன்மத₂ர்களையொத்த அழகுடைய எம் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிருன்'' என்னும் புராணவசனம் இதை விளக்குகிறது. அடுத்துள்ள ''ரயீணும் பதிம்'' [பார 7-9] என்னும் மந்த்ரத்தில் ''கு₃ரும்'' என்னும் பத₃த்தாலே, திருவேங்கடமுடையான் வைக₂ாநஸர்களுக்கு கு₃ருவாயிருக்கிருன் என்று காட்டப்பட்டது. ''நானே வைக₂ாநஸர்களுக்கு கு₃ருவாயிருக்கிறேன்'' முதலான ப₄க₃வத்₃வசனங்களில் இவ்விஷயம்

यद्वा 'मामेकं शरणं व्रज' इति श्रीवेङ्कटाद्रौ 'वेङ्कटेशात्परो देवो नास्त्यन्यः शरणं भुवि' इति वचनादेकं शरणतया वसन्तं मां व्रज-प्रपद्यस्वेत्यर्थः। यथा 'संजुषन् व्रजामि' इत्यत्र शरणशब्दं विनापि 'प्रपद्ये' इत्यर्थः तद्वत् "नराणां पापचक्षुषाम्। नास्त्यन्यश्शरणं भुवि" इति भूमौ वेङ्कटाद्रावर्चारूपेण वर्तमानं मां विना सर्वपापनिवृत्तये उपायान्तराभावात् तथाविधं मामेकं प्रपद्यस्वेत्यभिप्रायः। मन्त्रकल्पविदोऽपि 'शरणमुपगतोऽहं प्राञ्जलिर्वेङ्कटेशं' इत्याहुः। श्रीवराहे "वेङ्कटाद्रेर्विशेषेण दर्शनं यच्च वर्तते। नित्यं नैमित्तिकं काम्यं प्रायश्चित्तं च तद्भवेत्॥"

அறியப்படுகிறதன்றோ. அடுத்தபடி "ராயாம் பதத்ரே" [பார 7-10] என்னும் மந்த்ரம் உள்ளது. இதில் திருவேங்கடமுடையானின் அர்ச்சாருபம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அன்றிக்கே, "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்னும் சரமஶ்லோகப் பகுதிக்கு "திருவேங்கடமுடையானைக் காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் உலகில் உபாயமாயில்லை" என்னும் வசனத்தில் சொல்லப்பட்டபடி "திருவேங்கடமலையில் ஒரே உபாயமாக எழுந்தருளியிருக்கும் என்னை ஶரணமடைவாய்"என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "ஸஞ்ஜுஷந் வ்ரஜாமி" [பார 11-1] என்னும் மந்த்ரப்பகுதியில் ஶரணஶப்₃த₃ம் இல்லாவிடிலும் 'வ்ரஜாமி' என்னும் பத₃த்துக்கே 'ஶரணமடைகிறேன்' என்ற பொருள் கூறப்படுவதுபோல், இங்கும் 'வ்ரஜ' என்னும் ஶப்₃த₃த்துக்கு 'ஶரணமடைவாய்' என்று பொருள் கொள்ளலாம். "பாபம் நிறைந்த கண்களையுடைய மனிதர்களுக்குத் திருவேங்கடமுடையானைக் காட்டிலும் வேறு உபாயமில்லை" என்கிறபடியே உலகில் திருவேங்கடமலையில் அர்ச்சாருபத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும் என்னைத் தவிர எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிப்பதற்கு வேறு உபாயம் இல்லாமையால் அப்படிப்பட்ட என்னை ஒருவனையே ஶரணமடைவாய்—என்று கருத்து. மந்த்ர கல்பமறிந்தவர்களும் "திருவேங்கடமுடையானைக் கைகூப்பி நின்று நான் ஶரணமடைகிறேன்" என்று உரைத்தனர். ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலும் "திருவேங்கடமலையை தினந்

इति तद्दर्शनस्य पापप्रायश्चित्तत्वमुक्तम्। 'श्रीपर्वतेक्षणाच्चापि' इति पूर्वं दर्शितया स्मृत्याऽनेन वचनेन च विकटे गिरिमिति श्रुतविकटशब्द-प्रतिपादितवेङ्कटस्य सर्वपापनिवारकत्वं उपबृंहितम्। किंच 'अरायि काणे' इति श्रुतौ 'काणे' इत्यादिनोक्तं यत् तच्च "काणः खंजः कृशः कुब्जो मूको बधिर एव च" इत्यारभ्य "मयि चानुत्तमां भक्तिं कृत्वा मद्दर्शनोत्सुकः। आयाति चेत् यथाकामः प्राप्नोति हि न संशयः॥" इत्युपबृंहितम्। इत्येवं बहुभिः प्रमाणैः श्रीवेङ्कटस्य सर्वपापनिवारकतया तदर्थप्रायश्चित्तधर्मान् परित्यज्य मां तत्र सन्निहितं शरणं व्रजेति। एवमुपदिशतस्तस्य

தோறுமோ, அல்லது விசேஷ காலங்களிலோ, அல்லது விருப்பம் நிறைவேறுவதற்காகவோ விசேஷமாகக் காண்பது பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தமாகவும் ஆகிறது" என்று திருவேங்கடமலையைக் காண்பதே பாபப்ராயச்சித்தமாகக் கூறப்பட்டது. "விகடே கி₃ரிம்" [ருக்₃-அஷ்டக 8-8-13] என்ற ருக்₃ வேத₃ மந்த்ரத்தில் விகடஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்பட்ட திருவேங்கடமலைக்கு, இந்த வராஹ வசனமும், "திருவேங்கட மலையைக் காண்பதாலும்" என்று தொடங்கி முன் எடுக்கப்பட்ட விஷ்ணுஸ்ம்ருதி வசனமும் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் பெருமையை விளக்கிக் கூறுகின்றன. மேலும் "அராயி காணே" [ருக்₃-அஷ்டக 8-8-13] என்னும் அந்த ருக்₃ வேத₃ மந்த்ரத்தில் காணஶப்₃த₃த்தினல் சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂ம்—"ஒரு கண் இல்லாத காணன், கால் இழந்தவனை க₂ஞ்ஜன், உடல் மெலிந்தவன், குட்டையன், ஊமை, செவிடன் ஆகியவர்களும்" என்று தொடங்கி "என்னிடம் ஒப்பற்ற அன்புடையவனுய் என்னைக் காணவிரும்பி வந்தாளுகில் தன் விருப்பத்தையெல்லாம் அடைகிருன். இதில் ஐயமில்லை" என்பதிருகப் புராணங்களில் விளக்கப்பட்டது. இப்படிப் பலப்ரமாணங்களால் திருவேங்கடமுடையான் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கடிப்பவன் எனவிளங்குகையால், 'பாபங்களைப் போக்கடிப்பதற்கான ப்ராயஶ்சித்த த₄ர்மங்களை அடியோடுவிட்டு அம்மலையில்வாழும் என்னையே ஶரணமடைவாய்' என்பதே சரமஶ்லோக பூர்வார்த்த₄த்தின் பொருள். இவ்வண்ணம் உபதே₃ஶிக்கும்

स्वरूपेण च तत्र सान्निध्यमुच्यते—'तत्तीरे भगवानास्ते शुकस्य वरदो हरिः। बलभद्रेण संयुक्तः कृष्णो भक्तार्तिनाशनः। वैखानसैर्मुनिगणैः नित्यमाराधितोऽमलैः।।" इति। एवंच अर्जुनं व्याजीकृत्य श्रीवैखानसानां भगवता गीताचार्येण श्रीवेंकटाद्रौ श्रीश्रीनिवासनाममात्रभिन्नो निवसन्नहं प्रपत्तव्य इत्युपदिष्टं वेद्यम्।।

नन्वत्रैवं प्रतिपादितेऽर्थे किं नियामकमिति चेदुच्यते। भविष्योत्तरपुराणे श्रीवेंकटाचलमाहात्म्ये त्रयोविंशाध्याये तोण्डमानं प्रति श्रीनिवासवचनं—"पुरा वैखानसो नाम ऋषिरत्यन्तनिष्ठधीः। भाविकृष्णावतारस्य कथां श्रुत्वा पुरातनीम्।। कालानां कर्मणां चैव

கண்ணனே திருமலையில் வாழ்கிறுன் என்று "ஸ்வாமி புஷ்கரிணிக் கரையில் சுகருக்கு வரமளித்தவனுன கண்ணன் ப₃லராமனேடு கூட ப₄க்தர்களின் வருத்தத்தைப் போக்கடிப்பவனுய், குற்ற மற்ற வைக₂ாநஸமுனிக₃ணங்களால் எப்போதும் ஆராதி₄க் கப்படுமவனுய் எழுந்தருளியிருக்கிறுன்" என்னும் வசனத் தில் கூறப்பட்டதன்ருே. இவ்வண்ணமாக அர்ஜுனனே வ்யாஜமாகக் கொண்டு கீ₃தாசார்யனுன எம்பெருமானுல் "திருவேங்கடமலையில் ஸ்ரீநிவாஸன் என்னும் திருநாம வேறு பாட்டை மாத்திரமுடையவனுக வாழும் நான் வைக₂ாநஸர் களால் ஶரணமடையத்தக்கவன்" என்று உபதே₃ஶிக்கப்பட் டது என்று அறியத்தக்கது.

இங்கு பின்வருமாறு ஓர் ஆக்ஷேபம் எழுகிறது—கண்ணன் தன்னேயே உபாயமாகப் பொதுவாகச் சொன்ன சரமஶ்லோ கத்தைத் திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாகப் பொருள் கொள்வதற்குக் காரணமென்ன? என்பதே அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதில் பின்வருமாறு—ப₄விஷ்யோத்தர புராணத்தில் ஸ்ரீவேங்கடாசல மாஹாத்ம்யத்தில் இருபத்து மூன்ருமத்₄யா யத்தில் தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியைக் குறித்து ஸ்ரீநிவாஸ னுடைய வசனம் பின்வருமாறு உள்ளது—"வைக₂ாநஸர் என்னும் ரிஷி முன்ெனுரு காலத்தில் என்னிடத்தில் மிகவும் ஈடுபட்ட அறிவுடையவராயிருந்தார். வரப்போகும் க்ருஷ்ணு

शरीराणां च न स्थितिः। जनानामिति निश्चित्य तपस्तप्तुं प्रचक्रमे॥ द्राविडे चोलदेशे तु प्रकृष्टे कुशविस्तृते। कृष्णरूपं प्रपश्यामि निराहारो जितेन्द्रियः॥ तपसा दुष्करेणेति सुदृढं कृतनिश्चयः। तपसा तप्यमानस्य तस्य वै भक्तवत्सलः॥ प्रादुर्बभूव भगवान् पुरा गोपालवेषभाक्। प्रादुर्भूतं हरिं दृष्ट्वा तुष्टाव स मुनिस्तदा॥ श्रीवैखानस उवाच—पूजां करोमि पुरुषोत्तम पुण्यमूर्ते गोपालवेष करुणाकर देवदेव। इत्थं समीरित उवाच मुनीश्वरं तं तस्योचितं वचनमेष महानुभावः॥ श्रीकृष्ण उवाच—त्वया ध्येयश्श्रीनिवासो नाहं ध्येयो मुनीश्वर!। गच्छ शेषगिरिं तत्र वल्मीके वर्तते शुभा। प्रतिमा

வதாரத்தைப்பற்றிப் பழையதாய் வழங்கி வந்த கதையைக் கேட்டு. (அந்த கண்ணனைக் காண வேண்டும் என ஆவல் கொண்டவராய்) காலம், கர்மங்கள், சரீரங்கள் ஆகியவை மனிதர்களுக்கு நிலைநில்லாதவை என்று நிச்சயித்துத் தவம் புரியத்தொடங்கினார். தமிழ்நாட்டில் சோழதே₃ஶத்தில் குஶங்கள் நிறைந்த சிறந்ததான (ராஜமன்னார்குடி) என்னும் தி₃வ்ய தே₃ஶத்தில் 'ஆஹாரமற்றவனாய், புலன்களை வென்று செயற்கரிய தவம்புரிந்து கண்ணனைக் காணக்கடவேன்' என்று மிக உறுதியான நிஶ்சயம் கொண்டவராய், தம்மை வருத்திக்கொண்டு தவப்புரியும் அந்த முனிவருக்கிரங்கி, ப₄க்தவத்ஸலனான எம்பெருமான் க்ருஷ்ணாவதாரம் எடுப்பதற்கு முன்பே கோ₃பால வேஷத்தோடு கூடியவனாய்க் காட்சியளித்தான். அப்படிக் காட்சியளித்த எம்பெருமானைக் கண்டவுடன் முனிவர் பின் வருமாறு துதிக்கலுற்றார் — (ஸ்ரீவைகா₂நஸர் கூறுகிறார்.) 'புண்யமூர்த்தியாய் கோ₃பால வேஷத்தை உடையவனாய், கருணைக்கடலாய், தே₃வதே₃வனாயிருக்கும் புருஷோத்தமனே! உன்னைப் பூஜிக்கிறேன்'. இவ்வண்ணமாகத் துதிக்கப்பட்டவனான மஹாபுருஷனான எம்பெருமான் அந்த முனீஶ்வரரிடம் உசிதமான வசனத்தைக் கூறினான்—(கண்ணன் கூறினான்) 'முனிவர்தலைவரே! உம்மால் ஸ்ரீநிவாஸன் த்₄யானிக்கத் தக்கவனேயொழிய நான் த்₄யானிக்கத்தக்கவனல்லன். ஶேஷா

श्रीनिवासस्य तत्पूजां कुरु सन्ततम् ।।" इत्यादिभगवद्वचनेन श्रीवैखानसमहर्षिः ततः शेषाद्रिं गच्छन् मध्येमार्गं श्रीरङ्गदासेन सङ्गतो यथाभगवन्निर्देशं श्रीनिवासप्रतिमां आराधयन् श्रीरङ्गदासाहृतैः पुष्पैः कदाचित् पुष्पाहरणसमये गन्धर्वसुन्दरीदर्शनेन रेतस्स्खलनादशुद्धिशङ्कया तानि पुष्पाणि विसृज्य स्नात्वा पुनः पुष्पाण्याहृत्यागतं रङ्गदासमाह श्रीवैखानसः—"पूजाकालो ह्यतिक्रान्तः चक्रपाणेर्महात्मनः । किमर्थं कृतवान् बाल! विलम्बं शूद्रनन्दन! ।। निन्दित्वा मुनिशार्दूले शूद्रपूजाविलोपनम् । एवं वदति विप्रेन्द्रे स्थिते तूष्णीं च पादजे ।। शङ्खचक्रधरश्शूद्रमुवाच परया गिरा ।।" इति । अनेन सर्वलोकशरण्योऽपि

சலத்துக்குச் செல்வீர். அங்குள்ளதொரு புற்றில் மங்க₃ளமான ஸ்ரீநிவாஸனுடைய மூர்த்தியுள்ளது. அதற்கு தினந்தோறும் ஆராத₄னத்தைச் செய்வீர்'' இந்த ப₄க₃வத்₃ வசனத்தைக் கேட்ட வைக₂நஸமுனிவர் ஶேஷாசலத்துக்குச் செல்லும்போது நடுவழியில் ஸ்ரீரங்க₃த₃ாஸனென்னும் மாலை தொடுக்கும் சாத்தாத வைஷ்ணவரோடு சேர்ந்து, எம்பெருமான் நியமித்தபடி ஸ்ரீநிவாஸனுடைய மூர்த்தியை ஸ்ரீரங்க₃த₃ாஸர் கொண்டுவந்த புஷ்பங்களால் ஆராதி₄த்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு நாள் புஷ்பங்களைப் பறிக்கும் சமயத்தில் க₃ந்த₄ர்வ அழகி ஒருத்தியைப் பார்த்து அதனால் வீர்யம் விழப்பெற்று அஶுத்₃தி₄ ஏற்பட்டுவிட்டது என்னும் ஐயத்தால் அந்தப் புஷ்பங்களை எறிந்துவிட்டு ஸ்நானம் செய்து மறுபடியும் புஷ்பங்களைப் பறித்துவந்த ஸ்ரீரங்க₃த₃ாஸரைப் பார்த்து ஸ்ரீவைக₂நஸர் கூறினார்—''ஶூத்₃ரகுலத்தில் உதித்த சிறுவனே! மஹாபுருஷனான சக்ரபாணிக்குப் பூஜை செய்யும் காலம் கடந்துவிட்டது. ஏன் தாமதம் செய்தாய்'' என்று. ஶூத்₃ரரான ரங்க₃த₃ாஸரால் ஏற்பட்ட திருவாராத₄னக் குறைவைப் பற்றி அந்தணர்தலைவரான வைக₂நஸர் இப்படி நிந்தி₃த்து வார்த்தை சொல்லுகையில், எம்பெருமான் திருவடியிலிருந்து உண்டான ஶூத்₃ர ஜன்மத்தில் பிறந்த ரங்க₃த₃ாஸர் வாய் மூடி நிற்கையில், அந்த ரங்க₃த₃ாஸரைக் குறித்து சங்குசக்க

श्रीनिवासः परमात्मा श्रीवैखानसानां परमा गतिरहमिति स्वयमेव वदति श्रीभगवानित्यवगम्यते। न च भगवता "नाहं ध्येयः" इत्युक्तत्वात् वैखानसानां गोपालरूपी नाराध्य इति शंक्यम्। "तत्तीरे भगवानास्ते शुकस्य वरदो हरिः। बलभद्रेण संयुक्तः कृष्णो भक्तार्तिनाशनः।। वैखानसैर्मुनिगणैः नित्यमाराधितोऽमलैः" इति वेंकटेशमाहात्म्यप्रतिपादकपुराणवचनेन श्रीकृष्णस्य वैखानसाराध्यत्वप्रतिपादनात् इह गोपालरूपेण भगवता वैखानसमहर्षिं प्रति वैखानसानां श्रीनिवासो मुख्यतयाऽऽराधनीय इत्युपदेशः तेषां श्रीनिवासप्रियत्वमुद्भावयति। अन्यत्र च तस्य तत्प्रियत्व उद्भाव्यते। वराहे श्रीवेंकटाचलमाहात्म्ये—

ரமேந்திய எம்பெருமான் மேலான வார்த்தையைக் கூறினான்—
என்னும் வ்ருத்தாந்தமுள்ளது. இதிலிருந்து ஸர்வலோக
ஶரண்யனாய், பரமாத்மாவான ஸ்ரீநிவாஸனாகிற ப4க3வான்
"ஸ்ரீவைக2நஸர்களுக்கு நானே மேலான க3தி" என்று கூறி
னான் என்று விளங்குகிறது. ராஜமன்னார்குடியில் "நான் உம்
மால் த்4யானிக்கத்தக்கவனல்லன்" என்று கோ3பாலன் கூறிய
படியால் வைக2நஸர்கள் கோ3பாலனான கண்ணனை ஆராதி4க்
கலாகாது என்று ஸந்தே3ஹப்படக் கூடாது. 'ஶுகருக்கு
வரமளித்தவனான கண்ணனாகிற எம்பெருமான், ப3லராமனோடு
கூடினவனாய், ப4க்தர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்கடித்துக்
கொண்டு வைக2நஸர்களான குற்றமற்ற முனிவர்தலைவர்
களாலே தினமும் ஆராதி4க்கப்பட்டவனாய் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணி
யின் கரையில் எழுந்தருளியிருக்கிறான்" என்று வேங்கடேஶ
மாஹாத்ம்யத்தைக் கூறும் புராணவசனத்தினால் கண்ணனே
வைக2நஸர்களால் ஆராதி4க்கப்படுகிறவன் என்று அறி
விக்கப்படுகிறபடியால், இங்கு கோ3பாலரூபத்தோடு கூடிய
எம்பெருமான் 'வைக2நஸர்களாலே ஸ்ரீநிவாஸனே முக்2யமாக
ஆராதி4க்கத்தக்கவன்' என்று உபதே3ஶித்தது வைக2நஸர்
கள் ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு இனியவர்கள் என்பதையே காட்டு
கிறது. வேறிடத்திலும் ஸ்ரீநிவாஸன் வைக2நஸர்களுக்கு
இனியவன் என்று காட்டப்படுகிறது. அதாவது—வராஹபுரா

"विधिवत्स्थापयामासुः पूर्णकुम्भान् मनोहरान्। दिग्बलिं विधिवच्चक्रुः वैखानसतपोधनाः॥" इति। "स्वामिपुष्करिणीतीरे पश्चिमे लोकपूजिते। तदाद्यास्ते श्रीवराहो मुनीन्द्रैरभिपूजितः॥ वैखानसैर्महाभागैः ब्रह्मतुल्यैर्महात्मभिः॥" इति। पाद्मे "एतद्रूपं प्रतिष्ठाप्य शुद्धया शिलया नृप। तस्मै देह्यखिलान्भोगान् पूर्णो भूत्वा सुपुष्कलान्। वैखानसैर्महाभागैः अर्चापय नराधिप॥" इति। ब्रह्मपुराणे श्रीवेङ्कटाचलमाहात्म्ये सप्तमाध्याये दिलीप उवाच—"केन नाम्ना प्रसिद्धोऽसौ भगवान् हरिरीश्वरः। किंलक्षणश्च तत्रास्ते तन्मे ब्रूहि तपोधन॥" दुर्वासा उवाच—श्रीनिवासाह्वयो देवः शंखचक्रधरो विभुः। शान्तभावं

ணத்தில் ஸ்ரீவேங்கடாசல மாஹாத்ம்யத்தில் "வைகா₂நஸமுனிவர்கள் நெஞ்சைபீர்க்கும் பூர்ண கும்ப₄ங்களை விதி₄ப்படி நிலை நிறுத்தினார்கள். தி₃க்ப₃லியையும் விதி₄ப்படி செய்தார்கள்" என்றும், "ஸ்வாமிபுஷ்கரிணிக் கரையில் உலகம் கொண்டாடும் மேற்பகுதியில் ஸ்ரீவராஹப்பெருமாள் மஹாப₄ாக்₃யஶாலிகளும், பிரமனுக்கு ஸமமானவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான வைகா₂நஸமுனிவர்தலைவர்களாலே ஆராதி₄க்கப்பட்டவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார்" என்றும், பாத்₃மபுராணத்தில் "அரசனே! ஶுத்₃த₄மான ஶிலையினாலே என்னுடைய உருவத்தை ப்ரதிஷ்டை₂ செய்து, அந்த மூர்த்திக்கு நிறைவுடையவனான நீ நிறைந்த போ₄க₃ங்கள் அனைத்தையும் அளிப்பாய்; மஹாப₄ாக்₃யஶாலிகளான வைகா₂நஸர்களாலே ஆராத₄னத்தைச் செய்விப்பாய்" என்றும், ப்₃ரஹ்மபுராணத்தில் ஸ்ரீவேங்கடாசலமாஹாத்ம்யத்தில் ஏழாமத்தியாயத்தில் "தி₃லீபன் கூறினான்— 'ஹரியாகிற எம்பெருமான் அந்த வேங்கடமலையில் எந்தத் திருநாமத்தால் புகழ்பெற்று விளங்குகிறான்? என்ன லக்ஷணமுடையவனாய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிறான்? மஹரிஷியே! இதை எனக்குச் சொல்லும்.' இப்படிக் கேட்கப்பட்ட து₃ர்வாஸர் கூறினார்—'ஸ்ரீநிவாஸன் என்னும் திருநாமத்தை உடையவனாய், ஶங்க₂சக்ரங்களை த₄ரித்தவனாய் ஶாந்த ஸ்வபா₄வத்தைக் கொண்டவனாய் (ஜீவ) வேட்டையினால் அகன்ற கண்

समापन्नो मृगयोद्यमलोचनः ।। कटिं स्पृशन् वामकराद्वरमुद्रां च दक्षिणात् । तिरोहितरमाभूम्यां दृश्यते मृगयुर्यथा ।। नीलजीमूतसंकाशः पीतकौशेयशोभितः ।।" इत्यारभ्य "पुरा कश्चित् द्विजवर आसीद्वैखानसो नृप । कृष्णक्षेत्रे चोळदेशे या हरिद्रानदी शुभा ।। तत्तीरे वर्तते प्रीत्या हरिर्गोपालवेषवान् । तप्ते तपसि चोळेन धृतवर्माभिधेन च ।। गोपालकृष्णरूपस्य दर्शनार्थं कलौ युगे । पञ्चविंशे तु ये भूमौ पुरा वैवस्वतान्तरे ।। भाविकृष्णावतारस्य कथां श्रुत्वाऽतिकौतुकात् । तदानीमेव तद्रूपदर्शनाह्लादकामतः ।। नित्यत्वात् स्वीयरूपाणां तथा प्रत्यक्षतां गतः । वैखानसो द्विजस्तत्र तपसा तमतोषयत् ।। मुक्त्यर्थं प्रीतिमान्विष्णुः तस्य

கலையுடையவனாய், இடுப்பைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் இடது கையையுடையவனாய், வரத₃முத்₃ரையைக் கொண்ட வலது கையையுடையவனாய், மறைந்து நிற்கும் ஸ்ரீ பூ₄மி தே₃விகளோடு கூடியவனாய், நீலமேக₄ம் போன்றவனாய், பீதாம்ப₃ரத்தினால் விளங்காநிற்பவனாய், வேட்டைக்காரனைப் போலே காணப்படுகிறான் அந்த ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமான்' என்று தொடங்கி 'அரசனே! முன்னொரு காலத்தில் வைக₂ாநஸ குலத்தைச் சேர்ந்த ஓர் அந்தணர்தலைவர் சோழதே₃சத்தில் க்ருஷ்ணக்ஷேத்ரத்தில் இருந்தார். மங்க₃ள மான ஹரித்₃ரா நதிக்கரையிலுள்ள அந்த க்ஷேத்ரத்தில் கலியுக₃த்தில் கோ₃பாலக்ருஷ்ணனுடைய வடிவைக் காண்பதற்காக த்₄ருதவர்மா என்னும் அரசன் தவம் செய்தபோது உகப்போடு கோ₃ப வேஷத்தோடு எழுந்தருளினான் எம்பெருமான். இவ்வுலகில் இருபத்தைந்தாவது வைவஸ்வத மந்வந்தரத்தில் முன் நடந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் கதையைக்கேட்டு, பேராவல் கொண்டு அப்போதே அவ்வநுபவத்தைக் காண வேண்டும் என்று விரும்பித் தவம் செய்த அவ்வரசனுக்காக, தன் திருமேனிகள் நித்யமாகையால் முன் சொன்னபடி கோ₃பாலவேஷத்தோடு ப்ரத்யக்ஷமானான் எம்பெருமான். வைக₂ாநஸரென்ற முற்கூறிய அந்தணர் மோக்ஷமடைவதற்காகத் தவம் புரிந்து அவ்வெம்பெருமானை உகப்பித்தார். அவரி

स्वप्ने हरिस्स्वयम्। त्वया ध्येयश्श्रीनिवासो नाहं ध्येयो द्विजोत्तम॥ यो योग्यो यस्य जीवस्य तेन ध्येयस्स एव हि। योग्योपासनया ते तु मुक्तिं यान्ति न संशयः॥ अभिध्या श्रीनिवासस्य तत्र योग्या द्विजोत्तम। वेंकटाद्रिं ततो गच्छ श्रीनिवासस्स्वयं हरिः॥ स्वामि-पुष्करिणीतीरे रमया सह मोदते॥" इत्यादिभगवद्वचनम्। ततः स्वप्नान्तरे तस्मै भगवता वेंकटाद्रौ भूमौ जानुमात्रे श्रीनिवासप्रतिमा-स्थित्यादिकं तत्र तदाराधनोपदेशादिकं च प्रतिपाद्यते। अनेन च श्रीवैखानसेभ्यः श्रीनिवासप्रपदनविषयभगवदुपदेशः संगच्छते॥

டம் உகப்படைந்த எம்பெருமான் அவருடைய கனவில் தானே தோன்றி 'அந்தணர்தலைவரே! உம்மால் ஸ்ரீநிவாஸனே த்₄யானிக்கத்தக்கவன். நான் த்₄யானிக்கத் தக்கவனல்லன். எந்த ஜீவனுக்கு எந்த ப₄க₃வான் த்₄யானிக்கத்தக்கவனோ அவன் அந்த ப₄க₃வானையே த்₄யானிக்கவேண்டும். அந்த ப₄க₃வானை த்₄யானிப்பதால் அந்த ஜீவர்கள் முக்தி அடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்தணர்தலைவரே! ஸ்ரீநிவாஸனை த்₄யானிப்பதே உமக்குத்தக்கது. ஆகையால் நீர் திருவேங்கடமலைக்குச் செல்வீராக. ஸ்ரீநிவாஸனுகிற எம்பெருமான் அத்திருமலையில் ஸ்வாமிபுஷ்கரிணிக் கரையில் ஸ்ரீதே₃வியோடு கூட உகப்புடன் எழுந்தருளியிருக்கிறுன்'' என்றும் உள்ள வசனங்கள் காணத்தக்கது. அதற்குப்பின் அந்த வைக₂ாநஸருடைய மற்றொரு கனவில் திருவேங்கடமலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் முழங்காலளவு ஆழத்தில் ஸ்ரீநிவாஸ விக்₃ரஹம் இருப்பதும், அங்கு அந்த விக்₃ரஹத்தை ஆராதி₄ப்பதை பற்றிய உபதே₃ஶம் முதலானவையும் கூறப்படுகிறது. இதனாலும், 'கண்ணனுடைய சரமஶ்லோகம் ஸ்ரீநிவாஸனை ஶரணமடையச் சொல்வது' என்றே வைக₂ாநஸர்களுக்கு உபதே₃ஶிப்பது பொருத்தம்.

"மாமேகம்" என்று — "ஒன்ருய் ஒப்பற்றதாயிருப்பது ப்₃ரஹ்மம்"[சா₂ந் 6-2-1]என்னும் வேத₃வாக்யத்தில் சொன்னபடி

'मामेकं' इति 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' इति श्रुत्युक्तविधया अपृथग्भूतया देव्या विशिष्टत्वादेकं श्रीनिवासरूपिणं मां शरणं व्रजेति। "पद्मास्य वक्षाः" इति मन्त्रे देवस्य श्रीनिवासत्वं अभिधीयते। अस्य परमपुरुषस्य वक्षाः-उरसीत्यर्थः; पद्मा वसतीति शेषः। सुपुण्यः परमः पुरुषः; पद्मेति जनित्रीति च षष्ठ्यर्थे प्रथमा। अस्य जगतः जनित्र्याः पद्मायाः वासः-वासस्थानमित्यर्थः। एतेन वेंकटाद्रिवासी परमात्मा अन्वर्थश्रीनिवासनामेत्युक्तं भवति। परमस्येति पदद्वयमत्र परमुत्कृष्टं वासस्थानम्। सहस्रनामाध्यायेऽपि "श्रीवत्सवक्षाश्श्रीवासः" इत्यादि। श्रीशास्त्रे "श्रीवत्साङ्को हरिस्तस्मात् यस्माच्छ्रीर्वक्षसि स्थिता" इति।

தன்னோடு சேர்ந்தேயிருக்கும் தே₃வியோடு கூடியிருக்கையால் ஒருவனை ஸ்ரீநிவாஸமூர்த்தியான என்னை ஶரணமடைவாய்— என்று கூறப்பட்டதாகிறது. "பத்₃மாஸ்ய வக்ஷா:" [பார 7-7] என்னும் மந்த்ரத்தில் பரமாத்மா ஸ்ரீநிவாஸனயிருக்கிருன் என்று சொல்லப்படுகிறது. *அஸ்ய* — இந்தப் பரமபுருஷனு டைய, *வக்ஷா:*—திருமார்பில் என்று பொருள். (ஏழாவது வேற் றுமை தொக்குநிற்கிறது) பத்₃மா-பத்₃மாவநி "வாழ்கிருள்" என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். *ஸுபுண்ய: பரம:*—பரம புண்யமாய் ஒப்பற்றவனை எம்பெருமான், *(அஸ்ய ஜக₃த:) ஜநித்ரீ ப₃த்மா* — இவ்வுலகின் தாயான பத்₃மா வநியினுடைய (ஆருவது வேற்றுமைப் பொருளில் முதல் வேற்றுமை பிரயோகி₃க்கப்பட்டுள்ளது.) *வாஸ:* — வாஸ ஸ்த₂ானமாயிருக்கிருன் என்று பொருள். இதனுல் திருவேங் கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமான் "ஸ்ரீநிவாஸன்" என்னும் பொருந்திய திருநாமமுடையவனயிருக்கிருன் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. '*பரமஸ்ய*' என்பது 'பரம்', 'அஸ்ய' என்று இரண்டு பத₃மாகப் பிரிகிறது. *பரம்*—மேலான, *வாஸ:*— இருப்பிடம் என்று பொருள். ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்திலும் "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: ஸ்ரீவாஸ:" முதலான திருநாமங்களால் இப் பெருமான் காட்டப்பட்டான். ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும், "ஸ்ரீதே₃வி யானவள் திருமார்பில் எழுந்தருளியிருக்கையால், எம்பெரு

“मामात्मगुप्तां” इति चरममन्त्रस्य भाष्ये “ ‘वरदाय पित्रे स्वाहा’ इति वरदशब्देन श्रीनिवास उक्तः। पितृशब्देन तस्य सर्वरक्षकत्वमुक्तम्” इत्यादिप्रपञ्चो द्रष्टव्यः। भगवता गीताचार्येण “तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्येत्” इति श्रीनिवासरूपस्य स्वस्य प्रपत्तिरुपदिश्यते। श्रीपारमात्मीयोपनिषदि सप्तमानुवाके श्रीनिवासपरतया अभिहिते ‘वेदाहमेतं’ इति मन्त्रे, पुरुषं महान्तमिति तस्य परमपुरुषत्वमुक्तम्। “यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी” इति। श्रीवामनपुराणे वेंकटेशमाहात्म्ये विश्वरूपं पश्यता वायुना स्तूयते “एकस्त्वं पुरुषस्साक्षादादौ मायासमन्वितः” इत्यारभ्य “सहस्रशिरसे तुभ्यं पुरुषाय नमो नमः”इत्यादिना “पृथिवी पूरिता पद्भिः

மான் ஸ்ரீவத்ஸாங்கன் (திருமறுமார்பன்) என அழைக்கப்படுகிறான்” என்று சொல்லப்பட்டது. “மாமாத்மகு₃ப்தாம்” [பார 11-5] என்னும் பாரமாத்மிகோபநிஷத்தின் கடைசி மந்த்ரத்தின் பா₄ஷ்யத்தில்—“ ‘வரத₃ாயபித்ரே ஸ்வாஹா’ என்னுமிடத்தில் வரத₃ ஶப்₃த₃த்தினால் ஸ்ரீநிவாஸன் சொல்லப்பட்டான்” என்றும், “பித்ருஶப்₃த₃த்தினால் அவன் ஸர்வரக்ஷகன் என்று காட்டப்பட்டது” என்றும் விளக்கியிருப்பது காணத்தக்கது. கீ₃தாசார்யனான எம்பெருமானால் “ஆதி₃புருஷனான அவனையே ஶரணமடைய வேண்டும்” [கீ₃தை 15-4] என்று ஸ்ரீநிவாஸரூபியான தன்னைக் குறித்த ஶரணாக₃தி உபதே₃ஶிக்கப்படுகிறது. பாரமாத்மீயோபநிஷத்தின் ஏழாம் அநுவாகத்தில் ஸ்ரீநிவாஸனைப் பற்றியதாகப் படிக்கப்பட்ட “வேத₃ாஹமேதம்” [பார 7-5] என்னும் மந்த்ரத்தில் “புருஷம் மஹாந்தம்” என்னும் பத₃ங்களாலே அவனே பரமபுருஷன் என்று காட்டப்பட்டது. “யத: ப்ரவ்ருத்தி; ப்ரஸ்ருதா புராணீ” [கீ₃தை 15-4] என்று கீ₃தையில் சொல்லப்பட்ட ஜக₃த் காரணத்வம் ஸ்ரீவாமன புராணத்தில் ஸ்ரீவேங்கடேசன் விஷயமாக விவரிக்கப்பட்டது. அதாவது—வேங்கடேச மாஹாத்ம்யத்தில் எம்பெருமானுடைய விஶ்வருபத்தைக் கண்ட வாயுவால் பின்வருமாறு துதிக்கப்படுகிறது — “ஆதி₃காலத்தில் மாயா’ எனப்படும் ப்ரக்ருதியோடு கூடிய ஸாக்ஷாத் புருஷனான,

आकाशं मूर्द्धभिस्तव। बाहुभिश्च दिशो व्याप्ताः" इत्यादिना "पश्यामि देवेश तवैव देहे चराचराणीह गतागतानि। ब्रह्मत्रिनेत्रप्रमुखांश्च देवान्" इत्यादिना च श्रीनिवासाज्जगत्प्रवृत्तिरुक्ता॥

तस्य विश्वरूपत्वं वदति 'दिग्दोषा यस्य' इति मन्त्रः। अत्र 'वरदाय कस्मै स्वाहा' इति कस्मै-परब्रह्मणे इत्यर्थः "कं ब्रह्म—खं ब्रह्म" इति श्रुत्यन्तरात्। पाद्मे "नताः स्म तस्मै वरदाय पुंसे" इति॥

"अहं त्वा सर्वपापेभ्यः" इति। अहं—"कृष्णं धर्मं सनातनं" इति, "धर्मो धर्मविदुत्तमः" इति च नित्यसिद्धधर्मभूतः। "फलो वा

நீர் ஒருவரே இருந்தீர்'' என்று தொடங்கி '' ஆயிரந்தலையை யுடைய புருஷரான உமக்குப் பலகாலும் நமஸ்காரம்'' என்றும் '' உமது கால்களால் பூமி வியாபிக்கப்பட்டிருக் கிறது. உமது தலைகளால் ஆகாயம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உமது கைகளால் திக்குகள் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன'' என்றும் ''தேவர் தலைவரே! செல்வதும் வருவதுமாக ஸஞ்சரிக் கும் சராசரங்கள் அனைத்தையும் இந்த உமது தேஹத்திலேயே காண்கிறேன். பிரமன், முக்கண்ணன் முதலான தேவர்களை யும் காண்கிறேன்'' என்றும் ஸ்ரீநிவாஸனிடமிருந்து உலகம் உண்டாகிச் செயல்படுவது கூறப்பட்டதன்றோ.

''திக்தோஷா யஸ்ய'' [பார 7-6] என்னும் மந்த்ரம் அந்த ஸ்ரீநிவாஸன் உலகனைத்தையும் உருவமாகக் கொண்ட வன் என்று கூறுகிறது. இம்மந்த்ரத்தின் கடைசியில் ''வரதாய கஸ்மை ஸ்வாஹா'' [பார 7-6] என்று படித்திருப்பதில் 'கஸ்மை' என்னும் பதம் பரப்ரஹ்மத்திற்கு என்று பொருள் படுகிறது. ''கம் எனப்படுவது ஸுகரூபமான ப்ரஹ்மமே; கம் எனப்படுவது (ஆகாசம் போல் பரந்த) ப்ரஹ்மமே'' [சாந் 4-10-5] என்று மற்றொரு வேதவாக்யமும் ஓதுகின்ற தன்றோ. பாத்மபுராணத்திலும் 'வரதனாய் புருஷனாகிற அவனை வணங்குகிறோம்'' என்று இம்மந்த்ரம் விளக்கப்பட்டது.

''அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்ய:'' என்று தொடங்கும் சரம ச்லோகத்தின் பிற்பாதி இனி விளக்கப்படுகிறது. *அஹம்—*

एष लोकानामजरो महात्मा" इति मन्त्रोक्तप्रकारेण सर्वधर्मफलभूतः धर्मपर्यायवृषाह्वयगिरिवासी च; "गिरावस्मिंस्तपस्तेपे धर्मोऽपि स्वाभिवृद्धये। तस्मादाहुर्वृषाद्रिं तं मुनयो वेदपारगाः॥" इत्युक्तेः। अहं-सर्वशक्तिमान्; "परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते" इति। सर्वपापेभ्यः मदाराधनार्हतां प्रतिबध्नद्भ्यः सर्वेभ्यः कृतेभ्यः क्रियमाणेभ्यः करिष्यमाणेभ्यश्च पापेभ्यः। मोक्षयिष्यामि-"सकृत्प्रपत्तिरेकैव सद्यः प्रशमकारणं" इति कृतक्रियमाणपापेभ्यः प्रपत्त्या "प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलं" इत्यपराधक्षामणप्रार्थनया च करिष्यमाणेभ्यश्च पापेभ्यो मोक्षयिष्यामीत्यर्थः॥

"ஸநாதனமான த4ர்மம் க்ருஷ்ணனே" [ப4ார-ஆர 71-123] என்றும் "த4ர்மமாய், த4ர்மமறிந்தவர்களில் சிறந்தவனுயிருப்பவன்" [விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்] என்றும் என்றுமிருக்கும் த4ர்மமான நான் என்றபடி. "ப2லோ வா ஏஷ லோகாநாமஜரோ மஹாத்மா" [பார 8-2] [உலகங்களில் எல்லா த4ர்மங்களுக்கும் ப2லமாய், கிழத்தனம் முதலான தாழ்வுகள் அற்றவனுய், மஹாபுருஷனுயிருப்பவன் இவன்] என்னும் மந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டபடி எல்லா த4ர்மங்களுக்கும் ப2லமாயிருக்குமவனுய், த4ர்மம் என்னும் பொருளையுடைய வ்ருஷஶப்3த3த்தால் வழங்கப்படும் வ்ருஷாத்3ரியில் வஸிப்பவன் என்று கருத்து. "இந்தத் திருமலையில் த4ர்மமும் தன் வளர்ச்சியின் பொருட்டு எம்பெருமானை நோக்கித் தவம் புரிந்தது. ஆகையால் வேத3த்தைக் கரைகண்ட ரிஷிகள் இதை 'வ்ருஷாத்3ரி' என்று கூறுகிறார்கள்" என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. *அஹம்*—எல்லாம் வல்லவன்; ஸர்வஶக்திகளையும் உடையவன். "இவனுக்குப் பல வித4மான மேலான *ஶக்தி* உள்ளது என ஓதப்படுகிறது" [*ஶ்*வே-6-8] என்னும் *ஶ்ருதி* இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். *ஸர்வபாபேப்4ய:*- என்னை ஆராதி4ப்பதற்குத் தகுதியைத் தடைசெய்யும் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும்; முன் செய்தவையும், இப்போது செய்கின்றவையும், இனிச் செய்ய இருப்பவையுமான எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும். *மோக்ஷயிஷ்யாமி*—'ஒரு முறை ப்ரபத்தி செய்வதொன்றே எல்லாப் பாபங்களும் நீங்குவதற்குக் காரணமாகிறது" [பக்கம் 177-ல் முழு ப்ரமாணம்

'मा शुचः'—कथं मे भगवदाराधनयोग्यता स्यात्। कथं वा अपराधं विना तमारात्स्यामीति चिन्तया शोकं मा कुरु। मां प्रपन्नस्सन् मदाराधनाधिकारं लब्ध्वा 'मद्याजी मां नमस्कुरु' इत्युपदिष्टविधया मां आराधय, मां प्राप्स्यसीत्यभिप्रायः। "वैदिकं ब्राह्मणानां तु राज्ञां वैदिकतान्त्रिकं" इत्युक्तेः मिश्रेण विधिना मामाराधय ; तेनाहं प्रीतस्तु अपराधान् सोढ्वा तुभ्यं परं पदं दास्यामि ; मा शुचः—इति॥

காண்க] என்கிறபடியே முன்செய்தவையும் இப்போது செய்கின்றவையுமான பாபங்களை ப்ரபத்தியைப் பார்த்தும், " 'க்ஷமித்தருள்வாய்' என்னும் பிரார்த்த₂னை ஒன்று மாத்திரமே (செய்யவிருக்கின்ற பாபங்களுக்கு) ப்ராயஶ்சித்தமாகும்" என்கிறபடியே செய்யவிருக்கும் பாபங்களை 'அபராத₄ங்களை க்ஷமிக்கவேண்டும்' எனும் பிரார்த்த₂னையைப் பார்த்தும் போக்கி விடுகிறேன் என்று பொருள்.

மா ஶுச:—'எனக்கு ப₄க₃வானை ஆராதி₄ப்பதற்கு எப்படித் தகுதியுண்டாகும்? அபசாரமில்லாமல் அவனை எப்படி ஆராதி₄க்க முடியும்' என்னும் கவலைகளாலே வருந்தாதே. "என்னை ஶரணமடைந்தவனாய், என்னை ஆராதி₄ப்பதற்குத் தகுதியைப் பெற்று, 'என்னை ஆராதி₄ப்பவனாய் என்னை வணங்குவாய்' [கீ₃தை 18-65] என்று உபதே₃ஶிக்கப்பட்ட ரீதியில் என்னை ஆராதி₄ப்பாய். இப்படி ஆராதி₄த்தால் என்னையே அடைவாய்" என்று கருத்து. "ப்₃ராஹ்மணர்களுக்கு வேத₃மந்த்ரங்களைக் கொண்டு செய்யப்படும் வைதி₃கமான ஆராத₄னமும், அரசர்களுக்கு அத்தகைய வைதி₃க ஆராத₄நத்தோடுகூட ஆக₃மங்களில் சொல்லப்பட்ட தாந்த்ரிகாராத₄னமும் விதி₄க்கப்பட்டுள்ளது" என்று சொல்லப்பட்ட முறையில், அரசனை நீ வைதி₃கமும் தாந்த்ரிகமும் கலந்த முறையாலே என்னை ஆராதி₄ப்பாய்; அவ்வாராத₄னத்தால் உகப்படைந்த நான் உன் அபராத₄ங்களைப் பொறுத்து உனக்குப் பரமபத₃த்தை அளிப்பேன்; நீ வருந்தாதே — என்று பொருள்.

இங்கு பின்வருமாறு ஒரு கேள்வி எழுகிறது. "என்னை ஆராதி₄ப்பாய்" [கீ₃தை 18-65] என்று ஆராத₄னம் விதி₄க்கப்

ननु—'मद्याजी' इति यजनं विधीयते; तत् किंरूपमिति-चेदुच्यते। प्रतिमाराधनरूपमेव। "यान्ति मद्याजिनोऽपि मां" इत्युक्त्वा तदव्यवधानेन 'पत्रं पुष्पं' इति पत्राद्युपहरणप्रतिपादनात्। श्रीवेंकटेश-प्रतिमानिर्माणं श्रुत्या च प्रतिपाद्यते। "अद्भ्यस्संभूतः पृथिव्यै रसाच्च" इति गूढं शिलासंभवत्वमुक्तम्। "विश्वकर्मणः...रूपमेति" इति त्वष्ट्रा तया बिंबनिर्माणमभिहितम्। एतदुपबृंहणं श्रीपाद्मे श्रीवेंकटाचलमाहात्म्ये "एतद्रूपं प्रतिष्ठाप्य शुद्धया शिलया नृप। तस्मै

படுகிறது. அவ்வாராத4னம் எத்தகையது? என்பது அக்கேள்வி. இதற்கு பதில் கூறப்படுகிறது இனி. இவ்வாராத4னம் எம்பெருமானுடைய அர்ச்சைத் திருமேனியை ஆராதி4ப்பதேயாகும் என்பதே பதில். "என்னை ஆராதி4ப்பவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள்" [கீ3தை 9-25] என்று கூறி, உடனே, "ஓர் இலையையோ, பூவையோ, பழத்தையோ, நீரையோ எவனொருவன் எனக்கு ப4க்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்கிறானோ" [கீ3தை 9-26] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்தில் இலை முதலானவற்றை ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும் என்று கூறுகையால், அர்ச்சைத் திருமேனியின் ஆராத4னமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது என விளங்குகிறது. திருவேங்கடமுடையானாகிற அர்ச்சைத் திருமேனியை ப்ரதிஷ்டை2 செய்ய வேண்டும் என்று "அத்3ப்4யஸ்ஸம்பூ4த: ப்ருதி2வ்யை ரஸாச்ச" [பு-ஸூ 2-1] என்னும் வேத3மந்த்ரத்திலும் கூறப்படுகிறது. இங்கு திருவேங்கடமுடையான் சிலையிலிருந்து தோன்றியவன் என்னும் அர்த்த2மே மறைத்துச் சொல்லப்படுகிறது. "விஶ்வ கர்மண:" என்று தொடங்கி "ரூபமேதி" என்றதிருக உள்ள புருஷஸூக்த உத்தரானுவாக மந்த்ரப் பகுதியால், த்வஷ்டாவாகிற விஶ்வகர்மா அந்த சிலையினால் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமேனியை நிர்மாணம் செய்தான் என்னும் விஷயம் ஓதப்படுகிறது. ஸ்ரீபாத்3ம புராணத்தில் ஸ்ரீவேங்கடாசல மாஹாத்ம்யத்தில் இவ்விஷயம் பின்வருமாறு விளக்கப்படுகிறது- "அரசனே! இந்தத் திருவேங்கடமுடையானின் உருவத்தை ஶுத்3த4மான ஶிலையினாலே ப்ரதிஷ்டை2செய்து அப்பெருமா

देह्यखिलान् भोगान् पूर्णो भूत्वा सुपुष्कलान् ।। अप्राकृताङ्गो विरजाः साच्चिकोऽयमिति स्मरन् । वैखानसैः महाभागैः अर्चापय नराधिप ।।" इति । तत्रैव "ततः पूर्णमना राजा दिव्यं त्वष्टारमाह्वयत् । देवं निर्मापयामास मनसा विश्वकर्मणा ।।" इति । श्रीवराहे "आहुस्त्वां सगुणं केचिन्निर्गुणं ज्ञानमात्रकम् । किंचिदित्येव केचित्तु सदित्येव च केचन ।। दिव्यावयवसौन्दर्यं नित्यविग्रहयोगिनम् । वदन्ति केचिदस्मा कमपि तन्मतमुत्तमम् ।। हृद्यं प्रमाणभूयिष्ठं तन्नतास्स्म जगद्गुरुम् ।।" इति श्रुतिभिः तदुपबृंहणवचनैश्च श्रीनिवासस्य आदिमूर्तित्वप्रतिपादनात्,

---

னுக்கு நிறைவுள்ள எல்லா போ₄கங்களையும் நிறைவுடைய நீ ஸமர்ப்பிப்பாய்! இப்பெருமான் அப்ராக்ருதமான திருமேனியை யுடையவன், ரஜோகு₃ணமற்றவன், ஶுத்₃த₄ஸத்வகு₃ணமுடை யவன் என்று நினைவிற்கொண்டு மஹாபுருஷர்களான வைகா₂ நஸர்களாலே ஆராத₄னம் செய்விப்பாய்" என்பது அவ்வசனம். அங்கேயே "அதற்குப்பின் நிறைந்த நெஞ்சையுடைய அவ்வர சன் தே₃வலோகத்திலிருந்து த்வஷ்டாவை அழைத்தான். அந்த விஶ்வகர்மாவைக் கொண்டு அர்ச்சாவிக்₃ரஹத்தை ஸங்கல்பத்தி னாலே நிர்மாணம் செய்வித்தான்" என்று கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் "சிலர் (நீ கல்யாணகு₃ணங்களையுடைய வனாயிருப்பதையிட்டு) உன்னை 'கு₃ணமுடையவனாகச் சொல் லுகின்றனர். சிலர் (நீ தாழ்ந்த கு₃ணங்களற்றவனாய் ஜட₃மல்லாதவனாயிருப்பதையிட்டு) உன்னை 'கு₃ணமற்றவனாக வும் ஜ்ஞான மாத்ரமாகவும் உள்ள ஒரு பொருள்' என்று கூறுகின்றனர். மற்றும் சிலர் உன்னை 'ஸத்' (உள்ள பொருள்) என்றே கூறுகின்றனர். வேறு சிலர் அப் ராக்ருதமான அவயவ அழகையுடைய நித்யமான திருமேனியை உடையவனாகக் கூறுகின்றனர். இதுவே நமக்கு இஷ்டமாய், தலைசிறந்ததாய், நெஞ்சுக்கினியதாய், ப்ரமாணங்கள் நிறைந்த தான மதமாகும். அப்படிப்பட்ட லோகநாத₂னை உன்னை வணங்குகிறோம்" என்று கூறப்பட்டது. இவ்வண்ணமாக வேத₃ங்களாலும் அதை விளக்க வந்த புராண வசனங்களா லும் 'ஸ்ரீநிவாஸனே ஆதி₃மூர்த்தி' என்று சொல்லப்படுவதால்,

तदाराधनं वैदिकमन्त्रैः कार्यमिति कृत्वा सर्वत्र परमवैदिकैः वैखानसविधिना तद्विधीयते। तथाहि—पाद्मे "विधिवत्स्थापयामासुः पूर्णकुम्भान् मनोरमान्। दिग्बलिं विधिवच्चक्रुः वैखानसतपोधनाः।" इति। ब्रह्माण्डपुराणे अष्टमाध्याये "वैखानसे द्विजवरे दत्वा पाकं विधाय च। दापयित्वा च नैवेद्यं स्वयं भुङ्क्ते तदेव च॥" इति। वराहे "एवं देववचश्श्रुत्वा कृत्वा प्राकारमेव च। पूजयामास मुनिभिः वैखानसकुलोद्भवैः॥" इति। वैखानससूत्रिभिः शान्तैः नारायणपरैः विप्रैः अपूजयदित्यर्थः। "नारायणपरायणो निर्द्वन्द्वो मुनिः" इत्याह भगवान्

அவனுடைய ஆராத₄னம் வைதி₃க மந்த்ரங்களாலே செய்யத் தக்கது என்றெண்ணி, பரமவைதி₃கர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் வைக₂நஸர்களைக் கொண்டே ஸ்ரீநிவாஸனை ஆராதி₄க்கும்படி விதி₄க்கிறார்கள். இதை விளக்குகிறோம் இனி. பாத்₃மபுராணத்தில் ''அழகிய பூர்ண கும்ப₄ங்களை விதி₄ப்படி ஸ்தா₂பித்தார்கள் வைக₂நஸ ரிஷிகள். தி₃க்₃ப₃லியையும் விதி₄ப்படி செய்தார்கள்'' என்று கூறப்பட்டது. ப்₃ரஹ்மாண்ட₃புராணத்தில் எட்டாமத்₄யாயத்தில்—''வைக₂நஸர்களான அந்தணர் தலைவரிடம் தளிகைக்கு வேண்டிய த்₃ரவ்யங்களைக் கொடுத்து தளிகை செய்வித்து நைவேத்₃யமாக அளிக்கச் செய்து, தானும் அதையே உண்கிறான்'' என்று கூறப்பட்டது. வராஹபுராணத்தில் ''இவ்வண்ணமாக எம்பெருமானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, மதிள் சூழ்ந்த கோயிலைக்கட்டி, வைக₂நஸ குலத்தில் பிறந்த முனிவர்களைக் கொண்டு பூஜை செய்வித்தான்' என்று சொல்லப்பட்டது. வைக₂நஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய் அடக்கமுடையவர்களாய் நாராயணனையே பரம்பொருளாகக் கொண்டவர்களான அந்தணர்களால் பூஜை செய்வித்தான் என்று பொருள். ''நாராயணனையே மேலான ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாகக் கொண்டவனாய், ராக₃ம் த்₃வேஷம் ஸுக₂ம் து₃:க்க₂ம் முதலான இரட்டைகளால் கலங்காதவனான முனி'' என்று ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸும் அருளினார். அந்த வராஹ புராணத்திலேயே ப₄க₃வத்₃வசனம்—''தொண்டைமான் சக்கர

विखनाः। तत्रैव भगवद्वचनं—"कारयित्वा प्रतिष्ठाप्य विप्रैर्वैखानसैश्च माम्। पूजयेद्विविधैर्भोगैः तोण्डमान्राज सत्तमैः ॥" इति। विप्रशब्दो वानप्रस्थादीन् व्यावर्त्य श्रीवैखानससूत्रिणो नियमयति। एवं अन्यत्रापि द्रष्टव्यम् ॥

श्रीरामाद्यवताराणां च मूलभूतः श्रीवेंकटेश इत्यवगम्यते। श्रीवाराहे सप्तदशाध्याये श्रीवेंकटमाहात्म्ये भगवद्वचनं—"हत एव दुरात्मा च रावणो लोककण्टकः। अचिरात्त्वं वधिष्यामि सत्यमित्यवधार्यताम् ॥" इति। मूलभूतात् वेंकटेशात् दीपा इव श्रीरामकृष्णाद्यवताराः। अत एव "तमेव शरणं गच्छ, ईश्वरस्सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति" इति,

---

வர்த்தியே! எனது திருமேனியைச் செய்வித்து, அதை வைகா₂ந ஸர்களான சிறந்த அந்தணர்களாலே ப்ரதிஷ்டை₂ செய்வித்து, பலவித₄மான போ₄க₃ங்களை அளித்து என்னை ஆராதி₄க்கவேண்டும்" என்று உள்ளது. விப்ரஶப்₃த₃த்தினுல் வானப்ரஸ்த₂ர்கள் முதலானவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்தி வைகா₂நஸ ஸூத்ரிகளைக் கொண்டே ஆராத₄னம் செய்யவேண்டும் என்று நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வண்ணமே மற்ற புராணங்களிலும் காணத்தக்கது.

ஸ்ரீராமன் முதலான அவதாரங்களுக்கும் மூலமாயிருப்பவன் திருவேங்கடமுடையான் என்று விளங்குகிறது. ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் பதினேழாம் அத்₄யாயத்தில் திருவேங்கட மாஹாத்ம்யத்தில் ப₄க₃வத்₃வசனம்—"து₃ராத்மாவாய், உலகத்துக்குத் தீங்கு செய்பவனுன ராவணன் என்னுல் கொல்லப் பட்டவனே. மிக விரைவில் அவனை நான் கொன்றுவிடுவேன். இதை உண்மை என்று நிஶ்சயித்திருங்கள்" என்று சொல்லப் பட்டது. மூலமூர்த்தியான திருவேங்கடமுடையானிடமிருந்து, விளக்கில் தோன்றும் விளக்குகள் போலே ஸ்ரீராமன் க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்கள் தோன்றின. அதனுலேயே கீ₃தையில் "அவனையே ஶரணமடைவாய்" [18-62] "அர்ஜுன! எல்லா ஜீவராஶிகளுக்கும் ஈஶ்வரன் ஹ்ருத₃யத்திலே

"तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्येत्" इत्यादिना च स्वेतरस्य कस्यचित् प्रतिपादनं, "उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः" इति प्रतिपाद्य "यस्मात् क्षरमतीतोऽहं" इत्यादिप्रतिपादनं च संगच्छते॥

कैंकर्यस्यावश्यकर्त्तव्यत्वमुच्यते। वाराहे—"येन येन प्रकारेण कृत्वा देहं दृढं बुधः। कैंकर्यमेव कुर्वीत नित्यं नैमित्तिकं बुधः॥ कैंकर्यमेव कुर्वीत वेंकटेशस्य सर्वदा। स्वरूपमात्मनो यस्मात् कैंकर्यं शेषिणो हरेः॥" इति। श्रीशास्त्रे आनन्दसंहितायां भगवन्तं प्रति विखनोवचनं—"सदा त्वदनुजीवित्वात् सदा त्वत्सन्निधिस्थितेः। अपचारा

நிற்கிறான்" [18-61] "அந்த ஆதி₃புருஷனான அவனையே ஶரணமடையவேண்டும்" [15-4] முதலானவிடங்களில் கண்ணன் தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவொருவனாகப் பரமாத்மாவைப் பேசியிருப்பதும், "முற்கூறிய இரு புருஷர்களைக் காட்டிலும் தலைசிறந்தவனான பரமபுருஷன் வேறுபட்டவனே" [15-17] என்று கூறி, "க்ஷரபுருஷனைக் காட்டிலும் மிகவும் நான் வேறுபட்டிருக்கையாலும்" [15-17] என்று அந்தப் பரமாத்மாவைத் தானாகவே கூறியிருப்பதும் பொருந்துகின்றன.

இனி கைங்கர்யம் அவஶ்யம் செய்ய வேண்டியது என்னும் விஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. வராஹபுராணத்தில் "ஏதாவது ஒரு திருமேனியோடு எம்பெருமானுடைய விக்₃ரஹத்தை அறிவாளியானவன் உறுதியாக அமைத்து, நித்யமாகவும், நைமித்திகமாகவுமுள்ள திருவாராத₄னங்களாகிற கைங்கர்யத்தையே செய்யவேண்டும். திருவேங்கடமுடையானுக்கே எப்போதும் வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும். ஸ்வாமியான ஹரிக்கு தா₃ஸனான ஜீவன் கைங்கர்யம் செய்வது ஸ்வரூபமன்றோ" என்று சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் ஆநந்த₃ஸம்ஹிதையில் எம்பெருமானைக் குறித்து விக₂நஸ்ஸின் வசனம் — "கருணைக்கடலே! எப்போதும் உன்னைப்பற்றி நின்றே வாழ்வதாலும், எப்போதும் உன் ஸன்னிதி₄யிலேயே

ह्यनन्ताश्च भवन्त्येव न संशयः॥ आराधनानां सर्वेषां विष्णोराराधनं परम्। तथाप्याराधनं कर्तुं भीतोऽस्मि करुणानिधे॥" इति। अथ भगवद्वचनं "वैखानस त्वमेवात्र मदाराधनकृद्भव। त्वच्छिष्याश्च प्रशिष्याश्च पूजां कुर्वन्तु मामिकाम्॥ वैखानसमुनिश्रेष्ठ मदाराधनकर्मणा। स्वकर्मलोपसन्त्रासं मा कुरु त्वं महामुने॥ न्यूनातिरेकतो यानि कालभेदेन वा क्वचित्। संपूर्णान्येव कर्माणि सदा मत्कृतकर्मणः॥" इति, "केवलं भक्तिमात्रेण सन्तुष्टोऽहं सदा मुने" इति च॥

श्रीसहस्रनामाध्याये 'श्रीनिवासस्सतां गतिः' इति सच्छब्देन श्रीवैखानसा उच्यन्ते। इदं अभिप्रेत्यैवाभिजनेन श्रीवैखानससंभव-

---

யிருப்பதாலும் கணக்கற்ற அபசாரங்கள் எங்களுக்கு ஏற்பட்டே தீரும். ஆராத₄னங்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விஷ்ணுவின் ஆராத₄னம் சிறந்ததே. ஆயினும் (முற்கூறிய அபராத₄ங்கள் தவிர்க்கவொண்ணுதபடி நேருவதனுல்) நான் உனக்கு ஆராத₄னம் செய்வதற்கு ப₄யப்படுகிறேன்'' என்று உள்ளது. அதற்குமேல் ப₄க₃வத்₃வசனம்—''வைக₂ாநஸரே! நீரே என்னை இங்கிருந்து ஆராதி₄ப்பீர். உமக்குப்பின் உமது ஶிஷ்யர்களும், ப்ரஶிஷ்யர்களும் என்னை ஆராதி₄ப்பார்களாக. வைக₂ாநஸமுனி ஶ்ரேஷ்ட₂ரே! என்னை ஆராதி₄க்கும் செயலைப் புரிவதனுல் உம்முடைய நித்யநைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டி₂க்கமுடியாமல் போய்விடுமே என்று ப₄யப்படவேண்டாம். மஹாமுனிவரே! சற்று ஏறத்தாழவோ. காலம் தவறியோ நித்யநைமித்திகங்கள் செய்யப்பட்டாலும் என்னை ஆராதி₄ப்பதாகிற கர்மத்தைச் செய்பவனுக்கு அவை நிறைவுடையவையாகவே ஆகின்றன' என்றும், ''முனிவரே! ப₄க்தி ஒன்றினலேயே நான் எப்போதும் த்ருப்தியடைகிறேன்'' என்றுமுள்ளது.

ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்தில் '' ஸ்ரீநிவாஸஸ்ஸதாம் க₃தி:'' [ஸ்ரீநிவாஸன் ஸத்துக்களுக்கு க₃தியாவான்] என்னுமிடத்தில் 'ஸத்' என்னும் ஶப்₃த₃த்தினுல் வைக₂ாநஸர்கள் கூறப்படுகின்றனர். இதைக் கருதியே ஸ்ரீவைக₂ாநஸர்களின் குலப்பெருமையைச்

प्रतिपादकग्रन्थारंभ एवममिधीयते — "सर्वाधीश्वरलक्ष्मीशसपर्या-निरतात्मनाम्। सतां वैखानसाख्यानां संभवोऽत्र निरूप्यते॥" इति। श्रीशास्त्रे "स्वतः स्वार्हं यथा भागं पुत्रः पितुरपेक्षते। सापराधस्तथा दासः कैंकर्यं परमात्मनः॥" इति सापराधस्यापि कैंकर्यं कार्यत्वेनोच्यते। भगवता विखनसा "विष्णोराराधनं सर्वदेवतार्चनं भवति" इत्युक्तम्। अनेन श्रीवैखानसानां इहामुत्र च सर्वार्थसिद्धिः श्रीनिवासाराधनादेवेत्यवगम्यते। "त्वयापि प्राप्तमैश्वर्यं यतस्तं तोषयाम्यहम्। नाहमाराधयामि त्वां तत्र बद्धोऽयमञ्जलिः॥ स त्वं प्रहर वा मा वा मयि वज्रं पुरन्दर!। नाहमुत्सृज्य गोविन्दमन्यमाराधयामि भोः॥" इत्युक्तविधया

சொல்லும் க்₃ரந்த₂த்தின் தொடக்கத்திலேயே வைக₂நஸ மஹநீயர் ஒருவரால், ''அனைவர்க்கும் மேலான ஈஶ்வரனுன லக்ஷ்மீநாத₂னை ஆராதி₄ப்பதிலேயே ஈடுபட்டவர்களாகையாலே ஸத்துக்களான வைக₂நஸர்களுடைய குலப்பெருமை இங்கு நிருபிக்கப்படுகிறது'' என்று கூறப்பட்டது. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்திலும் ''குற்றமுள்ள பிள்ளையும் தந்தையிடமிருந்து சொத்தில் தனக்குரிய பங்கை எதிர்பார்ப்பது போலே, குற்றமுள்ளவனுயிருந்தபோதிலும் த₃ாஸனுனவன் பரமாத்மாவிடம் கைங்கர்யத்தை எதிர்பார்க்கிறுன்' என்று குற்றமுள்ளவனுலும் கைங்கர்யம் செய்யத்தக்கதே என்று கூறப்படுகிறது. ப₄க₃வான் விக₂நஸ்ஸாலும் ''விஷ்ணுவுக்கு ஆராத₄னம் செய்வது எல்லா தே₃வதைகளுக்கும் ஆராத₄னம் செய்ததாக ஆகிறது'' என்று சொல்லப்பட்டது. இதிலிருந்து ஸ்ரீவைக₂நஸர்களுக்கு ஸ்ரீநிவாஸனுடைய ஆராத₄னத்தினுலேயே இம்மையிலும் மறுமையிலும் எல்லாப் பயன்களும் ஸித்₃தி₄க்கின்றன என்று விளங்குகிறது. ''இந்த்₃ரனே! எவனிடமிருந்து உன்னுலும் ஐஶ்வர்யம் அடையப்பட்டதோ, அவனையே நான் ஆராதி₄த்து உகப்பிக்கிறேன். நான் உன்னை ஆராதி₄க்கமாட்டேன். உனக்கு இந்த அஞ்ஜலியைச் செய்கிறேன்; (நீ போய் வா என்று கருத்து). நீ என்னை வஜ்ரத்தால் அடித்தாலும் சரி அடிக்காவிட்டாலும் சரி, நான் கோ₃விந்த₃னைத் தவிர வேறொருவனை ஆராதி₄க்க

सर्वास्ववस्थासु श्रीमन्नारायणैकपरत्वं श्रीविखनस्सूत्रिणां स्वतस्सिद्धम्। "नारायणं परित्यज्य हृदिस्थं परमेश्वरम्। योन्यमर्चयते देवं परबुद्धया स पापकृत्॥" इति सामान्येन सर्वेषां नारायणेतरार्चनं निषिद्ध्यते। किंपुनः स्वसूत्रविहितभगवदाराधनं विना देवतान्तरसमर्चनपराणां वैखानसानाम्॥

"यथा सामुद्रमंभोदैः स्पृष्टमेत्युपभोग्यताम्। तथैव हि मनुष्याणां भक्तैस्संभावितो हरिः॥" इत्यत्र भक्तशब्देन श्रीशास्त्रविदो वैखानसा उच्यन्ते। तैः संभावितः-सकलीकरणपूर्वकमावाहित इत्यर्थः। "यथा ह्यरण्यां व्याप्तो वह्निर्मथनात्सन्निहितो भवति। तथैव ध्यानमथनेन

மாட்டேன்" [விஷ்ணு த₄ர்மம் 2-85] என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் எல்லா நிலைகளிலும் வைக₂நஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸ்ரீமந்நாராயணனையே எல்லாமாகக் கொண்டிருக்கை இயல்வானது. "ஹ்ருத₃யத்திலிருக்கும் பரமேஶ்வரனை நாராயணனை விட்டு எவனொருவன் மற்றொரு தெய்வத்தைப் பரமாத்மாவாக நினைத்து ஆராதி₄க்கிறானோ, அவன் பாபம் செய்தவனாகிறான்" என்று பொதுவாக அனைவருக்குமே நாராயணனைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தை ஆராதி₄ப்பது ஶாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதி₄க்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும் போது தங்களுடைய ஸூத்ரத்திலேயே விதி₄க்கப்பட்ட ப₄க₃வத₃ராத₄னத்தை விட்டு, மற்ற தெய்வங்களை ஆராதி₄க்கும் வைக₂நஸர்களுக்குப் பெரும்பாவம் ஏற்படும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

"(உவர்க்கும்) ஸமுத்₃ரஜலமானது மேக₄ங்களால் பருகப்பட்டபோது அனைவர்க்கும் இனியதாவது போலே, கிட்ட முடியாத எம்பெருமான் ப₄க்தர்களால் அர்ச்சாத் திருமேனியில் ப்ரதிஷ்டை₂ செய்விக்கப்பெற்றபோது அனைவர்க்கும் இனியவனாகிறான்" என்னும் ப்ரமாணத்தில் ப₄க்தஶப்₃த₃த்தினால் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரமறிந்த வைக₂நஸர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். "அவர்களால் ஸம்பா₄விதனாய்—அர்ச்சாத் திருமேனியில் ஆவாஹனம் செய்யப்பெற்றவனாய்" என்று பொருள். "அரணிக் கட்டையில் மறைந்திருக்கும் நெருப்பானது அக்கட்டையைக்

भक्तस्य हृदि विष्णुस्सन्निहितो भवति।।" इत्युक्तविधया सकलीकृत्य क्वचिद्ध्यानमावाहनम्। भक्तभावनया दयालुः सर्वशक्तिमान् क्वचित्सन्निहितो मनुष्योपभोग्यो भवतीत्यर्थः। "सर्वातिशायि षाड्गुण्यं संस्थितं मन्त्रबिंबयोः" इति बिंबे संपूर्णतया सान्निध्यमुच्यते। आराधकानां भगवद्दिव्यमङ्गळविग्रहे वर्तनप्रकारोऽभिधीयते। "सतीव प्रियभर्तारं जननीव स्तनन्धयम्। आचार्यं शिष्यवन्मित्रं मित्रवल्लाळयेद्धरिम्।। स्वामित्वेन सुहृत्त्वेन गुरुत्वेन च सर्वदा। पितृत्वेन तथा भाव्यो मातृत्वेन च माधवः।। यथा युवानं राजानं यथा च मदहस्तिनम्।

கடைவதால் வெளிப்படுவதுபோலே, த்₄யானமாகிற கடைதலைச் செய்வதால் ப₄க்தர்களுடைய ஹ்ருத₃யத்தில் மறைந்து நிற்கும் விஷ்ணு வெளிப்படுகிறுன்" என்று சொல்லப்பட்ட ரீதியில் ஓர் அர்ச்சைத்திருமேனியில் எம்பெருமானை த்₄யானிப்பது ஆவாஹனமாகிறது. ப₄க்தர்களின் த்₄யானத்தாலே கருணாநிதி₄யாய், ஸர்வஶக்தியுடையவனுன எம்பெருமான் ஓர் அர்ச்சையில் ஸாந்நித்₄யம் அடைந்து மனிதர்களுக்கு அநுப₄விக்கத்தக்கவனுகிறுன் என்று பொருள். "அனைவரிலும் மேலானதாய், ஆறு கு₃ணங்களும் நிறைந்ததான பரம்பொருள் மந்த்ரத்திலும் பி₃ம்ப₃த்திலும் நிலைநிற்கிறது" என்று பி₃ம்ப₃த்தில் பரிபூர்ணமான ஸாந்நித்₄யம் கூறப்படுகிறது. ஆராதி₄க்கும் அர்ச்சகர்கள் அர்ச்சாரூபமான ப₄க₃வானுடைய தி₃வ்ய மங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது பின்வரும் ப்ரமாணத்தில் சொல்லப்படுகிறது. "பதிவ்ரதையானவள் இனிய கணவனைப் போலவும், தாயானவள் கைக்குழந்தையைப் போலவும், ஶிஷ்யனுனவன் ஆசார்யனைப் போலவும், எம்பெருமானை அர்ச்சகன் கொண்டாடி உபசரிக்கவேணும். மாத₄வனுகிற எம்பெருமான் ஸ்வாமியாகவும், நண்பனுகவும், ஆசார்யனுகவும் தந்தையாகவும், தாயாகவும் அர்ச்சகனுல் எப்போதும் நினைக்கத்தக்கவன். யௌவன வயஸ்ஸையுடைய ராஜாவைப்போலவும், மத₃ங்கொண்ட யானையைப் போலவும், இனிய ஸத்பாத்ரமான விருந்தாளியைப் போலவும் எம்பெருமானை ஆராத₄னம் செய்யவேண்டும்"

यथा प्रियातिथिं योग्यं भगवन्तं तथाऽर्चयेत्॥" इति, "यथा च पुत्रं दयितं तथैवोपचरेद्धरिम्" इति च॥

"प्रारब्धेतरपूर्वपापमखिलं प्रामादिकं चोत्तरं न्यासेन क्षपयन्नभ्युपगतप्रारब्धखण्डं च नः। धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः कौटिल्ये सति शिक्षयाप्यनघयन् क्रोडीकरोति प्रभुः॥" इति। निष्कृतिर्नाम भगवदपराधशान्तयेऽनुतापेन पापानुगुण्येन कृच्छ्राचरणादिकम्। तदशक्तस्य गायत्र्यादिजपः। तत्राप्यशक्तस्य भगवन्नामकीर्तनम्। इदं भगवताप्युपदिश्यते 'सततं कीर्तयन्तो मां' इत्यादिना।

என்றும் "இனிய பிள்ளையைப் போலே எம்பெருமானுக்கு உபசாரம் செய்யவேண்டும்" என்றும் சொல்லப்பட்டது காண்க.

"ப்ராரப்₃த₄ம் (ப₂லங்கொடுக்கத் தொடங்கிய பாபங்கள்) தவிர்ந்த ஸஞ்சிதபாபமனைத்தையும் (அதாவது போயபிழைகளை யும்), அறியாமல் பிறகு செய்து உத்தராக₄ங்கள் என்று பெயர் பெற்ற புகுதருவான் நின்ற பாபங்களையும், இந்த ஜன்மத்தில் அநுப₄விக்க ஏற்படாத ப்ராரப்₃த₄கர்மப் பகுதியையும் ஶரணா க₃தியினாலேயே மன்னிப்பான் எம்பெருமான்; அறிந்து செய்யும் உத்தராக₄ம் விளையாது; விளைந்தாலும் ஜீவன் அதற்கு ப்ராயஶ் சித்தம் செய்துவிடுவான்; சில ஜீவர்கள் அப்படி ப்ராயஶ்சித்தம் செய்யாவிடில் லகு₄வான த₃ண்ட₃னையைக் கொடுத்து அந்த உத்தராக₄த்தைப் போக்குபவனாய்க் கொண்டு நம்மை எம்பெருமான் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்கிறான்" [ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் – அபராத₄பரிஹாராதி₄காரம் இறுதி ஶ்லோகம்] என்று எம்பெருமான் பாபங்களைப் போக்கும் ப்ரகாரம் ஸ்ரீதே₃ஶிகனால் கூறப்பட்டது. இங்கு ப்ராயஶ்சித்தம் என்றது— ப₄க₃வானைப் பற்றிய அபராத₄ங்கள் போவதற்காக, அநுதாபத்தோடு கூட தான் முன் செய்த பாபத்துக்குத் தக்கபடி செய்யும் க்ருச்ச்₂ரம், சாந்த்₃ராயணம் முதலான ப்ராயஶ்சித்த கர்மங்கள். அதைச் செய்வதற்கு இயலாதவனுக்கு கா₃யத்ரீ முதலானவற்றை ஜபிப்பது ப்ராயஶ்சித்தம். அதுவும் இயலா தவனுக்கு எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம்

श्रूयते च "आस्य जानन्तो नाम चिद्विवक्तन बृहत्ते विष्णो सुमतिं भजामहे" इति। मुक्तिकोपनिषदि "दुराचाररतो वाऽपि मन्नामभजनात् कपे। सालोक्यमुक्तिमाप्नोति न तु लोकान्तरादिकम्॥" इति॥

"भद्रं कर्णेभिश्शृणुयाम देवाः" इत्यादिश्रुत्या भद्रशब्दवाच्य-भगवच्छ्रवणादिकप्रार्थना अभिधीयते। "उग्रं वीरं" इत्यादिमन्त्रे 'नृसिंहं भीषणं भद्रं' इति। अव्यक्तोपनिषदि "भीषणमित्याह भीषा वा अस्मादादित्य उदेति" इत्यारभ्य 'भद्रमित्याह—भद्रः खल्वयं श्रिया

செய்வதே ப்ராயஶ்சித்தம். இது எம்பெருமானுலும் "என்னை எப்போதும் ஸங்கீர்த்தனம் செய்பவர்களாய்" [கீ₃தை 9-14] என்று கீ₃தையில் உபதே₃ஶிக்கப்பட்டது. ரிக்₃வேத₃த்திலும் "அறிவாளிகளே! இந்த எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை எங்கும் கீர்த்தனம் செய்யுங்கள். தே₃வனை விஷ்ணுவே! உன்னைப் பற்றிய பெரிதான நல்லறிவை அடையக்கடவோம்" [ரிக்₃வேத₃ம் அஷ்டகம் 2-2-24; மண்ட₃லம்1-21-154-15] என்று இந்த விஷயம் சொல்லப்பட்டது. முக்திகோபநிஷத்திலும் "கபியே! தீய ஒழுக்கத்தோடு கூடினவனுலும் என் நாமத்தை ஸங்கீர்த்தனம் செய்பவன் என் உலகத்தை அடைவதாகிற ஸாலோக்யமுக்தியை அடைகிருன். மற்ற உலகங்களுக்குச் செல்வதில்லை" என்று நாமஸங்கீர்த்தனப் பெருமை சொல்லப்பட்டது.

தைத்திரீய ஆரண்யகத்தின் முதல் ப்ரஶ்னத்திலுள்ள "ப₄த்₃ரம் கர்ணேபி₄: ஶ்ருணுயாம தே₃வா:" என்னும் ஶாந்தி பாட₂மந்த்ரத்திலும் ப₄த்₃ரஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப்படும் ப₄க₃வானைப் பற்றிக் கேட்பது, காண்பது முதலானவை பற்றிய பிரார்த்த₂னை ஓதப்படுகிறது. ப₄த்₃ரஶப்₃த₃ம் எம்பெருமானைக் குறிக்குமோ? எனில்: "உக்₃ரம் வீரம்" என்று தொடங்கும் ந்ருஸிம்ஹ ஆநுஷ்டுப₄ மந்த்ரத்தில் "ந்ருஸிம்ஹம் பீ₄ஷணம் ப₄த்₃ரம்" என்று ப₄த்₃ரஶப்₃த₃ம் எம்பெருமானைக் குறிப்பதாக எடுக்கப்பட்டது. இந்த மந்த்ரத்தை விளக்கும் அவ்யக்தோபநிஷத்தில் "இவனிடம் ப₄யத்தாலே

जुष्टः" इति। श्रिया नित्यं जुष्टत्वाद्भगवतो भद्रशब्दवाच्यत्वं स्वतस्सिद्ध-मित्यर्थः। अत एव रामभद्रः बलभद्रः इत्यादिव्यपदेश उपपद्यते। अयं श्रुत्यर्थः "श्रवणं कीर्तनं विष्णोः" इत्यादिना उपबृंहितः॥

"यजत्राः-पूजकास्सन्तः भद्रं पश्येम" इत्यनेन पूजनं दर्शनं च भगवद्विग्रहविषयं इत्यवगम्यते। "आपीठान्मौलिपर्यन्तं पश्यतः पुरुषोत्तमम्। पातकान्याशु नश्यन्ति किंपुनश्चोपपातकम्॥" इति। "स्थिरैरंगैस्तुष्टुवांसस्तनूभिः" इत्यनेन भगवत्स्तोत्रप्रवणता प्रार्थ्यते।

ஆதி₃த்யன் உதி₃க்கிருனுகையாலே இவன் 'பீ₄ஷணன்' என்று சொல்லப்பட்டான்'' என்று தொடங்கி ''ஸ்ரீதே₃வியால் ஸேவிக்கப்பட்டவனை இவன் பரமமங்க₃ளமானவனன்றோ. அதனுல் 'ப₄த்₃ரன்' என்று சொல்லப்பட்டான்'' என்று இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டது. ஸ்ரீதே₃வியோடு எப்பொழுதும் கூடியிருக்கையால் எம்பெருமான் இயல்பாகவே 'ப₄த்₃ரன்' எனத்தக்கவன் என்று கருத்து. அதனுலேயே ராமப₄த்₃ரன், ப₃லப₄த்₃ரன் என்று அவதாரமூர்த்திகளை வழங்குவதும் பொருந்தி விடுகிறது. இந்த ''ப₄த்₃ரம் பஶ்யேம'' என்று தொடங்கும் வேத₃வாக்கியத்தின் பொருள் ''ஶ்ரவணம் கீர்த்தனம் விஷ்ணோ:'' [கா₃ருட₃புராணம் 219-6...9] என்று தொடங்கி எட்டு வித₄மான ப₄க்தியின் பெருமையைக் கூறும் வசனத்தால் விளக்கப்பட்டது.

இனி ''ப₄த்₃ரம் கர்ணேபி₄:'' என்னும் மந்திரத்தின் மேல் பகுதி விளக்கப்படுகிறது. *யஜத்ரா:* — எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பவர்களாயிருந்துகொண்டு, *ப₄த்₃ரம் பஶ்யேம*—மங்க₃ளத்தைக் காணக்கடவோம். இங்கும் ப₄க₃வத்₃ வாசகமான ப₄த்₃ரஶப்₃த₃த்தை ப்ரயோகி₃க்கையாலே, ஆராத₄னமும் காண்பதும் எம்பெருமானுடைய விக்₃ரஹத்தைப் பற்றியது என விளங்குகிறது. ''பீட₂த்திலிருந்து தொடங்கிக் கிரீடம் வரையில் புருஷோத்தமனைக் காண்பவனுக்கு எல்லாப் பாதகங்களும் உடனே நஶிக்கின்றன. உபபாதகங்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?'' என்னும் ப்ரமாணம் இங்கு காணத் தக்கது. ''*ஸ்தி₂ரைரங்கை₃ஸ்துஷ்டுவாம்ஸஸ்தநூபி₄:*'' [நிலையான

इदं उपबृंहितं—"एष मे सर्वधर्माणां धर्मोऽधिकतमो मतः। यद्भक्त्या पुण्डरीकाक्षं स्तवैरर्चेन्नरस्सदा।।" इति। न चात्र स्तवस्य परमधर्मत्वप्रतिपादनात् अर्चनस्य भगवद्धर्मेष्वमुख्यत्वं शंक्यम्। 'स्तवैः' इति तदर्चने स्तोत्रबाहुळ्यमात्रस्य विवक्षितत्वात्। अत एव श्रीभागवते "यज्ञैस्संकीर्तनप्रायैः यजन्ति हि सुमेधसः" इति। स्तोत्रबहुळैः अर्चनैरिति व्याख्यातम्। अत्र च पूर्वं "तमेव चार्चयन्" इत्यर्चनस्य प्रथमग्रहणं तन्मुख्यत्वमवगमयति। 'ध्यायंस्तुवन्' इति ध्यानादेः पश्चात् ग्रहणं तदङ्गत्वं बोधयति।

உடலோடும் அவயவங்களோடும் துதிப்பதில் விருப்பங்கொண்டவர்களாய்] என்னும் முற்கூறிய மந்த்ரத்தின் மேற்பகுதியால் எம்பெருமானை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கும் தன்மை பிரார்த்தி₃க்கப்படுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்தில் "ப₄க்தியோடு புண்ட₃ரீகாக்ஷனை ஸ்தோத்ரங்களால் எப்போதும் அர்ச்சிப்பதொன்றே மனிதனுக்கு எல்லா த₄ர்மங்களைக் காட்டிலும் மேலான த₄ர்மம் என்பது என் கருத்து" என்னும் வசனத்தினால் இவ்வேத₃வாக்யம் விளக்கப்பட்டது. "இங்கு துதிப்பதை மேலான த₄ர்மமாகக் கூறுகையால், எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பது ப₄க₃வத், த₄ர்மங்களில் முக்₂யமல்லாததாகி விடுகிறதே" என்று ஶங்கிக்கலாகாது; 'ஸ்தவைரர்ச்சேத்' என்றதற்கு எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பதில் ஸ்தோத்ரங்கள் மிகுந்திருக்கும் என்றே கருத்தாகையால். அதனாலேயே ஸ்ரீபா₄க₃வதத்தில் "ஸங்கீர்த்தனம் மிகுந்த யஜ்ஞங்களாலே அறிவாளிகள் யாக₃ம் செய்கிறார்கள்" [பா₄க₃வதம் 11-5-32] என்று இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டது. "ஸங்கீர்த்தனம் மிகுந்த யஜ்ஞங்களாலே யாக₃ம் செய்வதாவது — துதிகள் நிறைந்த திருவாராத₄னம் செய்வதேயாகும்" என்று இவ்விடத்தில் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டது. இந்த ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்திலும், இதற்கு முன் ப்ரகரணத்தில் "அவனையே அர்ச்சித்துக்கொண்டு" என்று அர்ச்சனத்தை முதலில் எடுத்திருப்பதால் ஆராத₄னமே முக்₂யமானது என அறிவிக்கப்படுகிறது. "த்₄யாயன் ஸ்துவன்" என்று த்₄யானம் துதிப்பது முதலானவற்றைப் பிறகு எடுத்திருப்பதிலிருந்து அவை ஆராத₄னத்துக்கு அங்க₃மே என்று விளக்கப்படுகிறது.

ननु 'ध्यायन् कृते यजन्यज्ञैः' इत्यादिना कृते ध्यानस्य, त्रेतायां यजनस्य, द्वापरेऽर्चनस्य, कलौ कीर्तनस्य च प्रशस्तत्वं प्रतिपाद्यते। तत् कुतोऽर्चनस्य कलौ प्रशस्तत्वमिति चेदुच्यते। कलौ त्रिभागैकभागावशिष्टे पापभूयिष्ठतया सर्वे वर्णाश्रमधर्मा हीयेरन्; तदानीं ते अर्चनानधिकारिणस्स्युः; तेषां कीर्तनं केवलमुत्तारकमिति कृत्वा तथोक्तम्। तत्पूर्वं तु यथाशक्यमर्चनं तदङ्गतया कीर्तनं च अवश्यकार्यम्। अन्यथा "स्तुवन्तः कं कमर्चन्तः" इति प्रश्नः, "तमेव चार्चयन्नित्यं" इत्याद्युत्तरं च न संगच्छते। भगवदाराधनकरणाकरणयोः फलप्रत्यवायावुच्येते श्रीहरि-

---

இங்கு மற்றொரு ஆக்ஷேபமும் எழுகிறது. அதாவது— "த்₄யாயந் க்ருதே, யஜந் யஜ்ஞைஸ்த்ரேதாயாம், த்₃வாபரே அர்ச்சயந்। யத₃ாப்நோதி தத₃ாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஶவம்॥" [வி-பு 6-2-17] என்னும் ப்ரமாணத்தில் 'க்ருதயுக₃த்தில் த்₄யானமும், த்ரேதாயுக₃த்தில் யாக₃ங்கள் செய்வதும், த்₃வாபர யுக₃த்தில் அர்ச்சனமாகிற ஆராத₄னமும், கலியுக₃த்தில் ஸங்கீர்த்தனமும் சிறந்தவை' என்று அறிவிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது கலியுக₃த்தில் திருவாராத₄னம் சிறந்தது என்று எப்படிக் கூறமுடியும்? என்பது அவ்வாக்ஷேபம். இதற்கு பதில் கூறப்படுகிறது இனி; கலியுக₃த்தில் முக்கால் ப₄ாக₃ம் கடந்து கால் ப₄ாக₃மே எஞ்சி நிற்கும்போது, பாப மிகுதியாலே எல்லா வர்ணாஶ்ரம த₄ர்மங்களும் குறைந்துவிடும். அப்போது அவர்கள் ஆராத₄னத்துக்குத் தகுதியற்றவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள். அவர்களைத் திருநாமஸங்கீர்த்தன மாத்திரமே கடைத்தேற்றக் கூடியது என்னும் கருத்தாலே அந்த ப்ரமாணத்தில் அப்படிச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால், இந்த யுக₃த்திலும், முதல் முக்கால் ப₄ாக₃த்தில் இயன்ற வரையில் ஆராத₄னமும் அதற்கு அங்க₃மாக ஸங்கீர்த்தனமும் அவஶ்யம் செய்யவேணும். இப்படிக் கொள்ளாவிடில், ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயத்தில் "எவனைத் துதிப்பவர்களாய், எவனை ஆராதி₄ப்பவர்களாய் மனிதர்கள் நன்மை அடைவார்கள்?" என்னும் கேள்வியும், "அவனையே தி₃னந்தோறும் ஆராதி₄த்துக்கொண்டு" என்று தொடங்கி உள்ள பதிலும் பொருந்தாமல் போய்விடும்.

भक्तिसुधोदये—“आराधनं दुष्करमित्युदास्ते यः क्षीणचित्तस्स विनष्ट एव। अविघ्नसिद्ध्यै शरणं तमेव गत्वाऽर्चयेद्यस्स विमुक्त एव॥” इति। एतेन भगवन्तं प्रपन्नस्य परं निरन्तरायं निरन्तरं तदर्चनं सिद्ध्यतीत्युक्तं भवति। अतः “ सर्वपापेभ्यः — मदाराधनप्रतिबन्धकसर्वपापेभ्यः मोक्षयिष्यामि ” इत्यभिहितोऽर्थः संगच्छतेतमाम् ॥

एवं च ‘मद्याजी भव’ इति भगवद्विहितं तदाराधनं मुमुक्षुभिरवश्यमादेहावसानमनुष्ठेयमिति सिद्धम्। कलावपि प्रतिमारूपयजनं

ஸ்ரீஹரிப₄க்திஸுதோ₄த₃யத்தில் ப₄க₃வதா₃ராத₄னத்தைச் செய்வதாலுண்டாகும் பெரும் பயனும், அதைச் செய்யாததால் ஏற்படும் தோ₃ஷமும் பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றன—“ ‘எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பது செயற்கரியது’ என்று குறையுள்ள நெஞ்சையுடைய எவனொருவன் ஆராத₄னத்தில் ஈடுபடாமலிருக்கிறனோ, அவன் அழிந்தவனேயாவான். ஆராத₄னம் இடையூறில்லாமல் ஈடேறுவதற்கு அவ்வெம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றி எவனொருவன் எம்பெருமானை ஆராதி₄க்கிறனோ, அவன் மேலான முக்தியைப் பெற்றவனேயாவான்” என்பது அவ்வசனம். இதிலிருந்து எம்பெருமானை *ஶரணமடைந்தவ*னுக்கு இடையூறில்லாமல் ஆராத₄னம் ஸித்₃தி₄க்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகையால் “*ஸர்வபாபேப்₄ய:*—எனது ஆராத₄னத்துக்குத் தடையாயிருக்கும் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும், *மோக்ஷயிஷ்யாமி*—விடுவிக்கிறேன்” என்று சொல்லப்பட்ட அர்த்த₂ம் மிகமிகப் பொருந்தியதாகிறது.

ஆக, “என்னை ஆராத₄னம் செய்பவனுவாய்” [கீ₃தை 18-65] என்று எம்பெருமானுல் விதி₄க்கப்பட்ட ப₄க₃வதா₃ராத₄னம் மோக்ஷமடைய விருப்புகிறவனுல் ஆயுள் உள்ள வரையில் அவ*ஶ்*யம் அநுஷ்டி₂க்கத்தக்கது என்று தேறுகிறது. கலியுக₃த்திலும் அர்ச்சாருபியான எம்பெருமானை ஆராதி₄ப்பது அறிவாளியால் செய்யத்தக்கது என்று “கலியுக₃த்தில் கறுப்பு நிறமுடைய கிருஷ்ணனை அறிவாளிகள் ஆராதி₄க்கிறர்களன்றோ” [பா₄க₃வதம் 11-5 32] என்று ஸ்ரீபா₄க₃வதத்திலும்

सुमेधसां कार्यमिति प्रोच्यते च श्रीभागवते — 'कलौ कृष्णं त्विषा कृष्णं' इत्यादिना—इति सर्वं निरवद्यम् ॥

॥ इति चरमश्लोकार्थनिरूपणम् ॥

॥ मोक्षोपायप्रदीपिका संपूर्णा ॥

சொல்லப்பட்டது. ஆக இங்கு சொல்லப்பட்ட எல்லா அர்த்த$_4$ங்களிலும் எக்குறையுமில்லை.

சரமச்லோகார்த்த$_2$ நிருபணம் நிறைந்தது.

மோக்ஷோபாய ப்ரதீ$_3$பிகையும் நிறைவுற்றது.

ஸாத$_3$ர்சன பத்ராதி$_4$பஞன ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி த$_3$ாஸன் இயற்றிய ஸ்ரீவைக$_2$ானஸ ஸித்$_3$த$_4$ாந்தஸாரமும் நிறைவடைந்தது.

இந்த க்ரந்தத்தில்,

எடுக்கப்பட்டிருக்கும் பாரமாத்மிகோபநிஷன்மந்த்ரங்களும்,

அவை எடுக்கப்பட்டிருக்கும் பக்கங்களும்.

[இவ்வுபநிஷத்தைப்பற்றி 42-ம் பக்கத்தில் காண்க.]

*1-1—43
1-2—43, 122, 124
1-3—43
1-6—98, 118, 128
1-9—129
1-10—51, 52, 53, 60, 72, 104, 129, 180
2-1—127
2-8—129, 145
2-9—130
3-9—158
4-2—130
4-3—130
4-7—145
4-10—130
5-1—90
5-5—111, 127, 149, 150
5-7—120, 131
5-10—122, 123, 135, 157
7-3—158, 182
7-4—151, 183
7-5—183, 195
7-6—183, 196
7-7—103, 114, 158, 159, 183, 184, 194
7-8—184,
7-9—184
7-10—113, 114, 136, 185
8-2—197
8-8—54, 55, 155
9-1—103, 125
9-2—55, 107, 127, 154, 155, 156
9-5—131
9-6—151
9-7—131, 152
9-9—163
10-6—127
10-9—99, 118, 127, 143
11-1—56, 60, 106, 130, 136, 145, 146, 150, 152, 164, 165, 185
11-4—100, 114, 132, 149
11-5—109, 114, 195

---

* இவை மந்த்ரத்தின் அநுவாக, மந்த்ர எண்களைக் குறிக்கின்றன.

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

க்ரந்தங்கள்	விலை	தபால்
1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	2-25	-40
2. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	2-50	-50
3. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம்	1-50	-40
4. பகவத்விஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்)	37-00	5-00
ஷை II பாகம் (முதற்பத்து 3-10 திருவாய்மொழிகள்)	42-00	6-00
ஷை III பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்)	52-00	7-00

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	4-50	-75
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம்	7-50	1-50
3. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6-00	1-00
4. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	6-00	1-00
5. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்	7-50	1-00
6. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம்	1-50	-40

அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம்	3-00	-60
2. திருப்பாவை வ்யாக்யானம்	6-00	1-00

நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்நசதுஃஶ்லோகீஜிதந்தேவ்யாக்யானங்கள்	12-00	1-00
2. சதுஃஶ்லோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை]	3-75	-75
3. கத்ய வ்யாக்யானங்கள்	6-75	1-25
4. ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம் [விவரணத்துடன்] *Part I*	5-25	1-00
ஷை இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்]	10-50	2-00
5. பாசுரப்படி ராமாயணம்	0-25	—
6. முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்யானம்	4-50	-75
7. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலியவை	18-00	2-50
8. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-அரும்பதவுரைகளுடன் முதல் பாகம்	9-00	1-50
9. சாரீரககாரிகாவளீ [இரண்டாம் பாகம்]	7-50	1-50
10. கைசிகபுராணம்	1-50	-40
11. உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம்	3-00	-60
12. வடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபவம் [விவரணத்துடன்]	1-50	-40
13. நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம் [முதலாயிரம்]	7-00	1-50
,, [இரண்டாமாயிரம்]	8-00	1-50
,, [மூன்று, நான்காமாயிரம்]	12-00	2-00
14. திருக்குறள் ஸம்ஸ்க்ருதஶ்லோக மொழிபெயர்ப்புடன்	10-00	2-00
15. [போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன்	0-75	-30
16. [போதாயந] உபாகர்மவிதி	0-75	-30
17. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்ய ஸ்வாமி தொகுத்த பூஷணத்துடன்]	3-75	-75

2-25 .40

18. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம் 1.50 .40

19. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம்

3.00 .50

20. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் 2.50 .50

21. பூ₄நீளா விஷ்ணுஸூக்த வ்யாக்யானங்கள் 0.50 .25

22. தே₃ஹளீஶ ஸுப்ரப₄ாதம் 6.00 1.00

23. சாதிமத ஆராய்ச்சி [முதல்பாகம்] 7.50 1.25

24. ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹஸ்தவம் 7.50 1.25

25. விஷ்ணுசித்தவிஜயம் [முதல் பாகம்] 10.00 1.50

ஷை [இரண்டாம் பாகம்] 16.00 2.50

ஷை [இரண்டாமத்தியாயம்-முதல் பாகம்]

1.25 .40

26. ஸாத்விகவிஜய ஸர்வஸ்வம் 4.50 .75

27. ஸந்த்₄யாவந்த₃நபா₄ஷ்யம் 2.25 .40

28. மகரநெடுங்குழைக்காதர் பாமாலையந்தாதி 1.25 .30

29. ஸ்ரீகேசவமணிமாலை 2.25 .40

30. மாமுனிகள் அறுநூறுவது ஆண்டு மலர் 1.25 .30

31. சங்கரரும் வைணவமும் 4.50 .75

32. ஸித்₃தே₄ாபாய விஜயம் & [ஸ்ரீரங்கராஜ விஜயம்] 0.50 .20

33. திருப்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி மூலம் மட்டும் 0.50 .20

34. கூ₃ஹ்யத்ரயம் மூலம் மட்டும் 0.50 .20

35. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—மூலம் மட்டும் 15.00 2.00

36. கீ₃தா வ்யாக்₂யானம் முதல்பாகம் (ஆறு அத்தியாயம்) 12.00 1.50

ஷை இரண்டாவது பாகம் (7,8 அத்தியாயம்) 3.75 .75

37. அக்₃நிஹோத்ரியும் வைணவமும்

38. காட்டுமன்னார்கோவில் வீரநாராயணப்பெருமாள், 0.75 .30

நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் வைபவம் 5.25 1.00

39. சோலைமலைக்குறவஞ்சி 1.50 .40

40. ஸ்ரீவைஷ்ணவ மகாநாடு மலர் 13.50 1.75

41. ஸுதர்சனர் பதில் (நான்கு ஶதகங்கள்)

42. What is Visishtadvaita System of Philosophy? (English) 1-50 .40

43. பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்திரம் 4.50 .75

44. பொன்விழா மலர் (ஆழ்வாராசார்யர்கள் வைபவமடங்கியது) 12.00 1.50

45. இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை 0.75

46. ஆண்டாள் சந்திரகலாமாலை 3.00 .60

47. யதீந்த்ரமததீபிகை—ஸந்மதகாரிகாவளீ 10.00 1.50

48. சங்ககாலத் தமிழர் சமயம் 1.00 .40

49. ஸ்ரீராமாநுஜ அஷ்டோத்தரசதநாம ஸ்தோத்ரம் 1.50 .25

50. சரமகுருநிர்ணயம் [ப்ரமாண த்திரட்டுடன் கூடியது] 1.50 .25

51. மோக்ஷோபாய ப்ரதீ₃பிகை

கிடைக்குமிடம் :-

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620017.